

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Пол Зюсман

ИЗДАТЕЛСКА КЪПА БАРД

Автор на • ИЗГУБЕНАТА АРМИЯ НА КАМБИЗ •

Скритият Оазис

Една от най-големите загадки за археологията,
загърната в удивителна тайна!

ПОЛ ЗЮСМАН СКРИТИЯТ ОАЗИС

Превод: Боян Николаев

chitanka.info

Една от най-големите загадки за археологията, загърната в удивителна тайна!

Египет, 2153 г. преди Христа

Осем свещеници се отправят през Западната пустиня под прикритието на нощта. Носят със себе си загадъчен предмет, увит в плат. След четири седмици, вече достигнали целта си, те хладнокръвно си прерязват гърлата.

Албания, 1986 г.

Един самолет излита от отдалечено летище и се отправя към Судан. На борда му е качен товар, който завинаги ще промени Близкия изток. Някъде над пустинята Сахара самолетът изчезва...

Западната пустиня, в наши дни

Група бедуини откриват мумифициран труп, заровен наполовина в дюните. В чантата до него има лента от фотоапарат и миниатюрен глинен обелиск, изписан с любопитни йероглифи...

Една удавена от вековете легенда.

Ужасяваща мистерия.

Буреносно състезание с времето.

Една от най-големите загадки за археологията, загърната в удивителна тайна!

Египет, 2153 г. преди Христа

Осем свещеници се отправят през Западната пустиня под прикритието на нощта. Носят със себе си загадъчен предмет, увит в плат. След четири седмици, вече достигнали целта си, те хладнокръвно си прерязват гърлата.

Албания, 1986 г.

Един самолет излита от отдалечено летище и се отправя към Судан. На борда му е качен товар, който завинаги ще промени Близкия изток. Някъде над пустинята Сахара самолетът изчезва...

Западната пустиня, в наши дни

Група бедуини откриват мумифициран труп, заровен наполовина в дюните. В чантата до него има лента от фотоапарат и миниатюрен глинен обелиск, изписан с любопитни йероглифи...

Една удавена от вековете легенда.

Ужасяваща мистерия.

Буреносно състезание с времето.

ПРОЛОГ

2153 г. преди Христа

Египет, Западната пустиня

Бяха взели и палач, който ги придружаваше из затъntenите кътчета на пустинята и когато прерязваше гърлата им, си служеше с ножа за клане на добитък, а не с церемониалното му съответствие.

С безмилостното си сечиво от издялан жълт кремък, остро като бръснач и с дължината на ръка от лакътя до китката, палачът се местеше от свещеник към свещеник и умело наместваше острието в сгъвката между врата и ключицата. Винената отвара, изпита за притъпяване на болката, замъгляваше очите им; с блеснали от капчиците светена вода бръснати глави мъжете отправяха молитви към Ра-Атум да ги преведе благополучно през Прохода на Двете истини към Благословените поля на Яру. Междувременно палачът обръщаше главите им назад, към утринното небе, и с един силен замах прерязваше гърлата им от ухо до ухо.

— Нека върви по най-красивите пътеки, нека прекоси небесната твърд! — напяхаха живите все още свещеници. — Нека се възкачи до великия бог, нека всеки ден се храни редом с Озирис!

Оплисканият с кръв палач слагаше всеки труп да легне, след това се преместваше до следващия свещеник и се повтаряше същото. Редицата трупове нарастваше все повече, а той вършеше работата си безизразно и безмилостно резултатно.

От върха на една близка дюна Имти-Хентика, върховен жрец на Иуну, първи прорицател на Ра-Атум и най-велик пророк, наблюдаваше това нагласено заклание. Скърбеше, разбира се, заради смъртта на толкова много хора, които бе приел за братя. Изпитваше обаче и задоволство, защото всички те бяха изпълнили мисията си, а и до един знаеха от самото начало, че нещата трябва да свършат тъкмо така, за да не се чуе и дума за онова, което бяха извършили.

Зад него, от изток, го достигнаха първите топли лъчи на слънцето — Ра-Атум в преображението си на Хепри, източник на

светлината и живота в света. Той се обърна, отметна качулката си от леопардова кожа, разпери ръце и изрецитира:

— О, Атум, ти, който се появи на хълма на създанието, който донесе лъчи като птицата Бену в храма Бенбен на Иуну!

Вдигна ръка, сякаш искаше да сграбчи крайчето на пурпурното зарево, което се прокрадваше през пясъците на хоризонта. После се обърна и погледна в обратната посока, на запад, към извисяващите се скали, които се простираха на юг като завеса, спусната върху края на света.

Там някъде, в основата на скалите, сред гъстите сенки, в които утринната светлина все още не бе проникнала, се намираше Божествената порта — Пастта на Озирис. Не се виждаше от тук. Не би я видял и наблюдател, застанал непосредствено пред нея, защото той, Имти, бе изрекъл заклинанието за затваряне и скриване, така че никой — освен онези, които знаеха как точно да погледнат — не би усетил, че портата е там. По този начин убежището на дедите им, уахат ерджеру та, оазисът на края на света, беше запазил тайните си през годините и за съществуването му знаеха само малцина избраници. И неслучайно беше наречен уехат сецат, Скрытият оазис. Там товарът им щеше да е в безопасност. Никой нямаше да го открие. Щеше да се пази, докато дойдат по-спокойни дни.

Имти огледа скалите и поклати глава, като че ли се съгласяваше с нещо, после отмести погледа си по-наблизо, към разядените скални ръбове, които стърчаха над каменната маса. Беше поразителна картина, дори от това разстояние, защото черният камък се извисяваше като гигантски бръмбар, проправящ пътя си през пясъците.

Колко ли пътници, чудеше се Имти, са подминавали този самотен преден пост, без да осъзнаят значението му? Малцина, ако изобщо ги е имало — отговори си сам, — защото това са пусти, мъртви земи, царството на Сет; никой, който държи на живота си, не би и помислил да дойде тук. Само онези, които познаваха тия забравени места, биха се довели толкова далече сред изгарящото нищо. Само тук товарът им би бил наистина в безопасност, далече от ония, които биха злоупотребили с ужасната му сила. Да, мислеше си Имти, въпреки ужасите, съпровождащи пътя, решението да го донесат на запад беше правилно. Определено най-доброто.

Бяха изминали четири месеца, откакто тайно съвещание на най-могъщите люде взе това решение: царицата-майка, принц Меренре, министърът Усеркеф, генерал Реху и той, Имти-Хентика, най-великият пророк.

Отсъстваше единствено самият нису, господарят на двете земи Нефер-ка-ра Пепи. Не му бяха и докладвали за решението, взето на съвещанието. Някога Пепи беше могъщ владетел, равен на Хасехемуи, Джосер и Хуфу. Днес, през деветдесет и третата година на владичеството му, три пъти по-дълго от живота на нормалния човек, силите и авторитетът му бяха намалели. Навсякъде из земите номархите събираха частни армии и воюваха помежду си. От север и от юг Деветте лъка застрашаваха границите. През три от последните четири години нямаше дъждове и посевите пропаднаха.

Кемет се разпаднаше и не се очакваше нищо, освен влошаване. Синът на Ра Пепи би могъл да е начело, но сега, по време на кризата, ръководството поеха други, които трябваше да разрешат големите държавни въпроси. Затова участниците в заседанието бяха заявили: заради собствената им защита и заради безопасността на всички вълшебната чаша да се вземе от Иуну, където бе прибрана, и да бъде пренесена през пясъците до безопасния Скрит оазис, първоначалното ѝ хранилище.

И на него, Имти-Хентика, върховния жрец на Иуну, бе отредена отговорността да води експедицията.

— Преведи го през лъкатушещата река, отнеси го в източната част на рая!

Напевът отдолу се поднови — още едно гърло бе прерязано и още един труп бе сложен да легне на земята. Имаше вече петнайсет тела — точно половината.

— О, Ра, разреши му да дойде при тебе! — присъедини се към напева Имти. — Възкачи го на свещените скали, дай му живот вовеки!

Погледна как палачът се премести до следващия в редицата. Въздухът съскаше от свистенето на прерязаните гръклъни. После, когато ножът се хлъзна отново, Имти отправи поглед към пустинята и в ума му се върнаха кошмарите от пътуването.

Бяха тръгнали осемдесет души, още в самото начало на перет, ранния пролетен сезон, когато жегата е по-поносима. С багажа, увит в ленено платно и вързан на дървени плъзгачи, бяха поели на юг —

първо с лодки до Заути, после по суша до оазиса Кенем. Там си бяха дали почивка от една седмица, преди да се впуснат в последния, най-потискащ етап от мисията си — четиридесетте итеру^[1] през изгарящата непроходима пустош на пясъците до големите скали и Скрытия оазис.

Последната част от пътуването им бе отнела седем дълги седмици, най-неприятните, с които Имти се беше сблъсквал през живота си, по-ужасни от всичко, което би могъл да си представи. Още преди да минат и половината път, всички волове измряха и хората трябваше да поемат тегленето. По двайсет се запрягаха като говеда и гърбовете им се нашарваха с кървави резки от въжетата, а краката им се покриваха с рани от адски горещия пясък. С всеки ден напредваха все по-бавно заради огромните дюни, заслепяващите пясъчни бури и най-вече заради жегата, която — през този смятан за по-хладен сезон — ги прогаряше от утрото до вечерта, като че ли самият въздух гореше.

Жаждата, болестите и изтощението неумолимо намаляваха редовете им, затова когато се свърши и водата, без да са се появили признаци за целта им, Имти започна да се страхува, че мисията им е обречена. И все пак те бързяха мълчаливо и решително, всеки потънал в собствените си страдания, и на четиридесетия ден от напускането на Кенем боговете възнаградиха упоритостта им с гледката, за която от толкова време се молеха — едва видимата червена лента през западния хоризонт, която бележеше ръба на големите скали и края на пътуването им.

Но минаха още три дни, преди да стигнат до Пастта на Озирис и да навлязат в нея през изпълнения с дървета проход към оазиса, а вече бяха останали едва трийсет души. Повериха товара си на храма в средата на оазиса, изкъпаха се в свещените извори и после, рано сутринта, след заклинанията за затваряне и скриване и след полагане на двете клетви, излязоха под строй обратно в пустинята и рязането на гърла започна.

Силен шум изтръгна Имти от мислите му. Палачът, ням човек, беше започнал да удря по един камък с дръжката на ножа си, за да привлече вниманието му.

Двайсет и осем трупа лежаха върху пясъка. Оставаха само двама живи. Това беше краят.

— Дуа-и-нак нетйер сени-и^[2] — промълви Имти, когато се спусна от дюната и сложи ръка върху оплисканото с кръв рамо на палача. — Благодаря, братко.

И след кратка пауза добави:

— Ще пийнеш ли шепен?

Палачът тръсна глава, подаде му ножа и посочи с два пръста гърлото си, за да покаже къде точно трябва да го пререже Имти; след това се обърна и коленичи пред него. Острието тежеше повече, отколкото си бе мислил Имти, и му трябваха доста усилия, за да го вдигне и непохватно да му пререже гръкляна. Натисна с всичка сила навътре и пенестата кръв бликна и зашушна в пясъка.

— О, Ра, отвори за него портите на небесната твърд — изстена и с пъшкане нагласи трупа на пясъка. — Допусни го при себе си и му дари вечен живот.

Намести ръцете на палача от двете му страни, целуна го по челото и с тежки стъпки пое обратно към върха на дюната; краката му затъваха в пясъка до колене, а ножът все още беше стиснат в юмрука му.

Слънцето вече бе изгряло почти напълно, само малка част от основата на диска все още изглеждаше сплесната към хоризонта; топлината му дори в този ранен час изкривяваше въздуха и го караше да тупти. Имти се взря в небесното светило и присви очи, като че ли пресмяташе колко време ще му трябва, за да изгрее напълно, после се обърна на запад, към далечните скални остриета и тъмния каменен масив отвъд. Изтекоха минута, две, три — и тогава той издигна ръце към небето и извика:

*„О, Хепри, о, Хепри,
Ра-Атум призори,
очите ти виждат всичко!
Пази вълшебната чаша,
притисната до гърдите!
Нека злосторниците бъдат смачкани
от челюстите на бог Собек^[3]
и погълнати в корема на змията Апен^[4].
Почивай в мир и тишина*

*зад божествената порта,
в мястото за отмора!“*

Обърна се отново към слънцето, праметна леопардовата кожа над главата си и докато се бореше с тежестта ѝ, изтегли ножа през китките си, чак до кокала.

Беше наистина стар — над шейсетгодишен — и силите му бързо го напускаха, очите му се премрежваха, а през ума му преминаваше объркана върволица от образи. Виждаше момичето със зелените очи от селото на младежките си години (о, как го обичаше!), стария плетен стол на кулата на Сешат в Иуну, от който нощем наблюдаваше движението на звездите, гроба, който сам бе приготвил за себе си в некропола на възвишените и в който тялото му вече никога нямаше да бъде положено, макар че историята на живота му оставаше и името му щеше да пребъде във вечността.

Образите продължаваха да се движат в кръг, да се вплитат и отплитат, да се сливат и припокриват, да стават все по-накъсани, докато накрая всички избледняха и остана само пустинята, небето, слънцето и, от по-близо, пляскане на криле.

Отначало си помисли, че трябва да е лешояд, дошъл да кълве трупа му, но пърхането на крилата изглеждаше прекалено деликатно за такова тромаво на земята същество. Огледа се замаяно и с учудване видя, че до него е кацнала птичка с жълти гърди, стърчиопашка, наклонила глава встрани. Нямаше представа какво търси тук, в безводната пустош на пустинята, но въпреки цялата си слабост успя да се усмихне, защото нали и великият Бену се бе появил за първи път именно по този начин, като бе възвестил зората на създанието от издигнатото място върху големия камък Бенбен, където бе кацнал? Появата му тук, в края на нищото, беше безспорно потвърждение, че мисията им е благословена.

— Нека върви по най-красивите пътеки — промърмори той, — нека прекоси...

Не успя да завърши изречението, краката се огънаха под тежестта му и той се строполи по очи върху пясъка, мъртъв. Стърчиопашката заподскача наоколо, после кацна на рамото му. Вдигна главичка към слънцето и запя.

[1] Около 525 км. — Б.пр. ↑

[2] Прославям бога за тебе, брате мой — Б.пр. ↑

[3] Собек, древноегипетският бог на водата, чието име означава крокодил — Б.пр. ↑

[4] Аеп, зъл демон-змия в египетската митология, олицетворение на мрака и хаоса — Б.пр. ↑

1.

Ноември 1986 г.

временното летище Кукеси, Североизточна Албания

Руснаците закъсняваха за срещата, а времето се разваляше. Плътни облаци вече се събираха над Шар и небето потъмняваше. Когато лимузината най-последно спря при вратите на летището, първите снежинки вече хвърчаха и за двете минути, които трябваша на колата да стигне чакащия я АН-24, се превърнаха в малки вихрушки и поръсиха земята с бяло.

— Verfluchte Scheibe!^[1] — измърмори Райтер, дръпна от цигарата и се взря в усиливащата се виелица. — Schwanzlutschende Russen^[2].

Вратата на кабината зад гърба му се отвори и се показа висок мургав мъж със скъп на вид костюм. Имаше добре пригладена коса и миришеше силно на афършейв.

— Дойдоха — каза той на английски. — Пали двигателя.

Вратата отново се затвори. Райтер дръпна още веднъж от цигарата и започна да щрака копчетата. Дебелите му жълти от никотина пръсти се движеха учудващо сръчно по командните табла пред него и над главата му.

— Гадни египтяни — процеди той. — Духачи с духачи!

Вдясно от него вторият пилот изхихика. Беше по-млад от Райтер, рус и красив, ако не се броеше дълбокият белег през брадичката, успоредно на долната устна.

— Където и да отидеш, разпръскваш слънце и доброжелателност около себе си, Курт — подхвърли той, докато се наместваше на мястото си и хвърляше поглед през люка. — Чудя се как е възможно у един човек да се събере толкова любов.

Райтер само изръмжа. Навигаторът на креслото зад тях — прелистваше летателните планове — попита:

— Мислиш ли, че можем да излетим в това време? Изглежда доста лошо.

Райтер сви рамене, пръстите му все така танцуваха по таблото.

— Зависи колко време ще ни бави Омар Шариф. Още петнайсет минути и пистата ще е погребана.

— Тогава?

— Тогава ще трябва да прекараме нощта в тази забравена от бога дупка. Така че да се надяваме, че Омар ще се размърда.

Двата турбовитлови двигателя Ивченко с прашене и вой се задействаха, витлата прорязаха снежинките, фюзелажът завибрира.

— Колко стана часът, Руди?

Вторият пилот погледна очукания си ролекс.

— Почти пет.

— Давам им до пет и десет, после гася мотора. — Райтер се наведе встрани и смачка цигарата си в пепелника на пода. — Пет и десет, и край.

Вторият пилот се завъртя още и изкриви врат, за да види как човекът с костюма се спуска по стълбичката с тежка кожена чанта за инструменти в ръка. По петите му вървеше друг човек, той пък с балтон и шал. Задната врата на лимузината се отвори и човекът с костюма изчезна в колата, а другият остана до стълбичката.

— И каква е далаверата тук, Курт? — попита вторият пилот, все така загледан навън. — Наркотици? Оръжие?

Райтер запали нова цигара и завъртя глава, така че прешлените му изпукаха.

— Не знам и не ме интересува. Вземаме Омар от Мюнхен, докарваме го тук, той прави каквото има да прави и после го хвърляме до Хартум. Въпроси не се задават.

— При последната работа „без въпроси“ един мръсник се опита да ми изреже нова уста — измърмори вторият пилот и докосна белега под долната си устна. — Надявам се поне да ни плащат добре.

Хвърли поглед на колегата си през рамо, после пак загледа как капакът на лимузината постепенно побелява от снега. След пет минути вратата на колата се отвори и човекът с костюма се появи пак. Без чантата. Вместо нея носеше метално куфарче, което — ако се съдеше по стойката му — беше доста тежко. Предаде го на спътника си, отвътре му подадоха друго куфарче и двамата се заизкачваха към самолета. След малко се върнаха, за да вземат още две куфарчета, и отново се качиха в АН-а. Вторият пилот за миг мярна някого в

лимузината, беше увит в нещо като дълго кожено палто; после една ръка се пресегна, тресна вратата и колата потегли.

— Добре, готови са — каза той. — Затваряй самолета, Джери.

Навигаторът тръгна назад да прибере стълбичката и да затвори вратата, а двамата пилоти си сложиха слушалките и направиха последните проверки. Костюмираният египтянин, все още със сняг по главата и раменете, се показва на вратата зад тях.

— Времето няма да попречи на излитането. — Думите му прозвучаха като твърдение, а не като въпрос.

— Оставете аз да преценя това — изръмжа Райтер, цигарата стърчеше от зъбите му. — Ако вали прекалено силно по пистата, гасим двигателите и чакаме.

— Господин Гиргис ни очаква в Хартум тази вечер — отсече египтянинът. — Ще излетим, както е запланувано.

— Ако руските ви приятели не бяха закъснели, нямаше да има проблеми — процеди Райтер. — Сега се върнете на мястото си. Джери, сложи им предпазните колани.

Посегна надолу, освободи спирачките, премести лоста за горивото, после даде газ и шумът от двигателите се превърна в рев от нарасналите обороти. Самолетът се раздвижи.

— Времето не бива да ни спира — чу се гласът на египтянина от салончето. — Господин Гиргис ни очаква в Хартум довечера!

— Гледай си работата, чалма скапана — измърмори Райтер, докато извеждаше самолета до края на сгурията на пистата и обръщаше. Навигаторът се върна в кабината, затвори вратата, седна, закопча колана си и попита:

— Как мислиш?

Райтер не отговори нищо, само издърпа газта повече, загледа се за миг в снежната виелица, после изпусва под нос, даде още газ и сграбчи централния лос с другата си ръка.

— Дръжте се здраво, момчета. Ще се пораздрусаме.

Самолетът бързо набираше скорост, друсаше се и се люшкаше по неравната сгурия. Краката на Райтер се бореха с педалите, докато се мъчеше да се противопостави на страничните ветрове, които фучаха над пистата. При скорост 80 възела носът на АН-а се повдигна, но отново се спусна. Краят на пистата изглеждаше все по-близо и навигаторът извика на Райтер да се откаже. Пилотът не му обърна

внимание и задържа самолета все така, като увеличи скоростта на 90, 100, после 110 възела. В последния миг, когато скоростомерът отчете 115, а краят на пистата изчезна под тях, той издърпа силно контролния лост към гърдите си. Носът на самолета се вирна, колелата се раздрусаха по тревата и машината неохотно се издигна във въздуха.

— Господи! — изстена навигаторът. — Ти си откачен...

Райтер се захили и запали нова цигара. Летяха през облаците, към чистото небе.

— Спокойно де.

В Бенгази презаредиха и поеха на югоизток през Сахара, на височина 5000 метра и на автопилот; пустинята отдолу светеше в матово сребърно, като че ли беше излята от олово. След деветдесет минути полет екипажът си раздели термос хладко кафе и няколко сандвича. След още час отвориха бутилка водка, а навигаторът откряна вратата към салона и погледна вътре.

— Заспали са — съобщи и я затвори. — И двамата. Като пънове.

— Да влезем да погледнем в един от куфарите — предложи вторият пилот, отпи от бутилката и подаде водката на Райтер. — Докато спят.

— Не е разумно — поклати глава навигаторът. — Въоръжени са. Поне Омар носи пистолет. Зърнах го под сакото му, когато му слагах колана. Глок. Или браунинг. Не го видях хубаво.

Вторият пилот поклати глава.

— Тая работа не ми харесва. От самото начало. Изобщо не ми харесва.

Стана, разтъпка се, отиде в задния край на кабината, извади брезентова торба, сложи я на пода и започна да рови в нея.

— Да не би да искаш да ми снимаш оная работа? — засмя се Райтер, когато помощникът му извади фотоапарат.

— Извинявай, Курт, това е фотоапарат, не е микроскоп.

— Лайка ли е? — попита навигаторът.

Вторият пилот кимна.

— Ж6. Купих го преди няколко седмици. Смятам да направя малко снимки в Хартум. Никога не съм ходил там.

Райтер изсумтя презрително, отпи голяма глътка и подаде бутилката през рамо на навигатора. Вторият пилот все още въртеше апарата в ръце.

— Хей, знаете ли мадамата, дето я чукам?

— Оная с големия гъз ли? — попита навигаторът.

Вторият пилот се захили.

— Направих й няколко снимки, преди да тръгнем.

Райтер, изведнъж заинтересуван, се обърна.

— Какви снимки?

— Ами... малко художествени.

— Какво значи това?

— Ами такива, Курт... художествени.

— Нямам представа какво е това.

— Художествени. С вкус. Чорапи, жартиери, вдигнати крака...

Зениците на Райтер се разшириха, устните му се събраха похотливо. Зад тях навигаторът се захили и започна да тананика някаква мръсна песничка. Вторият пилот се присъедини, а на припева се включи и Райтер; запяха заедно, като отмерваха ритъма по облегалките на креслата. Изпяха песента един, два пъти, и тъкмо се канеха да я започнат трети път, когато Райтер рязко млъкна, наведе се и се загледа през предното стъкло. Вторият пилот и навигаторът изпяха още няколко стиха, но и те замълчаха, когато усетиха, че Райтер е млъкнал.

— Какво има? — попита навигаторът.

Райтер само посочи с брадичка напред към нещо, подобно на огромна планина. Беше се извисило пред тях, точно по курса — плътна тъмна маса, надигнала се от пясъците на пустинята до небесните висини, простираща се от хоризонт до хоризонт. Макар да беше трудно да се каже със сигурност, изглежда, се движеше, носеше се към тях.

— Какво е това? — зачуди се навигаторът. — Мъгла?

Райтер не отвърна нищо, само гледаше с присвити очи приближаващия се все повече и повече мрак.

— Пясъчна буря — промърмори накрая.

— Леле! — Вторият пилот чак подсвирна. — Погледнете я само.

Райтер сграбчи централния лост и го дръпна към себе си.

— Трябва да се издигнем още.

Изкачиха се до пет хиляди и петстотин метра, после на шест хиляди. Бурята неумолимо се движеше към тях, поглъщаше земята и я заличаваше.

— Мамка й, страшно бързо се движи! — изкрещя Райтер.

Издигнаха се още по-нагоре, до самия край на допустимата височина, почти седем хиляди метра. Стената от сенки вече беше достатъчно близо, за да различат очертанията ѝ, огромните гънки и вълни от прах, които се люлееха, сливаха се една с друга, претъркулваха се безшумно върху пейзажа. Самолетът започна да се тресе.

— Май няма да успеем да се изкачим над нея — измърмори вторият пилот.

Друсането ставаше все по-силно и кабината се изпълни със слабо съскане — зрънца пясък и късчета камък започнаха да се удрят в прозорците и корпуса на самолета.

— Ако попаднат в двигателите...

— ... песента ни е изпята! — изръмжа Райтер. — Трябва да се обърнем назад и да се опитаме да го заобиколим това чудо.

Бурята, изглежда, набираше сили. И като че ли усети намерението им и реши да ги хване, преди да са обърнали — челната ѝ част се надигна като приливна вълна и изяде разстоянието помежду им. Райтер започна да накланя самолета надясно; челото му се покри с лъскави капчици пот.

— Ако успеем да обърнем...

Думите му бяха прекъснати от силен трясък в дясната страна на корпуса. Почти в същото време самолетът се наклони силно в същата посока и започна да се върти с наведен нос. Сигналите за опасност по таблото светнаха като свещи по коледна елха.

— Боже мой! — извика навигаторът. — О, божичко!

Райтер се бореше да стабилизира самолета, но той се наклони още повече, кабината се килна почти на 40 градуса. Вещите от шкафчето зад тях се посипаха по пода, зарязаната бутилка водка се завъртя и се пръсна в дясната стена.

— Огън в десния двигател! — изкрещя вторият пилот, като погледна назад през люка. — Голям гаден огън, Курт!

— Майната му, майната му... — съскаше Райтер.

— Налягането на горивото пада. Налягането на маслото пада. Височина шест хиляди и петстотин и пада. Индикаторът за завоите... Господи, целият самолет!

— Спри двигателя и включи пожарогасителя! — изкрещя Райтер. — Джери, трябва да знам къде сме. Веднага!

Докато навигаторът се мъчеше да определи положението им, а вторият пилот ядосано щракаше ключовете, Райтер продължаваше да се бори с контролното табло. Самолетът губеше височина и падаше все по-надолу в широки спирали. Бурята вече заемаше цялото предно стъкло и изглеждаше като надвесил се скален масив.

— Шест хиляди метра — изкрещя вторият пилот. — Пет хиляди и седемстотин... шестстотин. Петстотин. Трябва да изправиш носа и да обърнеш, Курт!

— По-добри ми кажи нещо, дете не го знам, по дяволите! — В гласа му звучеше паника. — Джери?

— Двайсет и три градуса и трийсет минути северна ширина — съобщи навигаторът. — Двайсет и пет градуса и осемнайсет минути източна дължина.

— Къде е най-близкото летище?

— Какво говориш, по дяволите? Ние сме на майната си, в средата на Сахара! Тук няма летища! Дакла е на триста и петдесет километра. Куфра...

Вратата към салона се отвори и египтянинът с костюма се олюля в кабината, сграбчи креслото на навигатора, за да не падне, и извика:

— Какво става? Кажете ми какво става!

— Боже господи! — изръмжа Райтер. — Връщай се на седалката, идиот с идиот...

Не стигна по-нататък, защото в този миг бурята ги удари силно и АН-ът подскочи нагоре, после надолу като че ли беше от картон. Египтянинът бе запратен по лице върху облегалката на Райтер; десният двигател изпраця, закашля се и спря.

— Мейдей по радиото! — кресна Райтер.

— Не! — изпъшка египтянинът, стиснал разкъравеното си лице. — Радиомълчание. Разбрахме се, че...

— Сигнал за помощ, Руди!

Вторият пилот вече предаваше:

— Мейдей, мейдей. Виктор Папа Чарли Майк Танго четири-седем-три. Мейдей, мейдей. И двата двигателя спряха. Повтарям — и двата двигателя спряха. Позиция...

Навигаторът повтори джи пи ес координатите и вторият пилот ги предаде по микрофона и започна да ги излъчва неспирно. Райтер се бореше с уредите. Без мощност и подхвърляни от бурята,

продължаваха да падат отвесно, стрелката на алтиметъра се въртеше в посока, обратна на часовниковата стрелка — 5000 метра, 4000, 3000, 2000... Воят на вятъра отвън ставаше все по-силен, а турбуленцията по-яръстна: навлизаха в сърцето на бурята.

— Падаме! — извика Райтер, когато подминаха и 1500 метра. — Вържете Омар хубаво.

Навигаторът спусна съгваемия стол от гърба на креслото на втория пилот, намести потъналия в кръв пътник на него и му стегна колана, после се върна на мястото си.

— Естана! — викна отпаднало египтянинът на другаря си от салона. — Ена ханоаа! Ечад!^[3]

Вече бяха паднали под 1000 метра. Райтер спусна подкрилките и активира спойлерите в отчаян опит да намали скоростта.

— Колесниците? — викна вторият пилот, но гласът му бе почти изцяло заглушен от рева на вятъра и тракането по корпуса.

— Не смея да рискувам — извика в отговор Райтер. — Ако долу има камъни, ще се преобърнем.

— Какви са шансовете ни?

— Някъде на юг от нула.

От салона долиташе напев: „Аллах-у-Ахбар“; вторият пилот и навигаторът гледаха с ужас как стрелката на алтиметъра неумолимо се движи към последните метри.

— Ако се измъкнем от това, непременно ми запази ония снимки, Руди — изкрещя Райтер в последния момент. — Чу ли? Искam да видя циците и задника на оная мацка!

Алтиметърът спря на нулата. Райтер отчаяно дръпна лоста за последен път и носът по някакво чудо го послуша и се повдигна. Макар че се удариха в земята с почти 400 километра в час, поне го направиха в хоризонтално положение. Чу се ужасяващ, разтърсващ костите трясък; при удара египтянинът изхвърча от седалката и полетя първо към тавана, после към стената; вратът му изпращя като съчка. Отскочиха, после пак паднаха на земята. Светлините в кабината изгаснаха, десните люкове се строшиха навътре и като скалпел смъкнаха кожата от лицето на Райтер. Истеричните му писъци почти изчезнаха сред рева на бурята. През отворите изригна пясък.

Близо километър се носиха по равния терен, подскачаха и се тресяха, но никак оставаха в права линия. А после носът на самолета

се блъсна в невидима преграда и машината започна да се върти — четиринайсеттонният АН се мятеше като лист на вятъра. Един пожарогасител се отпра от стойката си, натресе ребрата на навигатора и ги строши, като че ли бяха от порцелан; вратата на стенния шкаф се отскубна от пантите и направи на каша тила на Райтер. Продължаваха да се въртят, в задушаващия мрак на кабината бе изчезнало всяко чувство за цел и посока — всичко се преобръщаше хаотично. Накрая след нещо, което изглеждаше като цял век, но сигурно беше секунди, забавиха ход и самолетът започна да се върти по-бавно. Пясъкът опря здраво в корпуса и накрая спряха — наклонени назад на върха на стръмен склон с нос, сочещ нагоре.

За миг всичко беше неподвижно, само пясъчната буря продължаваше да блъска по корпуса и люковете, а острата смрад на прегрятия метал заливаше кабината. Вторият пилот замаяно се размърда.

— Курт?... Джери?

Нямаше отговор. Той се пресегна и пръстите му напипаха нещо топло и мокро. Започна да разкопчава колана. Усети, че самолетът се накланя. Той спря, изчака, после продължи да бърника, махна колана и се измъкна от креслото. Още едно накланяне. Носът на самолета се люшваше ту нагоре, ту надолу. Вторият пилот замръзна. Опитваше се да разбере какво става. Взираше се в мрака.

Самолетът отново се люшна, носът му пак започна да се издига и този път не спря, докато не застана в почти вертикално положение. АН-ът започна да се хлъзга назад. Опря се в нещо, спря, после отново се запързала, спусна се с опашката напред... някъде.

Пясъчната буря бе изчезнала, ветровете изведнъж бяха разчистили сенките от двете страни. Самолетът подскачаше и се свличаше в нещо като клисура. Накрая с оглушителен трясък падна в някаква гъста горичка. Няколко минути се чуваше единствено пукането и съскането на измъчения метал. После започнаха да се прибавят и други звуци: шумолене на листа, далечен ромон на вода и — отначало тихо, но засилващо се все повече — птиче чуруликане.

— Курт? — стенеше един глас. — Джери?

[1] Проклети боклуци (нем.) — Б.пр. ↑

[2] Тия гадни пияни руснаци (нем.) — Б.пр. ↑

[3] Спри! Тук съм! — Б.пр. ↑

2.

Вашингтон, Пентагонът

Същата вечер

— Благодаря на всички, че дойдохте. Извинявам се, че се наложи да ви повикам толкова набързо, но нещо... нещо възникна.

Говорещият дръпна дълбоко от цигарата си, махна с ръка да разсее дима и погледна втренчено седемте мъже и жената на масата пред него. Апартаментът беше без прозорци, почти нямаше мебелировка и изглеждаше скучен като стотиците офиси, заврени в Пентагона. Единствената му отличителна черта бяха големите карти на Африка и Близкия изток, покрили по-голяма част от едната стена. Необичайна беше и масивната стояща лампа, поставена на пода до картата и обърната така, че макар да осветяваше добре самата карта, всичко останало в стаята, включително и хората, оставаше в дълбока сянка.

— Преди четиридесет минути — продължи говорещият — една от радиостанциите ни прихвана съобщение от Сахара.

Бръкна в джоба си, извади портативна лазерна показалка и когато се обърна към стената, върху областта на Средиземноморието се появи червена точка.

— Изпратено е някъде от тук.

Точката се плъзна по картата и спря в югозападния ъгъл на Египет, близо до мястото, където се пресичаха границите на Либия и Судан, над надписа Плато Гилф Кебир.

— Съобщението бе изпратено от самолет АН с регистрация от Каймановите острови, позивни VP-CM 473.

След кратка пауза добави:

— Обаждаха се за помощ — мейдей.

Седящите неловко се поместиха, някой възкликна: „Господи“.

— Какво ни е известно? — попита един от слушателите, едър мъж с оредяваща коса.

Говорителят дръпна за последен път от цигарата си и размаза фаса в пепелника пред себе си.

— Засега доста малко. Ще ви кажа всичко, което знаем.

Говори пет минути, като движеше показалката по картата — Албания, Бенгази, после отново Гилф Кебир; от време на време правеше справка в купчината листове пред себе си. Запали нова цигара, после още една; от непрекъснатото му пушене въздухът в стаята стана тежък, щипеше на очите. Когато мъжът свърши, всички мъже заговориха наведнъж, гласовете им се сливаха в общ шум — различаваха се отделни думи и изрази: „Знаех си, че е лудост!“, „Саддам!“, „Трета световна война!“, „Иранските контри“, „Ужасна катастрофа“, „Подарък за Хомейни“, — но цялостен смисъл не се долавяше.

Само жената остана мълчалива — почукваше замислено с писалката си по масата, после се изправи, отиде до картата и я загледа. Сянката, която хвърляше, беше тъничка, късата ѝ руса коса отразяваше светлината от лампата.

— Ще трябва да го открием — каза тя и сви рамене.

Гласът ѝ беше тих и едва се чуваше сред спора, започнат от мъжете, но в него имаше някаква вътрешна сила, присъщ авторитет, който принуждаваше останалите да му обърнат внимание. Мъжете в стаята притихнаха и се възцари тишина.

— Трябва да го открием — повтори тя, — преди да са го открили други. Позивът е предаден по открита честота.

Предишният оратор кимна.

— Значи трябва да се заловим за работа.

— И как точно предлагате да го направим? — надигна се едрият оплешивяващ мъж. — Да се обадим по телефона на Мубарак? Да пуснем обява във вестника?

Тонът му беше саркастичен и агресивен. Жената запази спокойствие.

— Ще се приспособяваме и ще импровизираме — отвърна тя, без да откъсва поглед от картата, с гръб към стаята. — Сателитни снимки, военни маневри, местни контакти. НАСА разполага с централа в този район. Ще направим каквото можем и както можем. Имаш ли нещо против, Бил?

Плешивият измърмори нещо под мустак, но се ограничи с това. Никой от останалите не каза нищо.

— Значи това е положението — заключи водещият, прибра показалката и подреди книжата си. — Ще се приспособяваме и ще импровизираме.

Запали още една цигара.

— И колкото по-бързо го направим, толкова по-добре. Преди всичко това да се превърне в още по-голямо нещастие, отколкото е и сега.

Прибра книжата си и излезе от стаята. Другите мъже го последваха. Остана единствено жената. Беше вдигнала ръка пред гърлото си, с другата следеше нещо по картата.

— Гилф Кебир — каза тя, задържа пръст на картата, после настъпи бутона за изгасване на лампата и потопи стаята в мрак.

3.

Париж, след четири месеца

Когато Канунин се върна в хотела от нощния клуб, вече го чакаха. Още щом четиримата прекрачиха прага, се погрижиха за бодигарда му с единичен изстрел със заглушител в слепоочието и той се просна на пода, все едно завит с дългото си до глезените кожено палто. Едната проститутка се разпищя, което ги накара да застрелят и нея с деветмилиметров дум-дум, като строшена яйчена черупка. Размахаха пистолет пред другарката ѝ, за да ѝ покажат, че ако каже и дума, същото ще се случи и с нея; принудиха Канунин да легне по корем и дръпнаха главата му назад, така че да гледа към тавана. Той изобщо не се опита да се съпротивлява — знаеше кои са и че няма смисъл.

— Просто си свършете работата — изпъшка и се закашля.

Затвори очи в очакване на куршума. Вместо това прошумоля хартия и последва усещането за нещо — за много неща, — които затупкаха по лицето му. Той отново отвори очи. Над него висеше пробита книжна торба, от която капеха стоманени сачми колкото грахови зърна.

— Какво, по дя...

Издърпаха главата му още по-назад, затиснаха гръбначния му стълб с коляно, огромни като менгеме ръце стиснаха челото и слепоочията му.

— Господин Гиргис те кани на вечеря.

Други ръце разтвориха челюстите му и сачмите започнаха да падат право в устата му и да го задушават. Той се дърпаше и се гърчеше, опитваше се да вика, но ръцете го държаха здраво и наливането продължаваше, още и още, докато дърпането му не отслабна и накрая не спря. Пуснаха тялото му на пода — от разкъраваните му устни се стичаше стомана, — после изстреляха един куршум в главата му за всеки случай и си тръгнаха, без да поглеждат свитата до стената втора проститутка. Вече се бяха смесили

с оживеното утринно движение, когато хотелът се огласи от обезумелия ѝ писък.

4.

*Западната пустиня, между Гилф Кебир и оазиса Дакла
в наши дни*

Бяха последните бедуини, които все още предприемаха големия преход от Куфра до Дакла, хиляда и четиристотин километра натам и толкова обратно през голата пустиня. Единственото им транспортно средство бяха камилите, с които пренасяха на отиване кокосово масло, бродерии, сребърни и кожени изделия, а на връщане фурми, сушени черници, цигари и кока-кола.

Това пътуване не беше особено икономически изгодно, но пък и целта му не беше икономическа. По-скоро ставаше дума за традиция, за поддържане на старите обичаи, за следване на старите кервански маршрути, използвани от дедите им, за оцеляване на места, където друг не би си помислил за това, за използване на пътища, известни единствено на тях. Бяха жилави, горди хора — бедуини куфра, сануси, потомци на Бану Сулаим. Пустинята беше домът им, прекосяването ѝ — смисъл на живота им. Та дори да не беше икономически смислено.

Специално това пътуване беше трудно дори за суровите условия в Сахара, където лесни пътувания няма. От Куфра преходът на югоизток през Гилф Кебир и през пролома ал-Акаба — прекият маршрут би ги извел до Голямото пясъчно море, което дори бедуините не смееха да пресичат — мина без произшествия.

В източния край на пролома обаче откриха, че артезианският кладенец, от който обикновено пълнеха меховете си, е пресъхнал, така че за останалите триста километра запасите им ставаха опасно ограничени. Това беше повод за безпокойство, но не и нещастие; продължиха на североизток към Дакла без особено притеснение. След два дена обаче, с все още три дни път пред себе си, попаднаха под ударите на силна пясъчна буря, свирепия хамсин. Бяха принудени да се окопаят за следващите четиридесет и осем часа и през това време водният им запас се сви почти до нулата.

Бурята отмина и поеха отново, като полагаха всички усилия да изминат останалото разстояние, преди водата да свърши до капка; камилите се влачеха едва-едва, подканяни с крясъци: „хут-хут!“ и „яла-яла!“

Бедуините бяха дотолкова силно обзети от желанието да стигнат колкото може по-бързо целта на пътуването си, че почти сигурно щяха да пропуснат трупа, ако не се беше оказал точно пред краката на камилите. Твърд и стегнат като статуя, той се подаваше от кръста нагоре в края на една дюна. Устата му беше отворена, а едната ръка се протягаше като че ли да ги повика на помощ. Водещият ездач се провикна и всички спряха камилите и слязоха, събраха се да огледат — бяха седем души, с плътно покрити лица и глави, така че се виждаха само очите им.

Беше без съмнение мъжки труп, свършено запазен в сухата и жарка прегръдка на пустинята, кожата беше изсушена и стегната като пергамент, а очите, сбръчкани в очните кухини, блестяха като късчета самородно злато.

— Бурята го е изровила — подхвърли един от ездачите на бадауи, бедуински арабски; гласът му беше дрезгав и тържествен като самата пустиня.

По знак на водача трима бедуини коленичиха и започнаха да разгребват пясъка около трупа. Дрехите — ботуши, панталони, риза с дълъг ръкав — бяха окъсани все едно от изнурителен път. Едната ръка още стискаше пластмасова манерка, празна, със загубена капачка, по гърлото ѝ имаше нещо като следи от зъби — като че ли в отчаянието си човекът беше гризал пластмасата в безнадежден опит да отхапе някоя останала капка.

— Дали е войник? — със съмнение попита единият бедуин. — От войната?

Водачът поклати глава, клекна и почука по издраскания „Ролекс Експлорър“ на лявата китка на трупа.

— По-отскоро е. Американец.

Имаше предвид, че не е арабин.

— Какво ли е търсил тук? — обади се друг.

Водачът сви рамене, обърна трупа по очи и смъкна брезентовата раница от гърба му. Отвори я. Вътре имаше карта, портфейл, фотоапарат, две сигнални ракети, няколко пакета суха храна и най-

отдолу навита на топка носна кърпичка. Той я разгъна и извади голям колкото човешки пръст изработен примитивно керамичен обелиск. Огледа го от всички страни, проучи любопитния символ върху четирите му страни: нещо като кръст, сочещ към точка, от която като къдрава опашка излизаше тънка извита надолу черта. Явно фигурката не му говореше нищо, защото той пак я зави в кърпичката, остави я настрана и насочи вниманието си към портфейла. Там имаше карта със снимка на млад рус мъж с голям белег, успореден на долната устна. Никой от бедуините не можеше да разчете написаното. След като погледа картата още малко, водачът я пусна в раницата заедно с останалите неща, после започна да пребърква джобовите на мъртвия. Извади компас и пластмасова кутийка с ролка употребена фотографска лента. Сложи и тях в раницата, после смъкна часовника от китката на трупа, пусна го в джоба на наметалото си и се изправи.

— Да тръгваме — подкани другарите си, метна раницата на рамо и се обърна към камилите.

— Не трябва ли да го погребем? — попита зад гърба му един от бедуините.

— Пустинята ще го погребее — беше отговорът. — Нямаме време.

Другите го последваха надолу по дюната, качиха се на камилите и ги сритаха, за да се изправят. Докато яздеха, последният — сбръчкан човечец със следи от едра шарка по лицето — току се извъръщаше и поглеждаше назад, към губещото се очертание на трупа зад тях. След като от него не остана нищо, освен зацапана подутина на иначе гладката дюна, той бръкна в гънките на наметалото си и извади мобилен телефон. Без да изпуска от поглед ездачите пред себе си, за да е сигурен, че никой няма да се обърне и да го види, натисна клавиатурата с мръсния си палец. Нямаше сигнал, така че след още един-два опита той се отказа, прибра телефона, заби пети в потрепващите хълбоци на камилата и подвикна: — Хут-хут! Яла-яла!

5.

Щатът Калифорния, Националният парк Йосемити

Скалният масив се издигаше на петстотин метра над долината Мерсед като вълна от сив сатен. Фрея Ханън беше на петдесетина метра от върха му, когато разбута гнездо на оси.

Стъпи на една издатина, хвана се за близкия храст — и от него изригна облак насекоми и гневно се застрелка около нея.

Осите бяха най-големият ѝ страх още откакто една я беше ужилила в устата като дете. Странен комплекс, като се има предвид, че си вадеше хляба с катерене по някои от най-опасните скални масиви в света, но ужасът рядко може да се обясни рационално. Сестра ѝ Алекс се страхуваше от игли и инжекции, а Фрея — от оси.

Замръзна. Стомахът ѝ се сви. Задиша учестено и уплашено. Въздухът приличаше на мрежа от жужащи жълти стрели. После една оса я ужили по ръката и тя инстинктивно се пусна и полетя надолу. Обезопасителното ѝ въже се замята диво, а боровата гора на четиристотин и петдесет метра надолу сякаш подскочи към нея. За миг тя се залюля само на десния с крак и дясната ръка, металните скоби и куки по ремъците дрънчаха. Стисна зъби, пренебрегна паренето в ожулената длан и се хвана здраво за една издатина, притисна се към топлия гранит като към бранещата прегръдка на любим. Остана така сякаш векове; бореше се с желанието да запищи, изчакваше оси те да се успокоят и да се махнат. И щом те се пръснаха, бързо се извъртя вдясно и се изкачи още малко до един килнат бор, който стърчеше от скалата като изсъхнал крайник. Намести се до него и задъхана се облегна на ствола.

— Господи — изстена и сякаш без причина добави: — Алекс.

От обаждането бяха минали единайсет часа. Беше в апартамента си в Сан Франциско, беше малко след полунощ и разговорът, след толкова години, беше абсолютно неочакван. Веднъж, в самото начало на планинарството си, изгуби опора и падна опасно на цел — двеста метра, преди въжето да я задържи. Така се по чувства и сега: моментна

замаяност, объркване и смут, като че ли летеше от голяма височина. Истината стигна до нея като внезапно приземяване.

Остана да седи в мрака, нощният шум от баровете на Северното крайбрежие долиташе през отворените прозорци. Включи компютъра, запази си място за самолет, събра малко екипировка в сака, заключи апартамента и подкара към летището със стария си мотоциклет триумф бонвил. След три часа вече беше в Йосемити, а след още два, при първите лъчи на утрото откъм Сиера Невада, беше готова да започне изкачването.

Винаги правеше така, когато нещо я тревожеше, когато трябваше да проясни мислите си — катереше се. Пустините бяха мястото на Алекс — огромни, сухи, празни пространства, без живот и звуци; планините и скалите пък бяха за Фрея — отвесни стени, по които можеше да се изкачва към небето, да насилва ума и тялото си до крайна степен. Тези неща беше невъзможно да се обяснят на хора, които никога не са ги изживявали, невъзможно беше да ги обясни и на себе си. Най-близко до истината беше стигнала в интервю с, моля ви се, списание „Плейбой“: „Когато съм там горе, се чувствам просто пожива — беше признала. — През останалото време като че ли съм полузаспала“.

Сега повече от всякога ѝ трябваша мирът и чистотата, които носеше изкачването. Докато бучеше с мотоциклета по магистрала 120 към Йосемити, първият ѝ импулс беше да пробва без помощни средства някой истински труден, наказателен маршрут като Фрийрайдър на Ел-Капитан или Астроман на Уошингтън Колъм.

После се сети за Либърти Кап и колкото повече си мислеше за него, толкова по-привлекателен ѝ се струваше.

Не беше избор, за който човек би помислил веднага. За част от маршрута беше нужна допълнителна екипировка, което я отдалечаваше от абсолютната чистота на свободното катерене; всъщност в техническо отношение изкачването не беше кой знае колко трудно, особено по нейните стандарти, а това означаваше, че няма да се напруга, колкото ѝ се искаше — до самия си предел, а и отвъд него.

От друга страна, това беше една от малкото големи йосемитски стени, върху които никога не бе пробвала силите си. И още по-важно, тя беше единственото място по това време на годината, което нямаше да е пълно с други катерачи, и това щеше да ѝ осигури абсолютно

спокойствие и самота — никой нямаше да ѝ говори, да ѝ прави снимки, разни аматьори нямаше да ѝ се пречат и да я бавят. Щяха да са само тя, скалата и тишината.

Сега, докато седеше на стопления от обедното слънце камък и с все още смъдяща от ужилването ръка, тя отпи от манерката и огледа маршрута, по който току-що се беше изкачила. Като се изключеа няколкото по-трудни участъка — особено петият склон, който беше издаден и нямаше как да се преодолее без стъваемата стълба, — не беше срещнала особени затруднения. На по-неопитен катерач изкачването до билото би отнело два дни, с преспиване на някоя тераса по пътя нагоре. Тя щеше да го направи за по-малко от половината време. Максимум осем часа.

Все още не можеше да се отърве от смътното чувство на разочарование, че пътят не се оказа по-дълъг, че няма да достигне вълшебно упоителното било след цялостно физическо и психическо изтощение. И все пак гледката от тия висини беше толкова грандиозна, че компенсираше липсата на предизвикателство.

Като се придържаше към обезопасяващото въже, тя опъна крака — дълги, съразмерни, загорели, — разтри мускулите си и размърда глезени, за да раздвижи ходилата и пицялите си. Стана и проучи скалите над себе си, за да започне последния си, единайсети тур — оставаха ѝ петдесет метра до билото.

— Allez^[1] — промърмори, докато втриваше талк от кесийката на колана в дланите си, — allez. — После, като че ли подтикната от звуковата прилика, малко го измени: — Алекс. — Гласът ѝ обаче се загуби сред рева на водопада Невада.

По-късно, когато стигна до мотоциклета си и си опаковаше нещата за обратния път, видя двама алпинисти, които познаваше. Единият беше доста привлекателен, но точно в момента тия неща изобщо не я интересуваха. Побъбриха малко и Фрея описа изкачването си.

— Изкачила си сама Либърти Кап? Това е сериозно нещо — възкликна другият и почна да я хвали, но тя го спря и обясни, че бърза за самолета.

— На хубаво място ли отиваш? — попита красавецът.

— В Египет — отвърна тя, докато палеше мотора.

— Да се катериш ли?

Тя включи на скорост.
— Не. Да погребва сестра си.
И потегли. Русата ѝ коса приличаше на огнена комета.

[1] Хайде (фр.) — Б.пр. ↑

6.

Кайро — хотел „Мариот“

Флин Броуди си намести очилата и вдигна глава към слушателите си — четиринайсет възрастни американски туристи, пръснати по петдесетината стола; никой не изглеждаше особено заинтересуван. Позволи си да се пошегува, че се радвал как всички са си намерили място, което предизвика буйния смях на гида Марго, но останалите в залата само го изгледаха хладно.

„Боже мой — помисли той, докато притеснено опипваше джобовете на кадифеното си сако. — Поредната група дебили“.

Обясни им отново, че работата му като археолог в Западната пустиня го е накарала да свикне с огромните празни пространства. Отново почувства, че шегата му е нелепа — дори окуражителният смях на Марго прозвуча пресилено. Така че Броуди се предаде и натисна бутона на лаптопа, с който се стартираше програмата му — появи се диапозитив със снимка на множество дюни в Голямото пясъчно море, — и тъкмо се канеше да започне лекцията си, когато страничната врата на залата се отвори. Появи се дебел човек — изключително дебел човек — с кремаво сако и папийонка.

— Може ли? — Гласът му беше странно висок, почти женски, а произношението — от дълбокия американски юг.

Флин погледна Марго, която сви рамене в знак „защо не?“, после даде знак на човека да влезе. Новодошлият затвори вратата, седна на най-близкия стол, извади носна кърпичка и попи челото си. Флин му даде време да се настани, после се изкашля и започна да говори с ясна и отчетлива дикция:

— Преди десет хиляди години Сахара е била значително по-гостоприемно място, отколкото е днес. Радарните снимки на Селимските пясъчни пространства, заснети от космическата совалка „Колумбия“, разкриват изобилие от речни корита — очертанията на отдавна изгубени езера и система от реки. Мястото е напомняло много саваните на днешна субсахарска Африка.

Следващият диапозитив: Националният парк Серенгети в Танзания.

— Имало е езера, реки, гори, тревни площи — дом за многообразни представители на фауната: газели, жирафи, зебри, слонове, хипопотами. А също и за хората — странстващи ловци — събирачи, а и по-нови уседнали жители, обитавали селищата от средния и късния палеолит...

— Говорете по-високо!

Беше се провикнала една жена от края на стаята; слуховото апаратче бе закопчано за ухото ѝ като пластмасова щипка.

„И защо, за бога, сядаш най-отзад, като си глуха?“, помисли си Флин и каза със значително по-силен глас:

— Извинявайте. Така по-добре ли е?

Жената размаха бастуна си, за да покаже, че е по-добре.

— По-нови уседнали жители през палеолита — повтори той в опит да намери мисълта си. — Платото Гилф Кебир в югозападния ъгъл на Египет, хълмиста местност с площ горе-долу колкото Швейцария, е особено богато на следи от този период в материално отношение...

Диапозитиви с изображенията на фон от оранжеви скали, воденичен камък и сбирка кремъчни инструменти.

— ... но също в богослужебната сфера и областта на изкуствата. Може би някои от вас са гледали филма „Английският пациент“, където са представени скалните рисунки от Пещерата на плувците, открита през хиляда деветстотин трийсет и трета година от унгарския изследовател Ладислаус Алмаши в Уади Сура, на запад от Гилф.

На екрана се появи картина на пещерата — стилизирани червени фигурки с глави като луковици и подобни на пръчици крайници, които сякаш се гмуркаха и плуваха по неравната повърхност на варовиковите стени.

— Някой гледал ли е филма?

Масовото поклатане на глава и измърморените отговори „не“ го накараха да не се захваща с кратката критика на филма, която обикновено вмъкваше тук. Вместо това пристъпи направо към темата.

— Към края на последния ледников период — подхвана той, — по времето на средния холоцен, около седем хиляди години преди Христа, тази подобна на савана местност е подложена на значителни

промени. Северната ледена покривка се оттегля и започва суша, а реките отстъпват място на пейзажа, който виждаме днес. Пустинните жители са принудени да се оттеглят на изток, към поречието на Нил...

Диапозитив с красив изглед от Нил.

— ... където развиват различните видове преддинастична култура: тасийска, бадарийска, негада, които накрая ще се обединят, за да образуват единна обединена нация — Египет на фараоните.

Флин забеляза, че един от слушателите, нахлупил шапка на нюйоркски бейзболен отбор, вече е започнал да задрямва. А още не беше завършил встъпителната част. Господи, как му се искаше да обърне една чашка.

— Пътувам из Сахара и участвам в разкопки тук повече от десетилетие — продължи той, като прокара пръсти през чорлавата си черна коса. — Най-вече из обекти в Гилф Кебир или около него. В днешната лекция искам да ви запозная с три тези, оформени по време на работата ми. Три доста спорни тези.

Наблегна на думата спорни, направи и пауза за по-голям ефект, като огледа лицата пред себе си да види дали публиката проявява някакъв интерес. Нищо. Нямаше нито един заинтригуван поглед. Със същия успех би могъл да им говори и за зеленчукопроизводство. А може би точно за това трябваше да им говори. Господи, как му се пиеше!

— Най-напред — Броуди полагаше всички усилия да изглежда ентусиазиран, — аз смятам, че дори и след преместването си в поречието на Нил някогашните обитатели на Сахара така и не забравят изцяло първоначалния си пустинен дом. Това важи особено за Гилфа с красивите скали и прекрасните му долини, защото той продължава да влияе и върху религията, и върху суеверията на ранноегипетското въображение — споменът за него е запазен, макар и в алегорична форма, в много митове и литературни произведения, и особено в онези, които описват пустинните богове Аш и Сет.

Последва диапозитив с изображение на бога Сет — човешко тяло, увенчано с глава на непознато животно с дълга муцуна и заострени уши.

— На второ място исках да ви покажа, че древните египтяни не само пазят спомена за някогашния си дом в Гилф Кебир, а и — въпреки огромното разстояние — поддържат и физически контакт с

него, като от време на време прекосяват пустинята, за да се поклонят пред местата със специално религиозно и сантиментално значение за тях... Една от долините уади, така наречената уехат сещат, Скрытият оазис, се тачи особено много. Макар сведенията да са оскъдни, оазисът, изглежда, е продължил да служи като важен култов център до края на Старото царство, почти хиляда години след възникването на Египет като обединена държава.

Слушателят, който клюмаше, вече беше заспал напълно. Флин повиши глас с няколко тона в напразно усилие да го извади от обятията на съня.

— Накрая — продължи той с глас, който звучеше почти като крясък, — ще се опитам да докажа, че тъкмо тази неоткрита досега долина е служила за образец и вдъхновение на цяла серия легенди за изгубените сахарски оазиси, по-специално за Зерзура, Атлантида на пясъците, на чието напразно търсене споменатият Ладислаус Алмаши отделя толкова години от активния си творчески живот.

Последен диапозитив от увода — неясна черно-бяла снимка на Алмаши по къси панталони и с войнишко кепе, с чезнеща в далечината пустиня зад гърба му.

— И така, дами и господа — Броуди вдигна ръка, — каня ви да ме придружите в едно откривателско пътуване — през пустинята, назад през времето, в търсене на отдавна загубения град-храм Гилф Кебир.

Замълча и изчака за реакция, каквато и да е реакция.

— Не е нужно да викате — чу се глас от дъното на стаята. — Да не сме глухи?

„Идиотщина“, помисли си Флин.

С усилие говори до края на лекцията, като прескачаше и изпускаше каквото можеше, така че нормалното време от деветдесет минути се смали на по-малко от петдесет. За разлика от повечето си колеги египтолози, той се ползваше с името на интересен лектор, който може да съживи сухия и сложен материал, да задържи вниманието на слушателите, дори да ги въодушеви. Но сега, колкото и да преправяше и опростяваше нещата, изглежда, не успяваше. В средата на изложението мъж и жена се изправиха и излязоха, а към края останалите открито нервничеха и си поглеждаха часовниците. Задрямалият спокойно си спа до края с глава върху рамото на жена си.

Единствено закъснелият дебелак с папийонката изглеждаше искрено заинтересуван. От време на време бършеше чело с носната си кърпа, но не откъсваше очи от англичанина, а погледът му показваше колко е съсредоточен.

— Да обобщя — завърши Флин, докато нагласяваше последния кадър, още една снимка от извисяващата се оранжева страна на Гилф Кебир. — Досега не е открита и следа от уехат сещат, Зерзура или който и да е друг от легендарните изгубени оазиси на Сахара.

Извъртя се леко, вдигна поглед към изображението и се усмихна тъжно като на приятел от детството, който предизвиква едновременно и уважение, и тъга. За миг изглеждаше зареян в собствените си мисли, после тръсна глава и се обърна към слушателите си.

— Много хора твърдят, че цялата идея за изгубения оазис е тъкмо това — продължи той. — Просто една идея, мечта, плод на въображението, нищо по-осезаемо от пустинен мираж... Надявам се, че доказателствата, с които ви запознах тази вечер, ще ви убедят: основата за всички тия истории, уехат сещат, със сигурност е съществувал и се е смятала от древните египтяни за култов център с първостепенно значение. А дали местоположението му може някога да се открие, е друг въпрос. Алмаши, Багнолд, Клейтън, Нюболд — всички те са избродили Гилф Кефир, но са се върнали с празни ръце. В по-ново време сателитното наблюдение и въздушните снимки също не дадоха никакъв резултат.

Отново хвърли поглед към образа на екрана и пак се усмихна тъжно, макар че очите му издаваха нещо по-близко до умората, ако не и до пълното изтощение.

— Пък може би е по-добре така — замислено промърмори той. — Толкова голяма част от планетата днес е изследвана, картографирана, проучена и разголена, лишена от чара си, че светът някак си става по-интересен, ако поне едно малко негово тъглче остава все още недостъпно за нас. В момента уехат сещат остава точно това — един скрит оазис. Благодаря ви.

Седна, съпроводен от разпокъсани и вяли ръкопляскания. Изключение правеше само дебелият, който единствен проявяваше истинско разбиране, ръкопляскаше енергично, а после стана на крака и с признателно помахване се изниза през вратата. Приятелката на Флин, Марго се изправи и дойде при катедрата.

— Каква възхитителна лекция! — възкликна тя; обръщаше се към цялата аудитория с високия глас на учителка. — Ако питаха мене, аз веднага бих тръгнала с автобуса към Гилф Кебир да огледам мястото добре.

Мълчание.

— Професор Броуди любезно се съгласи да отговори на всички ваши въпроси. Както казах и по-рано, той е един от водещите световни специалисти по археологията на Сахара, автор на сериозното изследване „Древният Египет и Западната пустиня“... така че нека се възползваме от възможността да сме с него.

Ново мълчание, прекъснато от човека, който през повечето време бе спал:

— Професор Броуди, смятате ли, че Тутанкамон е бил убит?

След като отведоха туристите на вечеря, Флин прибра бележките и лаптопа си. Марго кръжеше около него.

— Не мисля, че останаха особено очаровани — каза той.

— Глупости — възрази Марго. — Бяха абсолютно... смаяни.

Той беше изнесъл лекцията само заради нея — стари приятели от университета и т.н., — пое ангажимента в последната минута, след като едно друго мероприятие се беше провалило. Виждаше, че тя се притеснява заради хората, които беше довела, затова се пресегна и я потупа по лакътя.

— Не се тревожи за това, Марги. Повярвай ми, имал съм и много по-лоши случаи.

— Ти поне трябваше да ги изтърпиш само половин час — въздъхна тя. — А аз съм с тях през следващите десет дена. Дали е бил убит Тутанкамон! Господи, щях да потъна в земята...

Той закопча чантата на лаптопа, засмя се и тръгнаха да излизат. Марго пхна ръката си в неговата. Когато стигнаха до вратата, откъм външното фоайе внезапно изригна нестройна какофония от кларнети и барабани — имаше сватба. Процесията — жених и невеста, приветствани от тълпа ръкопляскащи роднини и видео оператор, който вървеше заднишком и даваше указания.

— Божичко, виж й роклята — измърмори Марго. — Прилича на пръскащ се снежен човек.

Флин не отговори, очите му не бяха насочени към младоженците, а към задната част на групата. Едно момиченце, на не повече от десет-единайсет, подскачаше, за да види какво става. Беше развълнувано и хубаво, с люшкаща се дълга черна коса. Също като...

— Какво ти е, Флин?

Той се беше опрял на рамката на вратата и бе стиснал ръката на Марго, за да не падне. По врата и челото му блестеше пот.

— Флин?

— Добре съм — смънка той смутено, изправи се и пусна ръката й. — Нищо ми няма.

— Бял си като платно.

— Добре съм, честна дума. Само съм уморен. Трябваше да хапна нещо, преди да изляза.

Усмихна й се, но не много убедително.

— Ще те заведа на вечеря — предложи Марго. — Да ти се вдигне кръвната захар. След тази вечер това е най-малкото, което мога да направя.

— Благодаря ти, Марги, но ако нямаш нищо против, ще тръгна направо за вкъщи. Имам да проверявам много писмени работи.

Беше лъжа и той разбираше, че и Марго го вижда.

— Нещо не съм във форма — добави Флин. — Знаеш ме какъв съм, все намусен.

Марго се усмихна и го прегърна.

— Точно намусен те обичам, Флин. И защото си хубавец, разбира се. Господи, само ако...

За миг го притисна по-силно, после го пусна.

— Ще сме в Кайро до четвъртък, после тръгваме към Луксор. Да ти се обадя ли, като се върнем?

— На всяка цена. И не забравяй да им покажеш как пирамидите са подравнени със съзвездие Орион, защото от там са дошли извънземните строители.

Тя се засмя и тръгна. Той обърна глава след нея, после върна погледа си върху сватбарите. Те вече влизаха през вратата в дъното на фойето, момиченцето подскачаше около последните. Дори след толкова години подобни дребни случки все още го смущаваха. Само да беше стигнал навреме...

Погледа още малко, докато сватбарите не изчезнаха и вратата не се затвори зад тях, после — без да смята да проверява никакви писмени работи, а по-скоро да се напие до забрава, — бързо излезе от хотела, следван от дебела клатушкаща се фигура с кремаво сако.

Фрея хвана полета в последния момент — в полунощ от Сан Франсиско Интърнашънъл до Лондон, откъдето се прехвърли на друг самолет до Кайро. Времето би трябвало да е повече от достатъчно, но както винаги когато разполагаше с много време, часовникът, изглежда, загадъчно се забързваше и всичко се превръщаше в надпревара с минутите. Оказа се последната пътничка, която се регистрира, и една от последните, които се качиха. Натъпка раницата си в и без това препълненото шкафче над главите и с мъка се навря между свръхдебел латиноамериканец и тийнейджър със сплъстена коса и тениска с изображение на Мерилин Менсън.

След като излетяха, прегледа филмите, които се предлагаха по видеото — имаше глупава комедия с Матю Макконъхи и документален разказ за Сахара, изготвен от Нашънъл Джогеографик. Като се имаше предвид поводът за пътуването ѝ, най-малко ѝ се гледаше това. Изгаси екрана и си пусна музика по айпода — Джони Каш, по-добре беше.

Известни пътешественички — на такива ги бяха кръстили родителите им. В нейния случай беше Фрея Старк, голямата изследователка на Близкия изток, при сестра ѝ — Александра Дейвид-Нийл, покорителката на Хималаите. Комично, но в живота всяка от тях бе подражавала не на знаменитата си предходничка, а на онази, на която бе кръстена сестрата. Алекс, както Старк, обичаше горещините и пустини те, Фрея, както Дейвид-Нийл, възвишенията и планините. „Нищо при вас не върви по плана — шегуваше се баща им. — И имената ви, и те на обратно“.

Баща им беше едър като мечка веселяк, учител по география в родния им град Маркам, щата Вирджиния. Освен джаза и поезията на Уолт Уитман голямата му любов бе животът на открито. Още от много малки ги водеше на експедиции из планините Блу Ридж, на спускания с лодки по река Рапъханък, с платноходки по крайбрежието на Северна Каролина, показваше им птици и животни, дървета и растения, учеше ги да преценяват пейзажа и всичките му елементи. От него бяха

наследили приключенския дух и любовта към дивата природа. Външния вид, от друга страна — стройно тяло, руси коси, полупрозрачни зелени очи, — бяха наследили от майка си, отлична художничка и скулпторка. На нея дължаха и резервираността и склонността си към вътрешни изживявания, неприязънта към празните приказки и шумните тълпи. Баща им беше шумен и общителен човек, любител на разговорите и обществените събития. Жените от семейството му, обратното, се чувстваха най-добре със собствените си мисли.

Алекс беше по-голямата, с пет години, не така очевидно красива като Фрея, но по-умна, ако се съдеше по постиженията ѝ в университета, и по-малко склонна към меланхолия. Не бяха неразделни, каквито понякога са сестрите и братята, пък и самата разлика във възрастта подсказваше, че са повече склонни да вървят по собствения си път, отколкото да бъдат в компанията на другата.

В старата семейна дъсчена къща в края на града имаше богата колекция от карти, атласи, пътеводители и пътнически дневници, трупани през годините от баща им, и в дъждовните дни всяка от двете прибираше любимите си томове и отиваше да планира приключенията си в собственото си тайно ъгълче — Алекс на тавана, а Фрея в порутената лятна къща в ъгъла на градината. А когато бяха навън, нещо по-обичайно за тях, двете също поемаха в различни посоки: Фрея изминаваше много мили през местните гори и овощни градини, катереше се по дърветата, правеше си въжени люлки, измерваше времето, за което изминаваше определена пътека или изкачваше някой връх, като винаги се пренапрягаше.

Алекс също обичаше да броди и да изследва околностите. В нейните разходки обаче имаше нещо по-интелектуално. Тя винаги си носеше тетрадка и цветни моливи, карти, фотоапарат и един стар армейски компас, явно принадлежал на някой морски пехотинец от битката за Иво Джима. Когато се връщаше вкъщи — без изключение късно вечерта, — винаги донасяше подробни бележки за пътя си през деня, скици, запис на маршрута си, различни събрани мостри: листа и цветя, шишарки, странни на вид камъни и — в един забележителен случай — умряла гърмяща змия: беше си я увила на врата като шал.

„А аз си мислех, че отглеждам млади дами — въздишаше баща им. — Какво чудо само съм предоставил на света!“

Но колкото и независими и увлечени в собствените си приключения да бяха — Алекс в опитите си да картографира света, а Фрея да го завладее, — двете сестри се обичаха най-топло и искрено. Фрея боготвореше по-голямата си сестра, вярваше ѝ и се стремеше да достигне, казваше ѝ неща, които не споделяше с никой друг, дори с родителите им. Алекс, от своя страна, беше изцяло обладана от мисълта да защити сестричката си, промъкваше се в стаята ѝ да я успокои, когато нощем имаше кошмари, четеше ѝ от книжките за пътешествия и приключения, които и двете обичаха, сплиташе косата ѝ, помагаше ѝ с домашните. Когато на пет години пострада от ужилване на оса по устата, Фрея предпочете да потърси утеха при сестра си, а не при родителите. А когато на шест влезе в болница от менингит, Алекс настоя да я придружи, спа на походно легло и държеше ръката ѝ, когато ѝ правеха лумбални пункции (това и придружаващата го истерия на Фрея, когато забиваха иглата в основата на гръбначния ѝ стълб, накара Алекс цял живот да изпитва ужас от всичко, свързано с инжекциите). А когато, още ненавършила седемнайсет, Фрея изуми общността на алпинистите, като покори сама най-високия връх на националния парк Йосемити Ел Капитан, кой я очакваше на върха с букет цветя и бутилка „Доктор Пепър“? Алекс.

„Така се гордея с тебе — възкликна тя и я прегърна. — Безстрашната ми сестричка!“

И разбира се, след няколко месеца, когато майка им и баща им загинаха в автомобилна катастрофа, в техния естествен заместник се превърна Алекс. Дотогава собствената ѝ кариера на изследовател на пустинята бе започнала да разцъфва с „Малкият Тин Хинан“ — нейната книга за осемте месеца, прекарани в пътуване с туарегските бербери от Северен Нигер, който стана световен бестселър. Алекс обаче замрази всичко това, за да се върне в семейното жилище и да се грижи за Фрея. Постъпи на работа, колкото и странно да звучи, в отдела по картография на ЦРУ ѝ по този начин успя да финансира училището и колежа на сестра си, както и по-нататъшната ѝ кариера на алпинист, да я защитава и пази.

И след всичко това отплатата на Фрея към сестра ѝ беше предателството. Докато в ушите ѝ отекуваше мрачното изпълнение на Джони Каш, който пееше за болка и раздяла, за измяна към най-любимите ти хора, тя затвори очи и отново видя потреса по лицето на

Алекс, когато тя влезе в стаята. Потрес и още по-лошо — ужасна, укорна тъга.

Изминаха седем години и Фрея нито веднъж не каза, че съжалява. А искаше, повече от всичко на света. Не минаваше и ден, без да се замисли за това. Но така и не го направи. А сега Алекс беше мъртва и вече нямаше възможност. Обичната Алекс, така й. Как болеше това! Не можеше по никакъв начин да го опише.

Посегна към джоба си и измъкна смачкан плик с египетска марка, погледа го за миг, после извади слушалките от ушите си и включи филма с Матю Макконъхи. Беше готова на всичко, от което да забрави.

7.

Кайро

Флин вече не пиеше толкова много, със сигурност не и колкото пиеше преди. В редките случаи, когато изпиваше по чаша, го правеше в бара на хотел „Уиндзър“, закъдето се бе запътил и тази вечер.

Тихата, строго подредена заличка на първия етаж с под от полирано дърво, удобни фотьойли и дискретно осветление, изглеждаше като остатък от предишната колониална изисканост. Персоналът носеше колосани ризи и черни папийонки, в единия ъгъл имаше бюро, а по стените висяха причудливи дреболии, каквито човек очаква да види на битпазара: гигантска черупка от костенурка, стара китара, еленови рога, черно-бели снимки от египетски битови сцени. Дори бутилките зад бара — мартини, коантро, гран марниер, крем дьо мант — свидетелстваха за отминали времена с коктейли, аперитиви и ликьор за следобед. Единствено шлагерът на Уитни Хюстън и туристите, скупчени в ъгъла и наведени над справочниците, разваляха илюзията.

Флин влезе малко след осем, намести се на столче на бара и си поръча бира. Когато му донесоха чашата, я изгледа с колебанието, което би изпитал шофьор, преди да излети от шосето към реката долу, вдигна бирата, пресуши я на четири глътки и веднага поръча още една. Изпи и нея също така бързо и се канеше да започне третата, когато случайно погледна към огледалата зад бара. На канапето зад него и по-ляво, със сгънат вестник в ръка, седеше дебелият му слушател от лекцията. Флин не си спомняше да го е видял, когато влезе в заведението, и започна да размества столчетата, за да изгради преграда помежду им, тъй като не му беше нужна компания. Докато го правеше, човекът вдигна глава, забеляза го и му помахна. После остави вестника и тръгна към него.

— Лекцията ви беше чудесна, професор Броуди — измърмори с любопитно високия си гъгнец глас и протегна ръка. — Наистина чудесна.

— Благодаря — отвърна Флин и изстена вътрешно. — Радвам се, че поне на някого се е харесала.

Човекът му подаде визитка.

— Сай Ангълтън. Работя в посолството. Връзки с обществеността. Обичам Древния Египет.

— Така ли? — Флин се опита да се направи на въодушевен. — От кой период по-точно?

— О, предполагам, че от всички — махна с ръка Ангълтън. — Макар че Гилф Кебир ми се струва особено очарователен.

Произнесе го като „Гилф Кейбийр“.

— Наистина очарователен — продължи той. — Разрешете ми да ви заведем на обед някой път. Да ви разпитам хубаво.

— Много ще ми е приятно. — Флин се усмихна насила. После се възцари мълчание и с чувството, че няма друг избор, той предложи на американеца да седне при него. За щастие, той не прие.

— Трябва да ставам много рано утре. Просто исках да ви уверя колко ми хареса лекцията. — И след миниатюрна пауза напомни: — И трябва наистина да поговорим за тоя Гилф.

Макар да беше казано съвсем невинно, нещо в последната фраза обезпокои Флин — Ангълтън като че ли не казваше всичко, което знае. Преди да заговори за това обаче, американецът го потупа по рамото, поздрави го отново за лекцията и излезе.

„Заради онова момиченце в хотела е — помисли си Флин, допи бирата и даде знак за още една. — От него се изнервих. Пък и всички останали идиотии“.

— И един „Джони Уокър“ — добави той, — двоен.

Флин пи през останалата част от вечерта, като превърташе в ума си едно и също — момиченцето, Гилф Кебир, Дакла, Пясъчния огън; загуби сметка за изпитото, започна да потъва както някога. Групичка английски момичета изникна на съседна маса, едно от тях — дребничко, тъмнокосо, хубавко — все гледаше към него и се опитваше да срещне очите му. Женската част от света винаги го бе намирала за привлекателен или поне така твърдяха приятелите му; добре развитото му тяло и големите кафяви очи го отличаваха от повечето египтолози, общо взето неинтересни на вид. При все това той никога не подхождаше умело към жените, така и не се научи да бърбори непринудено, което на голяма част от мъжете се удаваше без труд и им

помагаше да разрушат преградите. Пък и дори изобщо да беше такъв, тази вечер определено нямаше настроение за флирт. Уважи вниманието на момичето с полуусмивка, после вдигна очи към еленовите рога над главата си и не ги помръдна оттам. След двайсетина минути то и приятелките му си тръгнаха и на столовете им се настани група египетски бизнесмени.

Към единайсет, вече доста пьян, Флин реши да си тръгва и започна да търси портфейла из джобовете си. Докато го правеше, усети ръка на рамото си. За един неприятен миг си помисли, че е пак онзи дебел американец. Беше обаче Алан Пийч, негов колега от Американския университет. Прякорът му беше „Алан Интересния“, тъй като се ползваше с името на най-отегчителния човек в Кайро, специалист по грънчарски изделия, който изключително рядко говореше за нещо извън областта на раннодинастическите червени грънци. Той поздрави Флин и като махна към група други университетски колеги, седнали около една по-далечна маса, го покани да се присъедини към тях. Флин тръсна глава и обясни, че се е канел да си тръгне, и извади портфейла си, а Пийч се впусна в объркан разказ за спора си с един от уредниците на Египетския музей, защото твърдял, че една делва е със сигурност бадарийска, а не от времето на Накада III каквато била официалната теза. Флин кимаше разсеяно, но не му обръщаше внимание. Едва когато видя нужната сума в ръцете си, сложи я на бара и вдигна лаптопа си, усети, че Пийч е сменил изцяло темата.

— ... на спирката на метрото Садат. Просто се блъснах в него.

— Кой? Какво?

— Хасан Фадауи. Направо се блъснах в него. Бях; тръгнал към Хелиополис да им помогна с едни нови грънци, май от Третата династия, въпреки че по стил...

— Фадауи? — Флин се изненада. — Мислех си, че той...

— Аз също — кимна Пийч. — Явно са го пуснали по-рано. Изглеждаше съсипан. Абсолютно съсипан.

— Хасан Фадауи? Сигурен ли си?

— Напълно. Е, семейството му има пари при всяко положение, така че финансово няма...

— Кога? Кога е излязъл?

— Преди една седмица, доколкото разбрах. Станал е като клечка. Спомням си, че веднъж ми разказа как намерил в Абидос жречески делви за вино от Втората династия. Каквото и да се говори за него, той е много добър специалист по керамика. Повечето хора биха ги причислили към Третата, дори Четвъртата династия, но на него му беше ясно, че тогава ръбовете им не са били...

Това Пийч вече го говореше на себе си, тъй като Флин вече се бе обърнал и бе излязъл.

Би трябвало да си отиде направо вкъщи. Вместо това обаче не можа да се спре и кривна към безмитния магазин за спиртни напитки на Шария Талаат Харб, взе си бутилка евтино уиски и чак тогава спря такси и му даде посоката към апартамента си на ъгъла на „Мохамед Махмуд“ и „Мансур“.

Портиерът Таиб седеше на фотьойла си във входа с шал върху главата и мръсни крака в стари пластмасови сандали. Никога не се бяха разбирали и както беше пиан сега, Флин изобщо не го погледна, мина покрай него и затропа по старовремското стълбище до последния етаж.

Взе чаша от кухнята, напълни я с уиски и отиде в хола. Щракна лампите и се просна на канапето. Изпразни чашата, сипа си нова и изпи и нея; съзнаваше, че се е понесъл по хлъзгав път, но не можеше да се спре.

Вече пет години контролираше добре пиенето, почти не докосваше чаша. Имаше мъчително желание, разбира се, особено в началото, но тя му помогна да го преодолее и благодарение на нея остана на себе си и бавничко пренареди отново живота си, като някоя от възстановените делви на Пийч.

И сега, след пет години, отново захвърляше всичко. Но това не го интересуваше. Просто му беше безразлично. Момичето, Гилфът, Дакла, Пясъчният огън и изведнъж Хасан Фадауи — идваше му прекалено много. Вече не издържаше.

Напълни отново чашата, пресуши я и отпи направо от бутилката; очите му се зареяха пиански из стаята. Предметите в нея ту идваха на фокус, ту се замъгляваха. Футболният му шал за местния шампион Ел-Ахли, книгата на Стивън Куърк „Култът към Ра“, самороден къс либийско пустинно стъкло, — въртяха се нагоре-надолу; накрая погледът му се спря върху една снимка, поставена на масичката до

канапетото. Снимка на млада жена. Руса, със слънчев загар и засмяна. Носеше огледални тъмни очила и вехто велурено яке, а зад нея се виждаше равен пустинен пясък, който се простираше към далечна снежнобяла дюна. Флин отпи от бутилката, докато се взираше в снимката, извърна глава, но веднага я поглед на пак; виновно и засрамено, като че ли го бяха хванал да върши нещо, което е обещал да не прави. Минаха пет секунди, десет, дваисет. Накрая с измъчен вопъл, разтреперан, той се изправи и се замъкна до прозореца. Отвори щорите и запрати бутилката в нощта.

— Алекс — изпъшка Флин. — О, Алекс, какво направих?!

Сай Ангълтън избърса челото си с носна кърпичка — господи, какъв горещ град! — и си поръча още една кола. Всички останали в кафенето пиеха рубиненочервен чай или гъсто черно кафе, но Ангълтън не признаваше тези напитки. От дваисет години работеше по тия места — Близкия изток, Средния изток, Далечния изток, Африка — и се придържаше към едно и също правило: не го пий, ако не е в кутия. Колегите му се присмиваха, наричаха го параноик, но последният, който се смееше, винаги излизаше той, когато останалите започваха да се превиват от хранително отравяне или се скъсваха да повръщат. Щом не е в кутия, не го пий. А още — ако не е сготвено от американци, не го яж.

Колата пристигна. Ангълтън отвори кутията и отпи голяма глътка, като оглеждаше невръстното сервитьорче, докато то кръжеше около масите, възхищаваше се на тесните му бедра и мускулестите ръце. Отпи отново и се замисли върху сегашните дела.

Вечерта му беше полезна. Изключително полезна. С част от съзнанието си се чудеше дали не беше прекалил в хотел „Уиндзър“ — не трябваше да е толкова прям с Броуди за Гилф Кебир, но в последна сметка рискът си заслужаваше. В този бизнес човек понякога трябваше да се уповава на инстинкта си. А инстинктът му беше подсказал, че реакцията на Броуди ще се окаже полезна. Както и стана. Той знаеше нещо, определено знаеше нещо. Парченце по парченце — Сай обичаше да работи така. Да си изгради цялата картина, да изкопчи данните. За това му плащаха. А за да ти плащат добре, трябва да си добър.

След хотела проследи Броуди до жилището му и поговори с възрастния портиер. Той явно не харесваше англичанина и Ангълтън се възползва от случая, за да спечели доверието му. Пусна му малко пари, които щяха да улеснят нещата, когато се наложи да огледа апартамента на Броуди, а това щеше да стане скоро. Да, изключително полезна вечер. Парченце по парченце по парченце.

Отпи отново от колата и огледа останалите посетители в кафенето. Някои пушеха наргилета, други играеха на домино, бяха само мъже. Момчето отново мина покрай него и очите на Ангълтън отново го проследиха. В ума му лениво започнаха да прелитат сценарии за прегръдки, мокрота и пот. Усмихна се и тръсна глава, после подхвърли малко пари на масата и излезе. Макар да имаше свои нужди, нямаше никакво намерение да ги задоволява на подобно място. Може би като се върне в Щатите... засега щеше да разчита на собствената си ръка. Такива бяха правилата му: не пий водата, не яж храната и най-вече изобщо никакви момчета, колкото и да са изкусителни.

8.

Фрея кацна на международното летище в Кайро в осем сутринта местно време. На изхода я чакаше Моли Кирнан, приятелка на Алекс, която ѝ се бе обадила преди два дни да ѝ съобщи за смъртта ѝ.

Беше доста над петдесет, със сивееща руса коса, спортни обувки и златно кръстче на шията. Прегърна Фрея и ѝ изказа съболезнованията си за загубата ѝ. После я хвана под ръка и я поведе от международното летище към вътрешните линии. Алекс бе живяла в оазиса Дакла и там на другия ден щеше да е погребението ѝ.

— Сигурна ли сте, че не искате да останете в Кайро и да заминете с мене утре? — попита Кирнан. — Имам легло за гости.

Фрея я увери, че оценява гостоприемството ѝ, но настоя, че иска да тръгне веднага. Желанието ѝ беше да види сестра си още веднъж преди погребението и да се сбогува с нея.

— Разбира се, миличка — съгласи се възрастната жена. — Захир ал-Сабри ще ви посрещне, той беше сътрудник на Алекс. Добър човек е, макар и малко начумерен. Той ще ви заведе първо в болницата, а после в къщата ѝ. Но ако ви трябва нещо, каквото и да е...

И подаде на Фрея визитка:

Моли Кирнан,
регионален координатор,
Агенция на САЩ за международно развитие

На гърба беше записан номерът на мобилния ѝ телефон.

На летището на вътрешни линии Фрея бе една от четиримата пътници. Кирнан показва някаква служебна карта, заговори на арабски и ѝ разрешиха да я придружи и по-навътре. Зачакаха да обявят полета ѝ без да си кажат кой знае какво. Едва когато пътниците тръгнаха към вратата, Фрея каза онова, което я ядеше, откакто разбра за смъртта на сестра си:

— Просто не мога да повярвам, че Алекс се е самоубила. Не мога. Тя изобщо не е такъв човек.

И да беше очаквала отговор, не го получи. Кирнан само я прегърна отново, погали я по косата и с едно последно „още веднъж моите съболезнования“ се извърна и си тръгна.

Самолетът излетя и Фрея се загледа разсеяно в пустинята отдолу — безкрайна шир от мръсножълт пясък, който се губеше сред омарата в далечината.

Тук-там повърхността се прекъсваше от отдавна пресъхнали пустинни потоци, но на повечето места си оставаше изцяло еднообразна. Безлюдна, пуста, изоставена — както се чувстваше и тя самата.

Сврхдоза морфин — с това се беше убила Алекс, Фрея не знаеше подробностите, а и не искаше да ги научи, беше прекалено болезнено. Алекс страдаше от множествена склероза, особено неприятна разновидност, и вече бе загубила движението на двата си крака, едната ръка, както и част от зрението си — господи, беше толкова жестоко.

— Вече не го издържаше — каза Моли Кирнан, когато се обади да ѝ съобщи. — Не можеше да продължава така. Реши да действа, докато още е в състояние.

Това не приличаше на Алекс, каквато я познаваше Фрея. Тя не би се отказала така, без бой. И все пак Фрея се опираше единствено на спомените си — Алекс от детството им с тетрадките и колекцията от камъни, със стария военен компас от битката при Иво Джима. Алекс, която я притискаше до себе си на погребението на родителите им, която бе зарязала кариерата си, за да се грижи за нея, да я обича и да я издържа. Една Алекс от миналото. Една загубена Алекс. Бяха изминали седем години, откакто разговаряха за последен път, и кой знае колко се беше променила сестра ѝ през това време.

Наистина, беше ѝ писала писма — всеки месец, абсолютно редовно, дванайсет писма за всяка година, всичките с интересния ѝ почерк, едновременно шантави и подредени. В написаното обаче никога нямаше нищо лично. Като че ли събитията от последния им ден в Маркам някак си бяха затръшна вратата към всичко по-лично между двете. Дакла, пустинята, работата ѝ по движението на дюните и геоморфологията на платото Гилф Кебир (каквото и да беше това) —

това бяха темите, за които пишеше Алекс. Повърхностни и външни неща, които никога не се задълбочаваха. Единствено последното писмо, което Фрея получи само няколко дни преди съобщението за смъртта на сестра си, беше станало отново открито и допускаше Фрея в живота ѝ. То обаче беше твърде закъсняло.

И разбира се, Фрея, измъчвана от срам заради постъпката си, не отговори на нито едно от писмата. Нито веднъж през тия седем години не направи опит да протегне ръка, да признае колко съжалява, да се опита да изличи станалото.

Точно това я измъчваше сега, още повече след смъртта на Алекс. Истината беше, че сестра ѝ е страдала, и то ужасно, и че Фрея не е била до нея, както Алекс винаги бе правила. Ужилването от осата, болницата, денят, когато сама се бе изкачила на Ел Капитан — сестра ѝ нито веднъж не я бе предала, винаги я бе подкрепяла. Но тя не бе направила същото — беше я предала. За втори път.

Бръкна в джоба си, извади намачкания плик с египетската марка и го огледа пак, преди да го остави непрочетен и отново да се вторачи в пустинята. Черна, пуста, изоставена. Точно както се чувстваше и тя самата през последните седем години. Както сигурно щеше да се чувства до края на живота си.

Както беше уговорено, на летището в Дакла — куп чина оранжеви сгради, заобиколени от всички страни от пустинята — я посрещна колегата на Алекс Захир ал-Сабри. Слаб и жилест, с гърбав нос и тънък мустак, с карирана бедуинска чалма, той измърмори „добре дошла“, взе пътната ѝ чанта (тя задържа раницата) и я преведе през залата за пристигащите. Предобедният пек я удари през лицето. И в Кайро беше горещо, но това тук беше друго — впиваше се в дробовете, изкарваше въздуха ѝ.

— Как издържате тук? — възкликна тя, докато ся слагаше слънчевите очила.

— Елате през лятото — сви рамене Захир. — Тогава е горещо.

Пред сградата на терминала имаше паркинг, ограден от декоративни смокини и розови олеандри. Захир отиде до една разнебитена тойота ланд крузър с багажник, прикрепен на покрива, и строшен ляв фар. Остави чантата ѝ на задната седалка, отвори ѝ предната врата и без да каже и дума, седна зад кормилото. Потеглиха, отминаха будката за охраната и поеха по единствения зле асфалтиран

път, който започна да се вие през пустинята. Пред тях се откри зеленият силует на оазис. Отзад, като ръба на огромна чиния, го ограждаше отвесен скален масив в кремав цвят.

— Гебел ел-Каср — каза Захир и кимна към оазиса. Не добави нищо повече, а и Фрея не се заинтересува.

Продължиха в мълчание сред пейзаж, в който пясъчните дюни се редуваха с редки участъци проскубана трева, после с напоявани участъци с палмови, маслинени и цитрусови насаждения. След десетина минути табела с надпис на арабски и английски им съобщи, че навлизат в Мут, за който Фрея знаеше от писмата на Алекс, че е главният град на Дакла. Заспалите дву- и триетажни белосани къщи, пращните улици, оградени с кипариси и акации, и зелено-белите улични павета придаваха на града изоставен вид.

Подминаха една джамия, каруца с няколко жени в черни роби — теглеше я магаре, камили, които безцелно се мотаеха покрай пътя; на места през отворените прозорци излизаше пушек. При други обстоятелства Фрея щеше да се смае, толкова различно и чуждо на досегашния ѝ опит беше всичко тук. Сега обаче седеше загледана разсеяно през прозореца, докато минаваха по широкия булевард през града, пресичаха множество кръгови разклонения, откъдето в различни посоки тръгваха други булеварди; като че ли кръжаха в гигантски флипер.

След малко вече бяха от другата страна и се носеха бързо през царевични ниви и оризища. Отминаваха палмови горички и гълъбарници, странно разкривени скали и стигнаха до село с наблъскани една до друга къщички от глинени тухли. Захир намали скоростта, влезе през една отворена порта и спря в двор, ограден от високи кирпичени стени, украсени с палмови клонки. Извири с клаксона и изгаси мотора.

— Това ли е къщата на Алекс? — попита Фрея. Мъчеше се да сравни двора и паянтовата къщичка с описанието от писмата на сестра си.

— Не. Това е моята къща — отвърна Захир, докато слизаше от колата. — Ще прием чай.

На Фрея изобщо не ѝ се пиеше чай, но знаеше, че ще е нелюбезно да откаже — в писмата си Алекс често споменаваше колко

важно е гостоприемството за египтяните. Така че въпреки цялата си умора взе раницата си и слезе.

Захир я въведе в къщата по един коридор — тъмен и хладен, с мирис на дим и олио; влязоха в мрачна стая с висок таван, бледосини стени и покрит с черги под. Освен тапицираната пейка покрай една от стените и телевизора на масичката в ъгъла в помещението нямаше нищо. Той ѝ посочи пейката, викна нещо към съседната стая и клекна на пода пред нея; наметалото му се дръпна и разкри белите му маратонки „Найк“. Настъпи мълчание.

— Разбрах, че сте работили с Алекс — наруши тишината тя, след като Захир явно не смяташе да каже нещо.

Той измърмори нещо утвърдително.

— В пустинята ли?

Той само сви рамене, като че ли казваше „къде другаде“.

— И какво правехте?

Отново свиване на раменете, но този път и думи:

— Карахме. Надалече. До Гилф Кебир. Дълъг път. — Погледна я бегло и отново отклони поглед, после се наведе и махна нещо от наметалото си.

На Фрея ѝ се щеше да го пита още неща — за живота на Алекс тук, за болестта и за последните ѝ дни, за всичко, което той знаеше за нея, искаше да събере и най-дребните подробности за сестра си. Спря се обаче, тъй като усети, че той не е особено общителен. Моли Кирнан я беше предупредила, че е кисел човек, но тя усещаше нещо повече. Почти враждебност. Чудеше се дали Алекс му е разказала какво се бе случило между двете, защо не си бяха говорили толкова години.

— Вие бедуин ли сте? — подхвана тя, просто за да разчупи леда.

Само кимване, нищо повече.

— Сануси? — Беше нещо, което смътно си спомняше от писмата на Алекс, име, свързано с хората от пустинята. Надеждата ѝ да му направи впечатление с познанията си обаче доведе до съвсем неочакван резултат. Захир изстена отвратено, тръсна ядосано глава и изръмжа:

— Сануси не. Сануси са псета, измет. Ние сме ал-Рашайда, истинските бедуини.

— Извинявайте — смънка тя. — Не исках...

Дрънчене откъм коридора я прекъсна. Момченце най-много на три години влезе в стаята с несигурни стъпки, а след него и млада жена — стройна, мургава, привлекателна. Носеше наргиле в едната си ръка и поднос с две чаши червеникавокафяв чай в другата. Фрея се надигна, за да помогне, но Захир я върна с жест на пейката и даде знак на жена си — или поне Фрея си мислеше, че са съпрузи — да сложи подноса и наргилето до него. Само за частица от секундата погледът на младата жена срещна погледа на Фрея, после тя излезе.

— Захар? — попита Захир, сложи една лъжичка в чашата ѝ, без да изчака отговор, подаде ѝ я, след това вдигна момченцето на ръце.

— Синът ми. — За първи път се усмихна, явно беше забравил неприятния момент. — Много е умен. Нали си умен, Мохсен?

Момченцето се засмя и зарита с крачета под миниатюрното си наметало.

— Прекрасен е — съгласи се Фрея.

— Не е прекрасен — с вдигнат пръст възрази Захир. — Жените са прекрасни. Мохсен е красив. Като баща си.

Засмя се на шегата си и целуна момченцето по челото.

— Вие имате ли деца?

Тя призна, че няма.

— Трябва да започнете да ги раждате скоро — посъветва я той. — Преди да остареее още.

Сложи три лъжички захар в чая си, отпи и лапна мундщука на наргилето. Облак гъст син дим се заиздига към тавана. Последва нова конфузна пауза... Или поне Фрея се чувстваше неловко. Захир, изглежда си мислеше за друго. Накрая извади мундщука от устата си и посочи с него един окачен на стената ятаган — бронзовата ножница беше украсена с филигранни сребърни завъртулки, а дръжката от слонова кост завършваше с нещо, което приличаше на голям рубин!

— Това е било на един прарондител на семейството ми — заяви той.

За миг Фрея се замисли, после го поправи:

— Прародител.

— Нали това казвам — прарондител. Мохамед Валя Юсуф Ибрахим Сабри ал-Рашайда. Живял е преди шестстотин години. Много прочут бедуин от пустинята. Сахара е била като негова градина,

ходил е навсякъде, дори до Пясъчното море, познавал всяка дюна, всяко изворче. Много велик човек.

Кимна гордо и прегърна сина си по-здраво. Фрея го изчака да продължи, но той, изглежда, искаше да каже само това и двамата отново се потопиха в мълчание. През отворения прозорец долетя далечно изскърцване на помпа, после, от по-близо, крякане на гъски. Тя изчака още няколко минути — отпиваше отчая си, а момченцето я зяпаше. После остави чашата, изправи се и попита дали може да използва тоалетната. Направи го не защото имаше нужда, а просто да се отдели от него за малко. Захир ѝ махна с ръка да мине по коридора към задната част на къщата.

Фрея излезе от стаята с облекчение, отмина две, три спални — с голи стени и под, с интересна дърворезба по леглата, — разтвори една завеса от мъниста и излезе в малък вътрешен двор. Там бяха струпани много бамбукови кафези със зайци и гълъби. От едно прозорче се носеше тракане на кухненски съдове и женски гласове. Вдясно имаше две затворени врати.

Едната трябваше да е на тоалетната. Тя мина през двора и отвори първата. Беше или кабинет, или склад, не можа да прецени. Бюрото, столът и старият компютър предполагаха кабинет, а чувалите с жито, ръждясалият велосипед и сечивата — по-скоро склад. Започна да затваря вратата, но спря, защото на стената над бюрото в дъното на стаята имаше залепена с тиксо снимка. Тя влезе и се загледа в нея.

Беше цветна, голям формат, което беше причината да я забележи от вратата — извисяваща се лъскава черна скала, щръкнала от иначе безличната пустиня като огромен, порец пясъците ятаган. Вълнуващо природно явление, в противовес на земното притегляне. Горната част на скалата беше остра като игла, а страните, издълбани и назъбени от хилядолетната ерозия, ѝ придаваха странно бодлив вид. С част от съзнанието си Фрея не можеше да не си мисли колко прекрасно място за изкачване е, макар че вниманието ѝ привлече не толкова скалата, колкото човекът, застанал в сянката отдолу. Тя отиде до бюрото и погледна снимката отблизо. Макар фигурата да беше дребна, особено в контраст с извития монолит, усмивката, вехтото велурено яке и русата коса не можеха да се сбъркат. Алекс. Тя протегна ръка и я докосна.

— Тук не е за външни лица.

Тя се обърна. Захир стоеше на вратата заедно със сина си.

— Съжалявам — смънка тя смутено. — Сбърках вратата.

Той не каза нищо повече, просто я гледаше.

— Видях Алекс. — Тя посочи снимката. Изпитваше необяснимо чувство за вина, като че ли я бяха хванали да прави нещо нередно както онзи път...

— Вратата на тоалетната е съседната.

— Разбира се. Не исках... — Спря се обърквана, защото не можеше да намери подходящата дума. „Да се натрапвам“, „да злоупотребявам“, „да любопитствам“. Очите ѝ се насълзиха. — Беше ли щастлива? — изтърси Фрея неочаквано и за самата себе си. — Алекс? Изпрати ми писмо малко преди да умре и в него казваше... изглеждаше щастлива. Така ли беше? Ви знаехте ли? На края? Беше ли щастлива?

Той продължаваше да я гледа с безизразно лице.

— Тук не е за външни лица — повтори. — Вратата на тоалетната е съседната.

Фрея усети, че я обхваща гняв. Искаше ѝ се да извика: „Тя е умряла! Сестра ми е мъртва, а вие ме водите тук да пием чай и дори не ми разрешавате да погледна снимката ѝ“.

Не каза обаче нищо, тъй като знаеше, че озлоблението ѝ е насочено колкото към Захир, толкова и към самата нея — заради онова, което бе причинила на Алекс, защото не беше дошла тук при нея, за всичко. Погледна снимката за последен път, обърна се и излезе на двора.

— Вече не ми трябва тоалетната — каза спокойно. — Искам само да я видя. Моля ви се, заведете ме при нея.

Той я загледа безизразно, после кимна и затвори вратата. Побутна сина си към двора към кухнята и преведе Фрея през къщата и до ланд крузъра. По обратния път към Мут мълчаха.

9.

Кайро

Флин се събуди почти по обед — на канапето, с дрехите, с пръскаща се от болка глава и уста, пресъхнала и като че ли натъпкана с тебешир. За миг ужасен си помисли, че е пропуснал сутрешните си лекции, после си спомни, че е вторник, а във вторниките лекциите му почваха чак рано следобед. Промърмори „слава богу“, отпусна се върху възглавниците, опъна крака и разтри слепоочията си.

Известно време гледаше слънчевите петна по тавана и си мислеше за събитията от вчера. После се изправи и се заклатушка към банята. Пусна душа и старите тръби заръмжаха и затропаха. Накрая водата дойде. Флин остана под студения душ петнайсет минути. Умът му започна бавно да се прояснява. Излезе от банята и си направи кафе — гъсто и черно египетско кафе, остро и резливо като лимонов сок. Замъкна се до хола и вдигна щорите. Пред него се откриха хаотично застроените сгради, ориентирани на изток, към едва видимите стени на Мукатам. Отдясно куполът на джамията Мохамед Али просветваше в убито сребърно под обедното слънце. Десетки минарета стърчаха над покривите като игли през груба тъкан, от високоговорителите им се носеше виещият глас на градския мюезин, който призоваваше правоверните за обедна молитва.

Флин живееше тук от десет години — бе наел апартамента от старо египетско семейство, притежател на няколко сгради наоколо още от края на XIX век. Погледната отвън, постройката не беше нищо особено. Величествената някога колониална фасада — богато украсени балкони, дървени корнизи и первази с пищна резба, портал от ковано желязо — сега беше напукана, остаряла и оцапана в кафяво от смога. Вътрешната колонада също не беше в най-блестящия си вид, стените бяха нашарени с графити и се белеха.

Жилището му обаче беше на удобно за него място — само през няколко пресечки от Американския университет, където преподаваше. А и наемът беше приличен дори според кайроските стандарти —

важно съображение при положение, че той беше назначен само на половин място. Сградата наистина беше позападнала, но неговият апартамент, на най-горния етаж, беше оазис на спокойствие и светлина с високите си тавани и изгледа от прозорците на изток и на юг. Той наистина се чувстваше напълно удобно в пустинята, където прекарваше по четири месеца всяка година, но доколкото можеше да бъде щастлив и в града, мястото беше това. Дори и със спотайващия се на партера нацупен мръсник Таиб.

Изпи кафето, сипа си още, върна се при прозореца и се загледа към безразборно скупчените покриви. Повечето, както и улиците под тях, бяха осеяни с купчини смет, като че ли столичният град беше поставен в сандвич от тънки слоеве боклук. Опитва се без успех да открие „Св. Симон Кожухаря“ и останалите коптски черкви, врязани в скалите над квартала Забалийн, после сведе поглед към улицата точно под себе си — стъклата от бутилката уиски лъщяха в праха и една котка любопитно ги душеше. Не беше сигурен дали да изпитва отвращение към себе си заради така рязкото си връщане към пиенето, или облекчение, че някак си бе успял да спре. По малко и от двете сигурно.

— Благодаря ти, Алекс — измърмори виновно. Знаеше, че ако не беше снимката ѝ, щеше да продължи да пие, и сега също. — Как ли бих се оправил без тебе?

Погледа още малко през прозореца, а кафето продължаваше работата на студения душ — прочистваше и подреждаше ума му. Флин занесе чашата в кухнята, облече се и отиде в кабинета си в другия край на апартамента.

Където и да живееше — в Кеймбридж, в Лондон, в Багдад и тук, в Кайро — Флин винаги подреждаше работното си място по един и същ начин. Бюрото стоеше до самата врата, обърнато към стаята и прозореца. До него имаше полици за папки, а покрай стените — рафтове за книги, фотьойл, настолна лампа и преносим CD плеър в ъгъла, часовник на стената. Всичко беше наредено точно както баща му — също виден египтолог — подреждаше своето работно място, от саксиите на полиците за папки до килима на пода. Флин много пъти се беше питал как ли би изглеждало това сходство в очите на някой психоаналитик. Навярно по същия начин както и поетият бащин път в египтологията — някаква вътрешна нужда да подражава, да достави

радост, да бъде обичан. Обичайните психологически глупости. Гледаше да не мисли за това. Баща му си беше отишъл преди много години, пък и Флин беше дотолкова свикнал с тази подредба на мебелите, че просто нямаше защо да мисли за тях. Какъвто и емоционален подтекст да се криеше в това.

Влезе в стаята и както винаги спря, за да погледне поставената в рамка скица на стената зад бюрото. Семплата графична рисунка изобразяваше монументален вход или портал — две кули с формата на трапец, а между тях, на половината от височината им, правоъгълна двукрила врата. Върху кулите беше изрисуван обелиск с кръст в средата, ограден от символа седжет, йероглифа за огън. Над вратата имаше образ — птица с малък клюн и щръкнала опашка. Под графиката пишеше: „Град Зерзура е бял като гълъб, а на портите му е резбована птица. Влез, тук ще откриеш големи богатства.“

Взря се в изображението и както винаги повтори надписа наум. После отиде до фотьойла, седна, изпружи крака и пусна CD-то. Потопи се в меланхоличните тонове на Шопеновото ноктюрно.

Изпълняваше този ритуал всяка сутрин и го правеше още от университета (явно и състудентът му Ки Филби го е правил): спокоен, съзерцателен половин час в началото на деня — а сега в средата му, — когато се излягаше удобно, изключваше се от света и се съсредоточаваше върху най-важните интелектуални въпроси на момента. Понякога проблемът можеше да е абстрактен — например как да се интерпретира митичната битка между боговете Хор и Сет, — друг път по-специфичен, като някой пункт от научна статия или превод на особено объркан текст.

Най-често обаче се замисляше върху някой от аспектите на загадката около Скрития оазис. През последните десет години това занимаваше най-много съзнанието му. И това беше въпросът, за който — в светлината на последните събития — се замисли и тази сутрин.

Проблемът беше сложен, невъзможно сложен, мислеше си понякога — объркан пъзел, от който повечето елементи, изглежда, липсваха, а онези, които ги имаше, не се подреждаха в каквато и да било известна конфигурация. Шепа текстове, повечето двусмислени или непълни; няколко образаца скално изкуство, отново обект на различни интерпретации; предметите от Зерзура и разбира се, папирусът Имти-Хентика. Твърде малко материал — общо взето,

египтологичният еквивалент на опитите да се разгадае нацисткият код Енигма.

Затвори очи, остави музиката на Шопен да го обгърне и ума си да се рее и може би за десетхиляден път се върна към откъслечните данни, като че ли бродеше сред древни руини. Напразно си припомняше различните имена, давани на оазиса — Скрития оазис, Оазиса на птиците, Свещената долина, Долината на Бенбен, Оазиса в края на света, Оазиса на мечтите. Надяваше се, че докато ги повтаря, ще може да попадне на някоя пренебрегвана досега нишка. Беше сигурен, че Ирет нет Хепри, или Окото на Хепри, е нещо повече от метафоричен израз от типа, който древните египтяни толкова обичат, че указва нещо конкретно, нещо буквално. Но и да беше така, той още не знаеше какво е то... а и днес не се доближаваше до значението.

Отминаха трийсет минути, после още трийсет — Устата на Озирис, Проклятията на Собек и Апеп: какво ли означаваха те, по дяволите... умът му започна да се замъглява. Той отвори очи, за миг погледът му покръжи из стаята, после се спря върху рисунката над бюрото. Град Зерзура е бял като гълъб, а на портите му е резбована птица. „Влез, тук ще откриеш големи богатства.“ Изправи се, отиде до стената, откачи картината и пак седна на фотьойла. Нагласи я върху коленете си и я загледа.

Беше титулна страница — по-скоро копие от титулна страница с английски превод на оригиналния арабски текст — на глава от Китаб ал-Кануз, Книга за скритите бисери, средновековен наръчник за иманяря към египетските забележителности, и истински, и измислени. Специално тази глава бе посветена на легендарния изгубен оазис Зерзура — като се изключи едно доста кратко и неясно съобщение в ръкопис от XIII век, най-ранната бележка за обекта.

Макар да нямаше някаква стойност сам по себе си, отпечатъкът беше едно от най-ценените притежания на Флин, дар от големия изследовател на пустинята Ралф Алджър Багнолд, с когото се беше запознал малко преди смъртта му през 1990 г. Навремето, докато пишеше доктората си (за устройството на заселническите селища около Гилф Кебир през палеолита), Флин беше изучавал сериозно работите му и взаимното им преклонение пред Сахара начаса бе привлякло двамата един към друг, така че дълги следобеди обсъждаха

пустинята, Гилфа и особено проблема със Зерзура — тези вълшебни разговори повече от всичко събудиха интереса на Флин към темата.

Взря се в текста и се усмихна. Дори сега — след две десетилетия — все още усещаше вълнението, което бе почувствал при разговорите с великия изследовател.

За Багнолд въпросът беше ясен. Зерзура беше само легенда, а описанията в Книгата на съкровищата (Китаб ал-Кануз) за купищата злато и скъпоценности навсякъде, за заспалите в замъка цар и царица — вълшебна приказка, която не биваше да се възприема по-буквално от историите за Хензел и Гретел и Джак и бобеното зърно.

В по-голямата си част книгата безспорно беше чиста измислица, изпълнена със сензационни описания за скрити богатства. И все пак колкото повече Флин проучваше въпроса, толкова повече се убеждаваше, че когато човек премахне очевидните украшения, Зерзура от Китаб ал-Кануз е всъщност действително място. Не само това, но — както бе подчертал и в лекцията си снощи — за древните египтяни тя е била тъждествена със Скрытия оазис.

Самото име му даде едно ново указание. Зерзура идва от арабското зарзар, птиче, явен отзвук на древните вариации върху уехат сещат: уехат апеду, Оазис на птиците.

Образът на портала също предизвикваше интерес — почти съвършено копие на внушителния храм пилон от Старото царство. Обелискът и символите седжет също говореха за връзка с Древния Египет, както и птицата върху рамката на вратата — явен израз на почит към свещената птица Бену.

Е, доказателствата бяха доста насилени, така че когато Флин ги обсъди с Багнолд, възрастният изследовател ги прие доста скептично. „Сходството на имената почти сигурно е съвпадение, разсъждаваше Багнолд — в имената на всички оазиси има птици, — а старинната архитектура и символите най-вероятно се дължат на това, че авторът на Китаб просто е преписал неща, видени в храмовете в долината на Нил, които той навярно е познавал добре.

И разбира се, оставаше явният проблем как — дори Зерзура да е съществувал и да е едно и също със Скрытия оазис — авторът на Китаб се е добрал до тия данни. Та нали оазисът би трябвало да е скрит?“

Любопитно, но самият Багнолд беше дал нещо като отговор. Отдавна се говорело, сподели той с Флин, че някои пустинни племена знаят къде се намира Зерзура. Имало бедуини, които се били натъквали на мястото случайно, но пазели в тайна местонахождението му. Самият той мислел всичко това за празни измислици, но ако Флин търсел някакво обяснение, това, според Багнолд, било най-правдоподобното: самият автор на Китаб бил чувал от втора, трета и четвърта ръка разказа на бедуин, който действително е бил там.

— Това е забележителен разказ — беше продължил Багнолд. — Трябва обаче много да внимаваш. Не са един и двама хората, които са загубили разсъдъка си покрай търсенето на Зерзура. Не преставай да се интересуваеш от легендата. Но не я оставяй да се превърне в мания.

И Флин не го беше направил. Поне в началото. Беше продължил да проучва въпроса, да изравя всички налични данни, но това си остана повече хоби, занимателна странична работа покрай основните му интереси. А когато завърши доктората си, египтологията, Зерзура и Скрытият оазис останаха доста встрани от интересите му.

Чак когато целият му живот се обърка и той се върна в Египет и започна да работи по Пясъчния огън, отново се заинтересува от загадката и прегледа всички материали пак. Едва тогава въпросът наистина го облада, превърна се в идея фикс, в нещо, граничещо с мания.

Сигурен беше, че е истински, чувстваше го. Въпреки съветите на Багнолд и стотици други запознати с проблема уехат сецат, или както и да се наричаше, беше там, в Гилф Кебир. А той не можеше да го намери. По дяволите, не можеше да го намери! Колкото и усилия да полагаше.

Загледа се в копието пред себе си, намръщи се и стисна зъби. После вдигна глава към стенния часовник.

— Майната му! — изруга и скочи на крака. Оставаха само петнайсет минути до началото на лекцията му за напреднали по йероглифика. Сложи рисунката на мястото й, затвори лаптопа и побягна навън. Толкова бързаше, че не забеляза човека пред витрината на съседната закусвалня. Възпълен мъж, който бършеше лицето си с носна кърпичка и отпиваше от кутия кола-кола.

10.

„Централна болница Ал-Дакла“, гласеше надписът върху покрива на сградата, разположена на централния път през Мут — модерна двуетажна постройка, заобиколена от палми и измазана в зелено-бяло като повечето къщи в града. Влязоха и Захир размени няколко думи с дежурната сестра. Тя им посочи редица пластмасови столове и се обади по телефона.

Изминаха десет минути, през които покрай тях във фоайето се движеха хора, а някъде отгоре долиташе тиха музика. После се приближи оплешивяващ мъж на средна възраст с бяла престилка.

— Госпожица Ханън?

Фрея и Захир се изправиха.

— Доктор Мохамед Рашид — представи се човекът и стисна ръката ѝ. — Извинете, че се забавих.

Английският му беше съвършен, със слаб американски носов призвук. Измърмори нещо в ухото на Захир и той кимна и отново седна. Рашид помоли Фрея да го последва и я поведе по коридор в задната част на сградата. По пътя обясни, че са лекували Алекс през последните ѝ няколко месеца.

— Страдаше от онова, което наричаме вариант на Малбург — започна той със състрадателния, но все пак дистанциран тон, който лекарите използват при описание на фаталните болести. — Това е рядка форма на множествената склероза, при която болестта се развива изключително бързо. Поставиха ѝ диагнозата само преди девет месеца, но накрая вече можеше да движи единствено дясната си ръка.

Фрея вървеше до него, но почти не го чуваше. Колкото повече се приближаваха към Алекс, толкова по-малко ѝ се вярваше, че всичко това се случва наистина.

— ... по-лесно за нея в Кайро, отколкото да се върне в Щатите — продължаваше Рашид. — Пък и тук се чувстваше съвсем у дома си; ние правехме всичко възможно, за да ѝ е по-добре. Захир се отнасяше много добре с нея.

Завиха надясно и минаха през няколко летящи врати, после се спуснаха в болничния сутерен и тръгнаха по още един коридор, стъпките им отекваха по плочките. Някъде по средата Рашид спря, извади връзка ключове и отвори една врата — дебела и тежка, като врата към килия, — отвори я и застана до нея, за да даде път на Фрея. Тя се поколеба пред студа, който я лъхна. После, с усилие на волята, пристъпи в стаята.

Беше голяма, облицована със зелени плочки, неестествено студена, с голи крушки на тавана и лек мирис на дезинфектант във въздуха. Точно пред нея, на болнична количка, лежеше нещо с формата на труп, покрито с бял чаршаф. Фрея вдигна ръка към устата си. Гърлото ѝ се стегна.

— Да остана ли с вас? — попита я лекарят.

Тя само поклати глава, тъй като се боеше, че ако заговори, ще се разхлипа. Той кимна и започна да притваря вратата, но отново я погледна.

— Хората в Дакла невинаги са любезни с чужденците — предупреди я с малко по-топъл тон. — Макар че бяха мили с госпожица Алекс. Наричаха я „я доктора“, докторката, израз на голямо уважение. „Я доктора“, а също и „ел-мостакшефа ел-гамийла“ — това е трудно да се преведе, но горе-долу означава „красивата докторка“. Тя ще липсва на много хора тук. Ще ви изчакам отвън. Останете колкото искате.

Вратата изщрака и Фрея я погледа за миг, преди да се обърне и да се приближи към количката. Постави ръка върху чаршафа и се учуди колко стопен е трупът, по него като че ли не бе останала никаква плът.

Известно време остана така, като хапеше устни. После колебливо повдигна горния край на чаршафа, като откри първо лицето и шията на сестра си, после и тялото ѝ до кръста. Алекс беше гола, със затворени очи; кожата ѝ беше бяла, почти прозрачна. Като се изключи областта около лявото рамо, по която имаше синина като презраменна лента.

— Божичко — прошепна тя. — Мила Алекс...

Странно, но вниманието ѝ привлякоха дребните неща и неясните подробности, а не трупът като цяло, като че ли ако възприемеше всичко, това би я натоварило прекалено, а ако разглеждаше останките като пъзел, би могла по-лесно да възприеме нещастieto. Трагедията за това кого разглежда. Бенката на шията на сестра ѝ, сърповидният белег

от бодлива тел на лявата ръка, имаше го от малка, и още един, много по-малък, точно под свивката на левия лакът, колкото отпечатък от палец.

Малко по малко възприе вида на целия труп, успя да възстанови сестра си парченце по парченце, да си я възвърне. Накрая погледът ѝ се спря върху лицето ѝ.

Въпреки болката и изпитанията през последните няколко месеца изражението на Алекс беше изненадващо мирно и успокоено, очите бяха затворени като в мирен сън, ъгълчетата на устата бяха леко повдигнати, сякаш се канеше да се усмихне. Това не беше лицето на човек, умрял в болка и отчаяние.

Или поне това се мъчеше да си внуши Фрея. Помисли за погребението на родителите си, за ковчезите им в погребалния дом след автомобилната катастрофа. Спомни си, че и те имаха същото изражение. Може би така беше с всички трупове — смъртта възстановяваше нормалния им физически облик. А може би и тя му отдаваше прекалено голямо значение.

И все пак чувствата бяха по-силни от логиката ѝ. По някакъв начин трябваше да си внуши, че самоубийството на сестра ѝ не е толкова безнадеждно и неописуемо мрачно събитие. Че в последна сметка Алекс е открила нещо добро, към което да се обърне. Че по някакъв свой начин е починала щастлива. Точно в това имаше нужда да повярва Фрея. Алтернативата — че е умряла сама, в агония и отчаяние — беше прекалено ужасна дори да я допусне в съзнанието си. Сигурно имаше нещо повече. Някакъв проблясък на надежда.

Посегна и докосна бузата на сестра си — кожата беше студена и гладка като мрамор. Спомни си една случка от времето, когато беше на тринайсет. Тъкмо се беше върнала от продължителна обиколка из Маркам и попадна на Алекс и Грег — приятеля, който по-нататък щеше да ѝ стане годеник. Лежаха прегърнати на една ливада. Ръката на Грег беше около кръста на Алекс, а устните ѝ бяха извити в лека усмивка. Същото изражение имаше и сега, в смъртта. Грег и Алекс... Фрея се разхълца.

— Извинявай — изстена тя през сълзи. — Господи, толкова съжалявам... Съжалявам. Алекс... моля те...

Искаше ѝ се да каже „прости ми“, но някак си не можа да го изрече. Затова само се наведе, целуна челото на сестра си и за миг

долепи буза до главата ѝ. После я зави с чаршафа и с бързи крачки излезе.

11.

Кайро

Посолството на САЩ заема ограден и солидно охраняван комплекс до централния Площад на свободата, Майдан Тахрир. Прилича повече на строго охраняван затвор, отколкото на дипломатическа резиденция. Доминиращо място сред сградите заемат две постройки.

В Кайро 1, както я нарича персоналът, грозна сиво-кафява кула на петнайсет етажа в средата на комплекса, са настанени повечето основни служби: кабинетът на посланика, отделението за контакт с правителството, военното ведомство, разузнавателните отдели.

Кайро 2, само на крачка от кулата близнак, не изпъква толкова; фасадата е бледокремава, прозорците са тесни процепи, а отгоре стърчат сателитни чинии. Тук се намират повечето от поддържащите посолството служби — счетоводство, протокол, информация.

И тук, на третия етаж, беше кабинетът на Сай Ангълтън.

Седнал зад бюрото си, със заключена врата и спуснати щори, той постави игла в инсулиновата си писалка, повдигна ризата си и стисна шепа огъваща се плът. От стискането кожата побеля още повече.

Нещата се бяха подобрили от шейсетте години, когато още беше момче в Брантли, щата Алабама. Тогавашните спринцовки и ампули вече ги нямаше и сега се използваше тънка като химикалка тръбичка. Но ако в техническо отношение някои неща се бяха развили, други си оставаха все същите. Като болен цял живот от диабет тип 1, Ангълтън трябваше задължително да се инжектира по четири пъти на ден (съучениците не спираха да му се подиграват заради редовното уединяване със спринцовката). Дори днес, след близо четиридесет години, той все още мразеше инжектирането.

Скръцна със зъби, затананика си някакъв шлагер и изкара няколко такта, преди да забие иглата в корема си. Почувства боцването, но неприятното усещане бързо отмина. Задържа устройството още малко, докато последният инсулин се изсипа в него,

за да поддържа живота му, после с облекчена въздишка го прибра в калъфчето. Докато си закопчаваше ризата, отиде до прозореца и вдигна щорите. Слънцето огря кабинета.

Беше тясно и претъпкано помещение с грозно безлично бюро, фотьойл, канапе и библиотека — наричаха ги служебна мебелировка. Би се чувствал по-удобно в Кайро 1, където кабинетите бяха по-големи и по-подредени, но той принадлежеше към връзките с обществеността, а този отдел беше в Кайро 2. Тук поне го разпитваха по-малко. Пък и това нямаше да трае дълго, надяваше се той. След като бъркотията около Пясъчния огън се оправеше, той щеше да си събере багажа и да се изнесе с първия самолет.

В двора под него двама души подскачаха по тенис корта и глухото тупкане на топката отекваше из комплекса. Докато ги гледаше, през ума му мина мисълта какво ли е да се движиш така свободно. Върна се при бюрото, седна и се пресегна за папката, с която работеше, преди да дойде времето за дозата инсулин. На корицата диагонално бе поставен червен печат с текста „Поверително“. А отдолу бе името: Александра Ханън.

Ангълтън отвори папката и започна да чете.

12.

Дакла

Трябваше да се оформят доста книжа, между които и формуляри за освобождаване на трупа за погребението — истински парад на бюрокрацията. Докато всичко това приключи и Фрея излезе от болницата, стана късно следобед.

Силната пронизваща светлина от средата на деня се бе превърнала в богата медена мараня, макар жегата да си оставаше същата.

— Ще ви закарам до къщата на доктор Алекс — каза ѝ Захир, когато се качиха в ланд крузъра.

— Благодаря — отвърна тя.

Не си проговориха повече.

Движеха се по път, който приличаше на главна транспортна артерия на северозапад през оазиса. От двете им страни се простираха ниви с царевица и захарна тръстика, напоителни канали, горички с маслини, палми и някакви дървета, за които Фрея реши, че са черници. Но тя не им обръщаше особено внимание, тъй като умът ѝ все още бе зает с преживяното в моргата.

След двацет минути завиха наляво по по-тесен път, който ги отведе до едно село: Каламун според арабско-английския знак в покрайнините му. Имаше джамия, гробища, няколко прашни сергии за плодове и зеленчуци и — доста не на място — блестящ офис с неонova реклама на „Кодак“ и надпис „Бързо изработване на фотоснимки“.

Веднага след селото завиха отново, този път по изровен и обсипан със смет черен път, и Фрея сграбчи дръжката на вратата и незаинтересувано загледа как обработената земя преминава в пустинна, а яркозелените цветове — в дразнещи оранжево-червени отсенки. Колата се тресеше покрай ниски пясъчни могили и през чакълени участъци, а след като изкачиха още едно възвишение, пустинята се откри пред тях с целия си блясък. Фрея се вгледа напред и за миг забрави ужаса от моргата при вида на панорамата — огромен

вълнист пясъчен океан, който се простираше докъдето поглед стига, дюните като че ли се повдигаха и заостряха колкото повече се отдалечаваха, а при самия хоризонт вече приличаха на вълни, наточени като ножове. А долу, в широката долина между билото и най-предната дюна, имаше малък оазис с ниви и палмови горички, които се поклащаха на фона на заобикалящата ги пустош.

— Къщата на доктор Алекс — заяви Захир и посочи една бяла точица в най-далечния край на зеленината.

Въпреки тъгата си Фрея се усмихна, тъй като видя колко съвършено подхожда на сестра ѝ постройката. Колко ли щастлива е била тук?

— Прекрасна е — възкликна тя.

Захир само изсумтя, даде газ и спусна колата към долината.

Пътят минаваше през наскоро изорани ниви — някакви птици, които приличаха на бели чапли, кълвяха шоколадовата пръст. Влязоха в оазиса. Фрея въртеше глава ту насам, ту натам, докато се друсаха по пясъчната пътека, притиснати от дърветата, заобиколени от паяжина светлини и сенки. Подминаха една кошара, после купчина насечена захарна тръстика и правоъгълен харман. Иззад един ъгъл се появи магарешка каручка, натоварена с маслинови клонки, и Захир бе принуден да отбие, за да ѝ даде път. Възрастният човек с магарето, със сламена шапка и с цигара в беззъбата уста, им се захили, докато ги подминаваше.

— Това е Махмуд Гаруб. — Захир кимна след отминалата каручка. — Не е добър човек. Няма да разговаряте с него.

Стрелна Фрея с поглед да провери дали е схванала, после включи на скорост и продължи по пътя, който постепенно се превърна в просека през лилави тропически дървета. Пред тях, към края на просеката, се виждаше къщата на Алекс — едноетажна, варосана, със сателитна чиния на покрива и увита с декоративни растения входна врата. Захир спря колата, слезе, грабна чантата на Фрея от задната седалка и я отнесе до входа.

— Сигурна ли сте, че не предпочитате да отседнете в хотел? — попита той, докато изваждаше връзка ключове от наметалото си и отключваше. — Брат ми държи много добър хотел в Мут.

Тя му благодари, но настоя, че тук ще ѝ е добре.

Захир сви рамене, отвори вратата и остави чантата вътре.

— Икономката ви е оставила храна. Ще си я стоплите на печката. Много е лесно.

Подаде ѝ ключовете и ѝ каза мобилния си телефон. Тя си го записа в своя.

— Не излизайте в гората без обувки — предупреди я той. — Много змии. И никакви разговори с Махмуд Гаруб. Много лош човек. Аз ще дойда утре сутринта в седем и половина, за да ви закарам...

И спря, като че ли не искаше да произнесе думата.

— На погребението — довърши тя. — Благодаря.

Помълчаха още малко. Захир пристъпваше от крак на крак, като че ли се канеше да каже нещо. А Фрея просто искаше той да си тръгне. Той сякаш прочете мислите ѝ, защото кимна делово, върна се в ланд крузьра и отпраши.

Фрея влезе в къщата, затвори вратата и щом шумът от мотора заглъхна, чу далечното тракане на напоителна помпа и тихото шумолене на поклащаните от ветреца палмови листа.

В къщата беше хладно и тъмно. Фрея постоя малко до вратата, доволна, че най-после е сама, после мина през широкия хол, отвори една двойна врата с щори и излезе на верандата отзад. Беше прекрасна, заслонена от короната на гигантска джакаранда, ухаеше на цветя и цитрусови насаждения, а отвъд градината се разкриваше възхитителна гледка към пустинята. Фрея си представи как Алекс стои тук и се усмихна, но усмивката ѝ се стопи, когато видя инвалидната количка, подпряна в края на верандата. Намръщи се, като че ли виждаше инструмент за мъчения, после се върна вътре.

От хола се влизаше в другите помещения — кухня, баня, спалня, кабинет, килер — и тя ги обиколи, за да получи по-добра представа за къщата. Почти нямаше мебелировка или картини, тъй като Алекс мразеше претрупаните стаи, но все пак домът беше безспорно неин, отпечатъкът ѝ бе оставен навсякъде. Личеше в сбирката CD-та (Бауи, Нирвана, Ричард Томпсън, любимото ѝ Шопеново ноктюрно); в картите, закачени по всички стени; в скалните мостри, подредени по первазите. Дори мирисът на Алекс се усещаше навсякъде — може би недоловим за външен човек, но съвсем познат на Фрея, която бе израсла с него: катранен сапун „Райт“, примесен с дезодорант „Шур“ и съвсем слаб лъх на парфюм „Самсара“.

Накрая отвори спалнята. На кука зад вратата откри старото велурено работно яке на Алекс — господи, колко години си бе останало едно и също? Прегърна го и притисна лице към него, после седна на леглото. На нощното шкафче имаше три книги — „Физическите свойства на пустинните дюни“ от Р. А. Багнолд, „Хелиополската гробница на Имти-Хентика“ от Хасафи Фадауи (откога ли се е заинтересувала от египтология Алекс?) и, най-трогателното, „Стръкчета трева“ от Уолт Уитман, захабения охлузен екземпляр на баща им. Три книги и още три снимки — една на родителите им, една на красив тъмнокос мъж, в чиито кръгли очила и кадифено сако имаше нещо като че ли професорско, и една...

Наведе се и вдигна третата снимка. Беше нейна, на Фрея, която се усмихваше неловко и държеше най-високата награда за алпинистите — Златния питон. Бяха ѝ го присъдили миналата година и изобщо не можеше да си представи откъде Алекс е намерила снимката. В ъгъла на рамката имаше втора, по-малка снимка, направена в моментално фото: двете сестри, още момичета — смееха се и правеха физиономии на обектива. Фрея притисна снимката до гърдите си и очите ѝ се премрежиха.

— Липсваш ми — прошепна тя. — Боже, колко ми липсваш, Алекс.

По-късно, много по-късно, вече напълно на себе си, Фрея излезе от къщата, за да походи из пустинята. Изкачи се на върха на най-близката дюна и седна на пясъка с кръстосани крака. Погледа за малко слънцето, което вече докосваше западния хоризонт, после извади смачкания плик с египетската марка. Последното писмо, което Алекс ѝ бе написала. „На обичната ми сестра Фрея“, пишеше най-горе.

13.

Кайро — Американският университет

В края на следобеда, след като приключи лекциите си за деня — курс за напреднали по йероглифика, Теория и практика на полевата археология, древна египетска литература, както и заместването на един колега с английски език за начинаещи, Флин се вмъкна в кабинета на „интересния“ Алан Пийч да се опита да научи още нещичко за срещата му с Хасан Фадауи.

— Явно самият Мубарак е настоял да го освободят по-рано — замислено предположи Пийч, втренчен в бюрото пред себе си, където бяха наредени парченцата от голямо пръстено гърне. — С приказки за заслугите към египтологията и така нататък. Все пак и три години е лошо. Би ли...

Пийч кимна към тубичката лепило за порцелан и стъкло в ъгъла на бюрото и Флин отви капачката и му я подаде. Пийч намаза с тънък слой една от отломките и силно я притисна към друга.

— И разбира се, повече никога няма да работи — продължи Пийч. — След онова, което направи. Изобщо не мога да си го обясня. Абсолютна трагедия. Толкова способен човек. И толкова да разбира от керамика...

Докато говореше, оглеждаше парчетата на светлината на настолната лампа, за да се убеди, че са залепени точно както трябва.

— Купа за хляб? — реши да рискува Флин със съзнанието, че най-добрият, може би единственият начин колегата му да се развесели, е да се заговори за любимата му керамика. Пийч кимна, постави внимателно залепените парчета на бюрото, взе следващото и обясни:

— От селището на работниците в Гиза. Погледни това.

Върху парчето имаше много избелял печат с йероглифи — слънчев диск, колона джед като символ на стабилността, пясъчна усойница. Едва се различаваха.

— Джедефре — разчете Флин.

— Освен в подобни надписи по лодките, това са единствените надписи с пряко споменаване на сина на Хуфу, намирани в Гиза — със светнало лице заяви Пийч. — Жестоко, нали?

— Много — съгласи се Флин.

Пийч остави надписаните отломки и започна да търси други съвпадащи парчета. Флин попита:

— И какво още ти каза?

— Ммм?

— Фадауи. Когато си го видял. Какво още ти каза?

— А, Фадауи.

Пийч, изглежда, малко се обърка от въпроса, като че ли за него тази тема беше приключила и не го интересуваше повече.

— Е, откровено казано, той говори малко безразборно. А и изглеждаше ужасно горкият, слаб като клечка. Знаеш колко държеше на вида си, беше и малко женкар... Както и да е, ако човек го погледне сега... брр!

Вдигна още две отломки. Назъбеният ръб на едната пасваше идеално на другата.

— Фадауи ли? — попита Флин, като се опитваше да не го отклонява от работата му.

— Какво? О, да, да. Непрекъснато ме убеждаваше колко е невинен. Че цялата тази история била недоразумение, че го въвлекли нарочно. Много печално. Като се има предвид колко уличаващи са доказателствата. Дори е задигнал вещи от времето на Тутанкамон, всички го казват. Просто не мога да си обясня какво му е станало.

Пийч поклати глава, приведе се, прокара лепилото по ръба на едната отломка, притисна я до другата и ги поднесе под настолната лампа, за да се убеди, че са напаснати добре.

— Каза ли нещо за мен?

Флин се опитваше да говори незаинтересувано, дори небрежно.

— Ммм? — Пийч гледаше залепените парчета, въртеше ги от всички страни.

— Каза ли нещо за мен? — повтори по-високо Флин.

— Да, наистина каза.

Пийч го стрелна с поглед, после отново наведе очи към парчетата.

— Всъщност каза някои неприятни неща. Много неприятни. Е, аз знам, че ти си разгласил цялата работа, ама...

И млъкна, понеже видя, че залепеното място е неравно. Изпръхтя отегчено, наведе се до самата лампа и внимателно се опита да намести парченцата.

— И какво каза? — попита Флин.

Отговор нямаше.

— Какво ти каза Фадауи, Алан?

— Никак не ми се иска да повтарям точните му думи — промърмори колегата му и намести парченцата както трябва. — Беше доста изнервен и... о, по дяволите!

Парченцата в ръката му се бяха разместили. Той ги изглежда раздразнено, като че ли се канеше да каже: „Това нямаше да стане, ако ти не ме отвличаше с тим идиотски въпроси“, после посегна към лепилото. Преди да успее да го вземе обаче, Флин се наведе и го премести встрани, като по този начин принуди Пийч да го погледне.

— Какво ти каза, Алан?

За миг погледите им се срещнаха. Пийч с ядосана въздишка остави двете парчета и се облегна в стола си.

— Ако слуховете, които стигат до мене, са верни, горе-долу същото като на делото, когато са го осъдили. Сигурен съм, че си го спомняш.

Флин определено си спомняше. И би ли могъл да забрави?

„Ще те убия, Броуди! — крещеше Фадауи. — Ще ти отрежа топките и ще те убия, мръсна предателска гадина!“

— Но не го приемай лично — посъветва го Пийч.

— А как иначе мога да го приема, по дяволите?

— Съвсем ясно е, че не го е мислил. Нали все пак е археолог, а не гангстер. Е, бивш археолог. Никога вече няма да работи след онова, което направи. Наистина не мога да си представя какво го е прихванало. Може ли?

И посочи тубичката с лепило. Флин му я подаде и Пийч отново се наведе над парчетата.

— Ще ходиш ли довечера на премиерата на книгата на Доналд? — попита Пийч, за да смени темата. — Сигурно ще е много весело, ако онзи противен приятел не се появи.

Флин тръсна глава и се изправи.

— Трябва да хвана самолета за Дакла в пет сутринта. Приятна работа.

Вдигна ръка за довиждане и тръгна към вратата.

— Спомена и за някакъв оазис.

Флин спря и се обърна. Пийч все още беше наведен над чирепите си и явно нямаше представа колко силно ще бъде въздействието на последната му, подхвърлена просто така реплика.

— Откровено казано, не можах да схвана смисъла — продължи той, без да вдига глава от работата си. — Бръцолевеше нещо и много се вълнуваше. Твърдеше, че бил открил нещо. Дали пък не беше, че знаел нещо? Не си спомням точно. Едно от двете, така или иначе. Ставаше дума за оазис все пак. Но нямало да каже на никого — това било отмъщението му. Много напрегнат беше, много притеснен. И слаб като клечка. Ако се замислиш, във всичко това има нещо трагично. Разказвал ли съм ти за жреческите винени амфори от Втората династия в Абидос? Независимо дали е крадец, той разбира от керамика, това не може да му се отрече.

Пийч вдигна глава, но Флин вече го нямаше.

14.

Дакла

Седнала на върха на дюната — пясъкът шепнеше и съскаше около нея от ветреца, — Фрея зачете последното писмо на Алекс. Гласът на сестра ѝ отекваше в главата ѝ с кристална чистота.

„Оазисът Дакла, Египет

3 май

На обичната ми сестра Фрея

Започвам с този надслов, макар да изминаха много години, откакто за последен път се видяхме и си говорихме. Наистина имаше болка и гняв, но тези думи нито за миг не са се обезсмислили, нито за миг не съм престанала да мисля за тебе. Ти си сестричката ми и каквото и да се е случило, каквото и да е било казано и извършено, любовта ми към тебе винаги я е имало, винаги ще я има.

Държа да знаеш това, Фрея, защото напоследък осъзнах, че бъдещето е несигурно място, пълно със съмнения и сенки, затова ако не разкрием сърцата си сега, в този миг, може би завинаги ще изгубим възможността да го направим. Затова повтарям — обичам те, малка сестричке. Повече отколкото мога да изразя с думи, повече отколкото дори можеш някога да си представиш.

Сега е късно вечерта и е пълнолуние, в небето е застанала най-огромната и най-ярка луна, която съм виждала: вижда се така отчетливо, че по повърхността ѝ различавам кратерите и моретата, изглежда толкова голяма, че изпитваш чувството: ако се пресегнеш, ще я докоснеш. Спомняш ли си историята, която ни разказваше татко? Че луната всъщност била врата и че ако се изкачиш там и я

отвориш, можеш да минеш през небето и да навлезеш в друг свят. Помниш ли как си мечтаехме за този таен свят — прекрасно вълшебно място, изпълнено с цветя и водопади, с говорещи птици? Не знам как да ти обясня, Фрея, но съвсем наскоро аз погледнах през тази врата и зърнах нещичко от другата страна; то е толкова вълшебно, колкото си го представяхме. По-вълшебно! Когато видиш този таен свят, не можеш да изпитваш друго, освен надежда. Някъде, сестричке, винаги има врата, а зад нея царува светлината, колкото и мрачен да ти се струва светът сега.

Толкова много неща искам да ти кажа, да опиша и да споделя с тебе, но вече е късно, уморена съм, а и изглежда, вече не съм така силна, колкото преди. Преди да оставя листа обаче, искам да те помоля за едно нещо — искам да те помоля вече от много години — и то е да ми простиш. Каквото било, било, а и колкото голяма да беше болката ми навремето, бях длъжна и да го предвидя, и да направя повече, за да го предотвратя, да те предпазя. Би трябвало също да събера кураж и да протегна ръка към тебе, да ти кажа това, което казвам сега. Вината е моя, Фрея, и сега, след толкова години, след като болката се е загнездила, знам, че не бях сестрата, която би трябвало да бъда. Надявам се по някакъв начин, дори и съвсем малко, да изкупя вината си с това писмо.

Ще спра тук. Моля те, не тъгувай. Животът е хубав и в света има толкова много красота. Бъди силна, катери се все по-високо и знай, че каквото и да се случи, където и да си, аз по един или друг начин ще бъда винаги с тебе. Обичам те толкова много.

Алекс

П.П.: Цветето, което прилагам, е сахарска орхидея. Казват, че била голяма рядкост. Пази го и мисли за мене.“

Фрея изтри сълзите си, сложи писмото на пясъка и извади цветето от плика — изсушените му листенца бяха като оризова хартия,

с наситен златнооранжев цвят, като пясъка наоколо. Тя го погледа, после внимателно го сгъна в листа от писмото, обви коленете си с ръце и загледа как слънцето бавно потъва зад хоризонта.

Погребаха я рано сутринта на следващия ден сравнително близо до дома ѝ, в горичка цъфнали акации в края на малкия оазис. По земята имаше цветя, циния, зимзелен и орлови нокти, а някъде отвъд горичката ромолеше вода. Фрея си помисли, че това е най-прекрасното и най-спокойното място, в което е била през живота си.

Имаше малко хора, каквото беше и желанието на Алекс: тя, Захир, доктор Рашид от болницата, Моли Кирнан и един красив, малко рошав мъж с омачкано кадифено сако. Тя го позна от снимката върху нощното шкафче на Алекс, а той ѝ се представи като Флин Броуди. Имаше и няколко местни жители. Главно фермери, дошли да уважат покойницата, три бедуинки, едната от тях съпругата на Захир, като всяка беше облечена според традицията: черни дрехи, забрадка, изискани сребърни бижута. Докато спускаха ковчега на Алекс в земята, жените излязоха напред и запяха — „Алуш“, обясни Захир, бедуинска любовна песен за „жени с голяма красота“. Чистите им носови гласове се преплитаха, издигаха се и се спускаха, в един миг съвсем тихи, след това гръмки дотолкова, че цялата горичка ехтеше. Изглежда, към мелодията нямаше думи или Фрея не успяваше да ги различи. Самите контрастни елементи в звуците обаче разказваха нещо, което тя разбираше — за любовта и загубата, за радостта и болката, надеждата и отчаянието. Ръката на Моли Кирнан хвана нейната и я стисна, а песента се носеше около тях, докато накрая замря, стопи се в тишината и остана само бълбукането на водата, а отгоре — песента на две птици.

За миг всички останаха неподвижни, унесени в собствените си мисли. После Кирнан пусна ръката на Фрея, покашля се, пристъпи към гроба и се обърна към събралите се.

— Фрея ме помоли да кажа няколко думи — започна Моли, като хвърли поглед към Фрея, после към Флин, който се взираше в ковчега. — Обещавам, че ще са наистина няколко думи, тъй като всички, които имаха честта да познават Алекс, знаят колко мразеше тя шума и празните приказки.

Макар и тих, гласът ѝ сякаш изпълни цялата горичка.

— Преди трийсет години и аз самата загубих особено скъп човек. Съпруга си. Две неща ми помогнаха да преодоля мъката тогава. Първото беше любовта и подкрепата на приятелите ми. Надявам се, че и ти, Фрея, ще почувстваш нашата любов в това прекрасно място днес — и към Алекс, и към тебе. Ако имаш нужда от нас, ние винаги сме насреща.

Прочисти гърло и прокара пръсти по златния кръст на шията си.

— Другото нещо, което ме подкрепи в ония тъжни дни, беше Светата Библия и думите на Спасителя Исус Христос. Бих ги цитирала и сега, но знам, че Алекс не беше вярваща, и макар любовта на Исус да е всеобхватна, аз няма да оскверня паметта ѝ с чувства, които биха я притеснили.

Беше едва забележимо, но като каза това, устните ѝ лекичко се присвиха като в неодобрение.

— Вместо това — продължи Моли Кирнан — ще ви прочета нещо, което беше близко до сърцето на Алекс: едно стихотворение от Уолт Уитман.

Извади от джоба на костюма си едно листче и си сложи очила.

*„О, мой живот!
С тези отново и отново възникващи въпроси,
със върволиците обезверени твари,
с изпълнените градове с глупци
и с постоянните ми самообвинения
(защото има ли по-глупав и по-обезверен от мене?),
с очите все копнеещи за светлина
сред купища ненужни никому предмети,
с възобновяващата се безспир борба,
чиито резултати винаги са жалки,
със скучните и алчни пъплещи край мен тълпи,
с безсмислените, с безползните години на
останалата сган,
в която съм се омотал и аз, въпросът,
о, въпросът! Тъй тъжен и неумолим.
Какво добро сред всичко туй за мене има, о, живот?
Отговор:*

*Че ти си тук и че животът съществува,
а ти откриваш, че мощната пиеса продължава,
а ти самият можеш да запишеш в нея
един свой стих.“^[1]*

Сгъна листчето, свали си очилата и изтри око с показалец.

— Мога да говоря много за Алекс. За красотата и ума ѝ, за смелостта и страстта ѝ към приключения. Мисля обаче, че Уолт Уитман го казва най-добре, тъй като говори за това как се дава стих. Алекс даде стих на живота на всички нас — много специален стих, който ни обогати и ни издигна. Като сестра, приятел и колега — светът е по-беден без нея. Благодаря ти, Алекс. Липсваш ни.

Пак застана до Фрея и хвана ръката ѝ, а двама о местните започнаха да запълват гроба с пръст. Тропането на пръстта по ковчегата отекваше глухо — звук, който никак не се връзваше с идиличната горичка. За съвсем кратко Фрея погледна Флин и той съвсем лекичко ѝ кимна, като че ли да ѝ покаже, че разбира и споделя скръбта ѝ.

Гробът бързо се запълни и накрая остана издигнат правоъгълник от песъчлива пръст, заобиколен от цветя.

— Сбогом — прошепна Фрея.

Доктор Рашид се извини и си тръгна, защото бил дежурен в болницата. Повечето местни също се оттеглиха и накрая останаха само Фрея, Моли, Флин, Захир и един младеж с брада, когото Захир представи като брат си Саид. Когато петимата тръгнаха по пътеката към къщата на Алекс, Флин се приближи до Фрея.

— Разбира се, обстоятелствата не са идеални — започна той, — но се радвам най-после да се запозная с вас.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Алекс ми е говорила много за вас — продължи Флин. — За изкачванията ви, за всичко. Само разказите ѝ ме уплашиха до смърт. Аз получавам световъртеж дори от домашната подвижна стълба.

Тя му се усмихна съвсем-съвсем леко.

— Добре ли я познавахте?

— Твърде добре — отвърна той и пхна ръце в джобовете на дънките си. — Интересите ни към пустинята бяха едни и същи. И станахме приятели. Добри приятели.

Тя го погледна с вдигнати вежди.

— Да не би вие с Алекс...

— Господи, не! — развеселено възкликна той. — Тя изобщо не си падаше по ровещи из книгите неврастеници. Доколкото имам собствени впечатления, тя предпочиташе хипарите.

В ума на Алекс изплува лицето на Грег, някогашния годеник на Алекс — рус, със слънчев загар, общителен. Тръсна глава, за да прогони образа.

— Беше много мила с мен — продължаваше Флин. — Помагала ми е в... трудни моменти. Всъщност ми беше повече сестра, отколкото приятелка.

Той се намръщи, подритна едно камъче по пътеката и се обърна към нея.

— Извинявайте, нямах предвид... неуместна аналогия.

Тя махна с ръка да му покаже, че не е нужно да се извинява. Погледите им се срещнаха и двамата останаха взрени един в друг за миг, преди да се извърнат. Пътеката навлезе в сенчеста маслинова горичка, преди да ги изведе до къщата на Алекс.

Някой — навярно икономката, реши Фрея — беше подредил семпла закуска на масата в хола: сирене, домати, лук, фасул, хляб и кафе. Събраха се около нея и едва я побутнаха, единствени Захир и брат му проявиха истински апетит. Казаните напосоки думи все по-често преминаваха в удължаващи се паузи. Така изминаха трийсет минути, докато и Флин, и Кирнан не казаха, че трябва да тръгват, за да хванат обратния полет за Кайро.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Кирнан, беше хванала ръката на Фрея, докато вървяха към джипа на Захир. — Ако искаш, мога да остана известно време.

— Ще се справя — увери я Фрея. — Ще остана още няколко дни, за да събера нещата на Алекс, после ще си тръгна. Самолетът ми е чак в петък.

— Какво ще кажеш да се срещнем на летището, когато минеш през Кайро? — предложи Кирнан. — Да обядваме заедно и да се сбогуваме както трябва.

Фрея се съгласи и двете се прегърнаха. Възрастната жена я целуна по бузата, после седна на задната седалка. Флин пристъпи към Фрея и ѝ подаде визитката си:

Професор Ф. Броуди,
Американски университет в Кайро,
тел. 202 2794 2959

— Не ми се вижда много вероятно, но ако някога се зачудите какво да правите, непременно ми се обадете. Ще можете да ме плашите с изкачванията си, а аз да ви го върна с изключително досадните истории за скалните надписи от неолита.

Наклони се и за миг изглеждаше, че се кани да я прегърне. Той обаче само допря устни до бузата ѝ, заобиколи джипа и седна от другата страна на Кирнан. Захир и брат му седнаха отпред, моторът изръмжа и колата тъкмо потегляше, когато Фрея изведнъж се пресегна през отворения прозорец и сграбчи китката на Кирнан.

— Тя не е страдала много, нали? — Гласът ѝ бе пресипнал от напрежение. — Когато Алекс... нали знаете, морфинът... Когато е започнала да го взема. Било е бързо, нали? Без много болка?

Кирнан стисна ръката ѝ.

— Мисля, че изобщо не е имало болка, Фрея. Казаха ми, че било много бързо и много спокойно.

Флин, изглежда, понечи да добави нещо — отвори уста, после пак я затвори. Фрея дръпна ръката си.

— Просто трябваше да знам. Просто...

— Разбирам те, мила — успокои я Кирнан. — Повярвай ми, Алекс изобщо не е страдала. Само едно бодване при влизането на иглата, това е всичко. Не е имало болка, уверявам те.

Погали Фрея по ръката, после кимна на Захир и потеглиха. Колата изчезна сред дърветата, а Фрея тръгна към къщата. И изведнъж си даде сметка за думите на по-възрастната жена. Обърна се с преbledняло лице и възкликна:

— Но Алекс никога не би...

Шумът на мотора обаче беше вече изчезнал. Беше останало само жуженето на насекомите и — в далечината — бученето на напоителната помпа.

[1] Превод Леда Милева — Б.пр. ↑

15.

Кайро

Ангълтън затвори вратата на апартамента на Флин с лакът. Чехлите на портиера тихо заглъхваха по стъпалата надолу. Човекът бе поискал да се мотае, за да държи апартамента под око, но американецът добави още една пачка към сумата, която му беше броил, за да му отвори, и го разкара. Беше стар, мръсен и непохватен и на Ангълтън никак не му се искаше да го остави да премества нещата, така че Флин да усети, че е имал посетители. Това си беше работа, а не просто любопитство. Трябваше да е професионален и да не допуска грешки. За това му плащаха. А и в тази работа най го биваше.

Вратата се затвори с глухо щракане. Той извади от джоба си гумени ръкавици и си ги сложи — гумата съскаше и свистеше по дланите му. Заедно с калцуните около обувките, които беше сложил пред вратата, те щяха да му свършат работа да не остави никакви следи, никакъв белег, че е бил тук. Почти сигурно прекаляваше с предпазните мерки. Броуди нямаше никакво основание да очаква такова безпокойство и изобщо не би се огледал, като си дойде. Но човек винаги трябва да внимава. Дори при нищожната вероятност англичанинът да страда от повече параноя, отколкото издаваше видът му — а в неговите среди това не беше съвсем невъзможно — Ангълтън не смяташе да излага на риск цялата операция, като остави ненужни следи.

Погледна си часовника — имаше много време, самолетът още дори не беше излетял от Дакла — и започна огледа. Не търсеше нещо конкретно, просто искаше да усети Броуди, да изпита като чувство онова, което вече знаеше, да го свърже със случая Пясъчния огън. Хола, кухнята, банята, двете спални, кабинета — проучи всичко, засне много неща с дигиталния си фотоапарат и записа впечатленията си на портативния диктофон.

За неподготвения наблюдател апартаментът не би разкрил кой знае какво за обитателя си — египтолог, ерген, с пристрастия към

класическата музика, изследванията на пустинята, политиката — особено блискоизточната политика, — а ако се съдеше по спортния шал и подписаната снимка на тима, от футболния клуб „Ел-Ахли“. Тези и още някои подробности — че Броуди поддържа добра физическа форма, че чете поне на пет езика, не употребява алкохол и върши общественополезна дейност (благодарствени писма от едно сиропиталище в Луксор и от програмата за помощ в един от бедните квартали на Кайро) — навярно биха сумирали целия му портрет. Образ като от съединени точки в ребус, който дава обща представа, без каквато и да било дълбочина и без нищо съществено.

Окото на Ангълтън обаче беше опитно. Докато обикаляше стаите, той успя да схване подтекста на съдържанието им, да изкопчи скритите данни. В банята например, набутан в чифт вехти гуменки, той откри най-модерен хронометър, в чиято компютризирана памет се пазеха данните за разстоянията, пробягани от англичанина през последните две седмици. Десет километра за 36:02 минути, 20 километра за 1:15:31, 15 километра за 53:12 — Броуди, изглежда, бе не само в добра, а по-скоро в отлична форма. Потрошената лампа на масичката до леглото, белезите по стената зад нея, кутийката с таблетките ксанакс, повечето изпити — също казаха историята си на Ангълтън. Броуди, научи от тях той, страдеше от кошмари, мятеше се нощем, докато открие ключа на лампата, след това вземаше успокоителни, за да заспи. Всичко това потвърждаваше и данните от предварителното проучване на американеца.

Снимката на Алекс Ханън в хола привлече вниманието му. Дали двамата са били любовници, или не, Ангълтън не знаеше със сигурност. В последна сметка би казал не — любовниците, според неговия опит, обикновено имат повече снимки на другия, особено ако живеят разделени, а тук снимката беше само една. Тя явно беше скъпа за Броуди — това личеше от ценната сребърна рамка, — но Ангълтън би приел връзката им по-скоро за добро приятелство, не за любовна.

Повече го заинтересуваха подробностите, които откри на снимката. Тя явно бе направена в отдалечена част на пустинята — Западната пустиня според него, ако се съдеше по общия им интерес към нея, а и от присъствието на самия Броуди, чието отражение едва-едва се различаваше в огледалните стъкла на слънчевите очила на Ханън.

На фона на изображението, малко вляво и донякъде не на фокус, се виждаха няколко оранжеви куфара за инструменти (подобен видя и в коридора на апартамента, в него имаше нещо като радар или сензори устройство). И още по-интересно, зад Броуди, в отражението на сенниците на Ханън — Ангълтън трябваше да се взре напрегнато в мини лупата, с която никога не се разделяше, за да го различи — се забелязваше нещо подобно на крило или платно, прекалено малко, за да е на самолет. Хвърчило? Портативен въздушен глайдер? Друг миниатюрен летателен апарат? Малък двуместен самолет? Не може да прецени, а и нямаше време да изнесе снимката за дигитален анализ. Но тя и така даваше сведения — като се вземат предвид работните куфари, срещата им в отдалечената пустиня и личната им близост, Броуди и Ханън явно бяха работили нещо заедно. Еднократно пътуване? Част от някакъв по-мащабен проект? Не можеше да е сигурен, но пък това беше още един фрагмент от картината. Парченце по парченце по парченце.

Прекара почти двацет минути надвесен над снимката, преди да погледне отново часовника си — все още имаше много време — и да се запъти обратно към кабинета. Вече го беше огледал най-общо, но тук явно беше центърът на света на Броуди и затова му се искаше отново да го поогледа, да види дали не може да разбере още нещо.

Погледна още веднъж поставената в рамка гравюра на стената зад бюрото с надпис Град Зерзура е бял като гълъб, а на портите му е резбована птица. Прочете още веднъж текста в диктофона си, макар да го беше направил и при предишния си оглед на кабинета.

Огледа повторно и дървените шкафове за папки до бюрото. Всеки имаше по пет чекмеджета, а всяко чекмедже беше натъпкано с купчини бележки, статии, снимки, схеми, препечатки и карти — всички бяха подредени в раздели по азбучен ред: от Алмаши най-горе до Яхмос в най-долното.

Материалите бяха прекалено много, за да прегледа всичко подробно. Затова той се задоволи с отваряне на всяко чекмедже и преглеждане на това-онова — бедуини, Пепи II, Уингейт, Хепри, — преди да премине по-нататък, без да се задържа никъде задълго.

Само две папки го накараха да спре и да ги огледа по-внимателно. Едната, с етикет „Гилф Кебир / Сателитни изображения“, се състоеше от снопче цветни снимки. Започваха с панорамни снимки

на целия югозападен ъгъл на Египет, преливащи се в по-детайлни снимки на Гилфа, при които пустинният пейзаж ставаше все по-ясен и по-детайлен. Последните двайсетина бяха толкова контрастни, че Ангълтън успя да различи повечето отделни скали в източната страна на Гилфа. От време на време се появяваше по някой зелен участък — навярно само купчина дървета или група пустинни храсти, — но иначе пейзажът си оставаше изцяло безжизнен и пуст. Нямаше и следа от мистериозния оазис на Броуди.

Другата папка, която привлече вниманието му, имаше етикет „Магнитометрични данни“. (Дали сензорното устройство от коридора не беше свързано с нея? Уред за измерване на магнитното поле?) Съдържанието на листовите — страница след страница едноцветни точки и петънца — не му говореше нищо. Самите данни не бяха важни. Онова, което го накара да се замисли, беше, че Броуди изобщо използва магнитомер. Магнитомерите, доколкото Ангълтън знаеше, служат за описание на предмети под повърхността и за откриване на метал. При все това в разговора им онази вечер Броуди изрично бе уточнил, че обитателите на Гилфа от Каменния век още не били стигнали до металообработка. За това тук несъмнено имаше някакво съвсем невинно обяснение, но си оставаше любопитно.

— Защо му е магнитомер? — измърмори той в диктофона си, преди да продължи: — И откъде са дошли сателитните изображения? НАСА? Петролните компании? Провери къде може да се направи справка.

Престана да рови в чекмеджетата и огледа още веднъж рафтовете. Всичко беше египтология, доколкото можеше да прецени, с изключение на един раздел, посветен на съвременната политика — с много материали за Ирак — и набутана зад редица кожени томове за древноегипетска архитектура и книга за руските самолети.

— Енциклопедия „Оспри“ на руските самолети — общи той на диктофона си. — Какво ли по дяволите търси това тук?

Остави бюрото на Броуди за накрая. Беше масивно и старомодно, изработено от лакиран дъб, с телефон, лампа, попивателна, поставки за хартия и писалки — обичайните принадлежности, подредени внимателно. Нямаше настолен компютър, което говореше, че англичанинът предпочита да работи на лаптопа си. А сега сигурно го беше взел със себе си в Дакла, защото го нямаше никъде в

апартамента. Досадно. Ангълтън се огледа за преносима USB памет, в случай че Броуди си е запазвал резервен запис, но също нямаше. Тъй като времето напредваше, той престана да търси и насочи вниманието си към поставката за хартия, където не откри нещо интересно, и накрая към тома, поставен върху попивателната в средата на масата: „Текстове с клиновидно писмо от санктпетербургския Ермитаж“.

С лист хартия А4 беше отбелязано място към средата на книгата. Ангълтън отвори тома на това място и попадна на снимка на кафеникава глинена плочка, зле пострадала от ерозията и покрита с редове клиновидни знаци. Надписът отдолу гласеше:

„Плочка от дворцовия архив на Лугал-Загеси
(около 2375–50 пр.Хр.). Урук.
От колекцията на Н. Лихачов.“

Загледа се в снимката, после съсредоточи вниманието си върху листа А4. На него Броуди изключително старателно бе преписал клиновидните знаци от плочката или поне ония от тях, които бе могъл да разчете. По-долу бе нанесъл нещо, което Ангълтън реши, че е транслитерация на първоначалните форми, предадена фонетично с латиница. А още по-долу — тук Ангълтън отново гадаеше, макар предположението му да изглеждаше разумно — имаше директен превод на английски с многоточия за неясните или зацапаните клиновидни знаци и добавени в скоби догадки или въпросителни знаци до думите, за чието значение Броуди се бе колебал:

„... на запад след калам (Шумер) и отвъд
хоризонта... голямата река артиру (Итеру / Нил) и земите
на каммутута (Кемет / Египет)... 50 дана от буранун
(Ефрат?)... с изобилие от... говеда, риба, пшеница,
гешнимбар (финикови палми?)... град на име манарфур
(Менефер / Мемфис?)... цар, който управлява всички... с
голям страх от враговете заради... тукул (оръжията?)
говори... от ан (небесата / небето?) под формата на лагаб
(камък?) и ги повежда в битка начело на царската армия...

бил (изгаря?) с ослепителна светлина и ухуб (заглушава?)... болка и прилошаване... С това оръжие враговете на каммутута от Севера са унищожени и от Юга са унищожени... Изтокът и Западът са превърнати в прах, така че техният цар владее всички земи около артиру и никой не може да му се опълчи, нито някога да го победи, тъй като в ръцете му е митум (боздуганът?) на боговете... най-страшното оръжие на света... пазете се и никога не тръгвайте срещу царя на каммутута, защото в гнева си той ще... до пълно унищожение.“

Прочете текста няколко пъти, без изобщо да разбере за какво става дума.

— Странни дивотии за скали и оръжия — записа в диктофона си, като тръскаше смаяно глава за нещата, които хората намират за интересни. Помълча за миг и добави: — Навярно няма отношение към работата.

Върна листа на мястото му, затвори книгата и я намести върху попивателната, за да изглежда точно както я беше заварил. Огледа стаята за последен път. Постави подслушвателните устройства — едно в телефона, второ зад рафта с книги и трето под канапето в хола — и излезе от апартамента. Беше останал там почти деветдесет минути и според неговите пресмятания самолетът на Броуди още не беше изминал и половината път до Кайро. Добра и прецизна работа, помисли си. За това му плащаха. Тъкмо по тази причина беше най-добрият.

16.

Дакла

— Алекс никога не би си направила инжекция сама. При никакви обстоятелства. Тук нещо не е наред. Повярвайте ми — нещо не е наред.

Доктор Мохамед Рашид се намръщи и подръпна лявото си ухо.

— Повярвайте ми — повтори тя. — Алекс изпитваше панически страх от спринцовки. Бих подчертала това и преди, но предположих, че е погълнала хапчета или е изпила нещо. Никога не би си поставила инжекция. Никога!

Беше напрегната и тревожна още откакто Моли Кирнан на тръгване подхвърли за бодването от иглата. В мига, когато си даде сметка какво всъщност бе казала Кирнан, се опита да се свърже със Захир по мобилния телефон и да го помоли да се върне, за да ѝ обясни това. Телефонът му обаче беше изключен. Същото беше и положението с апаратите на Кирнан и Броуди. Фрея дори не си направи труда да им остави съобщения. Обезумяла, тя просто грабна раницата си и се затича — през палмовите и маслиновите горички, по пустинната пътека към главния оазис. Нямаше представа какво точно ще направи, просто знаеше, че е станала ужасна грешка и че тя е длъжна да направи нещо. След около кило метър чу зад себе си скърцане и дрънкане. Настигна я магарешката каручка, карана от беззъбия старец, с когото Захир се бе разминал предния следобед по пътя към къщата на Алекс — Мохамед или Махмуд, нещо такова. Захир я беше предупредил да избягва всякакви контакти с него, но тя беше прекалено развълнувана, за да мисли за това. Прие предложението му да я повози, защото държеше да стигне до Мут колкото може по-бързо. Той ѝ измърмори нещо и седна в ненужна близост до нея, ръката му дори докосна бедрото ѝ, но тя почти не му обърна внимание.

— Мут — повтаряше тя. — Моля ви, Мут, болницата, бързо.

В селото с тухлените керемиди каручката спря пред магазина на „Кодак“ и Фрея успя да се прехвърли на един пикап, с който измина останалата част от пътя. В болницата казаха, че доктор Рашид е на визитация и ще може да ѝ отдели време чак следобед. Тя обаче настоя да го види, почти направи сцена и накрая зазвъняха телефони, задействаха се пейджъри, той се появи и я поведе към кабинета си.

— Повярвайте ми — каза тя за трети път, едва сдържаше гнева си. — Алекс не може да се е самоубила. Особено по този начин. Това е невъзможно.

Лекарят се помести в стола си, очите му се местеха между бюрото и Фрея.

— Госпожице Ханън — започна той бавно. — Знам колко е трудно...

— Нищо не знаете! — спря го тя. — Алекс не би могла да си постави инжекция. Не би могла. Никога!

Гласът ѝ бе станал писклив и гневен. Той я остави да се поуспокои, после направи нов опит:

— Госпожице Ханън, когато почине близък...

Тя отвори уста, за да го спре, но той вдигна ръка в настояване да му позволи да се изкаже.

— Когато любим човек почине — започна отново. — И когато това стане по този начин, може да се окаже много трудно да се приеме. Не ни се иска да повярваме, да признаем, че човек, когото обичаме, обичаме силно, може да се окаже в такава болка, че да отнеме собствения си живот, вместо да живее така.

Той сплете пръсти.

— Алекс страдаше от нелечима дегенеративна болест. Тя в много кратък срок почти я обездвижи и щеше неминуемо да я убие, най-вероятно до няколко месеца. Тя беше смела жена със силна воля и явно е решила, че щом така или иначе ще умре, поне да го направи където, когато и както тя самата би искала да стане. Аз също не се радвам на онова, което стана, и бих искал да не го беше направила, но разбирам основанията ѝ и уважавам решението ѝ. Колкото и да е болезнено, вие трябва да се опитате да направите същото.

Фрея тръсна глава и без да пуска дръжките на стола, се наведе напред.

— Алекс не би могла да си постави инжекция — натърти тя. — Ако беше взела свръхдоза хапчета или се бе обесила, ако...

Рязко спря, погнусена от сценариите, които описваше.

— Още от дете Алекс се ужасяваше от спринцовки — продължи тя след малко, като се бореше със сълзите и се мъчеше да говори ясно. — Ясно ми е, че двете не сме се виждали отдавна, но знам и че страх като този никога не те напуска. Тя дори не можеше да погледне спринцовка, камо ли да я напълни с морфин и да я забие в себе си. Това е невъзможно!

Доктор Рашид погледна тавана, после бюрото си и бавно въздъхна.

— Когато човек е много болен, понякога може да направи и невъзможното възможно — внимателно подхвана той. — Виждал съм го много пъти като лекар. Не твърдя, че вие грешите за сестра си или че страхът ѝ не е бил такъв, какъвто го описвате. Просто искам да кажа, че ако човек страда, колкото е страдала тя, страхът престава да е съществен фактор. Онова, което я е ужасявало, когато е била съвсем здрава, навярно не я е плашело толкова, съпоставено с по-големия ужас на бавната, болезнена смърт, смъртта, която ден след ден отнема и малкото достойнство, което ѝ е останало. Тогава Алекс вече се е отчаяла, а отчаяните хора правят отчаяни неща, нали? Съжалявам, че ви говоря толкова грубо за това, но никак не ми харесва да увеличавате скръбта си по този начин. Алекс е посегнала на живота си. Ние трябва да приемем...

Силният сигнал от мобилния му телефон го прекъсна. Той се извини, вдигна апаратчето, натисна едно копче и като се обърна на другата страна, заговори тихо. Фрея се изправи, отиде до прозореца и се загледа в широкия павиран вътрешен двор с голямо лаврово дърво в средата. Едно семейство закусваше в сянката му, а човек със синя пижама и цигара в тъгла на устата минаваше в инвалидна количка покрай тях. Тя ги гледаше разсеяно, потропваше нервно по перваза на прозореца и изчакваше лекарят да свърши разговора си.

— Алекс споделяла ли е с вас, че смята да направи такова нещо? — попита тя веднага след като той затвори. — Казвала ли ви е?

Рашид се намести на стола си и отново сплете пръсти върху бюрото.

— Не мога да твърдя, че ми го е казала направо. Няколко пъти обаче е споменавала за нещо подобно по... хм, по абстрактен начин. Със сигурност не е искала моята помощ, ако това имате предвид. А и аз не бих ѝ помогнал, ако я беше поискала. Аз съм лекар. Работата ми е да спасявам живота, не да го отнемам. Пък и тя много добре знаеше това.

Фрея пристъпи напред.

— Кой откри трупа ѝ?

— Госпожице Ханън, моля ви, тези въпроси...

— Кой?

Тонът ѝ беше рязък, настоятелен.

— Икономката ѝ — въздъхна той. — Когато отишла на работа сутринта.

— Къде? Къде е открила Алекс?

— На задната веранда, струва ми се. В инвалидната количка. Тя обичаше да седи в нея и да гледа пустинята, особено в последните дни, когато движенията ѝ бяха затруднени. Шишенцето с морфин и спринцовката били на масата до нея. Точно както би могло да се очаква.

— Оставила ли е някаква бележка?

— Не, доколкото знам.

— Това не ви ли се видя странно? Някой да се самоубие, без да остави бележка или обяснително писмо.

— Госпожице Ханън, беше съвсем ясно какво е направила и защо го е направила. Вече беше разгласила, че трябва да се свържем с вас, ако нещо се случи с нея, че искала да я погребат в оазиса близо до къщата ѝ. Не е имало причина да оставя бележка.

— А шишенцето с морфин? — настояваше тя. — Спринцовката? Какво стана с тях?

Той поклати глава и изражението му стана малко раздразнено.

— Нямам представа. Мисля, че икономката ги е изхвърлила. При тия обстоятелства би било доста неприятно да се...

— На рамото ѝ имаше белег — промени темата Фрея. — Голям белег. Как го е получила?

— Наистина не мога да ви кажа. — Той разпери ръце. — Може да е паднала, да се е блъснала в нещо. Състоянието ѝ я правеше доста

нестабилна. Хората с множествена склероза често се нараняват. Повярвайте ми, госпожице Ханън, ако имаше нещо...

— Къде го е направила? — отново го прекъсна Фрея.

— Моля?

— Инжекцията. Къде си я е била?

— Госпожице Ханън...

— Къде?

Изражението му стана още по-раздразнено.

— В ръката.

— Дясната ръка? — Фрея си мислеше за моргата, за голото тяло на сестра си върху масата. — Точно над лакътя. Където е останал малък белег.

Той кимна.

— А как го е направила?

Той присви очи, защото не разбра въпроса.

— Как го е направила? — повтори тя по-натъртено. — Нали ми казахте, че можела да движи само дясната си ръка, че лявата ѝ била парализирана. Явно не би могла да си бие инжекция в дясната ръка с дясната. Това е физически невъзможно. Трябвало е да го направи с лявата. А вие казахте, че била парализирана. Тогава как? Как? Кажете ми.

Той отвори уста да ѝ отговори, но спря. Явно не си беше задавал този въпрос.

— Как е възможно някой да си бие инжекция в дясната ръка с дясната си ръка? — настояваше тя. — Това не може да стане. Погледнете!

Сви силно дясната си ръка, извъртя китката си, но пръстите едва достигнаха горната част на бицепса. Доктор Рашид я гледаше объркано, мигаше и се мъчеше да измисли някакъв отговор.

— Множествената склероза е много несигурно състояние — започна той след малко. Говореше бавно и колебливо, като че ли се опитваше в момента да измисли думите. — Симптомите могат да идват и да отминат много бързо, така че е трудно да се предскаже какво точно ще се случи.

— Да не би да казвате, че лявата ѝ ръка изведнъж се е оправила?

— Казвам, че при това положение могат да се случат странни и неочаквани неща, внезапни повторни пристъпи, ремисии...

Не изглеждаше обаче убеден.

— Трудно е да се предскаже — повтори той. — Болестта може да се развива много... объркващо.

— Виждали ли сте такива случаи? — не се предаваше Фрея. — Пациенти с... как го казахте, синдрома Малбург?

— Вариантът Малбург — поправи я той.

— Виждали ли сте такива случаи? Хората изведнъж да започнат отново да си служат с парализиран крайник? Виждали ли сте, чували ли сте за това?

Дълга пауза, след която той поклати глава и призна:

— Не. Не съм. При други форми на болестта, не толкова остри форми, да, може би. Но при Малбург... не. Никога не съм чувал за подобни случаи.

— Тогава как? — повтори тя. — Как е възможно сестра ми да си е инжектирала морфина в дясната ръка? Дори ако пренебрегнем факта, че беше деснячка и се ужасяваше от спринцовки... как би могла да го направи?

Доктор Рашид отвори уста, затвори я отново, разтри слепоочията си и се облегна в стола. Последва дълго мълчание.

— Госпожице Ханън — заговори той накрая. — Мога ли да попитам... какво точно твърдите в случая?

Тя се втренчи в него.

— Мисля, че някой е убил сестра ми. Тя не се е самоубила.

— Предумишлено убийство? — попита той. — За това ли говорите?

Тя кимна.

Той не отклони очи от нейните. Отвън се чуваше чуруликане на птици и, съвсем отдалече, бучене на коли. Изминаха пет секунди. Десет. Накрая той вдигна телефона, набра някакъв номер и заговори бързо на арабски.

— Елате — подкани я, щом затвори, и стана.

— Къде?

Той посочи към вратата.

— В полицейското управление на Дакла.

17.

Между Дакла и Кайро

— Още кафе, сър?

— Да, моля.

Флин постави чашата си на предложения поднос, стюардът му наля от термоса и му върна чашата.

— А за вас, мадам?

— Не, благодаря — отвърна Моли Кирнан и закри чашата си с длан.

Стюардът кимна и отмина. Кирнан продължи да чете статията за иранската ядрена програма в „Уошингтън Поуст“; Флин отпи от кафето и без желание натисна клавиатурата на лаптопа си. Самолетът вибрираше от тихото и монотонно ръмжене на двигателите. Изминаха няколко минути. Флин се помести в стола си и се обърна към спътничката си.

— Изобщо не знаех...

Тя го погледна над очилата си за четене и повдигна учудено вежди.

— ... че си била омъжена. След толкова години го научавам чак сега.

Тя посочи пръстена на лявата си ръка.

— Винаги съм смятал, че го правиш, за да отпратиш нежеланите ухажори. И че всъщност, нали разбираш...

Тя се замисли за миг, за да схване какво иска да каже. После възкликна с престорена обида:

— Флин Броуди! Приличам ли ти на лесбийка?

Той наклони глава в израз на съжаление.

— Мога ли да попитам как се казваше?

След кратко мълчание тя сгъна вестника и си свали очилата.

— Чарли. Чарли Кирнан. Любовта на живота ми. — И след нова пауза добави:

— Загина при изпълнение на дълга си. В служба на родината.

— Бил е...

— Не, не. Пастор към морските пехотинци. Убиха ГО в Ливан през осемдесет и трета. При взрива в бейрутските казарми. Бяхме женени само от година.

— Съчувствам ти — промърмори Флин. — Искрено ти съчувствам.

Тя сви рамене, сложи вестника в джоба на предната седалка, облегна се и се загледа нагоре.

— Утре щеше да е шейсетият му рожден ден. Все си говорехме за това — какво ще стане, като остареем. Малко ранчо в Ню Хампшир с веранда, люлеещи се столове. Деца, внуци. Сантиментални неща. Чарли определено беше сантиментален.

— Съчувствам ти — повтори Флин.

Моли Кирнан въздъхна, седна отново по нормален начин и показно започна да наглася очилата си, с което даде да се разбере, че не иска да говори повече за това. Но пък попита:

— Нещо за оазиса ли?

— Моля?

Тя посочи с брадичка лаптопа му и заредения на него файл.

— А, не. Това е за една лекция в университета другата седмица. Пепи II и упадъкът на Старото царство. Темата е отегчителна дори за мене, така че горко им на нещастниците, които ще са принудени да я слушат.

Тя се усмихна, опря глава на люка и се загледа в пустинята долу — далечната миниатюрна издуптина на стъпаловидната пирамида на Джосер приличаше на мръснокафяв айсберг.

— Фадауи е излязъл — подхвърли след малко, без да се обръща.

— И аз го чух.

— Не мислиш ли...

— В никакъв случай — прекъсна я той, защото мисълта ѝ му беше ясна и дори не я изчака да я изкаже. — Пък дори да знаеше нещо, той не би ми казал; по-скоро би си отрязал езика. Обвинява ме за онази работа. И има право, ако трябва да бъдем честни.

— Вината не е твоя, Флин. — Тя го погледна. — Не е имало как да знаеш...

— Както и да е.

Той затвори лаптопа и го пхна в чантата му. Над тях прозвуча звуковият сигнал, светна и надписът за поставяне на предпазните колани.

— Никога няма да го намерят, знаеш го — замислено каза той. — Двайсет и три години... никога няма да го намерят, Моли.

— Ще отидеш там, Флин. Повярвай ми. Ще отидеш.

По вътрешната уредба прозвуча глас — първо на арабски, после на английски:

— Дами и господа, започваме спускането си към Кайро. Моля, затегнете предпазните колани и проверете дали в контейнерите за багаж над главите няма зле разположени предмети.

— Ще отидеш там — повтори тя. — С божията помощ ще отидеш там.

„Не мисля, че бог има повече представа къде е това място, отколкото имаме всички ние“, помисли Флин.

Задържа обаче мисълта за себе си, защото знаеше, че Кирнан ще я намери за светотатствена. Отпусна глава, затвори очи и се замисли отново за всичко — Окото на Хепри, Устата на Озирис, Проклятието на Собек и Апеп...

Проклятието на Собек и Апеп...

18.

Дакла

Бедуините излязоха на върха на пясъчното възвишение и забелязаха оазиса Дакла в далечината. Не бяха пили и глътка вода вече два дни. Подредиха камилите една до друга и като един вдигнаха ръце към небето.

— Хамдулиллах — извикаха с прегракнали гласове. — Хвала на бога.

Ако имаха вода, в този миг щяха да слязат от камилите и да си сварят чай, за да отпразнуват края на пътуването, да се порадват на това високо място с пустинята от едната си страна и цивилизацията, показала се от другата. Сега обаче водата отдавна я нямаше, а те бяха прекалено уморени, за да мислят за друго, освен да стигнат целта си възможно най-бързо. Така че сръчкаха камилите и продължиха в мълчание, ако не се брояха подвикванията „хут-хут“ и „яла-яла“.

През последните три дни, откакто откриха тайнствения труп, пустинята ги бе тормозила — преграждаше пътя им с безкрайни стени от дюни, подобни на планини, шибаше ги с по-жестока жегата, отколкото всеки от тях беше виждал по това време на годината. Днес обаче беше по-хладно и като че ли отегчен от играта с тях, пейзажът бе станал по-гладък, а сред лабиринта от дюни зачестиха равните участъци, което облекчаваше камилите и улесняваше пътя. До един час неопределеното блещукане на оазиса се бе преобразило в отчетливо зелено петно на фона на бледия склон на скалния масив Гебел Каср. След още два часа вече можеха да различат отделните горички, белите точки на къщите и ятата гълъби. Ходът на камилите премина в тромав тръс, водачът се откъсна напред. Останалите яздеха зад него в зигзагообразна верига, с издути наметала, камилите тичаха все по-бързо и предвкушаваха водата и безопасността.

Само последният ездач не поддържаше забързания ритъм и бавно изоставаше от групата, докато разстоянието между него и последната камила отпред не стана стотина метра. Доволен, че никой

не го чува, той извади мобилния си телефон, както на всеки два-три часа през последните дни, и погледна екранчето. Усмихна се. Вече имаше сигнал. Набра един номер, приведе се в седлото, за да не може никой да разбере какво прави, и когато се свърза, заговори бързо и развълнувано.

19.

Кайро — Маншиет Насър

— Дами и господа, почетният ни гост днес не се нуждае от специално представяне. Както знаете, той е роден в нашата общност и си остава неин почитан и уважаван член, макар животът да го е отвел другаде.

През годините щедростта му постави началото на множество здравни и образователни програми тук, в крайбрежния Маншиет Насър, сред които тази амбулаторна клиника е последната. Макар да постигна успех и богатство, той никога не забрави корените си, нито пренебрегна събратята си забали. Той е едновременно приятел, благодетел и — убедена съм, че ще се съгласите — баща за всички нас. Моля, приветствайте сърдечно господин Романи Гиргис.

Разнесоха се ръкопляскания и един човек с кисело изражение, тъмни очила и безукорно ушит костюм се изправи. Сплъстената му сивееща коса, прилепена с брилянтин към скалпа, му придаваше вид на гущер — жълтеникави бузи, тънки като чертици устни. Той лизна с език крайчето на устата си, кимна на събралите се видни хора, наведе се да целуне бузата на коптския епископ, който седеше на стола до него, отиде при жената, която го бе представила и й стисна ръката.

— Благодаря — обърна се към публиката с дълбок плътен глас като боботенето на тежък камион; гласът изобщо не подходдаше на човек с толкова крехка физика. — За мен е голяма чест, че присъствам на откриването на новия медицински център. На госпожица Михаил... — той кимна към жената до себе си, — на негово високопреосвещенство епископ Маркос, на съвета и настоятелите на забалския фонд за развитие на столицата... повтарям отново — благодаря на всички ви.

Последва принудително мълчание, докато фотографът правеше снимки на Гиргис и останалите гости.

— Както спомена и госпожица Михаил, аз съм забал и се гордея с това. Роден съм в Маншиет Насър, само на няколко преки от тук.

Като дете обработвах заедно с родителите си, каруците за смет и макар положението ми, хвала богу, да се е променило и подобрило... — Той хвърли поглед към епископа, който се усмихна и кимна, докато прокарваше ръка през брадата си. — ... Маншиет Насър си остава мой дом, а обитателите му — мои братя и сестри.

Любезни ръкопляскания. Нови щракания на фотоапаратите.

— През последните петдесет години става събиране, подреждане и рециклиране на сметта по начин, който позволява тя да се контролира. А тъй като го правят на ръка, постигат стандарт на ефективност, който е несравним с механизиранията обработка. Поради това обаче те са и твърде податливи към инфекции на хепатит от нараняванията и драскотините, получавани по време на работа. И баща ми, и дядо ми умряха от тази ужасна болест, така че това е причината да участвам с гордост в проект, който ще помогне да се понижат инфекциите и да се осигури безплатна ваксинация срещу хепатит на всички нуждаещи се.

Разнесоха се одобрителни възгласи.

— Вече казах достатъчно, така че просто искам още веднъж да ви благодаря за присъствието днес и да обявя, че Центърът за ваксинации „Романи Гиргис“ в Маншиет Насър...

Той разпери ръце и с жест обхвана вътрешния двор, където се бяха събрали, околните сгради и стъклените врати с червени кръстове.

— ... е открит!

Гиргис пое от ръцете на г-ца Михаил ножиците и — докато гостите ръкопляскаха — пристъпи към опънатата през двора лента. Фотографът бе коленичил, за да увековечи събитието. По някаква причина лентата не се поддаде на остриетата и Гиргис опита пак. После отново, стръвно, бореше се с нея. Лентата обаче не искаше да се предаде и докато Гиргис се мъчеше с нея, ръкоплясканията затихнаха, спряха и на тяхно място се чу смутен шепот, а тук-там и хихикане. Ръцете на Гиргис затрепериха, на лицето му се изписа първо досада, а после и гняв. Госпожица Михаил му се притече на помощ и опъна лентата, докато Гиргис продължаваше да щрака с ножиците.

— Аз ви давам пари, а вие ме правите на глупак — изсъска той.

— Ужасно съжалявам, господин Гиргис — измънка тя; ръцете ѝ се разтрепериха повече и от неговите.

— И кажете на ония мърльовци да не правят повече снимки.

Ядосан, той отново се нахвърли върху лентата и тя най-сетне се предаде. Гиргис пак лепна великодушната усмивка върху лицето си, обърна се към събраните гости и вдигна ножиците във въздуха. Ръкоплясканията се подновиха и проехтяха из вътрешния двор. Гиргис остана неподвижен за миг, после сложи ножиците в ръката на госпожица Михаил, но така, че върховете им се забиха във възглавничката под палеца ѝ, без никой друг, освен тях двамата да забележи.

— Да не си ме изложила друг път така, дебелано глупава — изръмжа той, без да спира да се усмихва, натисна ножиците още малко, за да покаже колко е сериозен, и накрая ги пусна в ръката ѝ и тръгна към стола си. С разтреперана долна устна жената събра ръце пред скута си и се приближи към микрофона.

— Господин Романи Гиргис! — викна високо, като се мъчеше да възвърне самообладанието си. — Нашият любим меценат. Моля, покажете благодарността си!

Силата на ръкоплясканията се удвои, а Гиргис отиде до мястото си, поклони се и после седна, със скромно сведена глава. Епископът се наведе и сложи длан върху ръката му.

— Вие сте пример за всички ни, Романи. Какво щастие за тия бедни души да имат защитник като вас.

Гиргис поклати глава.

— Аз съм щастливецът, ваше високопреосвещенство. Защото имам средствата да помогна на тези... на своите хора, да подобря живота им... Това наистина ме кара да се чувствам благословен.

Повдигна десницата на епископа, целуна пръстена му, после, като че ли смутен от онова, което е казал за себе си, отново се обърна напред. Група момиченца с еднакви рокли и забрадки излязоха отпред и започнаха да пеят.

Това бяха глупости, разбира се. Маншиет Насър... неговият дом, забалите — неговите братя, пълни глупости. Гиргис мразеше това място, когато израстваше тук, мразеше го още повече сега, когато бе успял да се отърве от него. Гадно, мръсно, пълно с лайна, смрадливо, населено от безграмотни простаци, които работеха до оскотяване, подчиняваха се на закона, казваха си молитвите — и за какво? Осакатяващо тежък живот, прекаран в ровене из купищата смет и обитаване на гъмжащи от хлебарки коптори. Забалите бяха отхвърлени

от обществото, най-низшите от низвергнатите. „Горд съм, че съм забал?“ Със същия успех би могъл да каже и горд съм, че съм болен от рак.

За лице — това и само това беше причината все още да идва тук, да спонсорира различни програми за помощ, на които да дава и името си, да се прави на смирен син на църквата. Защото всичко това го караше да изглежда добре — нищо повече, нищо по-малко. Отвличаше вниманието от по-неблагоприличните неща, в които беше замесен. Усмивна се вътрешно. Всъщност удивително е колко може да допринесе за имиджа ти малко филантропия. Клиника тук, училище там — господи, дори Сюзан Мубарак му беше почитателка (беше го нарекла „стълб на египетското общество“). А към самите забали той не изпитваше по-топли чувства, отколкото към стадата прасета, ровещи из бунцищата на Маншиет Насър. Бизнесът — единствено това имаше значение. Затова и беше това, което е — мултимилионер, — а те си оставаха онова, което бяха: смрадливи просяци, чиито дни преминаваха в ровене из боклука, а умираха от жълтеница.

Песента свърши и момичетата си тръгнаха. Очите на Гиргис, скрити зад тъмните очила, следяха движенията им. Бяха хубави — с големи зелени очи и малки щръкнали гърдички; реши, че трябва да издири имената и адресите им. Коптите в публичните му домове, особено по-младичките, винаги получаваха по-високо възнаграждение от арабките мюсюлманки. Макар от години да не се занимаваше пряко с тази страна от бизнеса си — предпочиташе по-важните му страни като сделки с оръжие, контрабанда на антики и пране на пари, — той все пак обичаше от време на време да казва думата си и там. Чрез подкупване на родителите на момичетата, а ако не — чрез отвличане, те щяха да бъдат изкарани на пазара и да му донесат известен приход. Нямаше да изтраят дълго при ширещия се СПИН и при грубостта, която проявяваха доста от клиентите му, но това не беше неговата грижа. Неговата грижа беше печалбата. Пък и бездруго, при сегашния живот на забалите, момичетата не биха изкарвали дълго и тук. Усмивката му се поразшири — лицето му доби остро, неприятно излъчване, като че ли беше разсечено от бръснар.

Песента на момичетата бе последвана от още речи и безкрайно изпълнение на цигулка от някакво свръхдебело сляпо хлапе. Гиргис направи каквото можа да изглежда възторжен, макар все по-често да си

поглеждаше часовника. Когато рециталът най-накрая свърши, всички се изправиха и тръгнаха към вратите за закуски и за да огледат клиниката. Единствено Гиргис се отказа от обиколката — обясни, че го чака работа, че много съжaliaва и т.н. Прие благодарностите на медицинския персонал — като многозначително пренебрегна госпожица Михаил — и доволен, че най-после се маха, пресече вътрешния двор, мина под високата дървена порта и излезе на улицата; ноздрите му потрепнаха от сладникаво вкисналата смрад на гниеция боклук.

Щракна с пръсти и двама души мигом се отделиха от стената и дойдоха при него. Бяха закръглени, но явно яки, със сиви костюми „Армани“, но с червено-бели тениски на футболния клуб „Ел-Ахли“ под саката. Единият беше със сплескан боксьорски нос, а другият — с разкъсано ляво ухо. Иначе бяха напълно идентични, дори огледални образи един на друг: същите обсипани с пръстени пръсти, същата рижа коса, вчесана плътно встрани, същото излъчване на неприязнена заплаха. Гиргис затисна носа си с кърпичка и тръгна. Двамата тръгнаха в крак от двете му страни.

Вървяха по стръмна непавирана уличка, обсипана с боклуци. От двете страни се редяха разкривени къщи, от балконите висяха гирлянди многоцветно пране. Магарешки каручки тракаха покрай тях с товара си от гигантски полиетиленови чували, натъпкани с хартия, парцали, пластмаса, стъкло и други отпадъци; торби с подобно съдържание бяха струпани покрай всички къщи и задръстваха и без това тясната уличка. Миришеше на пушек и бучаха гранулатори, жените бяха с черни роби и с ярки шалове за глава, а навсякъде — във всички входове, по всяка странична уличка, на всички прозорци и по стъпалата на всички стълбища — на купчини се ширеше гниещ зловонен боклук, като че ли целият квартал беше огромен контейнер, в който безжалостно се хвърляше цялата градска смет.

Това беше светът, в който Романи Гиргис беше прекарал първите шестнайсет години от живота си, а следващите петдесет бяха преминали в безуспешни опити да го изтрие от съзнанието си. Парижки лосиони за след бръснене, италиански кремове за лице, сапуни, балсами и ароматизирани омекотители — колкото и пари да харчеше, колкото да се миеше и да се стържеше, вонята не изчезваше. Той никога нямаше да се изчисти истински, да се освободи от адската

мръсотия на младостта си: от смрадта, микробите, плъховете, хлебарките. Хлебарки навсякъде. Беше мултимилионер, но би дал и последния си пиастър, за да се почувства чист.

Ускори крачка, без да маха носната кърпичка от носа си. Бодигардовете му близнаци разблъскваха хората от пътя му. Улицата продължи да се спуска по стръмния наклон, после зави надясно. След завоя сградите от двете ѝ страни изведнъж изчезнаха и тримата се озоваха на широка, огряна от слънце тераса, врязана в склона. Отгоре, като изпъкнали резени на торта, се издигаха скалите Мукатам, изрисувани с многоцветни изображения на Христос и светците. Отдолу смесицата от сгради и купчини боклук продължаваше да се спуска, преди да спре рязко пред магистралата Ал-Наср и Северните гробища.

Една лимузина — дълга, черна, с матови стъкла — беше паркирана край пътя, на най-близкото възможно място до клиниката. Шофьорът с черен костюм, който стоеше до нея, бързо отвори задната врата. Гиргис се вмъкна вътре и с облекчение въздъхна, когато вратата се затвори и той се озова сред хладната, дъхаща на кожа чистота на колата. Извади от джоба си пакетче тоалетни кърпички и трескаво започна да търка ръцете и лицето си.

— Отвратително — промърмори и настръхна при мисълта за миниатюрните същества, лазещи по кожата му. — Отвратително!

Продължи да се бърше, а през това време близнаците и шофьорът се наместиха отпред и лимузината потегли внимателно по тесните улички. Отвъд прозорците преминаваше светът — черни от мръсотия мъже, мъкнещи огромни торби боклук; жени и деца, които подреждаха купища пластмасови шишета; кочина, претъпкана с мазни черни прасета. Гиргис започна да се отпуска едва когато стигнаха края на склона, излязоха на магистралата и колата набра скорост към центъра на града. Избърса за последен път ръцете си, хвърли кърпичките, извади мобилния си телефон и провери гласовата поща. Едно съобщение. Натисна клавиатурата и заслуша. Минаха трийсет секунди. Намръщен, той отново натисна бутона и изслуша съобщението за втори път. Усмивката се върна на лицето му и той набра някакъв номер.

— Излезе нещо — каза на английски, когато се свърза. — Изглежда, е някой от екипажа. Обади се на обичайния ми номер.

Затвори и вдигна вътрешния телефон на лимузината.

— Агуста да ни чака. Близнаците да се стягат за Дакла.

Затвори и този телефон и се облегна на кожената седалка.

— Двайсет и три години — въздъхна. — Двайсет и три години и
накрая... накрая...

20.

Оазисът Дакла

Фрея се върна в къщата на Алекс късно следобед. Не беше успяла да се убеди, че в края на краищата смъртта на сестра ѝ е наистина самоубийство.

Прекара почти четири часа в полицейския участък на Дакла — безлична боядисана в кремаво сграда, оградена с наблюдателни кули, съвсем близо до болницата. Отначало я изслуша местен полицай. Изглежда, разбираше съвсем малко от онова, което му казваше, така че накрая доведоха един командирован от Луксор, който говореше английски свободно.

Инспектор Юсуф Халифа беше любезен, интелигентен и се отнесе много сериозно към подозренията, което — колкото и да е странно — ги направи да изглеждат неоснователни. Изслуша всичко, което Фрея вече беше казала на доктор Рашид за фобията на Алекс към иглите, като си водеше записки и палеше цигара от цигара — сигурно изпуши поне пакет „Клеопатра“ по време на разговора, — преди да разшири обхвата на въпросите си.

— Сестра ви имаше ли някакви врагове?

— Ами ние не се бяхме виждали години — отвърна Фрея, — но не мисля... Нищо не е споменавала в писмата си. Тя не беше човек, който да си създаде врагове. Всички...

Щеше да каже „обичаха Алекс“, но спря и очите ѝ се напълниха със сълзи. Халифа извади кърпичка от бюрото и ѝ я подаде.

— Извинете — смутено промърмори тя.

— Моля ви, госпожице Ханън, не е нужно да се извинявате. Самият аз загубих брат си преди години. Знам какво е. Не се притеснявайте.

Търпеливо изчака Фрея да се съвземе, после поднови въпросите си, задаваше ги бавно и внимателно. Чувала ли е сестра ѝ да е имала някакви неприятности? Видяла ли е признаци, че някой е нахлувал в

дома на сестра ѝ? Забелязала ли е подозрителни лица около дома? Може ли да си представи причината някой да иска да нарани сестра ѝ?

Разглеждаше въпроса от всички страни, мъчеше се да изясни всеки възможен сценарий и всеки мотив. В края на четирите часа пролича колко малко знае Фрея за собствената си сестра. А и колко неубедителни изглеждат подозренията ѝ, когато на тях се погледне обективно и безпристрастно. Изглеждаше, че всичко — белегът на рамото на Алекс, ужасът, който изпитваше от инжекции, липсата на прощално писмо, съображението, че не е изглеждала като човек, който може да посегне на живота си — можеше да намери рационално обяснение, точно както твърдеше доктор Рашид в кабинета си преди това.

Вече почти отчаяна, Фрея спомена и за Махмуд Гаруб, който я беше качил на магарешката каручка, как ѝ се беше хилил и как бе докоснал крака ѝ, обясни, че са ѝ казали да няма нищо общо с него.

— Може би той е замесен по някакъв начин — предположи тя в опит да намери нещо друго, за което да се хване.

Халифа обаче направи справка в участъка и това доведе до отпадане и на това подозрение.

— Полицията познава добре този Гаруб — съобщи той на Фрея. — Известен е, хм... с любопитството си.

— Искате да кажете, че е воайор?

— Да. Нечистоплътен, но безобиден според колегите ми. В никакъв случай не може да е убиец.

Запали поредната цигара и добави:

— В неговия случай агресивната е жена му. Най-вече по отношение на него.

Накрая всичко се сведе до въпроса как Алекс си е поставила инжекцията — или възможно ли е човек с парализирана лява ръка да забодне игла в дясната. Това беше най-озадачаващият момент и причината разговорът да се проточи толкова. А после доктор Рашид, който се бе върнал в болницата, се обади по телефона и разговаря с Халифа. Свързал се с колеги невролози, обясни Рашид, от Обединеното кралство и Съединените щати, които имали далеч по-голям опит в тази област от него, и те му съобщили — противно на това, което вече бил казал на Фрея, — че имало случаи с пациенти, страдащи от Малбург, при които се срещали внезапни ремисии. Един

от тях даже по злокобен начин приличал на случая с Алекс. Преди три години някакъв швед загубил моторните функции на четирите си крайника, но една сутрин установил, че може отново да си служи с дясната ръка — възможност, която използвал, за да извади пистолет от нощното шкафче и да си пръсне мозъка.

А защо Алекс, след като е била деснячка, е предпочела да се инжектира с лявата ръка, лекарят не можел да обясни. Въпросът бил, че от медицинска гледна точка, Алекс спокойно би могла да се инжектира по този начин. Наистина било необичайно, но напълно възможно.

Халифа предаде всичко това на Фрея, след като затвори телефона.

— Чувствам се глупаво — призна тя.

— Недейте, недейте — енергично я спря той. — Имахте пълно право да задавате въпроси. И съмненията ви бяха напълно оправдани.

— Загубих ви времето.

— Напротив, дори ми направихте услуга — ако не бяхте вие, щях да си загубя следобеда в полицейска конференция за района. Много съм ви задължен.

Тя се усмихна, довольна, че подозренията са се оказали безпочвени.

— Ако все още нещо ви тревожи... — започна той.

— Не, аз... аз изобщо...

— Тъй като има и други обстоятелства, които могат да се изследват. Какво е станало с ампулата морфин и спринцовката, откъде е купен морфинът...

Вече изглеждаше, че той е човекът, който се опитва да я убеди, че смъртта на Алекс трябва да се разследва още.

— Честно казано — започна тя, — вие направихте повече, отколкото беше нужно. Сега искам само да се върна в къщата на Алекс. Изгубихме толкова време.

— Разбира се. Ще ви намеря шофьор.

Детективът я заведе на приземния етаж и заговори нещо на арабски с дежурния служител — навярно искаше кола. Вместо отговор дежурният кимна към главния вход. Захир бе спрял ланд крузъра на улицата и барабанеше с пръсти по кормилото. Фрея нямаше представа как е разбрал, че е в полицията, но щом я видя, той скочи и ѝ отвори да

се качи, като междувременно хвърли не особено доброжелателен поглед на Халифа.

— Познавате ли този човек? — попита детективът.

— Работил е заедно със сестра ми — отвърна Фрея. — Той се...

Канеше се да каже „грижи за мен“, но се поколеба и продължи:

— ... грижи за транспорта ми.

— Тогава ще ви оставя на него. — Халифа я изведе от участъка.

— И не се колебайте, ако искате да ни запознаете с някои други ваши безпокойства.

— Благодаря — усмихна се Фрея. — Помогнахте ми много. Съжалявам само, че...

— Няма нищо. Приятно ми беше да се запозная с вас — увери я Халифа, докато тя се качваше. — И приеете още веднъж съболезнованията ми за смъртта на...

Преди обаче да довърши, Захир даде газ и потегли рязко, като наблюдаваше полицая в огледалото.

— Полицията не струва — съобщи след секунди, докато едва не блъсна каруца, натоварена с дини. — В Полицията нищо не разбират.

Беше необичайно приказлив и я засипа с всякакви въпроси за смъртта на Алекс — защо е имала подозрения, какво са ѝ казали в полицията, — а очите му през цялото време я стрелкаха в огледалото. Това я накара да се чувства неловко, особено след резервираното му поведение предния ден, затова отговорите ѝ бяха сбити и уклончиви, и съвсем кратки, макар да не беше сигурна какво точно се стреми да избегне. Когато колата накрая спря пред къщата на сестра ѝ, Фрея се измъкна максимално бързо, измънка едно „благодаря“ и доволна да се отърве от Захир, се завтече в къщата, тресна вратата и я подпря с гръб.

След като вече бе сама, я заля изтощение, като че ли — след като сестра ѝ бе погребана и подозренията ѝ се оказаха неоснователни — собственото ѝ тяло каза „стига“! За първи път от три дни Фрея усети, че вече няма конкретни неща, за които да се тревожи. Беше дошла до Египет, беше погребала сестра си, беше разрешила въпросите, свързани със смъртта ѝ. Всичко необходимо бе направено. Освен тъгуването. И вината. Те никога нямаше да свършат.

Покрай бързането сутринта беше забравила закуската си и от нея се носеше остър мирис на сирене. Тя прогони мухите, сложи в една чиния малко хляб, домати и краставица, замъкна един фотьойл до

верандата, отпусна се в него, сви крака под себе си и докато се взираше в пустинята, почна да яде. Изненада се, че е гладна, но не се бе хранила както трябва от три дни. Изпразни чинията за минути. Би хапнала и още, но самата мисъл да ходи до кухнята я спря. Тя сложи чинията на пода, сви се в мекия фотьойл, опря глава на ръцете си, затвори очи и заспа почти в същия миг.

— Салам.

Фрея рязко се събуди. Имаше чувството, че е затворила очи само за миг. А после забеляза колко червено е станало слънцето и колко ниско се е спуснало, почти до хоризонта. Сигурно беше спала цял час, ако не и повече. Протегна замаяно крака, опъна ръце, прозя се и тъкмо се канеше да стане, когато забеляза мъжа, на три метра от себе си, в края на верандата. Замръзна.

— Салам — повтори дрезгавият мъжки глас. Лицето на непознатия беше увито с памучен шал и се виждаха само очите.

За миг двамата само се гледаха и не казваха нищо. Фрея стана, направи няколко стъпки назад и сви ръце пред гърдите си, стисна ги в юмруци, а очите ѝ се спряха върху големия извит нож, стърчащ от колана на непознатия. Той навярно се досети какво си мисли, защото вдигна ръце, протегна ги с дланите нагоре и измърмори нещо на арабски.

— Не разбирам — заяви Фрея с по-писклив глас, отколкото ѝ се искаше. Отстъпи още една крачка и се огледа за оръжие, което да използва, ако непознатият я нападне. На едно дърво вляво беше подпряно гребло. Тя внимателно пристъпи натам. Мъжът, изглежда, отново отгатна мислите ѝ, тъй като се пресегна, откачи ножа от колана си, сложи го на земята и отстъпи от него.

— Няма опасен — заяви на английски със силен акцент. — Няма опасен за тебе.

Продължаваха да се взират един в друг. Във въздуха се носеше чуруликане на птички и цвърчене на насекоми. Мъжът бавно махна памучния шал. Откри се дълго брадато лице, черно като абанос и набраздено с дълбоки бръчки, с високи издадени скули, под които бузите изглеждаха хлътнали като изгребани с лъжица. Очите му бяха зачервени от преумора, а в брадата му имаше набити песъчинки.

— Той не опасен той. — И посочи гърдите си с пръст. — Той приятел.

Ръцете на Фрея се поотпуснаха, макар да останаха свити в юмруци.

— Кой сте вие? — попита тя с малко по-уверен глас. — Какво искате?

— Той идва за доктор Алекс. Той...

Очите му се свиха, докато се опитваше да намери думата. С раздразнено цъкане с език показва, че се е отчаял, и с жестове показва как е чукал на вратата.

— Няма никой... — обясни той. — И се върна в къща, ти...

С още жестове показва възглавница под главата. Че така е намерил Фрея — заспала.

— Съжалява. Не е искал уплаши.

Вече беше ясно, че не й мисли злото, така че Фрея разтвори юмруци и отпусна ръце. Кимна му, че може да си вземе ножа. Той се наведе и го вдигна, закачи го на колана си, после свали от рамото си платнена торба и я протегна към нея.

— Открил това — каза и кимна към пустинята. — За доктор Алекс.

Фрея прехапа устни. Гърдите й се стегнаха.

— Алекс е мъртва — заяви тя, но думите й прозвучаха глухо и безчувствено като че ли се опитваше да се разграничи от тях. — Почина преди четири дни.

Човекът явно не я разбираше. Фрея опита пак, с други думи, но отново без успех. Отчаяна, тя прокара пръст през шията си — единственият начин да изрази смъртта, който й хрумна. Веждите му рязко се вдигнаха, той промърмори нещо на арабски и вдигна ръце към небето в израз на изумление и потрес.

— Не, не е убита — побърза да го успокои тя, като видя как схваща нещата. — Тя сама се е убила — самоубийство.

И този път думите не означаваха нищо за него, така че й трябваше още половин минута, преди той да схване. Последва широка усмивка — зъбите му бяха кафяви.

— Доктор Алекс заминала — тържествуващо заяви човекът. — Почивка.

Как беше успяла да създаде това впечатление у него, нямаше представа, но тъй като не й се искаше да го поправя отново, тя просто кимна.

— Да — съгласи се тя. — Доктор Алекс замина.

— Ти окт?

— Моля?

Той плесна с ръце и притисна длани, за да покаже близост, връзка.

— Окт? — повтори той. — Сестра?

— Да — потвърди тя и неволно се усмихна на абсурдната ситуация. — Да, аз съм сестрата на доктор Алекс, Фрея.

И вдигна ръка за поздрав. Той изкопира жеста, после отново ѝ подаде торбата.

— Дадеш на доктор Алекс.

Фрея пристъпи напред и взе торбата.

— Това на Алекс ли е?

Той се намръщи объркано, но като схвана какво му казва, поклати глава.

— Не на доктор Алекс. Той намерил. В пясък. Далече.

Протегна едната си ръка към пустинята.

— Далече-далече. Половината път до Гилф Кебир. Човек.

Прекара пръст през гърлото си, както Фрея преди малко. Човекът, за когото говореше, сигурно беше мъртъв, макар тя да не беше сигурна дали е убит, или е умрял от естествена смърт.

— Доктор Алекс дава пари — продължи той. — Доктор Алекс казва открие човек в пустиня, той открива ново нещо, той носи.

Бръкна в джоба на наметалото си, извади един ролекс и ѝ подаде и него.

— Не разбирам — намръщи се Фрея, държеше торбата в едната си ръка, а часовника в другата. — Защо са ѝ притрябвали тия неща на Алекс?

— Дадеш на доктор Алекс — повтори той. — Тя знае.

Фрея не спираше да го разпитва — защо Алекс му е платила, кой е човекът от пустинята, за какво става дума изобщо, — но той явно реши, че си е свършил работата, и с едно последно „дадеш го на доктор Алекс“ се поклони, обърна се и изчезна зад ъгъла, а Фрея остана загледана безпомощно след него.

21.

Египет — между Кайро и Дакла

Хеликоптерът „Агуста“ се носеше бързо и ниско, само на няколко метра над пустинята, сянката му се плъзгаше по дюните. Свистенето на перките, тласкани от мощния мотор, отекваше глухо в пясъците. Всичките осем места бяха заети: едно от пилота, пет от мъже със сурови физиономии с автомати в скута и две, най-задните, от близнаците охранители на Гиргис със сивите костюми „Армани“ и червено-белите футболни фланелки. Двамата гледаха съсредоточено футболното списание върху коленете на единия и изглеждаха напълно погълнати от него. Пилотът погледна през рамо, за да се увери, че не го чуват, побутна човека до себе си и прошепна:

— Досега никой не е разбрал как се казват. От седем години са с Гиргис и никой не им знае имената. Явно не ги знае и той.

Човекът не отвърна нищо, само тръсна лекичко глава, за да покаже, че сега не е нито времето, нито е мястото за подобни разговори.

— Убиха един от сводниците му — продължи пилотът, без да се съобразява с предупреждението, защото темата му беше интересна. — Заклали го и го хвърлили в Нил, защото казал, че играчите от „Ел-Ахли“ са боклуци, а Хафийз да го духа. Това така се харесало на Гиргис, че ги назначил на работа.

Още едно тръскане на главата, този път по-енергично, придружено от режещо движение на дланта като сигнал, че разговорът не бива да продължава. Но пилотът и този път не си взе бележка.

— Майка им е наркоманка, това е ясно, но те просто я боготворят. Вече са убили четиридесет души и още...

— А бе затвори си плювалника и карай — обади се глас отзад.

— Или ще станеш четиридесет и първият — добави почти същият глас от същата посока.

Ръцете на пилота се стегнаха около лоста за навигация, лицето му стана бяло като платно, а бедрата му се свиха, сякаш да предпазят

слабините му. Не каза и дума до края на пътуването.

22.

Дакла

Фрея влезе в къщата, отвори загадъчната торба и започна да изважда нещата отвътре едно по едно, нареждаше ги на холната маса до часовника „Ролекс“. Географска карта, портфейл, фотоапарат, кутийка за лента, сигнални ракети, неприкосновен запас храна, увит в носна кърпичка миниатюрен глинен обелиск и накрая зелен метален компас с капаче. Тя задържа малко по-дълго компаса, гледаше го с тъжна усмивка. Беше съвсем същият модел, какъвто имаше сестра ѝ, когато бяха деца — военен компас с разграфен циферблат, жлеbove, увеличителни лещи и прорез с тънка като косъм медна жичка върху капачето. („Подравняваш жичката спрямо целта и разчиташ данните през лупата — беше ѝ обяснила Алекс. — Това е най-точният компас на света“.)

Дали компасът, който бе в ръцете ѝ сега, беше толкова надежден, Фрея не можеше да твърди, защото жичката-ориентир беше скъсана и нямаше начин да се отчитат данните. Въпреки това тя го държеше така грижовно, като че ли беше безценна антика, а видът и познатата му тежест я връщаха към младостта ѝ, към вълшебните безгрижни лета, преди всичко да се обърка и тя да разбие сърцето на сестра си. Нагласи компаса точно както я бе учила Алекс и се загледа в поклащането на стрелката. В ума ѝ отново зазвуча гласът на Алекс, разказите ѝ за това как някога компасът е принадлежал на морски пехотинец в битката за Иво Джима... Фрея въздъхна, затвори компаса, сложи го на масата и насочи вниманието си към останалите неща.

В портфейла имаше малко немски банкноти, няколко кредитни карти и кочан разписки — всички от 1986 г. В една от преградките беше пъхната и лична карта. От снимката я гледаше красив русокос мъж с голям белег през брадичката под устата.

— Руди Шмит — прочете тя на глас.

Името не ѝ говореше нищо. Дали беше приятел на Алекс? Колега? Прибра картата в портфейла и продължи с другите неща.

Разгледа глинения обелиск и странните рисунки по него, кутийката за лента, фотоапарата, зареден, само с две незаснети пози, ако се съдеше по брояча. Накрая стигна до картата. Избута останалите неща встрани и я разгърна.

Беше на Египет — западната половина на страната от границата с Либия до поречието на Нил, мащаб 1:500 000. Беше намачкана от употреба, ръбовете, където бе сгъвана, бяха започнали да се късат.

В долния ляв ъгъл на картата беше оградено с молив названието *Плато Гилф Кебир*. Фрея се намръщи. Това не беше ли мястото, където работеше Алекс? Опита се да си спомни какво беше писала за това сестра ѝ, после се наведе над картата и проучи диагоналната линия, която се спускаше североизточно от Гилфа към най-близкия зелен участък, оазиса Дакла, който също беше ограден с кръгче. В средата на линията имаше пет кръстчета — от място покрай Гилфа до около на една трета от пътя до Дакла. До всяко кръстче имаше цифрови данни: местонахождението в градуси според компаса и разстоянието в километри. Ширината беше една и съща, 44 градуса, но разстоянията намаляваха с отдалечаване на кръстчетата от Гилфа — 27, 25, 20, 14, 9 км.

Първото впечатление на Фрея беше, че това са данни от някакво пътуване. Петдневно пътуване — пеша, ако се съдеше по сравнително кратките изминати разстояния. Започнало от Гилфа и продължило деветдесет и пет километра, преди отведнъж да свърши сред пустата жълта празнота на откритата пустиня. А кой беше Руди Шмит, какво е търсил там, дали всъщност картата не свидетелстваше за съвсем друго — на тези въпроси тя не можеше да отговори. Онова, което знаеше обаче, беше, че нещо не е наред. Във всяко отношение. И защо сестра ѝ се е интересувала от тия неща? Защо е трябвало да плаща за тях? Колкото повече си мислеше за това, толкова по-странно ѝ изглеждаше всичко. Откри, че отново се е замислила за самоубийството на Алекс — за парализираната лява ръка, за ужаса от инжекциите — и предишните съмнения пак започнаха да се промъкват в съзнанието ѝ. Обясненията, които ѝ бяха дали, изведнъж станаха неубедителни. Зачуди се дали пак да не отиде в полицейския участък — онзи приятен детектив ѝ беше казал да се обаждат винаги, когато нещо я тревожи, — но пък какво ли би могла да каже? Някой се появи в къщата на сестра ми с неща, взети от мъртвец? Това звучеше параноично и...

повърхностно. Освен това нали детективът ѝ бе казал, че ще остане в Дакла само половин ден? Сигурно вече пътуваше за Луксор. А това означаваше не само че трябва да започне от нулата с друг човек, но и на език, който останалите детективи не знаеха както трябва. Дали да се обади на Моли Кирнан? На Флин Броуди? Възникваше отново въпросът — какво да им каже? Че подозира нещо съмнително? Боже мой, щеше да прилича на евтина героиня от тъп филм!

Погледа картата още малко, после с огорчена въздишка я сгъна и започна да прибира нещата в платнената торба. Чудеше се какво да направи и дали съмненията ѝ са основателни. За миг погледна миниатюрния обелиск — беше решила, че е някакъв сувенир или амулет — и прибра и него. Последваха го фотоапаратът, компасът и накрая кутийката за лента. Изведнъж, обладана от неочаквана мисъл, сбърчи вежди, извади фотоапарата и кутийката с лентата и премери тежестта им на ръка. Тръсна глава, отвори своята раница и ги сложи в нея, като ги зави с парчето мек плат. След това извади и компаса, защото искаше да задържи и него — като връзка, макар и далечна, със сестра ѝ и отминалите по-добри дни. Остави платнената торба на масата, заключи вратата и тръгна към основния оазис с надеждата, че бюрото „Кодак“ в селото още е отворено. Че онова, което е заснето във фотоапарата и в касетката, ще ѝ даде някаква представа кой е Руди Шмит, защо е бродил в средата на Сахара и защо, за бога, сестра ѝ се е интересувала от него.

23.

Бедуините останаха в Дакла, колкото да се запасят с вода, да съберат съчки за огън, да си купят една коза и друга храна. После, тъй като предпочитаха да са сами, се оттеглиха в пустинята и си направиха лагер на два километра от оазиса в малка акациева горичка.

Докато водачът им се върне от къщата на Алекс, камилите вече бяха вързани и дъвчеха върховете на близките храсти, козата беше заклана и се печеше на огъня, а хората седяха в кръг около нея и пееха стара бедуинска песен за злия пустинен джин и за умното момче, което го изиграло. Водачът върза камилата си при останалите, седна до другарите си и със звучния си глас се включи в пеенето.

Първите вечерни звезди започнаха да проблясват в небето, въздухът миришеше на пушек и печено. Когато песента свърши, запалиха цигари и започнаха да обсъждат обратния маршрут. Едни настояваха, че е най-добре да се върнат по пътя, по който бяха дошли, други предлагаха по-северен път покрай Джебел Ал-маси и горния край на Гилфа. Гласовете им ставаха все по-силни и напрегнати, докато някой не се провикна, че месото е готово — тогава напрежението изчезна. Свалиха козата от огъня, отнесоха я встрани и започнаха да я кълцат с ножовете си. Ядяха с ръце. Всички мълчаха и се чуваше само прашенето на огъня, ритмичното дъвчане и някъде от север съвсем слабо монотонно бръмчане, като от огромно насекомо.

— Какво е това? — обади се един от бедуините. — Помпа?

Никой не му отговори. Бръмченето се усилваше.

— Вертолет — реши накрая водачът им.

— Дали е военен? — попита друг от групата и се намръщи, тъй като отношенията между бедуините и армията открай време не бяха особено цветущи.

Водачът сви рамене, остави кокала, който държеше, и се изправи. Погледна на север, ръката му беше върху дръжката на ножа. След трийсетина секунди посочи с ръка.

— Там.

Един по един и останалите се изправиха и се взряха в далечината. Едно смътно потрепващо петно бавно се открояваше в сумрака. Очертанията му ставаха все по-ясни — черен вертолет, продълговат и лъскав, носеше се във вечерното небе само на няколко метра над пустинята. Идваше право към тях. След минута витлата засвистяха над главите им, развяха наметалата им и запратиха пясък в лицата им.

Машината се отдалечи, направи остър завой и се върна над тях. Спусна се още по-ниско и бедуините бяха принудени да се проснат на земята; недоволните им викове бяха удавени от рева на витлата.

Щом вертолетът отново отмина, водачът скочи, изтича до камилите и започна да сваля от седлото една стара карабина, без да изпуска машината от очи. Вертолетът отново полетя към тях, зави малко встрани и кацна на петдесетина метра от лагера. Отвътре изскочиха няколко сенки и се затичаха към бедуините.

Водачът подхвърли карабината на най-близкия от хората си. Той я хвана с две ръце, с плавно и привично движение издърпа затвора, извъртя се към приближаващите се фигури и се прицели. Преди да успее да дръпне спусъка обаче проехтяха изстрели и той падна по очи в пясъка. На гърба на плаща му се появи черно петно и се разшири, като мастило върху попивателна хартия. Куршумите се забиваха в пясъка около бедуините и ги накараха да замръзнат на място. Докато те стояха неподвижни, хората от вертолета, с автомати в ръце, се подредиха в линия зад огъня. За миг двете групи мълчаливо се измерваха с очи, острият мирис на барут и метал се смесваше с аромата на печеното.

Непознатите се поразместиха, за да направят път на още двама. Набити и мускулести, те изглеждаха еднакви почти във всяко отношение — късо подстригана рижа коса и сиви костюми, футболните им тениски изглеждаха съвсем не на място сред дивия пустинен пейзаж.

— Открили сте някои неща — заяви единият от близнаците със съвсем спокоен глас, който изобщо не се връзваше с насилието отпреди малко.

— В пустинята — допълни другият.

— Къде са те?

Отговор нямаше. Близнаците се спогледаха, после — като един — вдигнаха оръжията си и откриха огън по най-близката камила. Бедуините закрепяха ужасено. Камилата падна и стрелбата спря; възцари се напрегната тишина. Близнаците спокойно изхвърлиха изразходваните пълнители и ги смениха с нови.

— Открили сте някои неща — повтори първият брат с абсолютно същия тон като преди малко.

— В пустинята.

— Къде са те?

— Тааля илхас тийзи, я келбийн — процеди водачът на бедуините с искрящи на светлината на огъня очи. — Целунете ме отзад, псета.

Близнаците отново се спогледаха. И отново откриха огън, като повалиха още две камили, преди да обърнат оръжията си към бедуина до водача. Градушката от куршуми го повдигна от земята и го запрати в пясъка. Той изрита два пъти и застина.

— Той ги отнесе!

Гласът беше хленчещ и ужасен. Един от бедуините пристъпи напред с вдигнати над главата ръце — дребен сбръчкан човечец с рядка брадица и зле белязано от едра шарка лице.

— Той ги отнесе — повтори той и посочи с трепереща ръка водача. — Видях го с очите си.

Близнаците го изгледаха внимателно.

— Тъкмо аз ви се обадох — изхленчи човекът и за да го докаже, размаха мобилния си телефон. — Аз съм ваш приятел. Помагам ви!

Бедуинският водач изпухтя с отвращение и ръката му посегна към ножа, но се дръпна, понеже нов рояк куршуми разрови пясъка до краката му.

— Майка ти винаги си е била курва, Абдул Рахман — изръмжа той. — А сестра ти се чука с псетата.

Човекът не му обърна внимание, само направи нова крачка напред и заяви:

— Обещаха ми пари. Ако се обадя. Господин Гиргис ми обеща пари.

— Но срещу намерените неща — уточни единият близък.

— Къде са? — попита другият.

— Нали ви казах — той ги взе. Бяха в една торба и той ги отнесе.

— Къде?

— В оазиса. Там ги е дал на някого. Не знам на кого, не ни каза. Но аз направих каквото обещах. Искам си парите.

— Майната ти.

Порой куршуми прониза лицето и гърдите му. Докато трупът му все още се гърчеше на земята, близнаците се обърнаха към останалите бедуини и избиха всички освен водача — той единствен остана невредим.

Над пустинята отново се възцари тишина; жаравата просветваше със сърдити червени отблясъци, здрачът започна да се превръща в мрак. Внезапно водачът измъкна ножа от колана си и се хвърли напред с писклив проточен вик на гняв и предизвикателство, искаше да унищожи поне един от нападателите, преди самият той да загине. Те обаче се скупчиха около него, сграбчиха ръцете му, изтръгнаха ножа, започнаха да го бият и да го ритат, довякоха го до огъня и го натиснаха да коленичи. От устата и носа му течеше кръв. Близнаците се приведоха от двете му страни.

— Открили сте някои неща.

— В пустинята.

— Къде са?

Водачът се оказа по-костелив орех, отколкото очакваха. И по-издръжлив. Наложиха се да прогорят двете му ходила и едната длан, преди да го сломят и да им каже всичко, което ги интересуваше. Накрая му спестиха по-нататъшните мъки и го застреляха, както и останалите камили — кътчето беше уединено и щяха да изминат дни, ако не и седмици, преди някой да открие лобното място на бедуините.

След като си свършиха работата, стрелците се качиха на вертолета и той отлетя на юг в тъмната нощ.

24.

Като се подхилваше доволно — мръсното му кафяво наметало вече бе издуто на чатала — Махмуд Гаруб вървеше през маслиновата горичка към къщата на доктор Алекс с дървената стълба на рамо. Беше тъмно, но още нямаше луна; горичката беше загърната в мастилеи плащ от сенки и чернота. Залитна няколко пъти, защото краката му се хлъзгаха по килима опадали листа, застлал земята, а стълбата се блъскаше в дърветата. Шумът не го притесняваше. Беше видял как американката пое по пътя към Дакла и знаеше, че разполага с достатъчно време да си намери подходящо място, преди да се е върнала, така че вървеше, без да се тревожи от нищо. Говореше си сам, а от време на време и си припяваше:

*„О, хубава женица с твърдите гърди на младостта,
ела, разтвори крака, за да вкуся прасковата ти!“*

Стигна къщата на Алекс, заобиколи я, мина между два олеандрови храста, опря стълбата на стената и се качи на плоския покрив. В далечината от едната страна светеха пръснатите лампи на Дакла, а от другата се простираше вълнообразната сивота на пустинята. Отпи от шишенцето, което си носеше, после отиде до малкия покривен прозорец над банята и клекна до него. Сърбежът в чатала нарасна едновременно с възбудата му.

Беше наблюдавал сестрата на тази жена няколко пъти, дори след като се разболя и погрозна. Собствената му съпруга беше дебела и грозна, приличаше повече на биволица, отколкото на жена. Абсолютно всичко беше по-добро от нея — дори сакатата, която трябваше да сядат на специален стол, за да се изкъпе. Когато Алекс умря, той се натъжи, че вече няма да има това удоволствие. Но сега бе дошла сестра й — млада, руса и подходяща. А също така и разпусната, като всички жени от Запада. Махмуд Гаруб едва се сдържаше. Щеше да дойде и по-рано,

но жена му беше станала подозрителна, така че той успя да се измъкне едва тази вечер, когато тя отиде на гости. Отпи още една глътка и се взря през прозорчето. Сега долу беше съвсем тъмно, но като се светнеше, щеше да вижда всичко — душа, клозетната чиния; всяко движение, всяка телесна форма: негово лично шоу. Започна отново да си припява и да се търка по чатала.

*„Легни, сладка моя, затвори очи,
нека вляза в тебе дълбоко-дълбоко...“*

Изведнъж спря, надигна глава и се заслуша. Какво беше това? Шумът нарасна — нещо като съскащо бучене. Вертолет. И ако се съдеше по звука, летеше право насам. Той се изправи и изведнъж се притесни — можеше да е полицията. Как щеше да обясни защо се е качил на чужд покрив: и на властите, и — още по-тревожно — на жена си? Ерекцията му спадна, той забрави за банята и забърза по покрива към стълбата. Заслиза, обзет от желание да се махне час по-скоро. Но още на третото стъпало вятърът от перките го връхлетя, наметалото му заплющя, очите му се напълниха с прах и пясък. Последва ослепителният блясък на прожекторите и вертолетът увисна точно до Махмуд. Той се вкопчи в стълбата, стенеше от ужас и крещеше, че просто е дошъл да измете покрива. Вятърът го откъсна от стълбата, той полетя с писък надолу и се стовари в храстите. Вертолетът висеше над него като някакво чудовищно водно конче, а той се гърчеше на земята, без да спира да обяснява, че само е мел покрива, че там имало листа, много листа, цели купчини...

С магазина „Кодак“ не стана нищо, но четиридесетте минути път до Дакла дадоха възможност на Фрея да се пораздвижи и да посъбере мислите си.

Магазинът беше отворен, ярко осветените му витрини се виждаха от цял километър. Климатизираният интериор — мраморен под, мебели с хромирани орнаменти и поставени в рамки снимки на захилени брачни двойки и дебелички бебета — й вдъхна доверие, както и това, че младата жена зад щанда говореше добър английски. Но

по-нататък всичко тръгна зле. Устройствата за проявяване в дъното на магазина не работеха — явно никога не бяха работили. Колкото до „Бързото изработване на фотоснимки“, обещано на рекламата отвън, „бързо“ бе употребено в местното си значение — около седмица. Като се бореше с отчаянието си, Фрея поговори малко с жената, позволи ѝ да докосне русите ѝ коси, опита се да ѝ обясни защо на двайсет и шест години още няма съпруг и накрая си тръгна. За малко се поколеба дали да не потърси превоз до Мут и да се опита да прояви лентите там, но после реши, че вече е много късно, че лентите не са толкова важни, и тръгна обратно към къщата на Алекс.

Небето бе осеяно със звезди. Единствените звуци бяха собствените ѝ стъпки и далечен магарешки рев. Беше излязъл слаб ветрец и надмогваше последните остатъци дневна жегата; луната постепенно се издигаше зад гърба ѝ и меката ѝ светлина придаваше на пустинята кафеникав цвят. Фрея имаше чувството, че е част от някаква старинна фотография. Самотата я отпускате и колкото повече вървеше, толкова повече се успокояваше. Като се върнеше, щеше да похапне, може би да послуша малко музика, да се наспи, а на сутринта да продължи напред. Нещата винаги стават по-ясни в началото на деня.

Стигна височината, от която Захир ѝ беше показал къщата на Алекс. Миниатюрният оазис се мерзелееше под нея — тъмен продълговат овал, отпечатан върху иначе безличния пейзаж. Тя се спусна по склона, мина през външните насаждения на оазиса и навлезе сред дърветата. Гъстата растителност я притискаше от двете страни, спираше и малкото светлина и я потапяше в почти непрогледен мрак. Тя спря за миг, за да се ориентира, и чу далечен виещ, насечен звук. Усилваше се. Вертолет. Идваше все по-близо и звукът ставаше все по-отчетлив. Въздухът туптеше от ударите на витлата, клоните около нея започнаха да се люлеят и да свистят, когато машината прелетя ниско над дърветата вдясно от Фрея — очертанията ѝ се мярнаха през балдахина на листата.

Фрея застина и зачака звукът да се отдалечи. Вместо това той си остана постоянен и силата му нито се усиляваше, нито намаляваше, като че ли вертолетът висеше на едно и също място. След няколко секунди някъде към къщата на Алекс изригна ярко сияние. Лъчи светлина пронизаха растителността около Фрея и на места тя стана яркозелена, а на останалите — още по-тъмна. В същия миг до нея

стигна нещо като писък, едва доловим зад силния тътен на моторите. Повече по инстинкт, отколкото съзнателно, тя отстъпи от пътя и се шмугна в някаква пътечка. Навлезе сред дърветата, като си наложи да пренебрегне предупреждението на Захир за змиите; чу как двигателите постепенно намаляват оборотите и затихват. Светлината изчезна. Вертолетът сигурно беше кацнал. До слуха ѝ стигнаха приглушени гласове, още един писък, после глухият трясък на строшено стъкло.

Отново стана тъмно, направо черно. Фрея стоеше неподвижна, сърцето ѝ биеше като лудо, опитваше се да проумее какво става. Изминаха още трийсет секунди. Когато листата и клоните около нея дойдоха в нещо като мътен фокус, тя отново тръгна, бавно, като се опитваше да не вдига шум, по пътечката, която се виеше между дърветата, мина през нещо като тръстиков храсталак и стигна до някаква поляна.

Луната вече се бе изкачила и светлината ѝ къпеше всичко в убит сребрист цвят. Фрея спря, за да се ориентира, после пресече поляната и тръгна по друга пътека. Спря в тъмна маслинова горичка, от която се виждаха очертанията на къщата. Лампите бяха запалени, чуваха се гласове.

Фрея се поколеба. Дали не беше по-добре да остане тук и да изчака натрапниците да си отидат? В този миг долетя нов писък — на мъж, немощен и ужасен. Любопитството ѝ надделя и тя продължи напред, стъпваше внимателно, за да не шумоли в изсъхналите листа по земята, движеше се от дърво към дърво, затаила дъх. Клекна зад храстите в края на горичката. Гласовете сега бяха по-силни и по-отчетливи и тя отново се зачуди дали да не остане скрита и да наблюдава събитията от безопасно разстояние. И отново любопитството ѝ надделя и тя се запромъква към къщата. Замръзваше на всеки няколко крачки, готова да се обърне и да побегне, ако някой се покаже. Спря зад Сяна джакаранда до верандата, надигна се на пръсти надникна през прозореца на всекидневната. Вътре имаше трима яки мъже. Трима тук — тракането на чекмеджета и шкафове от кабинета на Алекс говореше, че има още. Двама от тримата бяха еднакви — едно и също мускулесто телосложение и прилепнала рижа коса. Обсипаните им с пръстени ръце просветваха на светлината на лампата. Изглежда, говореха с някого в другия край на стаята — тя не го виждаше, беше извън полезрението ѝ. Всяка втора дума беше

„фотоапарат“ или „лента“. Един ужасен глас им отвърщаше неясно. И продължаваше все така — едни и същи думи, един и същ хленчещ отговор, докато накрая единият тръсна отегчено глава и щракна с пръсти. Последва движение и се появиха още трима — двама бяха яки като първите, а третият, когото влачеха, приличаше на дръгливо псе, нападнато от глутница вълци. Беше Махмуд Гаруб, сбръчканото старче, което я бе качило в каручката си сутринта. Фрея се притисна по-плътно до дървото и загледа с ужас какво става. Едната ѝ ръка машинално докосна раницата, където бяха фотоапаратът и лентата.

Двамата вдигнаха наметалото на Гаруб около кръста му и се видяха мършави крака и мръсни бели долни гащи. Извиха му ръцете зад гърба, пхнаха ги под задника му и с едно движение го вдигнаха разкрячен над пода, като че ли щеше да ражда.

— Ла! — изстена той, очите му сякаш щяха да изскочат от ужас.
— Ла! Минфадлак, ла!^[1]

Двамата близнаци пристъпиха към него с безизразни лица, като че ли се занимаваха със скучна домакинска работа. Единият пхна пръст под ластика на долните му гащи, а другият отвори сгъваем нож и опря острието в задника на Гаруб. Той изкрещя от ужас и се задърпа, но беше безпомощен. Въпросите продължиха и когато стана ясно, че желаният отговор не идва, дойде ред на ножа — с почти недоловимо движение острието разцепи сфинктера на стареца.

— Неее! — изпищя Фрея.

Моментна пауза — за секунда, не повече, сцената в стаята замръзна, — после се разнесоха викове и тропот на крака. Вратите към верандата се разтвориха с трясък и навън се изсипаха хора, блеснаха червени пламъчета, куршуми се стовариха върху джакарандата. Но Фрея вече не беше там — тичаше към маслиновата горичка, прескочи ниските храсти и хукна по неравния терен. Сърцето ѝ блъскаше като полудяло.

Мина през горичката и се шмугна в гъстите тръстики, провря се през тях и стигна до поляната. Стрелбата вече беше спряла, но виковете продължаваха. Пет-шест различни гласа, идваха от различни места — преследвачите се бяха разпръснали, за да я хванат. Чу се заплашителният тътен на излитащия вертолет.

Пресече поляната и се спусна в дълбок напоителен ров, краката ѝ затънаха до глезените в кал. Изкатери се по отсрещния бряг и

продължи със залитане напред. Мина през горичка лимонови дръвчета, после през царевични ниви, след това навлезе в някакви безкрайни усукани шубраци — разтваряше ги с ръце, като че ли плуваше.

Изведнъж зеленината свърши. Беше стигнала края на оазиса. В пустинята се виждаше някаква постройка, може би хамбар със стени от сгурия и цимент и сламен покрив. Притича до него и бутна вратата, но беше заключена с катинар. Огледа се обезумяла, после клекна зад една стара каруца, оставена до стената. Цялата трепереше.

Вертолетът кръжеше над дърветата, прожекторите му разрязваха сенките долу. Бученето на двигателя заглушаваше всички останали звуци, но от време на време на Фрея ѝ се струваше, че чува викове, а веднъж безспорно долови трясъка на изстрел.

— Те са убили Алекс — промърмори тя. Онова, на което бе станала свидетел, не оставяше никакво съмнение за участието на сестра ѝ. — Убили са Алекс, а сега ще убият и мене. И на всичко отгоре нямам представа защо.

Изтри потта от челото си и за пореден път се прокле, че беше оставила мобилния си телефон в къщата; опитваше се да измисли какво да предприеме. Възможно беше безредиците да са привлекли вниманието в Дакла и от там да изпатят хора, но не можеше да разчита на това. Не можеше и да си играе на котка и мишка с нападателите — оазисът беше твърде малък и нямаше особено много места, където да се скрие. А и не го познаваше. Дори в мрака и въпреки цялата гъста растителност накрая щяха да я открият, особено с помощта на кръжащия вертолет.

„Трябва да се добера до Дакла — помисли тя, все още дишаше задъхано. — Трябва да се махна от оазиса и да пресека пустинята до Дакла.“

Как да го направи обаче? С вертолета отгоре и с осветяващата всичко луна щяха да я забележат в мига, в който излезеше на открито.

Тя се огледа, за да се ориентира. Изглежда, се намираше в най-южния край на оазиса. Вляво от нея, на изток, на около пет километра, се намираше Дакла. Разпръснатите ѝ светлинки проблясваха на фона на мрачната стена на Гебел Каср.

Явно трябваше да тръгне натам, защото това беше най-краткият път към свободата. Теренът беше абсолютно открит — само равен чакъл или съвсем ниски пясъчни могилки. Нямаше никакво убежище,

нито едно място, където да се скрие от прожектора на вертолета. Щяха да я видят веднага, да я заковат като заек, засечен от фаровете на кола.

Нещата не изглеждаха по-окуражаващи и на юг, макар там теренът да беше по-разнообразен и начупен — пустинята се издигаше във високи дюни, имаше и скали и храсти. Пак беше открито, но все пак даваше възможност ако не за пълно прикритие, поне за частичен заслон. Би могла да измине няколко километра на юг, да се отдалечи достатъчно от оазиса и чак тогава да завие на изток към Дакла — тогава, надяваше се, щеше да е извън обсега на преследвачите си.

Реши, че това е най-добрият избор. Единственият избор. Проблемът беше, че между изоставения хамбар, където се криеше, и първото възможно прикритие — участък с висока пустинна трева — имаше двеста метра гладък пясък. Ако тръгнеше да ги пресича, щеше да се окаже ужасно уязвима, като самотна фигура на ледена пързалка.

Да, ако преминеше тия двеста метра, щеше да има възможност сред скалите. Загубена беше, ако я видеха от въздуха или от земята на откритото.

Тупкането от вертолета изведнъж се усили и той дойде почти над главата ѝ. Прожекторът му шареше напред-назад, вятърът от витлата огъваше дърветата. Фрея се вмъкна по корем под каруцата и зарови лице в пясъка. През пролуките в дъските нахлуваха лъчи светлина. Вертолетът се повъртя над нея още миг, после се насочи на север, към другия край на обработваемата земя. Звукът от двигателите позаглъхна, после отново се засили — хеликоптерът пак се насочи към нея. Изглежда, това беше моделът, към който се придържаше летецът — летеше от единия до другия край на оазиса, като че ли правеше дължини в басейн; търсеше я трийсет секунди в едната посока и трийсет в обратната. Можеше да се надява да прекоси равния пясък само ако синхронизира бягането си с този модел, като започне в мига, когато вертолетът обърне посоката си над нея, и го завърши, преди да се е върнал и тя да се окаже пред погледа на летеца.

Започна да пресмята. Трийсет секунди, за да пробяга двеста метра. На писта това нямаше да е проблем — беше се състезавала за училищния отбор и покриваше това разстояние за по-малко от двайсет и пет. Но тук теренът беше пясъчен, при това беше нощ. Би смогнала едва-едва, с голямо усилие. А и хората на земята... Ами ако някой от тях я забележеше? Ами ако вече наблюдаваха пустинята? Прехапа

устни. Дали рискът не бе прекалено голям? Но те в края на краищата не бяха толкова много. Пък и беше тъмно, с доста висока растителност на места — можеше да им се изплъзне, да е на крачка пред тях.

Чу вик и се взря напрегнато в мрака. Бе дошъл отнякъде зад нея, отвъд оплетената дива растителност, през която се беше промъкнала преди малко. Значи все още бяха далече, макар и не чак толкова. Чу и друг вик, после още един. Бяха трима и всички идваха към нея, щяха да се срещнат тук. Можеше да се скрие от един, дори от двама, но трима... Взе решение. Щеше да бяга. Дано да не беше прекалено късно.

С тракане и рев вертолетът отново се изви над нея, прожекторът проправяше ослепително ярки пътеки около и по хамбара. При предишния курс машината бе обърнала почти веднага. Този път обаче вбесяващо увисна на място. Фрея си запуши ушите, каруцата над нея се тресеше, все едно друсана от невидими ръце. Въздушната струя от витлата повдигна част от сламения покрив и го запрати в нощта. Това продължи още и още, а с всяка секунда тримата преследвачи се приближаваха все повече, което намаляваше възможността ѝ да се спаси. Тя почти се отчая и се примири, че ще я сгащят като мишка в капан, но изведнъж ревят над нея намаля и въздухът наоколо утихна — вертолетът най-накрая обърна и полетя към отсрещния край на оазиса.

Фрея моментално скочи. Почти не си даваше сметка какво прави, тласкаше я елементарното, подхранвано от адреналина чувство за самосъхранение. Спринтира покрай хамбара и към пустинята. Нямаме представа къде са преследвачите ѝ, просто се молеше все още да си проправят път през храсталаците. Другата страна на хамбара и плътните шубраци да не им позволяват да я видят. Пясъкът беше равен и стегнат, твърд почти като писта от сгурия, така че тя с лекота взе първите сто и петдесет метра към участъка с високата трева отпред.

И тъкмо започна да си мисли, че ще се справи, когато краката ѝ започнаха да затъват. Пясъкът стана рохкав, засмукваше обувките ѝ и я забавяше. Всяка крачка ставаше все по-трудна. Дробовете ѝ пареха като огън.

Като малки с Алекс си бяха измислили една игра — да тропат по вратите на хората, а после да бягат, при което всяка крачка се превръщаше в мъчително очакване сърдитите стопани да се развикат след тях. Подобно чувство, само че увеличено хиляда пъти, Фрея

изпитваше и сега — напрегната, отчаяна надежда, че няма да я заловят, съчетана с гадното предчувствие, че почти сигурно ще се провали.

Тичаше все по-бавно и по-бавно. Злокобното тупкане на двигателите оставаше едно и също — машината кръжеше над оттатъшния край на оазиса. После обърна и полетя към нея и шумът постепенно нарасна. Фрея усещаше, че времето ѝ свършва, че ще я видят, че това не може да се избегне, понеже е право в зрителното поле на екипажа. Напъна всички сили, издраска през последните десет метра и с плонж се хвърли във високата трева. Търкулна се в някаква яма, праметна се и спря сред порой от пясък.

Известно време остана легнала по гръб, задъхана и разтреперана, очакваше всеки момент вертолетът да я облее със светлина. Наоколо обаче оставаше тъмно. Тя се обърна по корем, изпълзя по насипа и внимателно надникна през гъстата трева. На двеста метра от нея вертолетът се полюляваше точно над старата стопанска постройка. Под него, огрени от прожектора, трима души с костюми размахваха оръжията си, сякаш съобщаваха „няма я“. След още малко ръкомахане вертолетът се насочи обратно към оазиса, а тримата се шмугнаха в храсталака.

Беше успяла.

[1] Не! Недей. Моля те, недей! — Б.пр. ↑

25.

Оазисът Дакла

След вечерните си молитви Захир вечеря с жена си и сина си — тримата седяха с кръстосани крака на пода на всекидневната и кротко загребваха с пръсти от купичките с ориз, боб и бакла. Когато свършиха, жената постави наргилето до съпруга си и отведе момчето. Захир остана сам. Петнайсетина минути седя неподвижен и замислен, единственият звук идваше от всмукването от мундщука. После отмести наргилето, стана и излезе във вътрешния двор. Отиде до първата врата вдясно, отвори я и запали лампата. Пред него, на стената над бюрото, висеше снимката, която бе видяла госпожица Фрея. Острата като игла скала с доктор Алекс под нея. Загледа я, пръстите му нервно потропваха по рамката на вратата.

— Безпокои ли те нещо?

Жена му беше влязла незабелязано. Сложи длан върху ръката му. Той не каза нищо, продължаваше да гледа снимката.

— Не си на себе си — продължи тя. — Станало ли е нещо?

Той все още не отговаряше, но сложи ръка върху рамото ѝ.

— Нещо с онова американско момиче ли? — попита тя.

— Ходила е в полицията — промърмори той. — Мисли, че някой е убил сестра ѝ.

— И?

Той само сви рамене.

— Поговори с нея — посъветва го жена му. — Виж какво е научила.

— Утре. Ще отида при нея утре.

Целуна я по челото, прокара пръст по бузата ѝ и ѝ даде знак да го остави сам. След като тя излезе, затвори вратата, седна зад бюрото и пак загледа снимката.

— Пясъчният огън — промърмори тихо.

Фрея зачака, скрита във високата трева. Шумът от вертолета ту се засилваше, ту отслабваше при обиколките му над оазиса. Тя провери дали фотоапаратът, кутийката с лентата и компасът са в раницата и почисти драскотините по ръцете и шията си. После тръгна на юг.

Нощта беше ясна и хладна, луната беше пълна и под светлината ѝ пустинята изглеждаше като посребрена шир. Все така ужасена да не я открият, Фрея се движеше само когато вертолетът се насочваше в обратната посока и спринтираше от едно укритие към друго — канари, дюни, храсти, — преди да се сниши отново. На няколко пъти чу изстрели, а веднъж вертолетът отмина оазиса и прелетя почти над главата ѝ — тя едва успя да си намери укритие. Изглежда обаче летецът оглеждаше просто за всеки случай, защото отново полетя назад и не се върна повече.

Фрея продължи на юг. Вървя почти два часа. Отначало беше предпазлива, после — след като оазисът зад гърба ѝ вече не се виждаше — по-уверена. Въздухът стана леденостуден и тя извади анцуга от раницата и си го облече, а от време на време и потичваше, за да се сгрее. Опита се да подреди събитията в съзнанието си и да си ги обясни, но все още беше толкова смутена, че всичко ѝ се струваше объркано и безсмислено. Освен че някой бе убил сестра ѝ, а се беше опитал да убие и нея, както и че всичко това беше свързано с донесените от бедуина неща, не можеше по никакъв начин да свърже събитията.

След като измина към пет километра, реши, че вече е безопасно да завие на изток и да тръгне към блещукащите в далечината светлини на Дакла. Отне ѝ още час да се добере до първите крайградски ниви и още четиридесет минути да се промъкне през тръстиките, рибните басейни и напоителните канали. Накрая, по-скоро случайно, излезе от поле с гъсто засадена захарна тръстика и се озова на асфалтирано шосе — главната пътна артерия през оазиса.

Отдясно се появиха светлини. Тя се поколеба, после се скри сред тръстиката, уплашена да не са преследвачите ѝ. Надникна предпазливо и видя голяма цистерна. Отново излезе на платното и замах енергично, за да я спре. Извири клаксон, а от хидравличните спирачки лъхна въздух, когато камионът забави ход и спря до нея. Шофьорът смъкна прозореца и се наведе навън.

— Моля ви, помогнете ми — бързо заговори тя. — Трябва да стигна до Мут. До полицейския участък. Опитват се да ме убият. Моля ви се, трябва да стигна до полицейския участък. Разбирате ли? Мут. Полицейският участък. Мут. Мут.

Думите се изливаха от устата ѝ в скоропоговорка. Шофьорът, пълничък човек с мустакато, оцапано с масло лице, сви рамене и поклати глава — явно не я разбираше.

— Ел-Кахира — обясни той. — Ел-Кахира. Кайро.

Изглежда, я мислеше за стопаджийка, която си търси превоз. Тя въздъхна безпомощно и започна пак, но спря. Ел-Кахира. Кайро. Защо пък не, може би така щеше да е още по-добре. Да се махне изобщо от оазиса, колкото може по-далече, и да се върне в Кайро, където може да отиде до посолството или да се обади на Моли Кирнан, на американци, да говори с хора, които знаят английски, хора, които да ѝ помогнат.

— Да — кимна тя и се огледа притеснено. — Кайро. Да, благодаря ви. Кайро.

Набързо заобиколи, качи се, седна до шофьора и тресна вратата.

— Опитват се да ме убият — почна с разтреперан глас, когато цистерната потегли. — Разбирате ли? Дойдоха някакви хора и се опитаха да ме убият.

Както и преди, шофьорът само сви рамене и попита:

— Инглези?

— Моля?

— Инглези? Инглиш?

Фрея кимна.

— Американка. Аз съм американка.

Той се захили.

— Американци добри. Буус Уйилис. Амал Шваснегар. Много добри.

На нея много ѝ се искаше да му обясни, да го накара да разбере — че са се опитали да я убият, че вече са убили сестра ѝ, че тя току-що е успяла да избяга, че е вървяла през пустинята часове наред, че е премръзнала и жадна, уплашена и изтощена. Нямаше смисъл обаче. Кимна му, после вдигна колене, обви ги с ръце, опря глава в прозореца и се взря навън.

— Да, да, много добри — с усмивка повтори шофьорът. — Буус Уйилис. Амал Шваснегар. Много, много добри.

Цистерната набираще скорост на север. Бялата точка от прожектора на вертолета се мярна за кратко над пустинята, но скоро се загуби.

26.

Кайро

Момичето беше младо. На петнайсет-шестнайсет, дрогирано и облечено в ученическа униформа. Седна на леглото с изцъклени очи, объркано и не съвсем сигурно какво се случва с него. Съпроводени от одобрителен шепот, етиопците влязоха в помещението и започнаха да се перчат — правеха смешни номера с пенисите си, като подчертаваха размера и твърдостта им, преди да се заловят за сериозната работа. Разсъблякоха момичето и го подплеснаха тук-там, насила поставяха членовете си в устата му. Бизнесмените се хилеха и пуфкаха пурите си, а момичето се давеше и хлипаше, молеше да го оставят на мира.

От съседната стая Гиргис наблюдаваше през огледалото, през което се виждаше единствено откъм него, и кимаше доволно. Не заради изнасилването — тия неща, както и изобщо сексът, не го вълнуваха, — а главно заради сделката, която го предхождаше. Всички знаеха, че ако имаш делови отношения с Романи Гиргис, той ще се погрижи за развлеченията ти, ще ти осигури добър спектакъл — и в отплата бизнесът винаги протичаше гладко. Както и тази вечер. Всичко течеше дори прекалено гладко. Като знаеха какъв спектакъл ги очаква, севернокорейците с нечувана скорост подписаха споразумението — петдесет ракети „Стингър“ FIM-92 земя — въздух по \$205 000 парчето, при което Гиргис получаваше двацет процента комисиона заради посредническата си дейност при продажбата. Усмихна се, тъй като си помисли дали и момичето не заслужава процент заради усилията си. Но все пак то най-вероятно щеше да е мъртво в края на нощта, а трупът му щеше да бъде хвърлен в Нил или в пустинята, така че той явно щеше да запази всички пари за себе си. Тази мисъл го накара да се усмихне още по-широко.

Погледа още малко изнасилването, което стана изключително брутално и зверско, после хвърли поглед на часовника си, стана, излезе от стаята, мина по мраморния под на коридорите и тръгна по парадното стълбище към кабинета си на най-горния етаж. След този

спектакъл щеше да има и други — съвсем млади момчета с опитна зряла жена, три момичета, момиче и куче. След това гостите щяха да бъдат отведени в персоналните си спални и да получат проститутки, наркотици, порнографски материали — каквото поискат, — а забавленията щяха да продължат до малките часове. Служителите му щяха да се погрижат за всичко това. А той си имаше друга работа. По-важни дела. По-важни дори от комисионата от двайсет процента върху десет милиона долара и четвърт.

На най-горната площадка спря да вдигне една трошица — проклети чистачи, не обръщат внимание на прецизността — и едва тогава мина по коридора и отключи вратата в дъното. Влезе в обширен, облицован с дърво кабинет. В една от стените бяха вградени монитори на вътрешната телевизия — всеки излъчваше картина от различни стаи в къщата. Гиргис седна зад бюрото, погледна отново часовника си, вдигна телефона, натисна бутона за усилване и постави слушалката на бюрото.

— Всички ли са по местата си?

Хората от другата страна на линията промърмориха, че са на мястото си и имат възможност за конферентен разговор. Бяха Бутрос Салах, дясната му ръка, Ахмед Осман, експертът по антиките, Мохамед Касри, адвокатът и човекът за връзка с полицията и службите за сигурност. Вътрешният му кръг, най-верните му съратници.

— Добре, да почваме — подкани Гиргис малката си група. — Бутрос?

Салах се покашля.

— Определено е бил вторият пилот — прозвуча гласът му: дрезгав и свистящ, глас на заклет пушач. — Проверихме подробностите от портфейла му и всичко съвпада. Изглежда, се е опитал да се измъкне пеша от пустинята.

— И е идвал откъм оазиса? — уточни Гиргис. — Доказано ли е това?

— В това няма никакво съмнение — обади се друг, по-колеблив глас: Ахмед Осман. — Абсолютно никакво съмнение. Знаехме къде е паднал самолетът и от последното радиосъобщение, но материалните останки го доказват напълно. Обреден обелиск със знака седжет, открит в близост до Гилфа — това може да е единствено Зерзура. Тук спор няма.

Гиргис кимна, сплете пръсти и попита:

— А лентата от фотоапарата?

Нова кашлица — Салах прочистваше гърлото си.

— Картата би трябвало да ни е достатъчна — просвистя гласът му. — В този момент близнаците търсят трупа му. Описанието, което им е дал бедуинският водач, е добро, а следите от камилите още личат, така че няма да е много трудно да го открият. А след като го намерят, просто трябва да следват по компаса обратната посока и по този начин да стигнат до Гилфа. На теория следите ще ни отведат право до самолета.

— На теория?

— Е, човекът трябва да е бил много зле накрая, така че е възможно да не е отчел координатите правилно. Така или иначе те ще ни отведат достатъчно близко, а след като попаднем в околността, няма да е трудно да открием мястото с вертолета дори и на тъмно. Ако всичко върви нормално, за това ще са нужни няколко часа, даже по-малко. В случай че се наложи да се върнат до Дакла за дозареждане, четири или пет. До сутринта. Със сигурност ще сме успели до сутринта.

На вратата се почука и се появи прислужник с бяло сако и чаша чай в ръка. Гиргис му махна, без да вдига глава. Човекът остави чашата на масата и си тръгна, без изобщо да вдигне очи от пода.

— А ако се намесят военните? — Гиргис вдигна вежди. — Гилфът е охраняема зона. Не искам да имам неприятности.

— Взети са нужните мерки — отговори трети глас, мек и ласкателен, на Мохамед Касри. — Генерал Зауи се оказа много услужлив.

— И е длъжен да бъде, по дяволите, след като му плащаме такива пари — изръмжа Гиргис, надигна чая и отпи.

След кратка пауза Осман се обади отново:

— А взети ли са нужните мерки за безопасност? Искам да кажа, че след толкова години ние не знаем в какво състояние е и как му се е отразила катастрофата. Наистина ще ни трябва специално оборудване и добре подготвени хора.

— Разполагаме с всичко това — отвърна Гиргис.

— Защото тук не става дума просто за партида оръжие. Няма как просто да го приберем в кашони и да го отнесем по въздуха. Тия

неща...

— Разполагаме с всичко — повтори с по-твърд глас Гиргис. — С най-добрата техническа помощ.

— Разбира се, господин Гиргис — смотолеви Осман, усетил, че е прекалил. — Аз просто... просто исках да съм сигурен.

— Е, вече си — отсече Гиргис.

Отпи глътчица от чая, остави чашата на масата, попи устните си със салфетка и продължи:

— Остава само момичето. Доколкото знам, още не сме го открили.

Салах призна, че това е положението, но добави:

— Оставихме петима души в Дакла. Да не говорим, че имаме и тамошни приятели. Ако е там, непременно ще я открием.

— А полицията? — попита Гиргис. — А държавна сигурност?

— Свързах се с всички наши контакти — отвърна Касри. — Ако се покаже, ще ни уведомят веднага. Допускам, че нашата американка...

— Свързал си се — повтори Гиргис, продължи да трие уста, после сгъна внимателно салфетката и отсече: — Искам да я намерите. Дори картата да ни даде всичко, което ни трябва, искам да я намерите. Няма да допусна двайсет и три годишен труд да отиде по дяволите заради някаква повлекана, която бърбори насам-натам. Искам да я намерите и да я премахнете. Ясно ли е?

— Ясно — отвърнаха в един глас тримата му събеседници.

— Съобщете ми веднага, ако има нещо ново. — Телефонната линия изпраща — тримата затвориха едновременно. За миг Гиргис остана неподвижен, загледан в мониторите — несекваща мозайка от секс и насилие, — после се наведе над бюрото си:

— Записа ли всичко?

От слушалката долетя едва доловимо потвърждение. Беше невъзможно да се определи дали гласът е на мъж, или на жена.

— За това ще ми е нужна и твоята помощ — продължи Гиргис. — Ако американката се свърже с посолството...

Ново промърморване и линията замлъкна. Гиргис се вторачи в телефона с присвити очи. Облиза крайчето на устата си, сложи слушалката на вилката, изправи се и с чая в ръка излезе на балкона и

погледна към декоративните градини, които се спускаха от имението му към Нил.

Вече двайсет години живееше тук, в луксозната колониална резиденция на предпочитания от богатшите нилски остров Замалек. Но дори и сега собственото му положение го удивляваше — че той, син на боклукчий и внук на презрени разносвачи на речна вода, днес живее в един от най-луксозните кайроски палати и дружи с египетския елит. От Маншиет Насър до настоящето, от продажби на евтина дрога по уличните ъгли до бизнес империя за много милиони долари — изминатият път беше наистина дълъг. Единствено фиаското с Гилф Кебир хвърляше сянка върху иначе бляскавата му кариера — тази сделка би трябвало да увенчае славата му, да е връх дори за неговите нескромни стандарти. И всичко това се бе провалило заради случайно влошилото се време.

Той се намръщи и устните му се свиха в сърдита гримаса. Това изражение обаче остана само за миг и чертите му отново се пренаредиха в усмивка.

Защото сделката не беше провалена. Забавена — да. Но не провалена. Ни най-малко. Катастрофата, ако се погледне обективно, се бе оказала услуга и за него, и за клиентите му, защото превърна едно и така амбициозно начинание в нещо още по-значимо. Наистина, времето за осъществяване на сделката не беше малко, но сега, накрая, той беше пред прага на добрата жътва. Всяко зло за добро. Дори от пясъчна буря може да се пръкне нещо хубаво.

Отпи от чая и се загледа през Нил към хотел „Карлтън“ и високите ярко осветени кули на Египетската национална банка срещу хотела, заслуша се в писъците — измъчени и безпомощни, — които долитаха от долните етажи. Усмивката му стана още по-широка и той изхихика. Говорете каквото ви хрумне, но Романи Гиргис винаги устройва забавленията отлично.

27.

Кайро — американското посолство

Сай Ангълтън си направи чаша топло мляко, влезе в хола и се настани във фотьойла; шкембето му се наложи на гънки под долнището на пижамата, а бедрата му се притиснаха осезаемо до страничните облегалки. Какви хора, по дяволите, проектираха тия мебели? Джуджета ли? Повечето служители на посолството живееха извън дипломатическия комплекс, в Гардън Сити или на отсрещния бряг на реката, в Гезира и Замалек, но той бе успял да се уреди с апартамент на най-горния етаж на Кайро 2. Квартирата беше миниатюрна — само спалня, хол, баня и кухничка; човек почти не можеше да тръгне в която и да е посока, без да се блъсне в някоя стена. Тук обаче беше по-сигурно, отколкото извън комплекса, по-защитено от прекалено любопитни натрапници. Освен това в апартаментчето можеше да си доставя храната направо от кухнята на морските пехотинци в приземието — истинска американска храна, към която редовно добавяха и любимата му питка „Мисисипи“. Господи, колко обичаше тази питка. За него тя почти компенсираше останалите му идиотски проблеми. Почти.

Отпи голяма глътка от млякото, натисна дистанционното и задейства CD плеъра и намери парчето, което искаше — Патси Клайн, „Прекалено много тайни“. След кратка пауза проехтя познатият жив той на кларнетите в началото на песента. Той въздъхна облекчено, отпусна глава назад и затвори очи. Отмерваше ритъма върху облегалките за ръце.

Обичаше кънтри, винаги го бе обичал, още от дете, когато слушаше пращящи плочи на 78 оборота на стария семеен грамофон. Ханк Уилямс, Джими Роджърс, Лефти Фризьл, Мърл Травис — без тях едва ли би оцелял в ранната си младост: побоите, безкрайните посещения на болницата, пьянските изстъпления на баща му (Погледни се, за бога! Помолих бог за син и какво ми предложи той? Проклет дебел женствен шопар!). Животът, посветен на държавата, му

бе предложил изход, място, където да не се чувства така самотен. Така беше и досега. В момента държавата му трябваше дори повече отпреди, като се имаха предвид подозренията и вонящата покварена мръсотия, сред които, изглежда, вечно трябваше да гази. „Държавата не е само музика — често казваше майка му. — Тя е онова, което ти помага да оцелееш.“ И беше права. Поставеният в рамка цитат върху отсрещната стена го потвърждаваше: „Държавният департамент на Съединените щати присъжда наградата за героични дела на Сайръс Джеремая Ангълтън заради мъжествена служба при изключително опасни обстоятелства.“ Държавата го бе оценила така. Беше убеден, че ако беше още жива, майка му би се уверила колко права е била.

Изслуша първия куплет и припева, намали силата с няколко деления, допи млякото и се взря в пода. Там беше разгъната голяма карта на Египет, покрита с надраскани с молив имена, дати, телефонни номера, обозначения на суми и поредици цифри, които биха могли да са банкови сметки. Към картата бяха прикрепени и снимки, много снимки, разпръснати из цялата страна, всички с размера на паспортни фотографии освен три по-големи, закрепени една до друга в долния ляв край, над думите „Плато Гилф Кебир“: Флин Броуди, Алекс Ханън, Моли Кирнан. Той се наведе с мъка заради шкембето, взе ги и като ги разбъркваше като карти за игра, отново се отпусна във фотьойла. Огледа ги една по една и накрая се спря на Броуди. Нещата бяха започнали да се изясняват, връзките да стават по-забележими — Ангълтън усещаше това, определено го усещаше. Имаше още доста работа, но надеждата му беше, че в скоро време ще може да се махне от това проклето място. Край на Пясъчния огън, на жегите и на промъкването в чужди квартири — когато работата свършеше, той щеше да прибере парите, а работодателите му да останат довольни. Това щеше да е и краят на питките „Мисисипи“, но и без тях можеше да се живее. Всъщност той можеше да живее без всичко, освен без любимата си кънтри музика.

Хвърли снимките върху картата, взе дистанционното и върна парчето. Стаята отново утихна, преди да се изпълни със звука на веселата инструментална увертюра. Прекалено много тайни. Той се захили — това беше историята на целия му живот...

28.

Дакла

Небето на изток бе започнало да порозовява и утринните птици вече чуруликаха в дърветата.

Фатима Гаруб вървеше с тежки стъпки към оазиса, полите на широкото ѝ черно наметало се люшкаха. Едрата ѝ фигура се движеше с учудваща за размерите си бързина. От време на време тя спираше, изплюваше се в пясъка, промърморваше ядосано нещо и продължаваше по пътеката, която се виеше през палмовите и маслиновите горички. Накрая се озова пред къщата на американката.

— Мръсница! — процеди тя, докато се изкачваше по стъпалата към входната врата. — Къде си го скрила? Какво си направила с моя Махмуд?

Вдигна юмрук, готова да потропа, но видя, че вратата е откrehната. Изрита я и нахълта в хола.

— Хайде, хайде, знам, че си тука! Магарето и неговата уличница! Четиридесет години брак, а ето как ми се отплаща той!

Ослуша се, чертите ѝ бяха изопнати от гняв и възмущение. Грабна една пластмасова лопатка за смет, оставена до вратата, вдигна я като оръжие над главата си и тръгна към голямата спалня.

— Не ме карай да те търся, Махмуд Гаруб! — изкрещя Фатима. — Чуваш ли ме? Защото повярвай ми, ако се наложи да влизам, за да те намеря, ще съжаляваш до края на живота си!

Беше стигнала до средата на хола, когато усети движение. Някакъв силует се появи на вратата на спалнята. Тя спря и зяпна от учудване.

— Захир Сабри? Господи, колко от вас е домъкнала тука онази!

— Нямам представа за какво говориш — озъби ѝ се Захир, но се намръщи, защото явно не му беше приятно да го откриват така.

— О, напротив, много добре знаеш! — кресна Фатима Гаруб. — А на мене ми е ясно какво става тук! Пък и той винаги души наоколо.

Като омагьосан! Те са го омагьосали... мръсните курветини! Махмуд! Махмуд! О, мой прекрасни Махмуд!

Тя започна да стене, да дърпа наметалото си, да блъска пластмасовата лопата в главата си. Със скоростта, с която дойде обаче, истерията ѝ премина, а очите ѝ се присвиха.

— Какво правиш тука?

Захир неловко пристъпи от крак на крак.

— Дойдох да видя госпожица Фрея.

— В шест сутринта?

— Донесох ѝ закуска. — Той кимна към останената на масата в хола кошница. — Заварих вратата отворена и влязох, за да се уверя, че всичко е наред.

— Слухтял си край къщата — отсече възрастната жена и обвинително вдигна пръст. — Душил си наоколо.

— Дойдох да се уверя, че всичко при госпожица Фрея е наред — повтори той. — Но нея я няма. И не си е лягала в леглото.

— Слухтял си и си душил — упорстваше тя и вече предвкусваше удоволствието от хубавата клюка. — Оглеждал си неща, които нямаш право да гледаш. Почакай, докато кажа на... Какво означава, че не си е лягала в леглото?

Захир отвори уста, за да отговори, но преди да успее да каже нещо, наскърбената съпруга започна да крещи отново, да разкъсва дрехите си и да се пляска по челото.

— О, боже, знаех си! Избягали са заедно. Тя е откраднала моя Махмуд! Махмуд, Махмуд! Малкият ми Махмуд!

Захвърли лопатката през стаята, извъртя се и — навярно с твърдото решение да тръгне по петите на избягалите влюбени — изфуча навън и остави Захир да клати глава и да се чувства видимо неловко.

29.

Кайро

Онези, които работеха за Романи Гиргис, усещаха кога ще избухне. Знаеха, че в тия моменти е по-добре да не му се мяркат пред очите, а ако не могат да избегнат това, да си държат главите смирено сведени и да не привличат вниманието към себе си.

Бурята се усещаше още от сутринта. Малко след разсъмване позвъниха на Гиргис по телефона и той се обади от терасата в задната част на къщата. Според стария градинар, който по онова време поливал саксиите с мушката наблизо, разговорът го разстроил. Разстроил го сериозно, защото Гиргис започнал да крещи на събеседника си, да удря с юмрук по дървената масичка така силно, че чашката му с кафе се преобърнала и се строшила, като оставила грозно петно върху белите мраморни плочки. Градинарят по-късно разказа на свой приятел от готвачите, че не чул какво точно се казва, защото не посмял да надигне глава или да се приближи, но определено чул Гиргис да казва думите „оазис“ и „вертолет“. Както и нещо за черна кула и за някаква арка, но било възможно да не е чул добре.

Това беше само началото. По-нататък, с напредването на сутринта, настроението на Гиргис се влошаваше все повече. Още към осем часа и тримата му помощници — Бутрос Салах, Ахмед Осман и Мохамед Касри — вече се бяха появили и бяха отишли в кабинета му. Една от прислужниците съобщи, че е чула звук от разбито стъкло и крясък: „А ти твърдеше, че картата ще ни е достатъчна!“ Един час по-късно, в девет часа, някакъв майстор, който поправяше електрически контакт в долния край на парадното стълбище, за малко не бе повален, когато Гиргис профуча покрай него, без да спре да нарежда в мобилния си телефон: „Не ме интересува проклетото гориво! Продължавайте да търсите. Чуваш ли? Просто продължавайте!“

Гиргис ставаше все по-гневен, а обстановката все по-напрегната. В ранния следобед загърмяха вертолетни витла и хеликоптерът кацна на площадката в градината, близнаците слязоха и тръгнаха към Гиргис,

който ги чакаше на моравата. Повечето служители вече знаеха, че нещо не е наред, и надничаха иззад прозорците на голямата къща, но само старият градинар беше достатъчно близо, за да чуе какво казва на близнаците господарят им.

— Намерете я! — кресна той. — Намерете и лентата, а на оная ѝ извадете очите и я захвърлете в пустинята. Ясно ли е? Намерете тая кучка!

— Сега ще си намери изкупителна жертва — прошепна градинарят на помощника си, без да вдига глава от лехата, която почистваха. — Помни ми думите.

Същото си мислеха и всички останали, когато Гиргис влетя в къщата. Прислужниците, като рибки, бягащи от акула, се оттеглиха на безопасно разстояние, а той мина през вестибюла като вихрушка и тръгна по стълбището към кабинета си на най-горния етаж.

Всички, освен Адара Хауари. Тя беше на работа в голямата къща само от три дни и нямаше представа нито за собственика, нито за нрава му; беше просто благодарна, че си е намерила работа. За нея, като за шейсетгодишна вдовица, беше изключителен шанс да се устрои в такава прекрасна обстановка, пък било и само за петдесет пиастра на час — това изглеждаше като дар от самия Аллах. Адара от три дни чакаше случай да благодари лично на новия си работодател, да му каже колко е признателна за добротата му. И ето го — сега се качваше по стълбите право към нея, докато тя лъскаше перилата от тиково дърво на площадката на първия етаж. Беше срамежлива жена и не беше свикнала да се обръща към такива издигнати и важни личности. Мислеше обаче, че това е нейно задължение, затова, когато той стигна площадката, тя пристъпи към него, докосна с длан гърдите си и с боязлив глас смирено му благодари за вниманието към една стара вдовица. Гиргис не ѝ обърна внимание и я подмина по коридора към кабинета си. Но наред път изведнъж спря, върна се с бързи крачки до нея и с всички сили я зашлеви през лицето.

— Не ми говори! — изсъска вбесено. — Ясно ли ти е? Никога не ми говори.

Адара Хауари стоеше смаяна, на бузата ѝ се появи голямо червено петно. Мълчанието ѝ, изглежда, го вбеси още повече и той я зашлеви още веднъж и ѝ разкървави носа. Тя залитна към перилата; кръвта закапа по килима.

— Как се осмеляваш да ми говориш! — кресна той и сякаш целият му гняв и чувството му за безпомощност се съсредоточиха върху разтрепераната жена. — Как си позволяваш! Как си позволяваш!?

Удари я още един път, по слепоочието, измъкна пакетче влажни кърпички от джоба си и започна енергично да си бърше ръцете.

— И непременно почисти мръсотията си — продължи задъхано и посочи петната кръв по пода. — Ясно ли ти е? Искam мръсотията да я няма! Искam да стане съвършено чисто! Съвършено чисто!

Захвърли кърпичката си по разтрепераната и ужасена Адара Хауари и я остави да мълчи и да се чуди дали работата при Гиргис е наистина такъв голям дар.

30.

Кайро — кварталът на коптите

Като тананикаше „Какъв приятел ни е Исус“, любимия си химн, Моли Кирнан вървеше по криволическите улички на Миср ал-Кадима, старата част на Кайро. Стигна протритите стъпала към черквата „Свети Сергий и свети Бакхус“ и заслиза по тях.

Обикновено се черкуваше в един малък общински параклис в квартала Маади, където бяха офисите на Агенцията на САЩ за международно развитие, организацията, към която работеше, и малкият ѝ дом — едноетажна къща с две спални в сянката на жасминови дървета с огнени цветове. Днес обаче, 7 май, беше рожденият ден на Чарли и по този специален повод ѝ се искаше да отиде другаде, на по-особено място. Затова дойде тук, в най-старата каирска черква — древна рушаща се базилика, построена, доколкото може да се вярва на легендите, на мястото, където самото Свето семейство някога се отбило да почине по време на пътуването си до Египет.

През последния четвърт век винаги правеше едно и също на рождения ден на Чарли. Приготвяше му специална празнична закуска — бекон, яйца, овесени ядки, домашни вафли и боровинков конфитюр, любимата му добавка, — отваряше подаръците, които бе купила и опаковала за него, и оставаше насаме с фотоалбумите си — прелистваше историята на съвместния им живот, усмихваше се, докато си спомняше прекрасните им мигове заедно. Колко красив и специален човек беше нейният Чарли!

— О, скъпи мой — въздишаше тя. — Скъпи мой, прекрасни съпруге.

После отиваше в зоологическата градина — там я бе завел Чарли на първата им среща, във вашингтонския зоопарк, разбира се — и едва тогава на черква. Следобед славеше бога, опитваше се да си внуши, че любимият ѝ е отнет по този ужасен начин, защото всичко е част от някакъв по-грандиозен замисъл, макар че и след толкова години все

още не можеше да проумее какъв точно е този замисъл. Толкова мил и благороден човек да бъде хвърлен във въздуха от кръвожадните диваци. О, скъпи мой! Скъпи мой, прекрасни съпруге.

Влезе в базиликата, спря за миг да погледне голямата икона на Богородица до самия вход, запали свещи на стойката под нея и чак после мина напред и седна на един от дървените столове. Две врабчета пръхаха под сводовете на дървения таван.

Обичаше това място, а чувстваше, че и Чарли би се привързал към него. Влажната простота на храма — избелелите стенописи, изтърканите черги на пода и хладният мирис на мухъл, влага, прах и камък — създаваше особено чувство. Черквата като че ли я връщаше към най-ранните дни на християнството, дните, когато вярата е била млада и чиста, невинна, непоковарена от ужасните морални дилеми, с които се натоварва в по-нататъшното си развитие. Някога, струваше й се, да си християнин е било просто въпрос на любовта и вярата, че добротата на Христос е всичко, което е нужно за изцеление на света от злото. Нейният Чарли със сигурност бе виждал нещата така — с простицкото, почти детинско убеждение, че ако имаш достатъчно вяра, ако крачиш колкото е възможно по-близо до стъпките на Исус, накрая всичко ще сполучи, а доброто ще възтържествува над злото.

Но Кирнан знаеше, че нещата са по-сложни и побъркани, а това пролича и от смъртта на Чарли. Изглежда, сложността личеше навсякъде напоследък. Агнецът божи бе обграден отвсякъде от чакали, така че само с любов човек доникъде не би стигнал. Тя вече отдавна бе приела, че за да остане християнин, човек трябва да действа изключително търпеливо, да търси начин за живот в името на Христос, но същевременно непрестанно да се пази от злодеите. Покорство и сила, вяра и нетърпимост — всичко беше извънредно трудно, болезнено и тревожно. Ето защо Кирнан толкова обичаше да идва тук. Да се слее с духовното, макар и за кратко, да стане едно с ненадруфената простота на прекрасния старинен храм. Да останат само тя, бог и Чарли, обединени в мълчанието, извън дилемите, които задушаваша живота й ден след ден.

Облегна се и склучи ръце в скута си, огледа черквата, за да се наслади отново на мраморните колони от двете страни на пътеката, на прекрасно инкрустираните иконостаси, на огромния меден полилей, но през цялото време си мислеше за Чарли и за живота им заедно. За

всичко, което бяха споделили през толкова краткото си време заедно. За цялата си загуба.

Бяха се оженили късно, и двамата след трийсетте. Тя беше държавна служителка, а той пастор към първи батальон на осми полк на морската пехота. Тя почти се бе отказала от надеждата вече да си намери някого и бе приела, че животът ѝ ще остане посветен на работата, а съдбата ѝ ще е на стара мома. В мига, когато го видя застанал редом с нея във вашингтонската Национална галерия по изкуствата, и двамата — съвсем на място — пред платното на Карпачо „Бягство в Египет“, тя инстинктивно усети, че това е той. Човекът, когото беше чакала толкова години. Започнаха разговор, той я покани на среща, след шест месеца се сгодиха и след още пет беше сватбата. Разговаряха за деца, за пътешествията, които ще предприемат заедно, как ще остарееят заедно — тя беше толкова щастлива, толкова много, безкрайно щастлива...

По-малко от година след брака им обаче изпратиха батальона на Чарли в Ливан като част от международните сили на ООН за поддържане на мира. Прекараха последен вълшебен половин месец заедно, после една сутрин тя му приготви закуската — бекон, яйца, овесени ядки, домашни вафли и боровинков конфитюр, — той я целуна по бузата, подари ѝ кръста, който тя все още носеше на шията си, хвърли мешката на рамо и изчезна в утринния сумрак. Това беше последният път, когато го видя. След един месец, на 23 октомври 1983 година, съобщиха за поредната експлозия в Бейрут, на бомбаджия самоубиец, срещу казармите на морските пехотинци и тя начаса разбра, че нейния Чарли го няма вече. Две години — толкова бяха живели заедно. Само две кратки години. Най-щастливите в живота ѝ.

Какофония от гласове прекъсна мислите ѝ. В черквата нахлу тълпа италиански туристи и гидът им ги настави по пейките около нея. Това я принуди да се отмести, за да им направи място. Бяха млади и, изглежда, храмът изобщо не ги интересуваше, нямаха никаква представа за светостта му. Говореха високо, хрускаха чипс, а един дори се забавляваше с електронна игра. Тя се опита да не им обръща внимание, но след малко се появи и нова група, този път японци, и черквата се изпълни с несекващи ярки проблясквания от светкавиците на фотоапаратите им. Гласът на техния гид — звучеше през някакъв мегафон — изпълни целия храм. Кирнан не издържа повече — не

можеха ли да си стоят тихо и да я оставят да жали на спокойствие, — изправи се и тръгна към вратата. Момчето от една японска двойка прегради пътя ѝ, подаде ѝ фотоапарат и с усмивка и поклон я помоли да ги заснеме. Тя го направи, но извика:

— Какво става с вас бе, хора! Това е черква! Не схващате ли? Проявете някаква почит! Моля ви, проявете някаква почит.

Подмина японската двойка и изскочи от вратата, с препъване мина по стъпалата и тръгна по уличката. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Имам нужда от тебе, Чарли — задавено проплака тя. — Вече не мога да се справям сама. Господи, колко ся ми нужен. Съпругът ми, скъпият ми, прекрасният ми съпруг!

Навлязоха в предградията на Кайро чак след един и минаха още четиридесет минути, преди цистерната да пропълзи през почти парализираното движение до центъра. Накрая шофьорът спря в края на огромен площад, до покрити със смет лежа трева, сред която имаше и няколко палми.

— Майдан Тахир^[1] — съобщи ѝ, без да обръща внимание на клаксоните на колите, които бавеше.

Пътят от Дакла бе продължил почти шестнайсет часа, безкрайно клатушкане, което се удължи още повече от настояването на шофьора да спира почти на всяко крайпътно заведение за чай. Фрея много пъти се канеше да го зареже и да опита да продължи на стоп с друга кола. Не се реши да го направи обаче, тъй като панически се боеше да не би хората от оазиса да са решили да я търсят и да попадне на тях. Макар да се движеха бавно, шофьорът на цистерната поне изглеждаше благонадежден.

Задрямва на пресекулки по време на пътуването — веднъж за цял час, — но повечето време остана будна. От време на време отваряше раницата и се вглеждаше във фотоапарата, ролката с лентата и компаса. Главно обаче просто зяпаше през прозореца ширещата се пустиня и броеше бавно редуващите се означения за изминатите мили, докато минаваха през Ал-Фарафра, Бахария.

И ето, накрая се озоваха в Кайро.

— Майдан Тахир — повтори шофьорът.

— Телефон — каза тя и показва как вдига слушалка до ухото си.
— Трябва да се обадя по телефона.

Той се намръщи, после се усмихна и ѝ показва зелено-жълтата будка на обществен телефон и каза:

— Менател. — Бръкна в жабката, извади телефонна карта, подаде ѝ я и махна с ръка, когато тя му предложи пари. Фрея благодари и за картата, и за возенето, метна раницата на гръб и скочи на паважа. Шофьорът извика за последен път: „Буус Уйилис. Амал Шваснегар!“ и отпраши.

Фрея се огледа. Безброй ръмжащи коли, подобни на мравки тълпи пешеходци, високи мръсни сгради, увенчани с гигантски билбордове за кока-кола, „Водафон“, „Саньо“, „Уестърн Юниън“. Потръпна. Въпреки вбесяващо бавния темп на пътуването в кабината на цистерната имаше нещо сигурно и успокоително. Сега тя изведнъж се почувства съвсем сама и уязвима, като охлюв, останал без черупка. На близкия светофар един шофьор на такси говореше по мобилния си телефон. И като че ли се взираше право в нея. Същото важеше и за старицата, която продаваше запалки на една преобърната щайга наблизо. Фрея наведе глава и с бързи крачки тръгна към телефонния автомат, като тършуваше в джоба си за картичката, която ѝ бе дала Кирнан при първата им среща. Пъхна картата в автомата, избра обслужването на английски от менюто на екранчето, затисна слушалката с брадичка и набра номера. Мълчание, после сигнал и — за огорчение на Фрея — глас от телефонен секретар: „Здравейте, аз съм Моли Кирнан. Оставете съобщението си и ще ви се обадя при първа възможност“.

— Моли, Фрея се обажда — каза тя, когато чу сигнала. Говореше напрегнато и настойчиво. — Фрея Ханън. Обаждам се от уличен автомат. Нещо стана... трябва ми помощ. Едни хора се опитаха... Мисля, че те са убили Алекс... Бяха... Един човек донесе вчера в къщата някаква торба... имаше фотоапарат... каза, че ги е открил в пустинята...

Спря, тъй като усети, че говори несвързано и че би трябвало да е измислила какво да каже, преди да позвъни. По-добре беше съобщението да остане кратко, а да обясни нещата, когато се срещнат лично.

— Вижте, аз съм в Кайро... — започна тя. — Важно е да се видя с вас. Аз съм на... — Отново спря, опитваше се да си спомни какво ѝ беше казал шофьорът. — Нещо като Мидан — много голям площад...

Огледа се и потърси някаква отпавна точка.

— Има хотел „Хилтън“ и някакво заведение за бързо хранене, казва се „Хардийс“, и... и...

Погледът ѝ се спря върху голяма кремава сграда. Архитектурата ѝ беше отоманска — сводести прозорци с резбовани капаци, богато украсени корнизи, — около нея имаше ограда и висок пращен жив плет; на фасадата със сини букви бе изписано Американски университет в Кайро. Това не беше ли... Тя пак бръкна в джоба си, престоори се, че поддържа разговора, и накрая намери визитката на Флин Броуди — професор Ф. Броуди, Американски университет в Кайро. Продължи да говори с телефонния секретар на Моли Кирнан:

— Намирам се пред Американския университет — каза с по-уверен глас. — Ще вляза и ще се опитам да открия Флин Броуди. Ако го няма, тръгвам към посолството. Мисля, че ме грози опасност. Трябва...

Телефонната връзка прекъсна. Екранчето на автомата показваше, че кредитът ѝ се е изчерпал. Тя изруга, затвори и излезе на улицата сред забързаните пешеходци. Шофьорът на таксито с мобилния телефон си беше заминал, но старицата със запалките все още я гледаше втренчено. За миг Фрея се зачуди дали не е по-добре да отиде направо в американското посолство и да потърси някаква официална закрила, но мисълта, че ще се изправи пред множество отегчени бюрократи и ще повтори всичко от самото начало, я разубеди. В момента ѝ трябваше най-вече познато лице, човек, на когото да се довери, който да се отнесе сериозно към разказа ѝ. Е, тя наистина се познаваше с Броуди съвсем повърхностно, бяха разговаряли само няколко минути, но пък той каза, че с Алекс били приятели, а това напълно ѝ стигаше. Посолството можеше да почака. Убедена беше, че Флин Броуди ще ѝ помогне. Че ще му е ясно какво трябва да се направи.

Опипа раницата си и стрелна с поглед продавачката на запалки, която продължаваше да се взира в нея със светнали на следобедното слънце златни зъби. После забеляза пролука в потока коли, претича

през улицата и тръгна покрай оградата на университета, за да стигне до главния вход.

В посолството на САЩ разполагаха с някои устройства за подслушване и наблюдение с изключително високо качество, както и с отлично подготвен персонал, който да ги обслужва. Като се имаше предвид, че основната му длъжност беше завеждащ връзките с обществеността, Ангълтън имаше пълното право да използва този ресурс. И то без никой да му задава неудобни въпроси. Би могъл да рискува да използва връзките си и да получи официално разрешение — а и все още можеше да се наложи, — но засега предпочете да импровизира. Не искаше да разкрива играта си. Поне за момента.

И така, той се снабди със собствено подслушвателно устройство извън района на посолството, в апартамент на горните етажи на кулата със захабен оранжев цвят, където се намираше интерконтиненталният хотел „Семирамис“. Машинката не беше на същото високо технологично равнище, на което бяха устройствата в посолството, а госпожа Малуф, която се грижеше за всекидневната поддръжка на апаратите, беше по-скоро компетентна, отколкото експерт. Работата обаче потръгна и Ангълтън беше в състояние да подслушва телефонни разговори, а вътрешните данни за различни кодове и пароли му позволяваха и да се хаква в гласови пощи и имейли — всичко това даваше една добра картина кой какво и на кого казва и каква е вътрешната връзка между съобщенията. Той със сигурност не научаваше абсолютно всичко — несъмнено имаше канали за връзка, за които не би могъл да има представа, — но засега и това му стигат. Парченце по парченце по парченце.

Пристигна с такси — винаги се движеше с такси, никога не ходеше пеша, освен когато се налагаше по работа, мина през обширното фоайе, спря в сладкарницата на партера, купи си два еклера и огромна целувка с резен карамелизиран лимон отгоре и едва тогава се отправи към асансьорите.

Беше избрал хотела отчасти защото американските туристи го предпочитаха и присъствието му нямаше да привлича особено внимание, но главно защото беше популярна пиаца за първокласните проститутки на Кайро. Ако някой го следеше — той не мислеше, че

случаят е такъв, но предпазливостта никога не е излишна, — точно това би си помислил: че е дошъл заради забавленията и хазарта. Това означаваше, че и г-жа Малуф трябваше да се пооблече малко — или поразсъблече, както го виждаше тя, — но за парите, които ѝ се плащаха, тя с готовност се усмихваше и го изтърпяваше.

Асансьорът дойде, той се качи, натисна бутона за двајсет и седмия етаж и влезе навътре да направи място на група възрастни дами с еднакви тениски, които една през друга натиснаха почти всички копчета на таблото.

— Ще ви накараме да пътувате по-дълго, извинявайте — обърна се към него една от тях с акцент, който говореше за чисто тексаски произход.

— Колкото по-бавно, толкова по-добре — отвърна с весела усмивка Ангълтън. — Така ще мога да остана повече в прекрасната ви компания.

Те радостно изхихикаха и забърбориха, а Ангълтън пусна в ход целия си южняшки чар, подхвърляше закачки и шеги, но в ума си прехвърляше посещението си в сградата на Агенцията за международно развитие на САЩ тази сутрин. Там работеше Моли Кирнан и там бе прекарал деня досега.

Внушителната сграда на булевард „Ню Маади“, цялата в тъмни стъкла и полирана стомана, разположена на обширно място в горния край на улица „Ахмед Камел“, беше сериозно охранявана. Ангълтън си беше уредил среща с директора — пробута му историята, че е отскоро във връзки с обществеността и мисли, че ведомството му трябва да направи повече за поддръжката на Агенцията за международно развитие на САЩ и прекрасната ѝ работа, да направи рекламата по-действена и по-полезна. Ангълтън се усмихна — куп безсмислени менажерски дрънканици, обаче директорът се хвана: предложи му пълна обиколка на сградата, разказа му всичко, което би поискал да научи за организацията, за служителите ѝ, за разнообразните програми, които бяха в ход.

Нищо от това не интересуваше дори и бегло Ангълтън. Той обаче изигра добре ролята си. Естествено, не би могъл да се появи в кабинета на директора и да започне: „Кажете ми всичко, което знаете за Моли Кирнан“. Кордата на рибата трябва да се поотпусне, преди да започнеш да навиваш макарата. И така, той се впусна в симулацията на

интерес, въодушевяваше се от плановите по канализационна дейност и обменните програми за училищата и спечели доверието на директора, преди все така полека и фино да насочи разговора в посоката, която му беше нужна.

Кирнан стоеше в центъра на нещата, в това беше убеден. Флин Броуди, Алекс Ханън — и двамата бяха маловажни; Кирнан беше ключът към Пясъчния огън. Вече беше прегледал къщата ѝ — една от първите му задачи, когато получи инструкциите си, — но там, както си знаеше, беше чисто. Тя беше достатъчно хитра, за да не оставя нещата току-така, достатъчно внимателна.

Не научи кой знае колко от директора, което, само по себе си, също беше показателно. Разговорът потвърди онова, към което сочеха всичките му останали проучвания — Моли Кирнан действаше много предпазливо. Беше една от най-дългосрочните служителки на Агенцията, пребиваваше в Кайро от края на 1986 г. и бе ръководила различни програми в Западната пустиня — клиника по семейно планиране в Карта, земеделско училище в Дакла, някакви научни проучвания на Гилф Кебир. Дори директорът не беше запознат с всички подробности.

— Откровено казано, Моли сама се грижи за нещата си — обясни той. — Представя доклада за полугодieto и това е общо взето всичко. Ние просто я оставяме да си върши работата. Хм, защо да не ви покажа новата пречиствателна система в Асют, която финансираме? В кабинета си я имам във формат пауър пойнт.

— О, да, нека я видим — въодушевено възкликна Ангълтън.

Както можеше да се очаква, презентацията беше скучна и тъпа. За щастие не му се наложи да я изтърпи цялата, защото — както беше уговорено — по телефона позвъни един журналист, приятел на Ангълтън, и помоли директора за телефонно интервю. Ангълтън махна с ръка на извиненията му и каза, че ще използва случая да се поразходи, ако е възможно, и да усети духа на сградата. И се запъти направо към кабинета на Кирнан. Беше в дъното на един от коридорите на третия етаж, заключен, естествено, но той ловко го отвори с шперц, огледа го хубаво... не намери нищо, абсолютно нищо — и беше отново в кабинета на директора още преди интервюто да е завършило.

С това смисълът на посещението му се изчерпи. Нямаше нови улики, нови данни — едно голямо нищо. Всъщност той и не очакваше нещо повече, достатъчно беше, че се увери на място. Накрая, разбира се, щеше да я разгроми, както правеше винаги — нали затова му плащаха така добре за услугите му, — но нямаше да е лесно. Изглежда, Моли Кирнан и Пясъчният огън се очертаваха наистина голямо предизвикателство.

— Ето, вече слязохме всички — съобщиха последните две дами, когато вратите на асансьора се отвориха на двайсет и четвъртия етаж. — Беше ни много приятно да се запознаем с вас.

— Удоволствието беше изцяло мое — отвърна Ангълтън, като с известни усилия се завърна в настоящето. — Пожелавам ви да прекарате чудесно ваканцията си. И не забравяйте, не се увличайте прекалено в гъбоците.

Те отново изхихикаха и излязоха в коридора, асансьорът тихо продължи до двайсет и седмия етаж, Ангълтън слезе, тръгна по застлания с мокет коридор, по чиито стени бяха окачени акварели от XIX в, — камили, пирамиди и мъже с чалми: типична туристическа атракция, — и спря пред бяла дървена врата с месингова табелка. Стая 2704. Почука пет пъти — три бързи и два забавени удара, — постави магнитната си карта, отвори вратата и влезе.

Вътре беше пълно с техника — жици, кабели, магнетофони, сървъри, компютри, модеми. За да се побере всичко, нормалното хотелско обзавеждане беше набутано в единия ъгъл. Г-жа Малуф седеше на бюрото до стената и държеше с едната ръка слушалки до ухото си, а другата бе поставила върху потенциометъра на голям усилвател. Макар да беше пълничка и да наближаваше петдесетте, се бе издокарала в прекалено стегната черна рокля за коктейли и имаше прекалено много грим — всичко това заради прикритието ѝ като нощна птица, макар че според Ангълтън нощта би трябвало да е прекалено тъмна, та тя да се стори на някого дори мъничко привлекателна. Г-жа Малуф му кимна кисело, пресегна се през бюрото, взе разпечатките на записите от деня и му ги подаде. Той ги взе и излезе на балкона. Пирамидите на Гиза се виждаха едва-едва в далечината като увиснали покрай града триъгълници. Но на него пък и не му трябваше да ги гледа. Вместо това се отпусна на стола до голямата сателитна чиния и започна да преглежда документите.

Различни обаждания до Броуди и от него, повечето по университетски въпроси; няколко скучни съобщения от секретаря към домашния телефон на Кирнан, малко материал от останалите подслушвателни устройства, имейли — нищо особено интересно.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Някой току-що позвъни на мобилния телефон на Кирнан — отвърна г-жа Малуф. — Още не съм записала обаждането.

Гласът ѝ беше уморен.

— Просто ми пуснете записа.

Чу се отегчен стон, последван от щракане на бутони. Дойде силен и объркан звук, като магнетофонен запис, просвирван обратно, после женски глас, напрегнат и задъхан, на фон от улично движение и автомобилни клаксони:

„Моли, Фрея се обажда... Фрея Ханън. Обаждам се от уличен автомат. Нещо стана... трябва ми помощ. Едни хора се опитаха... Мисля, че те са убили Алекс...“

Ангълтън седеше, без да помръдне, почти не дишаше. Очите му се бяха превърнали в цепки. Когато записът свърши, той даде указания на г-жа Малуф да превърти лентата, за да го чуе още един път.

„Намирам се пред Американския университет... Ще вляза и ще се опитам да открия Флин Броуди. Ако го няма, тръгвам към посолството. Мисля, че ме грози опасност. Трябва...“

Чу се тихо щракане. Край на записа. За миг Ангълтън остана неподвижен, дишаше бавно. После се усмихна, бръкна в кутията от сладкарницата, извади един еклер и го захапа.

— Хубаво — измърмори той и от ъгълчетата на устата му изби бял крем. — Направо чудесно, да!

[1] Площад „Свобода“ — Б.пр. ↑

31.

Кайро — Американският университет

Големият, храмов комплекс Иуну (мястото на колоните), а ако го наречем с гръцкото му име, Хелиополис (градът на слънцето), е бил може би — дори *sans doute!*^[1] — най-важната и най-значима религиозна сцена в целия Древен Египет. Днес малко неща напомнят за блясъка на това великолепно място — първостепенните някога храмове и олтари сега тънат в прах и са погребани дълбоко под кайроските предградия Аин Шамс и Матария (освен един-единствен обелиск на Сенусрет, тъжен и покъртителен). И все пак не може да се забрави, че в продължение на цели три хиляди години, от неясните далечни дни на късното преддинастическо управление до окончателното настаняване на гръко-римската култура, това непривлекателно място е било бележитият култов център на великия бог-слънце Ра, на великата Енеада, център за отдаване на почит пред слънчевия бик Мневис, птицата Бену (по-късно Феникс), свещения загадъчен хълм Бен-Бен...

— Господи! — Флин Броуди въздъхна отегчено и хвърли съчинението върху бюрото си. Беше първата от голяма купчина курсови работи, които трябваше да оцени до следващата сутрин („Обяснете и разтълкувайте значението на Иуну / Хелиополис за древните египтяни“). Както винаги се случваше със студентските работи тук, младежите си служеха с цветист и архаичен език, за да компенсират това, че английският не им е роден. Трийсет и три разработки, всяка по минимум четири страници. Явно щеше да работи до много късно.

Разтърка очи и се изправи, отиде до прозореца и се загледа в университетските градини. Група студенти, изтегнати на плетени столове, пушеха и си говореха. Би могъл да изпие едно — още по-добре няколко, — но се пребори с импулса. Дните, когато държеше бутилка уиски в горното чекмедже на бюрото, бяха отдавна в миналото

и въпреки рецидива онази вечер той смяташе да продължи с трезвия живот.

В двора се появи Алан Пийч, с разсеян вид, както винаги, и студентите го изпроводиха с отегчени погледи, което подразни Флин, въпреки че самият той винаги се шегуваше за досадата, която лъхаше от Пийч. Погледа, докато колегата му се скри зад ъгъла, после се върна при бюрото. Седна, сплете пръсти зад тила си и вдигна глава към тавана.

Чувстваше се неспокоен и това не се дължеше само на перспективата да прегледа трийсет и три зле написани студентски съчинения. Не неспокоен като при възбудата, която го разтреперваше и го изпълваше с опасения, когато вътрешностите му натежаваха и заради миналото му целият свят сякаш се стоварваше върху него. Не, това беше безпокойство от друг порядък, повече като от нещо неприятно в обстановката, чувство, че нещо не е наред. Но пък с историята около Пясъчния огън нищо около него вече нямаше да е сто процента нормално.

Безпокойството се бе настанило в съзнанието му от миналата вечер, когато оня дебел американец го заговори в хотел „Уиндзър“ и направи забележките си за Гилф Кебир. Флин бръкна в джоба си и извади картичката, която му беше дал.

Сайръс Дж. Ангълтън,
отдел Връзки с обществеността,
Посолство на Съединените щати,
Кайро

Ако беше само онзи случай, навярно би махнал с ръка. Работата е, че беше видял Ангълтън още няколко пъти след това. Веднъж, онзи ден, докато се разхождаше в двора на Американския университет, и още веднъж, вчера вечерта, на трибуните на спортния клуб „Гезира“, Където ходеше всяка седмица да бяга по пистата. Първият случай можеше да се обясни лесно — нямаше нищо необикновено в това американски служител да посещава Американския университет. Появата в „Гезира“ беше по-притеснителна. Наистина, беше го зърнал съвсем мимолетно, в горния край на трибуните, а и той бе изчезнал,

когато започна да бяга към него, но със сигурност беше Ангълтън. Същото кремаво сако. Същото тлъсто тяло. Нямаше никаква причина да е там, абсолютно никаква — доколкото Флин знаеше, клубът се посещаваше само от неколцина пришълци от Запада, — така че присъствието му беше, ако не друго... смуцаващо.

Имаше и още нещо. Изглеждаше налудничаво, но когато се прибра в апартамента си след погребението на Алекс, имаше странното чувство, че някой е бил там. Нищо не липсваше и нямаше разместени вещи. Нямаше очевидни признаци за нахълтване, нито безредици, които да оправдаят подозренията му. И все пак шестото чувство му казваше, че някой е душил из къщата и този някой е Ангълтън. Слезе до партера и говори с Таиб, пазача на блока. Той отрече да е видял каквото и да е, но във вида му имаше нещо лукаво и виновно. От друга страна пък Таиб винаги изглеждаше лукав и виновен, така че и това не доказваше нищо.

Опасенията му бяха съвсем въображаеми, само шепоти и сенки. Безпокойството му обаче продължаваше, пък и практиката му показваше, че при девет от десет подобни случая се оказва, че това усещане се подкрепя от действителни факти. Може би си въобразяваше, може би не. Така или иначе си държеше очите отворени и беше по-предпазлив от всякога. Може би трябваше да спомене за опасенията си на Моли, да види какво мисли тя.

Поседя така още малко. После тръсна глава, сякаш да отпрати подозренията си в някое ъгълче на съзнанието си, наведе се над бюрото, взе отново съчинението и започна да го препрочита, но не успя да прегледа и два абзаца, когато го прекъсна чукане по вратата.

— Не можете ли да дойдете по-късно? — подвижна той, без да вдига глава. — Проверявам писмени работи.

Посетителят явно не го чу, защото последва ново почукване.

— Не може ли да дойдете по-късно? — повтори той, този път по-силно. — Проверявам писмени работи.

— Флин? — обади се колеблив и неуверен глас. — Аз съм Фрея Ханън.

— Боже господи! — Той хвърли съчинението на бюрото, скочи и забърза да отвори. — Фрея, каква прекрасна изненада! Не те очаквах в Кайро още...

Спря, понеже забеляза опръсканите ѝ с кал дънки и маратонки, драскотините по ръцете и шията.

— Какво е станало, Фрея?

Тя не отговори, просто стоеше на вратата.

— Фрея? — В гласа му прозвуча загриженост. — Какво ти се е случило?

Тя все още не проговаряше. Той тъкмо понечи да я попита за трети път, когато бентът се отприщи.

— Алекс е убита — припряно каза тя. — Опитаха се да убият и мене. Снощи, в оазиса, бяха цяла група, имаше близнаци, дойдоха с хеликоптер и измъчваха...

Спря рязко, бореше се с напиралите сълзи. Флин се поколеба как да реагира, после я прегърна, заведе я до един стол и я сложи да седне.

— Няма нищо, няма нищо — прошепна ѝ. — Успокой се. Тук си в безопасност.

Тя си избърса очите, махна ръцете му, може би прекалено рязко, но това беше, защото се срамуваше от слабостта си, искаше да дойде на себе си. Последва мълчание. Флин я гледеше загрижено. После се извини, излезе и след няколко минути се върна с жилетка и с чаша, от която се вдигаше пара.

— Чай. Английското разрешение за всички проблеми.

Тя, изглежда, се бе поуспокоила и се усмихна вяло.

— Благодаря — промълви тихо. — Съжалявам, не исках...

Той вдигна ръка да ѝ покаже, че няма за какво да се извинява, сложи чашата на ъгъла на бюрото, издърпа стола и седна точно срещу нея. Остави я още няколко минути да се съвземе и отново я попита какво се е случило.

— Опитаха се да ме убият — отвърна тя с по-твърд и по-уверен глас. — Снощи, в оазиса. Същите хора са убили и Алекс, не е било самоубийство.

Той понечи да каже нещо, но спря, остави я да разкаже историята по свой начин, както пожелае. Фрея отпи глътка чай и заговори. Описа всичко, което се бе случило предния ден, като започна с разкритието на Моли за морфиновата инжекция и продължи нататък: доктор Рашид, полицейският участък, загадъчната платнена торба, близнаците, гонитбата през оазиса — всичко. Флин я слушаше приведен напред със съсредоточено присвити очи. Не коментираше нищо и изглеждаше

външно спокоен, макар че напрегнатият му поглед и леко разтрепераните му ръце подсказваха, че разказът ѝ му влияе по-силно, отколкото му се иска да покаже. Когато тя свърши, той поиска да види нещата, които бе донесла. Тя сложи раницата на коленете си, отвори я и му ги подаде едно по едно — фотоапарата, кутийката с лентата, компаса. Флин ги огледа внимателно.

— Те са убили Алекс — повтори Фрея. — И това е свързано с човека от пустинята и с нещата в тази торба. Руди Шмит — това беше името в портфейла. Говори ли ти нещо?

Флин поклати глава, без да откъсва поглед от фотоапарата.

— Никога не съм чувал за него.

— Защо Алекс ще се интересува от неговите неща? И защо някой я е убил заради тях?

— Не знаем със сигурност, че е убита, Фрея. Не бива прибързано да...

— Сигурна съм — настоя тя. — Нали ги видях? Видях какво направиха с онзи старец. Те са убили сестра ми, те са ѝ поставили инжекцията. И искам да знам защо.

Той вдигна глава и я погледна в очите. Като че ли се канеше да каже нещо, но отново се отказа и само кимна вяло.

— Добре, вярвам ти. Някой е убил Алекс.

Останаха загледани един в друг за миг, после той продължи да оглежда предметите. Остави фотоапарата и лентата на бюрото и отвори компаса, нагласи скъсаната медна жичка.

— Разкажи ми отново за останалите неща от торбата — подкани я. — За картата и глинения обелиск.

Тя ги описа — мистериозните символи върху обелиска, разстоянията и компасните данни за местоположението, нанесени на картата. През цялото време Флин въртеше в ръце компаса и като че ли я слушаше само с половин ухо, макар че както и преди ръцете му едва забележимо потрепваха, а блесналият му поглед издаваше повече интерес — дори възбуждане, — отколкото можеше да се съди по равнодушния му външен вид.

— Според мен този Руди Шмит се е опитал да стигне пеш от Гилф Кебир до Дакла. — Фрея се загледа в англичанина в опит да разбере какво мисли, дали изобщо я възприема сериозно. — Знаем, че Алекс е работила в Гилф Кебир, тя споменава за това в писмата си.

Има някаква връзка между двамата. Не знам каква точно, но определено има връзка и тя е довела до убийството ѝ.

Приведе се и взе фотоапарата и кутийката с лентата.

— Мисля, че отговорите са тук. Затова бандата от оазиса ги търсеше. От тях ще разберем какво става. Трябва да проявим снимките.

Флин мълчеше и продължаваше да върти компаса в ръце. После, сякаш взел решение, го пусна в раницата на Фрея и се изправи.

— Първо трябва да ти намерим безопасно място. — Погледна я в очите. — Ще те заведе в американското посолство.

— След като проявим филмите.

— Не, сега. — Той тръсна глава. — Не знам какво става и кои са тия хора, но явно са опасни и колкото по-бързо се махнеш от улиците, толкова по-добре. Да тръгваме.

Протегна ръка да ѝ помогне да стане, но тя не помръдна от мястото си.

— Искан ми се да знам какво има на филмите. Те са убили сестра ми и искам да разбера защо.

— Фрея, тия филми години наред са лежали наред с Сахара. Шансът да се проявят успешно е едно към сто. Едно към хиляда.

— И все пак искам да опитаме — настоя тя. — Да направим първо това, а после да отидем в посолството.

— Не! — Гласът му изведнъж стана рязък и груб. — Филмите могат да почакаат, Фрея. Искан да те отведе на безопасно място. Няман представа какво...

И спря наред изречението.

— За какво? — попита рязко тя. — За какво нямам представа?

Макар очите ѝ да бяха червени от преумора, а лицето ѝ — бледо и изпито, тя реагираше бързо и енергично. Погледът ѝ се впи в очите на Флин.

— Та за какво нямам представа? — повтори тя настойчиво.

Той въздъхна раздражено и прокара пръсти през косата си.

— Виж какво, Алекс ми беше много скъпа приятелка...

— А на мен ми е сестра.

— ... и съм задължен пред паметта ѝ да се погрижа за твоята безопасност.

— А аз съм задължена пред нея да открия защо са я убили.

Гласовете им бяха станали доста силни.

— Няма да ти разреша да се скиташ по Кайро — троснато отсече той. — Особено след като ти се е случило това. Тръгваме към посолството.

— След като проявим филмите.

— За бога, Фрея, нужна ти е закрила.

— Не се дръж така покровителствено!

— Изобщо не се държа покровителствено! Просто се опитвам да ти помогна.

Сега дойде нейният ред да се сопне.

— Не искам нито помощ, нито закрила. Искам да разбера какво има на тия филми и защо се опитаха да ме убият. Защо са убили Алекс.

— Не знаем дали...

— Напротив, знаем! Нали видях бандитите в къщата й, видях на какво са способни. Те са убили Алекс и ще разбера защо.

И скочи така рязко на крака, че преобърна стола. Набута фотоапарата и лентата в раницата, отвори вратата и тръгна към асансьорите. Флин я последва.

— Почакай, почакай де...

Тя не му обърна внимание. Натисна бутона за повикване.

— Фрея, просто трябва да ми повярваш — умолително започна Флин. — Аз живея в Египет, познавам подобни хора. С каквото и да си задължена на Алекс, не й дължиш собствената си смърт.

Дървените врати на асансьора шумно се отвориха, тя влезе в кабината и натисна бутона за партера, все така, без да му обръща внимание.

— Фрея, моля те, изслушай ме. Аз просто се опитвам да...

Вратите започнаха да се затварят, но Флин ги блокира с крак.

— Господи, твърдоглава си като сестра си!

— О, не, Алекс беше сговорчивата — гневно се озъби тя, докато се опитваше да затвори вратите. Последва кратко мълчание, през което пръстът на Фрея продължаваше да шари по таблото, а кракът на Флин да блокира вратата; и изведнъж той се разсмя. Тя го изгледа сърдито, но после също се усмихна, макар и уморено. Флин направи крачка назад, тя го последва и вратите се затвориха зад гърба й.

— Да направим компромис — предложи той. — Ти ми доставяш удоволствието да отидеш в посолството, а аз проявявам филмите.

Имам приятел, който работи в Кайроския музей за древни предмети, във фотографския отдел, ще ги обработи веднага. Щом ги получа, веднага ти ги донасям. Става ли?

Тя се замисли за миг и кимна.

— Става.

— Добре тогава — въздъхна той. — Задръж асансьора да си подрежда малко книжата и да си взема портфейла и мобилния телефон.

Влезе в кабинета си и затвори вратата.

Някой беше повикал асансьора и той заслиза с тракане към партера. Фрея отново натисна бутона за повикване и започна да се мотае из коридора, където първо огледа таблото с обяви — афиши за различни концерти, за разпродажба на антикварни книги, симпозиум в чест на нобелиста Наджиб Махфуз, — после отиде до прозореца. Откъм стълбището зад асансьора се чува далечни стъпки.

От прозореца имаше хубав изглед към университетските градини — морава, палми, цветни лехи, — а по-нататък се виждаше хаотичното движение на хора и коли из многолюдния Майдан Тахрир. Сред безцелно разхождащите се студенти Фрея видя двама яки мъже. Нещо във вида им — грубите лица, походката, прекалено мускулестите им тела, — някак не се връзваше с университетската обстановка. Изведнъж я обзе безпокойство.

— Флин! — провикна се тя.

— Ей сега идвам — обади се той иззад вратата на кабинета.

Асансьорът се изкачваше със силно бучене от електромоторите. Тя отиде до таблото, отмени повикването и се върна до прозореца. Защо ли Флин се бавеше толкова? Двамата мъже още бяха в градината — единият пушеше, другият говореше по мобилния си телефон. Стъпките откъм стълбището бяха по-силни: ритмично, отекващо пляскане на обувки по линолеума — може би от двама или трима души. Тя отвори вратата и погледна надолу. Виждаше перилата, тънка лента от стъпалата и опиращата се ръка на изкачващ се мъж. Голяма месеста ръка, обсипана с масивни пръстени — печати. Също като на... Тя се отдръпна, тихо затвори вратата, изтича до кабинета на Флин и нахлу вътре.

— Те са тук!

Той говореше по телефона и, изглежда, се стресна.

— Фрея! Аз само...

— Те са тук — прекъсна го тя. — Двамата от оазиса. Ония, които се опитаха да ме убият. Качват се по стълбите. А мисля и че с асансьора.

Очакваше Броуди да се подвоуми, да я попита дали е сигурна, но той реагира незабавно.

— Ще ти позвъня пак — каза набързо по телефона, тресна слушалката, сграбчи ръката на Фрея и я издърпа в коридора. Докато излизаха, се чу трополене, щракане и вратите на асансьора започнаха да се разтварят. Реакцията на Флин отново беше мигновена — той я прикри с тяло и пристъпи напред. Вратите се отвориха и отвътре се показва човек с костюм и пистолет в ръка. Флин удивително силно го удари с юмрук и му разби носа. Човекът полетя назад със стичаща се по устата и брадичката кръв и се удари във вътрешната стена на асансьора. Преди да успее дори да разбере какво става, Флин вече се оказа над него и му стовари още три удара един след друг — единият, в корема, го накара да се превие, другият, в бъбреците, го запрати странично в ъгъла на кабинката, а третият, в челюстта, го просна на пода замаян.

— Боже мой — поразена възкликна Фрея.

— Нямам чувството, че е дошъл на чай и приказки — обясни действията си Флин, сграбчи я отново за ръката и я задърпа по коридора и през вратата на пожарния изход. Докато тя се затваряше зад тях, вратата към стълбището рязко се отвори.

Флин и Фрея бързо заслизаха по металните стъпала, които водеха към покрива на съседната, малко по-ниска сграда, прескачаха ги през едно. Скочиха върху каменните плочи на покрива и затичаха покрай редица гигантски климатични инсталации.

— Къде си се научил да действаш така? — задъхано попита Фрея.

— В Кеймбридж — отвърна Флин и погледна през рамо, за да се увери, че не ги преследват. — Два пъти шампион по бокс. Само благодарение на това изкарах трите години специализация за жреческата култура в Средното царство.

Стигнаха до нови стъпала, които ги изведоха до много по-обширно покривно пространство с малък бял купол в центъра и саксии кактуси по ъглите. Щом тръгнаха да го пресичат, вратата на пожарния изход. Зад тях с трясък се разтвори. Чуха се викове и тропане на крака.

Флин и Фрея преминаха в спринт и изненадаха група студенти, седнали на една пейка.

— Още не си предала писмената си работа, Айви Фарси — извика Флин и размаха пръст на едно дебеличко момиче с копиринен шал. — Да е на бюрото ми утре сутринта.

— Добре, професор Броуди — измънка момичето, докато се опитваше да скрие цигарата в шепа.

— И никакво пушене! — подвижна той през рамо.

Подминаха една стая за молитви, където няколко реда мъже бяха коленичили с опрени в килима чела, и се шмугнаха в друга врата по-нататък. Флин я затръшна и спусна резетата отгоре и отдолу.

— Бързо!

Преведе я по полутъмен коридор, покрай семинарни зали и кабинети. Цялата сграда като че ли се тресеше от ритниците и юмруците, които се сипеха по залостената от тях врата. Вдясно от тях, някъде по средата на коридора, имаше тясно стълбище, разположено между две водни охлаждателни системи. Тръгнаха надолу, но веднага се върнаха, защото долу имаше двама души — същите, които Фрея бе видяла да се мотаят в двора.

— Лошо! — промърмори Флин. — Лошо, лошо, лошо!

Огледа се трескаво, хвана единия охлаждател, блъсна го по стълбите към двамата мъже, които вече се качваха, и викна:

— Хайде!

Хукнаха по коридора, излязоха от друг пожарен изход и слязоха в двора на университета.

— Пак ли си закъснял за лекции, Флин? — чу се глас. — Майчице, дори древните египтяни са били по-точни от тебе!

— Много смешно, Алан — промърмори Флин и бързо преведе Фрея покрай колегата си.

Влязоха в университетския стол, затичаха между редиците метални маси и столове за учудване на всички й отново излязоха на двора през вратата в другия край. Спряха, останали без дъх. Но почти веднага отляво се чуха викове и трима души се втурнаха към тях иззад ъгъла. Викове долетяха и откъм стола — близнаците нахлуха в него като хуни, блъскаха и събаряха всичко.

— Господи, те са навсякъде! — извика Флин и задърпа Фрея към един ограден с дървени решетки проход между игрищата за тенис и

волейбол. Завиха надясно, после наляво и стигнаха до високата метална централна порта.

Вече бяха на улицата покрай университета; покрай тях минаваха коли и такситата.

За миг Фрея помисли, че ще се измъкнат, че ще се стопят в тълпата по тротоара. Тогава, на двайсет метра вдясно, забеляза лъскаво черно беемве, на което се бяха подпрели двама души — и двамата със същия заплашителен вид като ония, които ги преследваха. Съвсем същата кола беше спряна от отсрещната страна на улицата, пред „Макдоналдс“, също с двама души до нея, а на стотина метра вляво, до светофара, се мотаеха още трима биячи. Чу се тропот на тичащи крака и преследвачите им се появиха и отрязаха пътя и назад — щом видяха, че плячката им е в капана, спряха да тичат. Флин прегърна Фрея през раменете, привлече я към себе си, за да я предпази, и процеди през зъби:

— Мръсници!

[1] Без съмнение (фр.) — Б.пр. ↑

32.

Дакла

В началото на оазиса Дакла, от двете страни на главния път през пустинята, се издигаха две високи, доста нескопосно направени метални скулптури на палми. Ако се изключеше редицата телеграфни стълбове и няколкото пътни знака, това бяха единствените направени от човешка ръка неща в иначе пустия пейзаж.

Тъкмо тук Захир очакваше брат си Саид. Беше паркирал ланд круъра в скромната сянка на едната скулптура и от хълмистите дюни го разделяше само ивица проскубана трева.

В далечината, разкривен от горещината, се появи мотоциклет. Пътното платно беше превърнато от миража в стъкло и изглеждаше като че ли мотоциклетът се движи по вода. С приближаването си обаче дойде на фокус, измина последните няколко метра и спря до ланд круъра.

— Има ли нещо? — провикна се Захир от прозореца.

— Мафиш хага^[1] — отвърна Саид, докато гасеше двигателя и отупваше праха от косата си. — Нищо. Цял ден разпитвах в Карга, но никой не знае нищо. Ти говори ли с полицаите?

Захир изсумтя пренебрежително:

— Те са идиоти. Казват, че сигурно е избягала с Махмуд Гаруб. Изсмяха се на страховете ми. Мислят си, че щом сме бедуини, трябва да сме идиоти.

Брат му се намръщи.

— Искаш ли да продължа да я търся? Мога да отида до Ал-Фарафра, да поговоря с хората там.

Захир се замисли за миг, после кимна.

— Ще продължа да разпитвам из Дакла. Все някой трябва да е чул нещо.

Брат му ритна стартера на мотоциклета, очукана стара „Ява“ 350, кимна и забръмча в северна посока.

Захир го погледа как се отдалечава, после запали ланд крузъра. Не включи веднага на скорост, просто остана с натиснат съединител; погледът му се рееше над пустинята. Бръкна в джоба на наметалото си и извади зелен метален компас. Опря китки на кормилото, отвори го и погледна инициалите на долната страна на капачката — А.Х. Поигра си с лупата и подвижното стъкло, прокара пръст по опънатата медна жичка и през цялото време си мърмореше нещо. Накрая тръсна глава, прибра компаса, включи на първа скорост и потегли. Колелата на ланд крузъра изстъргаха в едрия чакъл и колата се отдалечи, обгърната в облак прах.

[1] Няма нищо — Б.пр. ↑

33.

Кайро

— Какво да правим? — Фрея се огледа безпомощно.

— Право да ти кажа, не знам — отвърна Флин. Беше стиснал юмруци и въртеше глава наляво и надясно, за да прецени положението. Двама души, подпрени на беемвето отсреща, още трима при светофара, а към тях приближаваха още петима, водени от идентичните близнаци с костюми „Армани“ и червено-бели тениски.

Преследвачите стигнаха портата на университета и спряха на два метра от Фрея и Флин — единствената преграда помежду им беше тротоарът и забързаните пешеходци. Братята разгърнаха саката си и показаха затъкнатите в коланите им пистолети „Глок“. Единият посочи Фрея и каза нещо на арабски.

— Какво казва? — попита тя.

— Нарежда ти да свалиш раницата и да му я подхвърлиш — отвърна Флин.

— Да го направя ли?

— Нямаме особено голям избор, не мислиш ли?

Близнакът повтори искането си — този път с по-силен глас. Заплашително.

— Започни да я сваляш бавно — каза Флин.

Фрея беше свалила раницата донякъде, когато едно такси — очукан черно-бял фиат 124 — спря до бордюра зад тях. Тя свали раницата, но я стискаше — не ѝ се искаше да я дава.

— Хайде! — провикна се близнакът и ѝ даде знак да МУ я хвърли. — Бисура, бисура!^[1]

Шофьорът на таксито излезе от колата да помогне на една възрастна жена да слезе от задната седалка. И Флин, и Фрея погледнаха на там.

— Бисура! — изкрещя близнакът, който явно се бе изнервил; и той, и брат му посегнаха към пистолетите.

— Най-добре да им я дадеш. — Флин се обърна към Фрея и посегна към раницата, но очите му прескачаха към таксито. Шофьорът беше отворил багажника и измъкваше огромен куфар.

— Хайде, Фрея, това не е игра! — Флин говореше ненужно високо, дори прекалено високо. — Просто им дай раницата.

И се престори, че я дърпа от ръцете ѝ. Фрея усети какво е намислил, така че я дръпна обратно и спечели още няколко секунди, докато шофьорът слагаше куфара на асфалта и затваряше багажника. Флин пак задърпа раницата и като приближи лице до Фрея, измърмори:

— Задната седалка. Аз ще карам.

Отново показно дръпна раницата и после изведнъж я пусна, залитна вдясно и блъсна един човек, който носеше поднос със закуски върху главата си, към близнаците. Те се разкресяха, а подносът се стовари на тротоара. В същия миг Фрея се хвърли по очи на задната седалка на таксито, а Флин се промуши зад волана, включи на скорост и натисна с всички сили педала на газта. Шофьорът на таксито в нямо удивление загледа как средството му за препитание със скърцане се отдалечава от него.

— Дръж се здраво — кресна Флин, докато заобикаляше някакъв автобус. Двете оставени в бързината отворени врати се затръшнаха. Фиатът набра скорост и таксиметровият апарат заскача като луд.

Фрея се надигна и погледна през задния прозорец. Близнаците стояха на ръба на тротоара и бясно махаха на едното беемве, другото вече се засилваше след тях.

— След нас са! — изкреся тя.

Секунди преди да се влеят в хаотичното движение по Майдан Тахир, всички светофари светеха червено и полицаят с бяла униформа на кръстовището вдигна дясната си ръка. Флин завъртя волана, качи се на тротоара, профуча покрай три тежкотоварни камиона, слезе на платното и мина на червено. Последва какофония от клаксони, полицаят наду свирката, но те вече бяха на площада. Колата поднесе, но се изправи, пак поднесе и удари един пикап, който пък на свой ред блъсна някакъв минибус. Минибусът излезе от платното и помете една сергия за плодове. Пешеходците се разбягаха с викове и гневни жестове, по земята се затъркаляха портокали и дини.

— Някой пострада ли? — попита Флин, без да се обръща.

— Не мисля — отвърна Фрея. Стомахът ѝ се беше свил.

Флин само кимна. Краката му играеха луд танц по спирачката, съединителя и газта, дясната му ръка се стрелкаше между волана и лоста за скоростите. Зад гърба им първото черно беемве зави с бясна скорост. Второто се показа след миг и двете се понесоха в светкавичен зигзаг през движението; останалите коли панически завиваха встрани и яростно надуваха клаксоните. По-мощните от старичкия фиат беемвета бързо скъсиха разстоянието, вече ги делиха само двайсетина метра. Флин наби спирачки, рязко извъртя кормилото вдясно и фиатът зафуча по широко авеню с някогашни пищни колониални сгради. Флин с всички сили стъпи върху спирачката, обиколи голям остров за разделяне на движението със статуя на човек с фес и пое по друга улица. Беемветата за миг изчезнаха, но след секунди се появиха отново.

— Прекалено са бързи — извика Флин след поредния поглед в огледалото. — Изобщо няма начин да им се измъкнем.

Сякаш за да потвърди думите му, водещото беемве изведнъж рязко се стрелна напред, вряза се в задната им броня и запрати пищящата Фрея в облегалката на предната седалка.

— Лошо ли се удари? — провикна се Флин.

— Нищо ми няма.

Беемвето забави, после отново се засили, удари ги пак, излезе в празното насрещно платно и подкара успоредно с тях.

— Внимавай! Пистолет! — викна Фрея. Човекът до шофьора тъкмо се прицелваше през отворения прозорец. Лицето му беше достатъчно близо, за да може да различи жълтите му зъби и бенката под дясното око.

— Дръж се!

Флин заби спирачките и беемвето отлетя напред, а фиатът се извъртя и нахлу в една странична уличка. Кривна, за да отбегне група ученички, заби се в количката на един семкаджия — по предното стъкло като градушка задрънкаха ядки и семки, — но после изправи курса и се понесе нататък. Чуха се сирени, но в цялата бъркотия беше невъзможно да се определи откъде идват.

— Другите са още зад нас! — извика Фрея, понеже второто беемве се показва иззад ъгъла и се засили след тях. Близнаците, наведени от прозорците, започнаха да стрелят. Пешеходците се

пръскаха по тротоарите, пицяха и се мъчеха да намерят укритие. Един куршум удари задното стъкло на таксито и по Фрея се посипаха ситни парченца. Друг изсвистя покрай рамото на Флин и се заби в контролното табло.

— Е, за това возене няма да ти взема пари — навъсено се пошегува Флин, докато се опитваше да овладее колата, която с бясна скорост мина под носа на един засилил се автобус. Фрея се сви на седалката от ужас и извика:

— Поне се отървахме от единия!

— Де да беше така — изръмжа Флин и рязко смени посоката, защото първото беемве излетя от една странична улица, зави рязко по прашния асфалт и се намести зад колата на близнаците. Изведнъж воят на сирените нарасна и първо едно, а после второ и трето полицейско деу се присъединиха към гонитбата.

— Боже мой — извика Флин, когато и един полицейски мотоциклет се залепи за задната им броня, но той почти веднага поднесе, падна настрани и се заби в някакви кафези с гълъби. Фрея за миг зърна как мотоциклетистът замаяно се изправя, заобиколен от птичи пера като от мръсен сняг, после завиха и полицаят изчезна.

Вече се отдалечаваха от центъра. Европейските сгради в стил от началото на XX век бяха изместени от грозни бетонни блокове, между които се виждаха джамии и здания в средновековен стил — всички със солидна зидария и прозорци с изящни орнаменти. Движението стана още по-натоварено и това принуждаваше Флин постоянно да променя посоката. Първите две полицейски коли се сблъскаха в опита си да изпреварят задното беемве и шофьорите им изгубиха управление. Едното деу се удари ребром в масите и столовете на някакво кафене и те се разхвърчаха, а клиентите побягнаха. Другото закачи бордюра и се преобърна по покрив, плъзна се по улицата сред рояк искри и накрая — със силен удар — спря в една улична лампа. Третото деу остана с тях още малко, преди да катастрофира и също да отпадне от преследването — не успя да навлезе правилно в един завой и се заби в каросерията на пълен с телета камион. Ужасените животни се заблъскаха панически, две дори скочиха през задния капак и хукнаха по улицата. В преследването се включиха две нови полицейски коли с надути сирени и мигащи аварийни светлини, но скоростта беше толкова голяма, че и те скоро изостанаха. Единствено беемветата

безжалостно следваха Флин и Фрея, копираха всичките им завои и не им позволяваха да се откъснат.

Навлязоха устремно в опасно тясна уличка — пешеходците в ужас се разбягваха пред тях. От двете им страни се точеха магазини и сергии — месарски павилион, претрупан с хлъзгава розова карантия, огромни чували, преливащи от пухкав бял памук, — а улицата ставаше все по-тясна и по-тясна, задушаваше ги, вече беше невъзможно да се отбягват куршумите, идващи от беемветата.

— Настигат ни! — извика Фрея.

Флин не отговори, просто гледаше втренчено напред, без да спира да натиска клаксона. Летяха към огромен каменен портал с две високи минарета от двете страни. Самият портал беше в процес на подновяване и фасадата му бе покрита с паянтово скеле, върху чиито плоскости имаше натрупани чували цимент и огромни каменни блокове.

— Опитват се да ни спукат гумите! — Гласът на Фрея беше отчаян, погледът ѝ сновеше между беемветата и портала. — Моля ти се, Флин, направи нещо! И то веднага!

Той отново не каза нищо; погледът му беше прикован в скелето, зъбите му бяха стиснати. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, отпусна съвсем леко газта, за да допусне беемветата още по-близо, после отново натисна педала докрай и изви волана вдясно.

— Господи! — изпищя Фрея. — Какво правиш?!

— Наведи се и се дръж здраво! — извика той и блъсна фиата право в дървените подпори на скелето. Паянтовото съоръжение се залюля, хлътна и започна да се срутва. Фиатът и водещото беемве едва успяха да се промъкнат, преди цялата постройка да се сгромоляса в облак прах и строителни отпадъци, които смазаха второто беемве като яйце, ударено с парен чук.

Флин зави наляво и подкара на зигзаг по вече разширяващите се улици. Скоро излязоха на една естакада, водеща обратно към центъра. Макар че движението беше натоварено, между отделните коли имаше доста пролуки и Флин успя да вдигне сто, като минаваше ту в едно, ту в друго от трите платна. Беемвето може и да беше по-бързо, но фиатът — малък и маневрен — беше по-пригоден за тази гоненица и бавно и неумолимо започна да се откъсва. Когато накрая излязоха от естакадата и се спуснаха по лъкатушещ път към горния край на

Майдан Тахрир, откъдето всъщност бе започнало преследването, между тях и преследвачите им имаше почти четиристотин метра.

— Май ще се измъкнем. — Флин обърна глава и ѝ се усмихна.

— Внимавай!

Той се извъртя напред, удари спирачки и фиатът с поднасяне спря на сантиметри от един натоварен с карфиол пикап. Пред тях имаше солидно задръстване. Флин включи на задна скорост с мисълта да излезе на спомагателното платно, та с обратен завой да се измъкнат от тапата, но един туристически автобус се нареди точно зад тях, друг във външното платно отляво, а някакъв циментовоз сложи капак на блокадата, като с бучене им спря отдясно. Изведнъж не можеха да помръднат.

— По дяволите — изруга Флин, стовари юмрук върху волана и изкомандва: — Слизай!

Отвори рязко вратата си и стъпи на асфалта. Фрея грабна раницата и го последва. Без да обръщат внимание на виковете на останалите шофьори, двамата минаха през задръстването на бегом и стъпиха на тротоара.

Бяха в северния край на Майдан Тахрир, до огромно оранжево-розово здание, оградено с метални перила. Флин погледна назад, за да се ориентира къде са преследвачите, после сграбчи Фрея за ръка и бързо я поведе към градините пред сградата. Там имаше декоративни езерца, няколко древноегипетски скулптури, както и вечните тълпи туристи и ученически групи. Разхождаха се и полицаи с бели униформи и с калашници на рамо.

Никой не им обърна внимание. Флин се поколеба, явно се опитваше да реши как да постъпят. До входа имаше редица павилиони със стъклени фасади, гишетото на един току-що се беше освободило. Флин бързо отиде и купи два билета.

— Хайде — подкани я и я поведе пред градините и по стълбите към сводестия вход на зданието. Когато стигнаха на площадката, Фрея го хвана за ръка.

— Виж!

И му посочи лъзящите отдалече бръснати глави на близнаците — двамата бързаха покрай спрелите коли, но още не бяха стигнали до изоставеното такси.

Фрея и Флин бързо се шмугнаха през входа.

Когато се ядосаше, Романи Гиргис крещеше и чупеше каквото му падне. Когато се разгневеше, нараняваше хората и страданията им му осигуряваха благодатно облекчение от собствените му тревоги. А когато беше наистина бесен, обзет от вулканична, нажежена до бяло ярост, при каквато на останалите хора им излиза пяна на устата, с него се случваше нещо любопитно. Усещаше хлебарки. Стотици и стотици хлебарки лазеха по лицето, крайниците и тялото му, точно както в детските му години в Маншиет Насър.

Разбира се, хлебарки нямаше — всичко ставаше в главата му. Въпреки това усещането беше отвратително реално — гнусен гъдел от мустачките, галоп на противните им крачка. Беше се консултирал с лекари, психоаналитици, хипнотизатори, дори — в отчаянието си — с един екзорцист. Никой от тях не успя да му помогне. Насекомите продължаваха да го спохождат, също както в детството му, и точно това се случи днес, когато му се обадиха и му съобщиха, че са изгубили следите на момичето.

Всичко започна като смътно, едва забележимо чувство на бодеж по бузите, което — телефонният разговор продължаваше и той научаваше все повече подробности — бързо нарасна и се усили, докато вече нямаше част от тялото му, където чувството да не присъства, имаше го на всяко местенце и пролука: хлебарки по кожата, хлебарки в устата, хлебарки под клепачите, хлебарки, които вървяха по гнусния си път в ануса му — цялото му същество бъкеше от хлебарки.

Като се драскаше и пляскаше, и трепереше неконтролируемо, Гиргис приключи разговора, обади се на друг номер, събщи на събеседника си какво е станало и даде указания да се направи всичко възможно, за да се издири момичето. После захвърли телефона, втурна се към банята и както си беше с дрехите, се навря под душа, усили водата докрай и започна да пляска тялото си, като че ли гореше.

— Махайте се! — крещеше. — Махайте се от мене! Отвратителни! Отвратителни, отвратителни, отвратителни...

[1] Бързо, бързо! — Б.пр. ↑

34.

Като триеше чело с носна кърпичка, Сай Ангълтън с поклащане се изкачи по стъпалата към главния вход на Американския университет, спря за миг да огледа спрелите отвън полицейски коли и чак после отиде на пропуска.

— Университетът е затворен — съобщи му служителят. — Никой няма право нито да влиза, нито да излиза.

Имало било произшествие, поясни той, и полицията провеждала разследване. Господинът трябвало да се върне по-късно, след като разрешат достъпа.

Ангълтън лесно се оправяше с такива дребни чиновници — това беше част от работата му; от опит знаеше, че има два начина, по които да действа: или да се опита да го придума, или да се направи на началник и като го уплаши, да получи своето. Огледа за миг човека, за да го прецени и да види кой подход ще е подходящ в случая, после започна:

— Знам, че е имало някакво глупаво произшествие — заяви пренебрежително, извади пропуска си и го сложи на гишето. — Аз съм Сайръс Дж. Ангълтън от Американското посолство. Току-що ми се обади шефът. Явно става дума за наш сънародник.

Очакваше поне малко съпротива. В случая обаче човекът веднага се сниши, извини се и му посочи правоъгълния металотърсач, който очевидно не работеше, защото Сай носеше ключове, писалки и всякакви други метални вещи в джобовете си, а детекторът изобщо не реагира, дори не изписука.

— Тази машинка има нужда от ремонт — заяви той и удари апарата с юмрук. — Нито един американски живот не бива да се излага на риск заради повреда в идиотската ви машина. Ясно ли е?

Човекът смънка някакво извинение и каза, че веднага ще потърси техник.

— Да, направете го. — Ангълтън го изгледа строго, после се извърна и тръгна през дългия вестибюл. От тавана висяха тежки

месингови полилеи и жълтите им отблясъци придаваха на помещението сънен и нереален вид. В дъното на вестибюла той се изкачи по няколкото стъпала до асансьора, който, изглежда, също не работеше, така че се наложи да тръгне по стълбището и с пышкане и задъхване да се качи до четвъртия етаж.

Завари полицаи, които, изглежда, нямаше с какво да се занимават. Жълта лента преграждаше отворената врата на асансьора, а на пода и на стената личаха петна от кръв. Той възприе всичко това само с един поглед, после решително тръгна към кабинета на Броуди и рязко отвори вратата, като че ли разполагаше с всички права да е там. След като влезе, ритна вратата зад себе си. Никой от полицаите не му каза нищо, нито се опита да го спре.

Не очакваше да открие нещо в кабинета, пък и не откри. Единственото, което евентуално би могъл да използва в бъдеще, беше сведението от бутона „redial“ на телефона — последният разговор на Броуди беше с мобилен телефон. Не беше нужно Ангълтън да го записва, тъй като го позна веднага: Моли Кирнан.

Поогледа още малко, отвори чекмеджетата, надзърна в шкафовете с папки, мимоходом прелисти студентските работи, натрупани върху бюрото на Броуди, и излезе в коридора. Отвън имаше двама новодошли — цивилни детективи, веднага си личат. Единият го попита какво търси тук.

— Оставих едни студентски работи за професор Броуди. Преподаваме на една и съща група. Какво е станало, защо има толкова много полиция?

Нищо особено не било станало, отвърна детективът. Но той не би трябвало да е тук — това било местопрестъпление.

— Местопрестъпление? — На лицето на Ангълтън се изписа потрес и недоумение. — Господи! Някой пострадал ли е?

Точно това изяснявали, обясни му детективът.

— Господи — повтори Ангълтън. — Моля ви, успокойте ме, че нищо не се е случило с Флин. С професор Броуди.

Още не били сигурни какво се е случило, отвърна детективът, макар че да, професор Броуди, изглежда, бил замесен по някакъв начин.

— Господи! — за трети път изстена Ангълтън и опря ръка до гърдите си — типичен слиян научен работник. — Дали бих могъл да

помогна с нещо? Все пак с Флин сме добри приятели, работим в една и съща катедра. Ако мога да помогна с нещо, с каквото и да е...

От там нататък всичко беше проста работа, като да вземеш бонбон от бебе. Детективът започна да го разпитва за Броуди, а той даваше импровизирани отговори — един много загрижен приятел. Междувременно успя да изкопчи от детектива всичко, което полицията знаеше за събитията от следобеда — за придружителката на Броуди, за преследването, за близнаците, за кражбата на таксито... всичко.

— И никой ли няма представа къде може да са сега? — съвсем невинно попита Ангълтън. — Сигурни ли сте?

Абсолютно сигурни били, увери го детективът. Ако професор Броуди случайно му се обадел...

— Първи ще научите вие — довърши мисълта му американецът. — Колегата ми би искал това да се изясни колкото може по-бързо.

След това се качи на покрива и мина по маршрута на преследването. Завърши го при отдалечената странична врата на университетския двор, пред която също бе опъната жълта полицейска лента. Пътьом разговаря с още много хора и научи нови интересни данни — раницата на момичето явно е била важна, — но нищо, което драстично да промени описанието на детектива нито, още по-важно, да му загатне къде биха могли да са Броуди и момичето. Помота се още малко, после реши засега да се оттегли. Пъхна се под една от полицейските преградни ленти, тръгна по улицата, извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.

35.

Кайроският музей

— Това е музеят, нали? — попита Фрея, докато минаваха покрай охраната при входа. Напрежението от преследването с колите още не я беше отпуснало. — Древноегипетският музей.

Всъщност това беше очевидно, тъй като навсякъде имаше изложени статуи и саркофази, така че Флин просто кимна и я поведе към някаква ротонда с висок купол. И вляво, и вдясно имаше дълги коридори, а стълбите отпред водеха към подобно на пещера преддверие със стъклен таван. Две грамадни каменни фигури, мъжка и женска, се вираха в тях от отсрещния му край.

— Тук ще останем скрити за малко, после ще хванем такси до посолството — каза Флин. — И по-добре този път да не го карам аз.

Погледна я, после тръгна по левия коридор. Фрея обаче не помръдна от мястото си.

— Можем да проявим филмите — каза на гърба му.

Той спря и се обърна.

— Нали каза, че си имал приятел, който работи във фотографския отдел. — Тя потупа раницата. — Можем да проявим филмите.

Донякъде очакваше Флин да възрази. Вместо това той се замисли и кимна. Върна се, хвана я за ръка и я поведе в обратната посока, по десния коридор.

— Права си. Сигурно е по-полезно, отколкото да разглеждаме въдици от неолита.

Подминаха редица гигантски саркофази — повечето от гранит и черен базалт, — покрити със сбити колони йероглифи. На пода покрай тях седяха групи ученици с униформи и старателно ги прерисуваха в блоковете си.

— Всички са от късните династии и от гръцко-латинския период — обясняваше Флин пътьом и размахваше ръка като професионален

гид. — Качеството им е много мизерно, но значението им е най-вече стилистично.

— Очарователно — промърмори Фрея.

В дъното на коридора имаше гише на охраната с метален детектор. Флин заговори на пазача на арабски, показва му някакъв пропуск, после преведе Фрея покрай детектора и през някаква врата. Вече се намираха извън общодостъпната част на музея, в нещо като административен отдел — стаите бяха пълни с бюра и шкафове за папки. Минаха по къс коридор и се изкачиха по вито стълбище в обширно, но претрупано помещение с мръсни прозорци и рафтове от пода до тавана, заети от редици картонени кутии с етикети.

— Папируси, глинени плочки, вази, ковчежи — прочете Фрея, когато погледът ѝ падна върху част от кутиите, преди да се премести по-нататък. Имаше шест рафта за кутии и папки, разхвърляни вехти мебели, ръждясала машина за рязане на хартия и навсякъде — по ъгли и рафтове, под масите — фотоапарати и машини за проявяване, повечето вехти и ненужни, занемарени и покрити с прах. Светкавици, прожекторни и увеличителни апарати, купища фотографска хартия — на Фрея ѝ приличаше повече на вехтошарски магазин, отколкото на фотографско студио.

На едно бюро в дъното на обширното помещение седеше дебеличък къдрав човек с кръгли очила и безвкусна хавайска риза и говореше по телефона. Помотаха се малко с надежда да приключи разговора но след като той не даде никакви признаци, че се кани да го направи, Флин се изкашля пресилено. Човекът вдигна глава, видя ги и се усмихна широко. Привърши набързо разговора, тресна слушалката и скочи.

— Професор Флин! — извика радостно. — Как си, приятелю?

— Добре, приятелю — отвърна Флин и го целуна по двете бузи. — Фрея, Майди Расул, най-добрият археологически фотограф в Египет.

Фрея и Майди си стиснаха ръцете.

— Пазете се от него — с усмивка я предупреди египтянинът. — Той е невероятен женкар!

Фрея се усмихна възпитано.

Поговориха малко за странични неща, като Майди се впусна в пространно описание на последната си находка, кутия с

необнародвани досега стъклени негативи на Антонио Беато^[1]: „Вече сто и петдесет годишни и неизвестни досега! Уникат, абсолютен уникат!“ След това Флин насочи разговора към целта на посещението им.

— Искам да те помоля за една услуга — започна той.

— Да проявиш едни снимки. Колкото може по-бързо. Можеш ли да го направиш?

— Надявам се — отвърна Майди и обхвана стаята с широк жест.

— Все пак това е фотографско студио.

Флин кимна на Фрея и тя отвори раницата и извади фотоапарата и пластмасовата кутийка.

— Били са в пустинята — поясни Флин. — Навярно години, така че не съм особено оптимистично настроен.

— Зависи какво искаш да кажеш с това „в пустинята“ — замислено каза Майди, докато въртеше предметите в ръце. Огледа първо апарата, после кутийката: свали капачето ѝ и повъртя заснетия филм в ръка. — Ако са били върху някоя дюна под пряка слънчева светлина, да — филмът ще е опържен и ще е невъзможно да се прояви. От друга страна, ако са били покрити...

— Бяха в брезентова торба — обади се Фрея.

— Тогава може и да излезе нещо. Ще се заема първо с лентата — с филма във фотоапарата може да е по-сложно. Ще ме изчакате ли тук, докато ги проявя?

Флин се усмихна.

— Това е най-добрият вариант.

— Привилегировано проявяване с допълнителен чай като бонус?

— Още по-привлекателно.

Майди остави фотоапарата на бюрото си, отиде до една врата и я отвори. Това беше тъмната му стаичка: с леген, съд за промиване, отделение за сушене, апарат за преглед на негативи, рафтове с шишенца за химикали.

— Ще ми трябват двайсетина минути — каза той, подхвърли ролката във въздуха, хвана я, намигна им, влезе в стаята и затвори вратата. — И да няма натискане на дивана! — долетя приглушеният му глас.

За миг те останаха неподвижни, малко смутени от думите на египтянина. После Флин я докосна по рамото и попита:

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

Още едно кимване и тя на свой ред попита:

— А ти как си?

Той разпери ръце.

— Че аз съм в музей! Къде бих се чувствал по-добре?

Фрея се усмихна — повече заради опита му да се пошегува, отколкото на самата смешка. Погледите им се срещнаха, но никой от тях не знаеше какво точно да каже, как да предаде с думи ужаса от онова, което току-що им се беше случило.

— Имаш ли все пак представа кои бяха тези хора? — попита тя накрая.

— Е, със сигурност не бяха братя Маркс.

Този път тя не се усмихна. Флин я стисна окуражително за ръката.

— Всичко ще се оправи — увери я. — Повярвай ми. Ще се измъкнем от тази каша.

Постояха още малко така, загледани един в друг.

После, като че ли от неудобство заради близостта, се пуснаха. Фрея седна в един кожен фотьойл и започна да прелиства албум с въздушни снимки на египетски паметници, а Флин отиде до рафтовете с кутии, прокара пръст по етикетите им, измъкна една наслуки — колекция от барелефи — и разсеяно започна да преглежда съдържанието ѝ. Възрастен човек се появи с две чаши чай и сложи захар и в двете, после излезе. Едно врабче влетя през прозореца, кацна за миг върху един от вентилаторите, после излетя обратно по същия път. Изтекоха дваисет минути. Дваисет и пет. Трийсет. Мина почти три четвърти час, преди вратата на тъмната стаичка да се отвори и Майди да покаже главата си.

— Стана ли? — попита Флин и тръгна към него.

Египтянинът беше намръщен.

— Ами... проявих снимките, ако за това питаш, макар че трябва да кажа... Не бих искал да изглеждам като някой лигльо, но...

Поклати глава и им махна да отидат при него.

— По-добре елате да видите.

Флин и Фрея се спогледаха и го последваха в тъмната стаичка. Тя вече беше осветена от голата крушка на тавана. Майди отвори сушилнята и извади дългата лента. Сложи я върху апарата за преглед на негативи и угаси крушката, като същевременно превключи нещо отстрани. Появи се флуоресцентна светлина, която позволяваше да се различат образите.

— Никой не може да каже, че съм тесногръд — изсумтя той, докато им правеше място пред екрана, — но съгласете се... това е музей, а не порноклуб все пак.

Двамата се наведоха над негативите. Трябваше им само секунда, за да схванат точно какво виждат, и двамата се опулиха — едновременно стреснати и отвратени.

— Боже мой — въздъхна Флин.

Черно-белите снимки бяха на едра, доста привлекателна жена с дълги чорапи с жартиери, прашки и дълбоко изрязан сутиен, макар че след няколко кадъра сутиенът и прашките изчезваха и разкриваха гърди, силно окосмяване между краката и изключително сочен задник. Жената, изглежда, бе на легло в хотелска стая: понякога лежеше с предизвикателно вдигнати крака, но главно коленичеше със задник към обектива, като същевременно вкарваше в себе си неестествено голям банан.

— В живота си повече няма да вкуся бананов кейк — заяви Майди, докато бършеше очилата си. — Какво, за бога, ви накара да заснемете...

— Хайде стига бе, да не съм ги снимал аз! — възмутено избухна Флин. — Господи, Майди, да не си мислиш, че...

— Нямаме представа кой ги е снимал — намеси се Фрея, която явно беше по-малко впечатлена от двамата мъже. — Фотоапаратът е открит в пустинята. Надявахме се да разберем от снимките кой е бил собственикът и какво е търсил там.

— Явно е изследвал — заяви Майди и когато стигнаха до една особено изкълчена поза, възкликна: — Как, за бога, може...

— Недей — спря го Флин. — Просто не коментирай.

Кадрите бяха общо трийсет и шест и ги прегледаха един по един. Някъде по средата Фрея реши, че това си е губене на време, и се върна в общото помещение. Флин остана приведен над апарата. Майди се въртеше около него, докато той методично не прегледа и останалите

кадри: взираше се внимателно във всеки с празната надежда, че би могло да се види нещо полезно. Когато стигнаха до последните няколко снимки, дори и Флин беше решил, че това е загубена кауза. И изведнъж се напрегна и се наведе към апарата.

— Какво пък прави сега? — попита Майди, когато забеляза интереса му, и се наведе до него.

Флин все едно не го чу.

— Моля те, извади ми тази. — И посочи последната снимка от ролката. Гласът му беше настойчив и развълнуван.

— Флин, ти наистина си стар приятел, но това... това просто не е мястото...

— Тук няма банани, Майди, уверявам те.

Египтянинът раздражено въздъхна.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита Фрея. — Кое е мястото на снимката?

Флин отново се беше загледал във фотографията и леко поклащаше глава, като че ли не можеше да повярва на очите си; устните му бяха разтегнати в съвсем лека усмивка.

— Не мога да съм абсолютно сигурен — каза накрая, — без да съм видял какво има на другата лента.

— Но си мислиш, че знаеш, нали?

След нова пауза той отвърна:

— Да, така мисля.

Погледна я. Макар лицето му да беше бледо и уморено, очите му блестяха... и беше невероятно привлекателен.

— Струва ми се, че е едно място, наречено Зерзура — продължи той.

— И къде се намира то?

За неудоволствие на Фрея, Флин не отговори. Вместо това само погледна още веднъж снимката, после отново часовника си. Изглежда, взе някакво решение, извади мобилния си телефон от джоба на дънките, набра някакъв номер с палец и отиде в другия край на стаята. Тя вдигна ръце, като че ли го питаше: „Какво става, по дяволите?“, но той я спря с разтворена длан и бързо заговори в слушалката. Когато свърши, прибра телефона, дойде при нея и я хвана за ръка.

— Какво и колко знаеш за Древен Египет? — попита я, докато я водеше към витото стълбище.

— Горе-долу толкова, колкото и за квантовата физика — отвърна тя.

— Значи ти е време за ускорен курс.

36.

Ясмин Малуф имаше тайна, която не бе споделила с родителите, братята и сестрите, съпруга си Хосни и с американския си работодател. Пушеше.

Като тайна, това не беше особено покъртително, не беше обаче, поне според нея, нещо, с което една дама би могла да парадирва. Докато Хосни навярно не би се смутил особено, ако разбере, семейството ѝ със сигурност не би одобрило. А господин Ангълтън беше подчертал изрично още в началото, че не приема да се пуши на работното място. Можела да прави каквото си поиска в хотелската стая, беше ѝ казал — „боже мой, можеш дори да се захванеш с културизъм, ако така се съсредоточаваш по-добре“, — но цигарите и гадната воня на пепел бяха стриктно аут.

Тя не беше страстен пушач — три-четири цигари „Клеопатра Лайтс“ на ден ѝ стигаха, — пък и не беше трудно да се лиши и от тях, когато дежуреше на подслушвателната станция. Единствено късно следобед желанието ѝ ставаше непоносимо. Тогава заключваше стаята, вземаше асансьора до долния етаж и припалваше, като се настаняваше в дъното на коридора, до отворения прозорец.

Днес усещаше по-силно желание от всякога. След като изпуши едната цигара, моментално запали втора и по този начин удължи нормалната си петминутна почивка в десетминутна. Тогава пък откри, че е свършила ментовите си бонбони, и се наложи да вземе асансьора чак до партера, за да се презареди. Когато накрая се върна в стаята, с подходящо прикрит тютюнев дъх и с добре изтръскана пепел от роклята, беше отсъствала почти двацет минути. Това не би било проблем, ако по време на отсъствието ѝ апаратурата не бе регистрирала разговор с мобилния телефон на Моли Кирнан — червената сигнална лампичка на записващото устройство, която отчиташе тъкмо този номер, светна обвинително в очите ѝ още щом тя отвори вратата.

Всяко друго обаждане към който и да е от останалите номера не би представлявало проблем. При посещението си този следобед обаче господин Ангълтън и беше наредил изрично да му съобщава незабавно за всеки разговор с нокиата на Кирнан. Ясмин Малуф Хлопна вратата, хвърли дамската си чантичка на леглото и с бързи стъпки се отправи към апаратурата. Грабна тефтера и писалката, натисна бутона Play и седна, готова да записва. Малко ефирно прашене, а след това приглушен и настойчив глас:

— Моли, Флин съм. В момента съм в Египетския музей. С Фрея Ханън. Проявяваме едни снимки — ще ти обясня по-нататък, — а после ще я заведа в Американското посолство. Можеш ли да се срещнеш с нас там? Въпросът е важен, Моли, и наистина спешен. Окей, благодаря ти.

Край на разговора.

Тя го прослуша отново, за да се увери, че е записала всичко точно, че не е пропуснала или сбъркала нещо. После вдигна специалния телефон, който Ангълтън бе монтирал в стаята, и набра номера. Отговориха ѝ след две извънмявания.

— Господин Ангълтън, Ясмин Малуф се обажда. На мобилния телефон на Кирнан има обаждане. Да ви прочета записа...

Вдигна тефтера си и започна да чете.

— Сигурен ли си, че няма опасност? — попита Фрея, докато влизаха в музея. Образът на преследвачите близнаци бе запечатан отчетливо в съзнанието ѝ, а в огромната, изпълнена с хора галерия се чувстваше болезнено уязвима след затвореното пространство на студиото. — Ами ако все още ни търсят?

— Мина повече от час — отвърна Флин, спря до огромен каменен саркофаг и огледа помещението. — Предполагам, че и да са помислили да идват тук, вече са го направили и са си отишли. Не мога да съм сигурен естествено, така че си дръж очите отворени. Ако видиш нещо...

— Тогава какво?

— Бягай.

Той се огледа още веднъж, после тръгна през галерията, все още със снимката на портала в ръка; Фрея се мъknеше след него. Флин

изглеждаше, ако не съвсем спокоен, поне по-хладнокръвен и по-самоуверен от нея, като че ли присъствието на толкова много древни предмети някак си разводняваше жестоката опасност, в която се намираха. Бяха изминали около половината дължина на кънтящата от гласове и тропачи крака огромна галерия, когато Флин заговори.

— Зерзура е изгубен сахарски оазис — обясни ѝ и отстъпи пред настъпващата към тях тумба облечени в еднакви сини униформи гимназисти, водени от учител със страдалчески вид. — В кабинета си имам доста прилична презентация на въпроса по системата пауър пойнт, но при сегашните условия трябва да се задоволиш с редактираната версия.

— Нямам нищо против — отвърна Фрея и се озърна неспокойно: не беше сигурна, че близнаците няма да изскочат иззад някоя статуя.

— Името произхожда от арабската дума зарзар — продължи Флин и се оживи, както ставаше винаги, когато говореше за специалността си, — която означава скорец, врабче или просто малка птица. Всъщност не знаем кой знае колко за мястото, освен че се споменава в средновековния ръкопис Китаб ал-Кануз, Книгата на скритите бисери, и най-вероятно се намира някъде около платото Гилф Кебир, макар че Де Ланси Форт^[2] го поставя в Голямото пясъчно море, а Нюболд...

Забеляза, че интересът ѝ угасва, и вдигна ръце, с което призна, че е прекалил.

— Извинявай, увличам се в прекалено много подробности. Риск на живота, прекаран в една-единствена област — никога не можеш да разкажеш историята просто. Всичко, което ти е нужно да знаеш за сегашните обстоятелства, е, че това е един изгубен оазис и че повечето изследователи на пустинята от началото на XX век — Бол, Кемал ел-Дин, Багнолд, Алмани, Клейтън — са се опитвали да го намерят, но без успех. Всъщност именно търсенето на Зерзура е предизвикало толкова много от първоначалните изследвания.

Стигнаха ротондата при входа на музея и продължиха към галерията „Старото царство“, в чиито стени бяха вградени статуи и барелефи.

— Много хора твърдят, че Зерзура всъщност никога не е съществувал — продължи Флин, погълнат от историята си и очевидно

безразличен към експонатите и тълпата наоколо. За разлика от Фрея, чийто поглед продължаваше да шари нервно.

— Твърдят, че всичко е само легенда. Като Елдорадо, Шангри-Ла или Атлантида — една от привлекателните, но в последна сметка измислени истории, за каквито дивите места като пустинята, изглежда, са добра почва. Самият аз винаги съм бил сигурен, че съществува, а Зерзура е просто друго име, много по-късно име, за онова, което древните египтяни са наричали уехат сецат, или Скрития оазис.

Хвърли поглед към нея, за да се увери, че още го слуша, и Фрея кимна да му покаже, че следи думите му.

— За нещастие, също както при случая със Зерзура, ние не знаем кой знае колко за уехат сецат. — Флин се намръщи, като че ли беше лично виновен за малкото данни. — Има обаче едно съществено изключение, което ей сега ще спомена. Иначе сведенията са изключително откъслечни и трудни за интерпретация: няколко фрагмента от папируси, някои твърде повредени петроглифи, няколко надписа и едно доста объркано споменаване в „Египтиака“ на Мането^[3] — няма да те отегчавам с изброяване на всичко. Представата, която досега сме успели да си изградим — трябва да повторя, че тя подлежи и на други тълкувания, е, че това е дълбоко дефиле, тук му казват уади, което тръгва от източната страна на Гилф Кебир, и то от много отдавна, още преди Сахара да е станала пустиня...

— А преди колко време точно е било това? — прекъсна го Фрея. Въпреки притесненията ѝ историята я увличаше все повече и повече.

— Ами точните дати е трудно да се определят. — Той явно беше поласкан от интереса ѝ. — Но тук става дума поне за десет, двайсет хиляди години преди Христа, може би дори за средния палеолит.

Терминът не означаваше нищо за Фрея, но тя не настоя за разяснение, за да не задържа разказа.

— Все пак е някъде далече в дълбините на предисторията — върна се към основната тема Флин. — Дори тогава дефилето, оазисът, наречи го както искаш, е било смятано за изключително важен религиозен обект и затова точното му разположение е било строго пазена тайна. Кога и защо е добило този статут, не знаем, но изглежда, го е запазило до самия край на Старото царство. Около две хиляди

години преди Христа. След което всички данни за разположението на оазиса са изгубени и той изчезва от историята.

Стигнаха края на галерията и започнаха да се изкачват по едно стълбище. По пътя към горния етаж тълпата туристи взе да се разрежда. Тук беше по-тихо и по-спокойно, отколкото на долния етаж. Флин я поведе обратно по пътя, по който бяха дошли — към ротондата, откъдето завиха към малка изоставена странична стая, по чиито витрини бяха изложени простички каменни и глинени артефакти, явно много по-стари от всичко, което бяха подминали досега. Той спря пред една, в която — оградени от два гребена от слонова кост и една керамична купа — бяха изложени три предмета, които Фрея разпозна: глинени обелиски с големината на човешки пръст. Върху всеки имаше символ, идентичен със символа от торбата на Руди Шмит. Тя прочете обяснението на етикета: „Оброчни миниатюри Бенбен, преддинастични (3000 г. преди Христа), Хиераконполис.“

— Какво са тези бенбени?

— Не бенбени, а Бенбен — поправи я Флин. Лактите им леко се докосваха. — Опасявам се, че в случая трябва да се зареем в доста усложнения свят на древната египетска космология. Знам, че това не е най-интересната тема за тебе, но ме изслушай, тъй като тя има отношение към нашите неща. Ще се опитам да го обясня простичко.

— Давай — съгласи се тя.

Младеж и девойка дойдоха случайно до витрината, хвърлиха поглед върху съдържанието ѝ, не се заинтересуваха и отминаха. Флин изчака да се отдалечат, после продължи:

— Бенбенът е важна особеност на древноегипетската религия и митология. В много отношения дори централната особеност. Той е символ на първоначалната форма на земята, първото парченце суха земя, появило се от Нун, изначалния океан на хаоса. Според Пирамидните текстове — засега най-старата известна сбирка египетски религиозни писма на — Ра-Атум, богът — създател, прелита над чернотата на Нун под формата на птицата Бену...

Той вдигна снимката и посочи дългоопашатата птица, издълбана върху трегера на портала.

— ... каца върху Бенбена и песента му възвестява първия изгрев. Затова и името, от древноегипетското уебен, означава „да се издигнеш

с блясък“.

Двамата младежи отново се замотаха покрай тях; този път момичето говореше по мобилния си телефон. Флин отново ги изчака да отминат, преди да поднови разказа си:

— Бенбенът обаче е нещо повече от символ. — Лицето му бе притиснато към витрината, лакътят му все така докосваше ръката на Фрея. — От древните текстове и надписи знаем, че той е бил действителен физически предмет — камък, оформен като обелиск. Някои учени предполагат, че по произход е метеорит или част от метеорит, макар че текстовете по въпроса са заплетени и подлежат на различни тълкувания. Онова, което знаем, е, че Бенбенът е бил разположен в светилището на големия слънчев храм на Иуну и — по всичко личи — е притежавал необикновени свръхестествени сили.

Фрея го изглежда любопитно и малко скептично.

— Знам, знам, че звучи като от „Похитителите на изчезналия кивот“, макар че вече имаме доста потвърждаващи сведения — в това число и документ от царския шумерски архив — и те са забележително последователни в описанието си. В тях се предрича как Бенбенът ще бъде въвлечен в битка като глава на фараонската армия, как ще издаде странен звук и ще излъчи заслепяваща светлина, с което напълно ще разгроми противника. А това навярно обяснява двете алтернативни имена, с които е бил назоваван: керу-ен Сехмет, гласът на Сехмет — Сехмет е древноегипетската богиня на войната — и инер-ен, седжет, камък на огъня. Между другото, точно това изобразява и символът. — Пръстът му се спря на мотива върху страната на глинения обелиск. — Седжет, йероглифът за огън. Оформеният като кръст край изобразява мангал с разпален в него огън...

Той отново спря и вдигна ръце както предния път.

— Това обаче се отклонява от нашата тема. Въпросът е, че Бенбенът и уехат сещат — Скрытият оазис — са били неразривно свързани и човек не може да говори за едното, без да спомене другото. По всичко личи, че камъкът поначало е бил разположен в един от храмовете на оазиса — както споменах, тук говорим за хиляди години преди Христа, дълго преди колонизацията на поречието на Нил дори да започне. И макар да не можем да сме сигурни, някои данни ни навеждат на мисълта, че оазисът е смятан за толкова свят, тъй като

Бенбенът е открит именно там. Между двете е поставян знак за равенство. Ето защо както уехат сещат, така и оазисът често се наричат по един и същи начин — инет бенбен, долината на Бенбена.

Погледна Фрея с безпокойство да не би да я е претоварил със сведения. Тя обаче му кимна да не се тревожи. След като погледна за последен път витрината, той и махна да излязат. Минаха отново под ротондата и излязоха в галерия с обърнати към атриума балкони.

— Има и още една причина Бенбенът да е свързан с всичко това. — Флин размахна снимката. — Това е несъмнено най-точното и най-подробното описание на Скрытия оазис, с което разполагаме, особено по отношение на Бенбена... Сега насам.

Завиха надясно към друга стая, също така празна — в нея имаше колекция изписани с йероглифи папируси. В другия край имаше висока до гърдите витрина, простираше се покрай цялата стена. Флин отиде до нея, спря, погледна надолу и на устните му заигра замислена усмивка. Вътре имаше папирус, покрит с неравни колони текст, изписан с черно мастило. За разлика от останалите експонати, повечето от които бяха калиграфски оформени, с прекрасни цветове и сложни орнаменти, този изглеждаше безличен и небрежен, йероглифите му сякаш се люлееха и се блъскаха един в друг, като че ли бяха написани набързо. Дори не приличаха на нормални йероглифи — символите бяха разхвърляни и изписани лошо, застъпваха се и приличаха повече на арабски документ, отколкото на традиционна египетска пиктограма. Фрея се наведе и прочете обяснителната бележка зад витрината:

„Папирус Имти-Хентика.
От гробницата на Имти-Хентика,
Върховен жрец на Иуну / Хелиополис,
VI династия, по време на царуването на Пепи II
(около 2246–2152 преди Христа).“

— Въпреки вида му, според много изследователи това е най-важният папирус в колекцията — каза Флин. — Ако се изключат списъкът с царе на Тюрин и текстовете от Оксирхинкус, това навярно е най-ценният египетски папирус.

Постави длани върху стъклото на шкафа. Начинът, по който се взираше в текста, издаваше почти благоговение. Последва мълчание.

— Открит е преди четиридесет години — продължи Флин накрая и внимателно плъзна длан по стъклото, сякаш галеше рядко животно. — От учения Хасан Фадауи, един от най-големите египетски археолози и стар...

Канеше се да каже „мой приятел“ или поне така се стори на Фрея, но след кратка пауза го замени с „колега“.

— Това е невероятна история, свързана с проучванията на Картър за Тутанкамон. Фадауи по онова време е бил едва двайсетгодишен, току-що завършил университета. Занимавал се с някаква неспециализирана работа по поддръжката на некрополиса на пророците — мястото, където са погребани великите жреци на Иуну — и попаднал съвършено случайно на гроба на Имти-Хентика. Печатите на вратата били непокътнати, което означавало, че останките от погребението не са пипани и всичко е точно както преди 4000 години. Просто не намирам думи да изразя колко важна е подобна находка — едно от съвсем малкото запазени погребения от Старото царство, предхождащо Тутанкамон с почти хилядолетие.

Макар че папирусът и историята му явно му бяха познати, в тона му звучеше благоговение, като на развълнуван ученик. Ентусиазмът му беше заразителен и увлече и Фрея и тя за момент забрави страховете си, сякаш те принадлежаха към друга реалност.

— И какво имало там? — попита тя нетърпеливо. — Какво са открили?

Флин замълча, като че ли се готвеше да поднесе нещо изключително.

— Нищо — отвърна той, но очите му блестяха дяволито.

— Нищо?

— Гробницата била празна. Нямамо украса, предмети, надписи, труп. Нищо... освен едно дървено ковчеже, а в него...

Той чукна по дървената рамка на витрината.

— Било ужасно притеснително. Печатът от цял свят бил там за събитието, президентът Насър също; затрупали Фадауи с подигравки и обвинения. Докато не разчел написаното на папируса. Тогава му станало ясно, че гробът е по-важен дори отколкото ако е бил натъпкан със златни богатства.

Нещо в начина, по който го каза, накара Фрея да изтръпне.

— Продължавай — настоя тя.

— Ами... това е изключително сложен документ, при това написан набързо, с нещо като йероглифна стенография. Все още се спори много за интерпретацията на отделни части, но по принцип в текста се говори главно за две неща: прави се преглед на живота и съвремението на Имти-Хентика, нещо като автобиография, а също и се обяснява защо трупът му не е положен в гробницата, която сам е подготвил за себе си. Няма да си правя труда да го преразказвам целия, тъй като първата част... — Махна с ръка към лявата страна. — ... не е особено свързана с останалото, дадени са сведения за различните звания на Имти, за задълженията му на върховен жрец — стандартни данни. Но по-нататък... — Той докосна горната част на витрината. Пръстът му сочеше някъде към средата на папируса. — ... става наистина интересно. Без видима връзка Имти изведнъж се впуска в дълго и хаотично описание на съвременната политическа обстановка и дава единствения що-годе подробен отчет за последните години на Старото царство, за сгромолясването му сред кръвопролитния хаос по време на Първия преходен период.

Фрея изобщо нямаше представа за какво говори. Но както преди, не каза нищо, за да не го прекъсне.

— Там всичко е изключително объркано — подхвана отново Флин — и аз перифразирам доста сериозно, но същината в разказа на Имти е, че той обяснява как точно Египет се разпада. Фараон Пепи II е стар и оглупял — бил на трона 93 години дотогава, най-дългото владичество на който и да е монарх в историята, — затова централната власт се сринала. Има глад, гражданска война, чуждестранно нашествие, масова анархия. По думите на Имти мястото на Маат, богинята на законността, е похитено от Сет, повелителя на пустините, хаоса, стълкновенията и злото.

Посочи друго място на папируса и продължи:

— Според Имти, изправени пред този тотален срив, водачите на страната се събират на тайно заседание и вземат важно решение: заради собствената му безопасност и за да не попадне ръцете на онези, които той нарича „злосторници“, Бенбенът да се премести от храма на Иуну и под предводителството на Имти да се пренесе обратно през пустинята в...

Спря, наведе се над витрината и започна да чете, гласът му изведнъж стана по-плътен и по-звучен, като че ли отразяваше ехтежа на отминали векове:

— ... сет итиу—ен, уехат сещат... — мястото на нашите предци, Скрытия оазис, тучната и зелена свещена долина в далечния Запад, на края на света, отвъд пясъчните пространства, в голямата стена на Сет.

Вдигна глава. Лицето му беше зачервено.

— Удивително, нали? Както споменах, това е най-доброто описание на оазиса по яснота и детайлност.

— Толкова ли е ясно?

— Кристално според древноегипетските стандарти — отвърна той. — Пясъчните пространства в Голямото пясъчно море, стената на Сет в източната страна на Гилф Кебир. Сет, както вече казах, е египетският бог на пустинята. По точност на описанието му липсва единствено пощенският код. И това не е всичко.

Той отново тръгна покрай витрината.

— По-нататък Имти описва самата експедиция — от доста интересна гледна точка, тъй като е съставил описанието преди самото събитие, т.е. предал е събития, които все още не са се случили. Отново няма да ти го преведа дума по дума, но последната част е важна.

Спря се към самия край на папируса, приведе се и отново зачете с плътен и звучен глас:

— Така ние достигнахме края на света, Западната стена, а окото на Хепри беше отворено. Когато минахме през Устата на Озирис и навлязохме в Инет Бен-бен, достигнахме хут аат, великия храм. Тук ще е домът ти, о, Огнен камък, от тук си дошъл, за да поставиш начало на всички неща, тук и се завръщаш сега. Това е краят. Портите се затварят, заклинанията за прикритие за изречени, казани са и двете клетви — нека злосторниците бъдат смазани в челюстите на Собек и погълнати от змията Апеп! Аз, Имти-Хентика, най-великият пророк, няма да се завърна от това място, защото волята на боговете е гробницата ми да остане празна завинаги. Моля се да тръгна по прекрасни пътища, да пресека небесната твърд, да се въздигна до великия бог и да се храня редом с Озирис всеки ден. Хвала на бога на слънцето Ра-Атум!

Спря и се изправи. Фрея зачака, но не последва нищо.

— Това ли е всичко?

Не можа да прикрие разочарованието си. След обширното встъпление очакваше ако не някакво зашеметяващо откритие, поне нещо като разяснение, нещо като намек какво става и защо става. А сега всичко ѝ изглеждаше по-объркано и по-неясно, отколкото когато Флин започна разясненията си. Окоето на Хепри, устата на не знам какво си, проклетия и змии — тия неща не означаваха нищо за нея. Почувства се като че ли е била преведена през сложен лабиринт само за да излезе там, откъдето е тръгнала, без изобщо да се е доближила до средата.

— Това ли е? — повтори тя. — Това ли е всичко?

Флин сви рамене.

— Както ти казах, за това няма много данни. Сега поне знаеш почти толкова, колкото и аз.

Дочу се внезапна гюрултия и в залата нахълта група туристи, водена от жена с вдигнат във въздуха затворен чадър. Минаха право напред, без изобщо да погледнат какво има наоколо. Фрея се загледа в папируса, после взе снимката от ръката на Флин.

— Щом е толкова невъзможно да се открие този оазис...

— Как Руди Шмит е бил там? — довърши Флин. — Това е въпросът за един милион долара, нали? Не по-малко смущаващо е, че цялата история около Зерзура — уехат сещат, е изградена около неговата „скритост“... а хората все пак от време на време попадат на него. Руди Шмит например. И онзи, който е дал данните, върху които се опира описанието в Китаб ал-Кануз — трябва да е бил бедуин: отдавна се говори, че някои пустинни племена знаят къде се намира оазисът, макар лично аз да не съм могъл никога да потвърдя това.

— Тогава как? — Фрея вдигна вежди. — Как попадат на него?

Флин разпери ръце.

— Един господ знае. Сахара е загадъчно място, в което се случват странни неща. Наивници като мене цял живот търсят оазиса, докато някой друг просто попада на него. Тук няма нито логика, нито основание. Ако искаш вярвай, но най-убедителното обяснение, което съм чувал, дойде от една ясновидка — необикновена жена, която живееше в шатра на Асуан. Тя твърдеше, че е преродената съпруга на Пепи II — царица Нейт. Каза ми, че оазисът е прокълнат така, че колкото повече го търси човек, толкова по-малка е възможността да го открие; че единствено хората, които всъщност не го търсят, в последна

сметка ще намерят къде е. За това мъдро твърдение ѝ платих петдесет паунда.

Усмихна се тъжно и си погледна часовника.

— Хайде, трябва да се връщаме.

Погледнаха за последен път папируса и тръгнаха по обратния път през музея. Накъде прозвуча звънец — известяваше, че работното време изтича.

— Алекс беше ли запозната с тия неща? — попита тя, докато се спускаха към партера. — С оазиса, с Бенбена?

Флин кимна.

— Двамата прекарахме много време из Гилф Кебир и аз обикновено я отегчавах с тия истории край лагерния огън. Макар че, откровено казано, тя се помъчи най-искрено да вникне в това. От друга страна, ако самият аз не чуя нищо повече за езерните отлагания през живота си, няма да се разочаровам особено.

Слязоха по стълбището и продължиха през залите на Старото царство. Тълпи посетители, направлявани от униформената охрана, се стичаха към главния изход.

— А какво е значението на оазиса? — попита Фрея. — Тоест дали той е... нали разбираш?

— Пълен със скъпоценности и богатства? — усмихна се Флин. — Много се съмнявам. Китаб ал-Кануз наистина твърди, че който го открие, ще попадне на големи богатства, но това почти сигурно е хипербола. Малко дървета и множество древни развалини — нищо повече. За науката това е страотно, но за обикновените хора... — той сви рамене — няма никакво значение.

— А Бенбенът? — попита тя.

— Това също — за лапнишарани като мене ще е огромно откритие. Един от тотемните символи на Древен Египет — ще е страотно. Но като се махне това, става дума за обикновен камък, колкото и рядък да е той. Нито е златен, нито нищо. Има безброй предмети с много по-голяма продажна стойност.

Отминаха ротондата с купола и влязоха в галерията с огромните саркофази. Фрея спря, кимна към снимката на загадъчния портал в ръката си и зададе въпроса, който я измъчваше, откакто я бе видяла:

— И защо, по дяволите, някой трябва да убие сестра ми заради това?

— Не знам — въздъхна Флин. — Съжалявам, Фрея, просто не знам.

Върнаха се в административната част на музея и се качиха по витото стълбище. Вратата на тъмната стаичка беше още затворена.

— Как е, Майди? — попита Флин, след като почука.

Нямаше отговор. Той почука отново, по-силно.

— Майди? Тук ли си?

Никакъв отговор. Флин почука за последен път, после натисна дръжката и отвори. Последва кратка пауза, докато очите му свикнат с тъмнината, после:

— О, господи!

Фрея беше зад Флин и широкият му гръб не ѝ позволяваше да види какво става. Тя го заобиколи и закри устата си с ръка. От гърлото ѝ се изтръгна задавен звук.

Майди лежеше на пода с широко отворени очи.

Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо. Навсякъде имаше лепкави локви кръв — по лицето на египтянина, по ризата и ръцете му; беше се стекла около главата му като ореол.

— О, Майди — изстена Флин и удари рамката на вратата с юмрук. — О, приятелю, какво ти направих?

— Салам.

Флин и Фрея се обърнаха. На едно канапе в дъното на стаята седяха близнаците. Единият държеше ролка проявен филм, другият — окървавен автоматичен нож. И двамата гледаха безизразно и невъзмутимо, като че ли сцената в тъмната стаичка не ги смущаваше повече от вида на човек, който пие чай или играе пинг-понг. Чу се тропот на крака и на витото стълбище се появиха още четирима бандити. Носът и устата на единия бяха страхотно подути — това беше човекът, когото Флин беше ударил в асансьора на Американския университет. Той извика нещо на близнаците и те кимнаха. Мъжът дойде до Флин, ухили му се злобно, а след това стовари огромните си ръце върху раменете му и заби със злоба коляно в слабините му.

— Та 'ала мус зъбри, я ибну луска^[4] — изръмжа, когато Флин се срути на пода и застана в агония.

За миг смайването на Фрея бе така голямо, че тя не можа да реагира. После сви юмрук и замахна към бияча. Ударът ѝ не стигна доникъде, защото някой сграбчи ръката ѝ, изотзад, дръпна я и ѝ взе

снимката. Тя се дърпаше, риташе и кълнеше, но те бяха много по-силни, а когато опряха дулото на пистолет до слепоочието ѝ, разбра, че няма смисъл да се съпротивлява, и се предаде. Изправиха все още стенищия от болка Флин и го претърсиха, взеха му мобилния телефон и го стъпкаха на пода. После ги забутаха към стълбището. Близнаците ги последваха, онзи със сгъваемия нож бършеше острието с носна кърпичка. Докато тръгваха надолу, Фрея изви глава и погледна първо покрития с кръв труп на Майди, а после Флин.

— Съжалявам. — Лицето ѝ беше преbledняло. — Не трябваше да ви въвличам в това. Никой от вас.

Флин тръсна глава.

— Аз съжалявам — прохриптя гласът му; от болка той едва произнасяше думите. — Аз не трябваше да те въвличам.

Преди да успее да го попита какво точно има предвид, един от бандитите изръмжа нещо и натисна пистолета в шията ѝ, за да я принуди да гледа напред.

Единствените шумове, които останаха, бяха стъпките им по металните стъпала и болезненото пъшкане на Флин.

[1] Антонио Беато (1825–1906), британски и италиански фотограф. Известен, покрай другото, със снимките си на архитектурни паметници и пейзажи от Египет и други места по Средиземноморието. — Б.пр. ↑

[2] Де Ланси Форт (1879–1933), британски военачалник, служил през цялата първа четвърт на XIX век в Близкия изток, където достига чин подполковник. Действителен член на Кралското географско дружество заради проучванията си на Либийската пустиня и търсенето на изгубения оазис Зерзура. — Б.пр. ↑

[3] Мането (навярно живял през III век преди Христа), египетски историк, писал само на гръцки. В най-важното му съчинение „Египтиака“ са дадени първите достоверни сведения за родословието на повечето фараони. — Б.пр. ↑

[4] Яж ми хуя, лайнарски сине. — Б.пр. ↑

37.

Сай Ангълтън седеше на една плоча в ъгъла на градината със скулптурите и наблюдаваше как избутват Флин и Фрея от страничната врата. Макар Броуди да куцаше лошо, а хората около него да го притискаха по-силно, отколкото трябваше, явно в групата нямаше нищо нередно, така че никой — нито туристите, нито дори облечените в бяло полицаи наоколо — не й обърна внимание.

Единствено Ангълтън ги гледаше внимателно, докато минаваха през градините. Изчака малко, после стана и ги последва, видя как завиха надясно по пешеходната улица пред музея и започнаха да се отдалечават от Майдан Тахрир. Заобиколиха го таксиметрови шофьори и продавачи на джунджурии, предлагаха пощенски картички, резбовани сувенири и неизбежното „специално пътуване до пирамиди и фабрика за папируси, което не се предлага от никой друг“ — Ангълтън им махна да се разкарат и тръгна след групата покрай хотел „Хилтън“ чак до Нилския крайбрежен път, където със запалени мотори чакаха две коли — черно беемве и сребрист микробус хюндай. Близнаците се качиха на беемвето, а двамата пленници бяха натикани в хюндая и вратата се тресна зад тях. В последния момент Броуди случайно вдигна глава и май забеляза Ангълтън, преди колите да се изгубят във вечерното движение.

— Мистър, искаш нещо старинно?

Момченце на не повече от шест-седем години се беше лепнало за него и му предлагаше грубо изработена съвременна резба на котка.

— Двайсет египетски лири — каза момченцето. — Много древна. Искаш?

Ангълтън не отговори нищо, погледът му следеше колите, които бързо се отдалечаваха по крайбрежния път.

— Десет лири. Много добра резба. Искаш, мистър?

— Онова, което искам — измърмори Ангълтън, — са някои отговори, по дяволите.

Гледа след колите, докато не се изгубиха, после бръкна в джоба си, извади пачка банкноти, пхна ги в ръката на момчето, обърна се и с тежки стъпки тръгна обратно към музея.

— Искаш до пирамидата, мистър? Искаш магазин за парфюм? Истински египетски парфюм. Много евтин, много добър за съпруга.

Ангълтън не каза нищо, само махна с ръка и продължи.

Моли Кирнан крачеше нервно и очите ѝ шареха между мобилния ѝ телефон и северната врата на посолството. Целият персонал и посетителите нямаше откъде другаде да минат и от време на време вратата на будката за охраната се отваряше и някой се появяваше. Всеки път Кирнан спираше и поглеждаше само за да тръсне глава и да продължи да крачи, да попипва телефона на кръста си с желание той да иззвъни. Вярно, вече бе звънил два пъти и Кирнан се обаждаше, преди да е свършил и първият сигнал, обаче обажданията не бяха това, което чакаше, затова тя учтиво, но твърдо ги прекъсваше.

— Хайде, хайде — шепнеше тя. — Какво става? Къде сте? Хайде!

38.

Кайро — Замалек

— И как точно смятате да ги изнесете от страната, господин Гиргис?

— Предполагам, че на това му казвате търговска тайна, мосю Коломбел. На вас ви е нужно да знаете единствено, че скулптурите ще пристигнат в Бейрут в уговорения час и на уговорената дата. При това срещу съгласуваната сума.

— И са от XVIII династия? Абсолютно ли сте уверен в това?

— Аз доставям онова, което съм обещал. Казано ви е, че предметите са от XVIII династия, и точно това ще получите. Не се занимавам с фалшификати и репродукции.

— С картуша на Ехнатон?

— С картушите на Ехнатон, на Нефертити и с всичко останало, както ви го описа експертът ми по антиките. За съжаление господин Осман довечера е зает с друго и не може да присъства, но бъдете спокоен — предметите съответстват на очакванията ви, а може би дори ги надвишават.

Мосю Коломбел — елегантен дребен французин с неестествено черни коси — се усмихна доволно.

— Ще направим добри пари от това, господин Гиргис. Много пари.

Гиргис разпери ръце.

— Това е единствената причина да съм в тоя бизнес. Ако позволите да ви посъветвам — равиолите с омари са изключително вкусни.

Французинът зачете менюто, а Гиргис отпи от чашата си с вода и обърна глава към двамата си колеги на масата. Бутрос Салах, набит, с четинести мустаци и цигара в ъгъла на устата, и Мохамед Касри — висок, брадат и с крив нос — също го погледнаха; тримата съвсем леко си кимнаха в знак на това, че сделката е в кърпа вързана.

Вечерята ненужно отклоняваше Гиргис от по-важните му дела, но Коломбел бе пристигнал в Кайро специално за срещата, а човек не бива да е нелюбезен с клиентите, готови да платят за крадени скулптури. Сумата, за която ставаше дума — два милиона долара, — беше нищожна в сравнение с проекта Зерзура, но бизнесът си е бизнес и затова срещата се състоя. Докато четиримата уточняваха подробностите около сделката, Гиргис раздражено потропваше с крак под масата, защото чакаше новини от лентата във фотоапарата, искаше час по-скоро да разбере дали тя ще ги отведе до оазиса. Беше се надявал да получи резултата по-скоро — хората му се занимаваха с негативите вече повече от час, — но макар и с усилие, запазваше спокойствие. Накрая бяха получили негативите, а също така Броуди и момичето, а това беше добре. Отпи още глътка вода, погледна мобилния си телефон и запрелиства собственото си меню в опит да се поразсее. Междувременно се появи един сервитьор и пошепна нещо в ухото му. Гиргис кимна, избута стола си назад и се изправи.

— Трябва да ме извините мосю Коломбел, но възникна нещо неочаквано и се налага да отида другаде. С колегите ми може да уточните всички подробности, а ако желаете, след като вечерята приключи, можем да ви предложим някои развлечения. За мен беше истинско удоволствие да работя с вас.

Стисна ръката на французина, който изглеждаше донякъде притеснен от неочакваното тръгване на домакина си. Гиргис обаче, без да губи повече време, се обърна и напусна заведението. Лимузината му го чакаше отвън. Шофьорът отвори задната врата, където вече го чакаше Ахмед Осман, специалистът по антики — пълничък човек с чорлава коса и очила с дебели стъкла.

— И така? — вдигна вежди Гиргис, след като затвори вратата.

Осман поклати глава и събра пръсти. По нещо неуловимо много приличаше на къртица.

— За съжаление нищо, господин Гиргис. Половината филм беше повреден, а другата половина...

И му подаде тесте снимки формат А4.

— Ненужна, абсолютно ненужна. Обърнете внимание, всички образи са от вътрешността на оазиса — по нищо не може да се разбере къде се намира. Това е същото, като да се опитваш да намериш къща в

средата на града, докато разполагаш само със снимка на банята. Напълно ненужна снимка.

Гиргис отегчено огледа снимките.

— Да не си пропуснал нещо?

Осман сви рамене и отново събра върховете на пръстите си.

— Прегледах всичко изключително внимателно, така че бих казал „не“. От друга страна... — той се усмихна притеснено — аз не съм световен авторитет по този въпрос.

— Броуди?

— Да. Професор Броуди е световният авторитет.

— Тогава значи е време да побеседваме с него. — Гиргис му върна снимките, вдигна вътрешния телефон на лимузината и даде указания на шофьора.

— Откровено казано, не мога да си представя как би ни помогнал — поклати глава Осман, докато колата тръгваше. — Дори да е успял да забележи нещо. Според хората той бил доста... голям инат.

Гиргис нагласи маншетите на ризата си и махна някаква пращинка от самото.

— Повярвай ми, Ахмед, след като приключим обработката на професор Броуди в Маншиет Насър, той ще е най-услужливият човек. Ще се моли да ни помага.

39.

Кайро — Манишет Насър

— Падна ми — промърмори Фрея, натисна хлебарката с маратонката си и бавно я размаза върху прашния цимент. Жълто-кафявите ѝ вътрешности се присъединиха към останките от другите хлебарки, които беше убила през последния час.

— Как си? — попита Флин.

Тя само сви рамене.

— Не съвсем... Как е? — Тя кимна към чатала му.

— Ще оживея. Макар че известно време сигурно няма да карам колело.

Тя се усмихна вяло.

— Какво мислиш, че ще ни направят?

Сега дойде ред на Флин да свие рамене.

— Според досегашния развой, нищо особено приятно. Но те знаят по-добре. — Кимна към тримата биячи, които кротко седяха срещу тях с автомати на коленете, и им подвикна: — Хей, момчета, какво сте намислили?

Отговор нямаше.

— Сигурно държат да ни изненадат. — Той се приведе и разтърка слепоочията си.

Бяха на най-горния етаж на нещо, което приличаше на недостроена сграда — голямо сумрачно помещение, осветено от едина-единствена флуоресцентна лампа, поставена на пода до охраната им. Макар подът, таванът и носещите колони да си бяха на мястото — гол бетон със стърчащи тук-там ръждиви железа, — имаше само три стени. Четвъртата страна на стаята беше отворена към нощта, зееща дупка към светлините на Кайро, като отвор на пещера, издигнат високо в скалите. Флин и Фрея бяха почти на ръба, седяха върху преобърнати щайги. Зад гърба им подът свършваше и зееше празно пространство чак до самата улица. Пазачите им бяха в средата на стаята, близо до

стълбището. Въпреки липсващата стена двамата бяха на практика затворници.

— Какво е това място, по дяволите? — попита Фрея още като ги докараха тук.

— Маншиет Насър — обясни ѝ Флин. — Тук живеят забалините.

— Забалините?

— Боклукчиите на Кайро.

— Отвлекли са ни боклукчии?

— Подозирам, че просто ни държат тук — отвърна Флин. — Според моите наблюдения забалините са порядъчни хора, макар и не от най-чистите.

Бяха се озовали тук преди един час и все още чакаха — а какво точно, никой от двамата не знаеше. Беше светло, когато пристигнаха, но вечерта се спусна бързо и сега всичко наоколо тънеше в мрак, а слабата светлина на лампата изобщо не прогонваше сенките от тглите. Молци и други насекоми жужаха около флуоресцентната лампа, въздухът беше горещ и прашен и навсякъде — просмукващ се и обхващащ всички — витаеше сладко-киселият мирис на гниещ боклук.

Фрея въздъхна и си погледна часовника — 18:11. Флин се изправи и се обърна, пхна ръце в джобовете си и се взря в нощта. Бяха в задната част на сграда, която се намираше на стръмен склон. Отдолу се ширеше разбъркан калейдоскоп от покриви и всичко се сливаше в неопределим хаос от мръсотия, тухлени и бетонни къщички, купчини смет. Докато останалата част от Кайро беше обляна от светлина — яркият килим от бяло и оранжево се простираше надалече, — специално този район беше потопен в мрак. Имаше някои слабо осветени прозорци — жалки мъждиви петна във всеобщия мрак, — а улицата долу грееше в мътнооранжево благодарение на няколко натриеви лампи. Иначе всичко беше тъмно — като че ли сградите, алеите помежду им и купчините боклук бяха потопени в черно мастило. Понякога долитаха викове, тракане на съдове, далечно стържене на машини, но нямаше хора, поне Флин не виждаше никого. В квартала властваше някакво призрачно чувство — беше като селище на фантоми, избутани до ръба на града на живите.

Флин пристъпи още по-близо до ръба и погледна към улицата далече долу. Някакъв камион пълзеше по хълма вляво, към тихия шум на двигателя се добавяше шумът от шишетата, които превозваше.

Мина точно под тях и забоботи нагоре, после изчезна зад завоя на улицата. След минута се появи друг камион, натоварен със стари електрически уреди. След него — в ярък контраст с порутеното обкръжение — се движеше лъскава черна лимузина. Флин се обърна към Фрея и каза:

— Изглежда, си имаме гости.

Едновременно с думите му отвън прозвуча клаксон и охранителите станаха. След малко по стълбите се чува стъпки, отначало тихи, после по-отчетливи; пристигащите — явно бяха повече от един — се изкачваха при тях. Фрея инстинктивно стисна ръката на Флин. Стъпките се чуваха все по-близо и по-близо и накрая в стаята влязоха двама души. Единият беше нисък и дебеличък, чорлав, държеше плик формат А4. Другият беше по-възрастен и по-слаб, с безупречно елегантно облекло, сивата му коса беше прилепнала към скалпа, очите му бяха пронизващи, а лицето жълтеникаво, с тънки, почти липсващи устни. Изглежда, той командваше парада, тъй като другите египтяни се отдръпнаха с уважение, за да му направят път. Той застана пред пленниците и ги загледа, без да казва нищо.

— Романи Гиргис — промърмори Флин.

— Познаваш ли този човек? — Фрея пусна ръката на Флин.

— Чува! съм за него — отвърна англичанинът, гледаше новодошлите предизвикателно. — Всички в Кайро са чували за Романи Гиргис.

И след кратка пауза повиши глас:

— Трудно е да си представи човек по-уродливо лайно от него.

Дори да се засегна, Гиргис не го показва. Вместо това кимна на спътника си, който стоеше на половин крачка зад него, взе плика от ръката му и го подаде на Флин.

— Не ти прилича сам да си вършиш мръсната работа, Гиргис — процеди англичанинът, извади тесте снимки от плика и ги запреглежда. — Къде са ти дебилите?

Гиргис се усмихна — гадничко, неприятно изражение, като на влечуго, което се кани да ухапе.

— На гости при майка си — отвърна на английски. — Много предани синове са, много нежни. И са много по-добри от мен. Както сам скоро ще се увериш, впрочем.

Усмивката му започна да се разширява, но бързо се преобрази в гримаса на отвращение, понеже една хлебарка пробяга по пода точно пред него и той отстъпи с мърморене назад. Един от хората му пристъпи напред и смачка насекомото, направо го размаза върху бетона. Едва когато се увери, че гадината е напълно унищожена, Гиргис се овладя, махна няколко въображаеми прашинки от ръкавите си и отново се обърна към Флин, но сега тонът му беше хладен и режещ като скалпел. Останалите египтяни стояха безмълвно и гледаха строго; огромните им сенки се проектираха на тавана.

— Ще разгледаш тия снимки — изръмжа Гиргис злобно. — Ще ги разгледаш, а после ще ми кажеш къде са направени. Къде точно са направени.

Флин погледна снимките и започна:

— Ами тази е от Тимбукту... Тази пък е от Шанхай, тази прилича на Ел Пасо, а тази... — вдигна снимката високо. — ... убий ме, ако това не е леля ми Етел в Торемолинос.

Гиргис го гледаше, все едно бе очаквал точно такъв отговор. Извади от джоба си пакетче влажни кърпички и бавно почна да си бърше ръцете. Мълчеше — чуваше се само тихото блъскане на молците във флуоресцентната лампа, а отвън — тракане на някаква каруца и далечни автомобилни клаксони. Накрая египтянинът хвърли кърпичката на пода и заговори на хората си на арабски. Един от тях вдигна лампата, сложи я на някакъв стол и насочи светлината към далечния ъгъл на стаята, където от пода до тавана бяха натрупани полиетиленови чували. До тях имаше машина, с отвор отгоре и разнообразни ръчки и бутони отстрани. Гиргис отиде до нея, дебеличкият заприпка подир него като послушно кученце. Двама от охранителите избутаха Флин и Фрея натам, като ги мушкаха с пистолетите си. Третият, човекът, който бе преместил лампата, отиде до стълбите и подвикна на някого долу.

— Знаете ли какво е това? — обърна се Гиргис към Флин и Фрея и погали с обич машината.

Те не отговориха, само го гледаха предизвикателно.

— Нарича се гранулятор — отговори египтянинът на собствения си въпрос. — Обичайно съоръжение в тази част на града. Най-често ги държат на партера, но ние качихме този тук за... специални случаи.

Изсумтя радостно и устата му отново се опъна в студената усмивка на влечуго.

— Дайте да ви покажа как действа.

Кимна на един от хората си и той извади автоматичен нож и го отвори. Флин се напрегна и мина пред Фрея, готов да я предпази. Изглежда обаче ножът не беше предназначен за тях. Мъжът отиде до купчината чували и разпори един. Отвътре шумно се изсипаха празни пластмасови бутилки и се разпиляха по пода.

— Тук няма много наука или нужда от познания — продължи Гиргис, извади нова влажна кърпичка и отново си избърса ръцете. — То е като детска игра. И то буквално, тъй като най-често именно децата на забалините управляват тези машини. Сега малкият ми помощник ще ви покаже.

Зад гърба им се чу шум и човекът, който бе извикал надолу по стълбите, доведе малко момченце. Беше мръсно и явно недохранено, най-много на шест-седем родини. Ръцете му се губеха в ръкавите на прекалено голямо за него наметало. Гиргис прошепна нещо на момченцето и то кимна, пристъпи към машината, протегна лявата си ръка и натисна един червен бутон с формата на гъба. Чу се ръмжене и прашене, после стаята се изпълни с оглушителен механичен тътен.

— Когато бях малък, тия неща ги нямаше — заяви Гиргис високо, за да го чуят покрай тътена. — Пък и от тях възникна нужда едва в последните десетилетия. В наши дни има толкова много пластмаса. Както винаги, забалините успяха да се приспособят към новото.

Момчето вече събираше с лявата си ръка бутилки от пода и ги слагаше в подгъва на наметалото си като в торба. Върна се при гранулатора и започна да ги слага една по една в отвора отгоре, пак с лявата ръка. Чу се съскане и прашене и по пода като градушка се посипаха пластмасови люспи с размера на монети.

— Както виждате, шишетата влизат цели и ножовете вътре ги нарязват — обясняваше все така високо Гиргис. — Резултатът е суровина за производителите на пластмасови изделия в града. Много просто. И много ефикасно.

Момчето вече беше вкарало всички бутилки в машината и по сигнал от Гиргис отново натисна червения бутон и тя спря.

— Много просто и много ефикасно — повтори египтянинът, гласът му ехтеше неочаквано силен в тишината, която се бе възцарила в стаята. — Макар че, уви, невинаги е особено безопасно.

Побутна момчето и то вдигна дясната си ръка. Ръкавът на наметалото му се свлече и се видя, че е ампутирана, с морави белези, като че ли е била потопена в синьо-розова боя. Стърчеше парче кост. Фрея ахна, а Флин поклати глава и от съжаление заради момчето, и от отвращение, че недъгът му се показва по този начин.

— Ръкавите им понякога се закачат за ножовете — със сияещо лице обясни Гиргис. — Ръцете попадат вътре и малките пръстчета се накълцват на каша, после китката и така нататък. Мнозина не успяват да стигнат навреме до болницата и умират от загуба на кръв. Кое то в много отношения е спасение. Тъй като и без това бъдещето, което ги очаква, не е особено блестящо.

Остави ги да осъзнаят думите му, като все така бършеше ръце с влажната кърпичка. После се обърна към Фрея:

— Разбрах, че сте катерачка, госпожице Ханън.

Фрея не отвърна нищо, само го гледаше и се чудеше накъде ли бие.

— За съжаление не разбирам много от тия неща — продължи Гиргис. — Те не са особено свързани с моя бизнес. Интересно ще ми е да науча повече. Например дали съм прав, ако смятам, че ще е много трудно човек да се катери само с една ръка.

Флин направи крачка напред и изръмжа:

— Не я закачай. Каквото и да искаш, по дяволите, не я закачай. Тя няма нищо общо.

Гиргис изцъка с език.

— Има, има. И то много общо. Точно затова ръката ѝ ще заминее в гранулатора, ако не ми кажеш къде са направени снимките.

— По дяволите! — изруга Флин и размахна снимките пред Гиргис. — Това са само развалини! Дървета и развалини. Как, за бога, мога да ти кажа къде са направени снимките? Може да са заснети навсякъде. Навсякъде!

— Е, остава да се надяваме, в името на госпожица Ханън, да ми кажеш точно къде е това навсякъде. Разполагаш с двайсет минути да разглеждаш снимките и да ми дадеш някои данни. След това...

Той блъсна червения стартов бутон на гранулатора и той пак застърга и затропа. Гиргис го натисна още веднъж и машината спря.

— Двайсет минути — повтори Гиргис, докато шумът от мелещия механизъм бавно заглъхваше. — Ще изчакам на долните етажи.

Захвърли влажната кърпичка и заедно с рошавия си придружител тръгна към стълбите, като внимателно заобиколи нещо — хлебарка, досети се Флин.

— Ти си убил сестра ми — викна Фрея след него.

Той спря и се обърна, очите му се присвиха, като че ли не беше сигурен дали е чул добре.

— Убил си сестра ми — повтори тя. — А аз ще убия тебе.

След малка пауза Гиргис се усмихна.

— Е, да се надяваме професор Броуди да ми каже къде са направени снимките, иначе ще трябва да го направиш с една ръка.

Кимна любезно и изчезна надолу по стълбите.

40.

Кайро — Бутнея

Близнаците дължаха на майка си изкуството да приготвят агнешкото както трябва: според мнението на всички, опитали въпросното ястие, най-добрата в Кайро, ако не и в цял Египет рецепта. Тайната, беше им казала тя, е агнешкото да се накисне в каркаде, колкото е възможно по-дълго, дори за цял ден, понеже обилният червен сос не само прави месото по-крехко, а и му придава фина, изпълваща устата със слюнки сладост, която и допълва, и засилва ефекта от останалите съставки на сготвеното гърне — лука, картофите, граха и боба.

— Първо окъпваме хубаво агнешкото — повтаряше им тя, докато бяха малки, и въртеше месото в хибискусовата марината. — После го слагаме да спинка във фурната и накрая то отива...

— В устата ни! — хорово довършваха близнаците, мляскаха и се галеха по коремчетата. Майка им примираше от смях, притегляше ги към гърдите си и ги прегръщаше.

— Малките ми мечета! — смееше се тя. — Малките ми чудовища!

Тази вечер, с цялото суетене около Гиргис — полет в пустинята, преследване из Кайро, — нямаше време месото да се накисне както трябва, така че просто го бяха натопили в каркадето, докато накълцваха и подготвяха зеленчуците, а след това изсипаха всичко в глиненото гърне и го сложиха във фурната.

Готвеха на майка си поне два пъти седмично, пък и по-често, ако не бяха заети с друго. Правеха го в тясната двустайна съборетина в Бутнея, където бяха израсли, сред мрачния лабиринт улички зад джамията Ал-Азар. Бяха се опитвали да я склонят да се премести да живее с тях или поне да се съгласи да й наемат по-удобна квартира, но тя се чувстваше щастлива тук, така че си остана тук. Те й даваха пари, купуваха нови мебели — сред тях голямо двойно легло, плазмен телевизор и DVD, — а и съседите се грижеха за нея. Въпреки това

близнаците се тревожеха. Годините бой от Ел-Тейбан — Змията, така наричаха баща им — я бяха оставили хилава и слаба. Макар Змията да бе изчезнал отдавна (след като двамата го пребиха жестоко), уврежданията оставаха. Дълбоко в сърцата си и двамата знаеха, че не й остава още дълго. Но това беше нещо, което нито един от тях не признаваше, нещо, за което никога не говореха. Беше прекалено болезнен въпрос. Тяхната мами беше всичко за тях. Всичко.

Когато агнешкото се сготви, го извадиха от фурната и кухничката се изпълни с превъзходния вкусен мирис на печено месо, примесен със съвсем лек дъх на джоджен — още една от тайните съставки на майка им. Отнесоха гърнето в стаята и го сложиха на пода. После седнаха скръстили крака около него и започнаха да си сипват с черпака в купичките; майка им се суетеше и мърмореше, сърбаше от лъжицата си, беззъбата й стара уста се сбръчкваше като изсушен плужек.

— Моите мечета — бърбореше тя. — Колко обичате да глезите вашето мами! Следващия път ще ме оставите аз да сготвя.

— Следващия път — съгласиха се те, но се спогледаха и си намигнаха, тъй като знаеха, че тя просто си говори, че всъщност обича да я обслужват и глезят. Пък и защо не? Беше се жертвала достатъчно заради тях толкова години. Най-доброто мами на света. Тя беше всичко за тях. Всичко.

Бърбореха си, докато се хранеха, или поне мами го правеше, докладваше им за всички новости и клюки в махалата: че на г-жа Гузми й се родил още един внук, а на горкия стар господин Фарид му махнали и втория тестис, семейство Аталас току-що си купило чисто нова електрическа печка („Шест котлона, представяте ли си! Шест! А като добавка получиха и безплатна тава за печене“.) Не ги попита за работата им, пък и те не й казаха. Единственото, което знаеше тя, беше, че е някаква обществена работа — това беше всичко. Нямаше никакъв смисъл да я тревожат. Още повече че те така или иначе не смятаха да работят за Гиргис още дълго. Вече бяха спестили повече от достатъчно, за да осъществят мечтата си — хранително заведение до Кайроския международен стадион, където да продават тамия, зеленчуково-хлебни кюфтенца и фатир, палачинка, полята със сос от зеленчуци, както и — разбира се — легендарното агнешко на тяхната мами. Още малко и щяха да се освободят. Гиргис, за това и двамата бяха съгласни, беше завършен и абсолютен гад.

След като приключиха с агнешкото, отнесоха чиниите до умивалника и — всеки с престилка на професионален готвач — ги измиха, а майка им се излегна в люлеещия се стол (бяха го задигнали специално за нея от един магазин за канцеларски мебели в Замалек) и започна да разтрива ходилата си и да си тананика нещо.

— А донесохте ли на своето мами нещо сладичко? — попита кокетно, когато се върнаха при нея. — Нещичко за десерт?

— Мами — въздъхнаха и двамата. — Не е добре за теб да ядеш сладко.

Тя се завайка, застена и започна да се моли, извиваше се в стола и мяучеше като гладна котка. Макар бяха против това, не им харесваше да ѝ отказват, тъй като това беше едно от малкото ѝ истински удоволствия. И така, докато единият пускаше DVD-то, другият постави върху поднос всичко необходимо — колан, лъжица, вода, запалка, напоен със спирт тампон, лимонов сок, вълнени топчета, — извади спринцовката, иглата и опаковката хероин от джоба си и ѝ би дозата.

— Моите мечета — промърмори тя, докато опиатът започваше да действа. Главата ѝ беше килната назад, очите затворени. — Малките ми чудовища.

Те държаха ръцете ѝ, галеха косата ѝ и я уверяваха, че я обичат и че винаги ще са до нея. После, след като тя отпътува към свой собствен свят, се настаниха на пода и загледаха DVD-то, като пляскаха с ръце в екстаз, макар да го бяха гледали вече петдесетина пъти — най-великия футболен мач, когато „Ел-Ахли“ победи с 4:3 „Замалек“ на финала за египетската купа през 2007 година.

*„Ел-Ахли, Ел-Ахли, наш любим отбор си ти.
Сбрал си футболните асове,
спецове по дълги пасове, с теб сме ние,
Дяволи червени, към победи славни устремени!“*

Припяваха си тихо, а зад тях тяхната мами въздишаше и се кискаше.

— Моите мечета — мърмореше завалено. — Малките ми чудовища.

41.

Кайро, Манишет Насър

— Всеки ден през последните десет години съм мечтал да видя подобни изображения — призна Флин, докато гледаше снимките в ръцете си. — Но като ги гледам сега, не мога да си представя нещо, което бих погледнал с по-голямо нежелание.

Размеси снимките като тесте карти и започна да ги преглежда отново една по една.

— Това може да е снимано навсякъде — изстена и безпомощно тръсна глава. — Абсолютно навсякъде.

Фрея изви шия и се взря към града през безстенната празнота в другия край на стаята. Чувстваше се необяснимо спокойна, като се имаше предвид, че двайсетте им минути бяха почти изтекли. Зад нея тримата им пазачи играеха карти до стълбището и явно напълно бяха забравили за тях. До нея Флин съсредоточено мъдруваше над снимките, както правеше от мига, в който Гиргис си тръгна. Очите му сякаш се мъчеха да вникнат в изображенията, а ръцете му трепереха.

Някои снимки бяха панорамни — на тясна, обрасла с дървета долина, чиито отвесни скали се въздигаха към ивицата бледо небе високо горе; изглеждаше така, сякаш някой е прорязал със скалпел дълбока цепнатина в скалите. Останалите снимки бяха по-конкретни — извисяващ се обелиск с огнения знак седжет, врязан върху всяка от четирите му страни. Широка алея със сфинкове. Величествен паметник на седнала фигура с човешко тяло и глава на сокол. Имаше колони и фрагменти от стени, както и още три снимки на портата — всичко беше обвито с много растителност: цветя, дървета и храсталаци, като че ли тухлените и каменните постройки, сътворени от човешка ръка, с времето бяха започнали да се връщат към природата, към първичното си състояние.

Тухли, гравирани каменни блокове, дървета, скали — нищо обаче не загатваше за мястото в по-широк план, за действителното местонахождение на оазиса. А времето им вече почти беше изтекло.

„Ще ми отрежат ръката“, мислеше Фрея, но изобщо не изпитваше ужас. Почти като че ли наблюдаваше сцената от страни. Като че ли чужд крайник, а не нейният, щеше да бъде надробен. „Ще ми отрежат ръката и вече няма да мога да се катеря“.

Но... по някаква необяснима причина я напушваше смях.

Хвърли поглед към часовника си — оставаха само няколко минути, — премести се до ръба на грапавия бетонен под и погледна към улицата долу. Замисли се дали да не скочи, но реши, че падането ще е прекалено дълго. Улицата беше на поне трийсет метра, вероятно дори трийсет и пет. Или щеше да се убие, или да си натроши костите като кибритени клечки. Нямаше и надежда да изпълзи по стената — първата ѝ работа бе да надникне навън и да я огледа. Просто нямаше как да стане. Пък и така или иначе пазачите щяха да скочат веднага, ако опитаеше.

— А не мислиш ли, че той просто искаше да ни сплаши? — попита тихо тя. — Това... грануляторът... смяташ ли, че наистина ще...

Флин вдигна глава, но веднага я сведе над снимките — не се престраши да я погледне в очите.

Този отговор ѝ стигаше.

Оставаха само минута.

Далече вдясно се чуваше боботене и светеха фарове — някакъв голям открит камион маневрираше бавно, за да завие в горния край на улицата. Подскачаше и се тресеше, а шофьорът ту натискаше, ту отпускате спирачките, за да не изгърве тежкото превозно средство. Фрея се зачуди дали да не се провикне, да помоли за помощ — но какъв смисъл? Дори шофьорът да я чуеше и да я разбере, какво би могъл да направи? Да извика полицията? Да се качи по стълбите и да ги спаси с голи ръце? Положението беше безнадеждно, наистина безнадеждно.

Тя обгърна раменете си с ръце и се зачуди колко ли ще я боли, дали изобщо ще я боли, или просто ще припадне.

— Ще можеш ли да ме отведеш до болница? — попита тихо. — Има ли болница наблизо?

— За бога! — изстена Флин измъчено. Странно, но изглеждаше по-притеснен от нея.

Камионът най-после се справи със завоя и сега бавно се спускаше към тях със скърцащи и стенещи спирачки. Беше натоварен с нещо, което отдалече приличаше на пясък или чакъл, макар че в тъмнината не можеше да се различи ясно — светеха единствено жълтеникавите улични лампи.

Единият от пазачите нададе тържествуващ вик, размаха картите пред двамата си съперници и потри пръсти в недвусмисления знак, че му дължат пари. Те с мърморене му подадоха сумите и тъкмо щяха да раздадат картите отново, когато отвън отчетливо долетяха три изсвирвания на автомобилен клаксон.

Часът бе дошъл. Като че ли я бяха зашлевили по лицето, Фрея изведнъж осъзна положението си. Разтрепери се и едва се сдържа да не повърне. Обърна се към Флин.

— Ще трябва да ми стегнеш ръката с турникет — прошепна плахо, очите ѝ бяха пълни със страх. — Когато... когато вече я няма. Трябва да ме стегнеш с нещо над лакътя, иначе ще ми изтече кръвта.

— Няма да ти направят нищо — отсече Флин. — Имаш думата ми. Само стой зад мене. Ще...

— Какво? Какво ще направиш?

Той, изглежда, не знаеше какво да отговори.

— Просто стой зад гърба ми — повтори уморено.

Тя пристъпи към него, а той хвана ръката ѝ и я стисна. За миг останаха така. После тя се пресегна и откопча токата на колана му. Флин стоеше неподвижно. Тя измъкна колана от гайките на дънките му и му го подаде.

— Турникет — прошепна. — След като... трябва да го стегнеш над лакътя ми. Обещавах ли?

Той отново не отговори.

— Моля те, Флин.

След кратка пауза той кимна, взе колана с лявата си ръка, а с дясната я погали по бузата.

— Просто стой зад мене.

Охранителите бяха прибрали картите и се взираха към стълбището, от което се чуваше шум от изкачващи се хора. Единият погледна Фрея и се захили, престори се, че отсича лявата си ръка в китката с дясната, ѝ заръмжа, все едно е бучащата машина. Фрея потрепери и се извърна, отстъпи до ръба и отново погледна камиона

долу. Той беше вече само на четиридесетина метра и все така се движеше като охлюв. Може би пък трябваше да извика? Да проглуши квартала с крясъци? Така или иначе нямаше какво да губи. Пое дълбоко дъх и отвори уста... но не издаде и звук. Само стоеше и гледаше как камионът идва все по-близо, ето, сега минаваше точно под една от мъждукащите улични лампи... Не беше натоварен, както ѝ се бе сторило, с пясък или чакъл, а с парцали — дрехи, изрезки от килими, мръсни валма памук, нещо като дунапренов дюшек...

— Флин — прошепна тя, раменете ѝ се стегнаха, по гръбнака ѝ протече ток. Повтори по-настойчиво: — Флин!

— Да?

Той се приближи към нея.

Фрея кимна към камиона, който вече беше на по-малко от двайсет метра от сградата.

— Гледал ли си „Бъч Касиди и Сънданс Кид“? — попита тя. — Епизода, в който двамата...

— ... скачат от скалата — довърши той. — Господи, Фрея, няма да стане. Прекалено е високо.

— Ще стане — настоя тя; опитваше се да изглежда по-убедена, отколкото беше.

— Няма да го улучим.

— Аз пък няма да им дам да ми отрежат ръката, Флин.

Зад тях изкачващите се стъпки се приближаваха. Флин я погледна, после камиона долу, после пак нея.

— Окей. — Но се намръщи, като че ли му предстоеше да изпие нещо много отвратително.

Пъхна снимките под ризата си, закопча я до яката и я набута добре в дънките. Единият пазач беше отишъл до гранулатора. Останалите двама все така гледаха към стълбището. Никой не им обръщаше внимание.

— Като преброя до три — промърмори тя, когато камионът се озова почти под тях. — Едно... две...

— Във филма те оцеляват след скока, нали?

Тя кимна, но добави:

— Макар че по-нататък и двамата ги застрелват. Три!

Хванаха ръце и скочиха.

За миг светът изгуби очертанията си, превърна се в неясен калейдоскоп от стени, покриви, балкони и простори за пране, преди да се намести отново, когато тупнаха в каросерията като върху дюшек. Фрея политна към задния капак, блъсна се в някакъв мокър дунапрен и почти си изкълчи врата, но иначе беше невредима. Флин нямаше такъв късмет — отскочи от един навит стар килим, излетя през канатата, размахал ръце във въздуха като пиян гимнастик, сгромоляса се върху купчина пластмасови бидони и след това по очи в купчина боклук.

Над тях се чуха викове.

Фрея се прекатери през задния капак на все така бавно движещия се камион и се смъкна на улицата. Флин със залитане се изправи. Левият му ръкав бе подгизнал от кръв — явно си беше порязал ръката на нещо остро в боклука.

Флин се огледа и посочи една тясна уличка между сградите срещу зданието, в което ги бяха държали. На виковете отгоре отвърнаха други — откъм близкия ъгъл. Двамата изтичаха до уличката и хлътнаха в черната ѝ паст. Забързаха слепешката в мрака, сбърчили носове от вкисналата, задушаваща смрад на боклук. Под краката им скърцаха и плъокаха какви ли не гадости.

— Тук има плъхове! — изпищя Фрея, като усети нещо — много неща — да се движи около глезените ѝ.

— Не им обръщай внимание! — нареди Флин. — Просто продължавай напред.

Вървяха упорито в мрака — повече по усет, отколкото с ясно съзнание къде отиват; мъглявата светлина на уличните лампи не помагаше особено. Флин се подхлъзна, с мъка се изправи и се изплю с отвращение. Фрея настъпи нещо, което отвратително приличаше на умряло куче или котка. Продължи напред, въпреки че мракът се сгъстяваше, а смрадта ставаше все по-отвратителна. След трийсетина метра уличката зави рязко вляво и започна стръмно нанадолните. Отпред нещо светеше — някакъв тесен процеп в долния край на уличката. Отзад, откъм ъгъла, се чуха виковете на преследвачите — псувни, крясъци и от време на време изстрели. Двамата продължиха с препъване напред, колкото можеха по-бързо, боклукът по краката им постепенно падаше от отъркването в стари консервени кутии и разни ламарини. Процепът светлина се приближаваше все повече и повече и накрая стените отляво и отдясно изчезнаха и те се озоваха на ръба на

почти отвесен триметров насип. Заобикаляха ги неугледни сгради, някакъв прожектор вляво от тях светеше с ярка, ледена светлина и към всичко това се прибавяше воня на фекалии.

— Скачай — извика Флин.

— Това е някаква гадна кочина!

— Скачай, за бога!

Бутна я в гърба, тя се хлъзна надолу и падна в лепкава каша от кал и слама. Ръцете ѝ потънаха в мръсотията почти до лактите, а негодуванието ѝ премина в тревожни писъци, когато някакви мазни неща започнаха да се лепят по нея. С мъка се изправи, обърна се и погледна нагоре, като пътьом плесна една покрита с лиги муцуна, която се опитваше да я ухапе за крака. Флин още стоеше на насипа, стиснал юмруци, лявата му ръка беше цялата в кръв. Дрънченето на консервени кутии ставаше по-силно — преследвачите им приближаваха.

— Иди там. — Флин ѝ посочи няколко бали слама в края на кочините. — Бързо!

— Ама защо...

— Просто иди там.

Тя нагази в калта, стигна до балите, изкатери се на четири крака по тях и надникна към уличката точно когато се появи първият преследвач. Изглежда, беше изпреварил останалите, защото се обърна и извика нещо. В същия миг Флин се хвърли върху него и със серия изненадващи крошета го запрати с главата напред към кочината. Ясно се чу звук на нещо строшено.

Флин клекна в калта, взе пистолета от отпуснатите му пръсти и набързо претърси джобовете му. Намери резервния пълнител, прескочи кочината, метна се на балите слама и натисна Фрея надолу, защото главорезите на Гиргис тичешком излязоха на улицата. Спряха се и се огледаха и макар да не видяха никого, откриха безразборна стрелба. Прасетата се разквичаха от ужас и се заблъскаха в кочината. Флин продължаваше да натиска Фрея с лявата си ръка, а с дясната стискаше пистолета и очакваше подходящия момент. В мига, когато той дойде, Флин без колебание натисна главата на Фрея още по-надолу, пусна я, коленичи и също почна да стреля — пръстът му ритмично натискаше спусъка, а ръцете му насочваха оръжието към различните цели. Изпразни пълнителя, смени го и изстреля още няколко куршума. После бавно свали оръжието. Ответен огън нямаше.

— Окей — въздъхна той. — Свърши се.

За миг Фрея не помръдна. Ехото от стрелбата постепенно заглъхна и остана само квиченето на прасетата и тракането на прозорци — хората надничаха да видят какво става. Фрея бавно се изправи на колене и надникна. Точно пред нея, проснати върху осветения насип, лежаха четири трупа.

— Господи... — прошепна тя. — Господи, господи!

Чуха се нови гласове и викове, далечен вой на сирена. Флин изчака още няколко секунди, взрян в уличката да не би да се покажат още преследвачи. После пхна пистолета в дънките си, издърпа ризата си върху него и помогна на Фрея да се изправи.

— Как успя? — почна тя, гласът ѝ бе изпълнен със съмнение. — Толкова много хора... Как може...

— После ще говорим — отсече той. — Да се махаме от тук. Хайде.

Преведе я покрай кочината и през ниска ограда от сгуробетон. Хората от прозорците им крещяха и ръкомахаха, воят на сирената ставаше все по-силен. Те бързо заобиколиха купчина смет и поеха по тясна тъмна улица. И двамата бяха още в шок и не им се говореше.

След петдесетина метра тропот на тичащи крака ги принуди да се мушнат в някакъв смрадлив вход. Спотаиха се в сенките, докато някакви деца минаха тичешком покрай тях — бърбореха развълнувано и бързаха да видят какво става. Фрея и Флин ги изчакаха да изчезнат, после продължиха по-бързо, тъй като улицата стана нанадолна и макар да криволичеше — значително по-широка. Подминаха ярко осветен магазин, после сергия за плодове, окичена с разноцветни лампички, след това кафене; все повече хора изникваха покрай тях, стана още по-светло и оживено, улицата се изпълваше с живот, колкото повече се спускаха по наклона. От погледите на хората разбираха, че са чули престрелката, а покритите с кал дрехи на Фрея и окървавената риза на Флин бяха свидетелство, че са свързани с нея. Ускориха крачка: чувстваха се болезнено видими и искаха час по-скоро да се махнат. Сочеха ги с пръсти, шушукаха зад гърба им, на два пъти някакви хора се опитаха да ги спрат, но Флин ги разкара. След още малко улицата се изравни и излезе на голямо сметище. Имаше паркирани камиони, гигантски контейнери за смет и жп линия, а отвъд нея — като сърдита река, отделяща тази част на Кайро от останалия град — натоварена

магистрала с три платна, по която фучаха автомобили. Те затичаха натам, излязоха на аварийното платно и с енергично махане спряха такси.

На шофьора никак не му се искаше да ги качи. Колата му била току-що почистена, обясни им той, а и съвсем скоро я бил претапицирал и не му се искало да я омаскаряват. Когато обаче Флин извади портфейла си и му тикна в ръката няколко банкноти, се примири и им махна да се качват. Флин седна до него, а Фрея, бледа и изтощена, се настани отзад.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Накъдето и да е — отвърна Флин. — Само да се махнем от тук. Просто карай. Бързо.

Шофьорът хвърли още един поглед на окървавената риза на клиента, сви рамене, завъртя стартера и се включи в движението. Флин се извърна и погледна Фрея, очите им се срещнаха за миг, после той отново се обърна напред, взе пакетче тоалетни кърпички от таблото, отвори го, затисна с тях раната на ръката си и се облегна на евтината пластмасова тапицерия. Фрея се наведе към него и каза в ухото му:

— Искам да ти благодаря, че ми спаси живота.

Той изсумтя снизходително и започна да обяснява, че той всъщност трябвало да ѝ благодари.

— Искам също така да спреш да ме будалкаш — прекъсна го Фрея с внезапно рязък тон, пресегна се между седалките, измъкна пистолета от дънките му и опря дулото в бъбреците му. — И да ми кажеш кой си ти всъщност, каква е цялата тази история и как, по дяволите, си замесил сестра ми във всичко това. Защото ако не го направиш, бог да ми е на помощ, на шофьора ще му се наложи да направи много по-голямо чистене, отколкото налагат свинските лайна по новата му тапицерия. Хайде, почвай.

Близнаците никак не бяха доволни, когато им позвъни Гиргис, ама никак. Току-що бяха дали продължение на мача след вкарания като по чудо гол на Мохамед Абутрейка в осемдесет и осмата минута и „Ел-Ахли“ изравни резултата — 2:2. А сега им се заповядваше да зарежат всичко и да отидат незабавно в Маншиет Насър. Ако се беше обадил който и да е друг, веднага щяха да му кажат да върви на майната си. Но

Гиргис си беше Гиргис и макар да не го харесваха — а и мразеха да ги прекъсват по време на мач, адски го мразеха това, — все пак беше шефът. Колкото и да бяха недоволни, те прибраха DVD-то, завиха майка си с одеяло, провериха има ли храна и разхладителни напитки за сутринта, оставиха пари на кухненския бюфет и излязоха.

— Говедо — измърмори единият, докато слизаха по стълбите.

— Говедо — съгласи се брат му.

— Ще останем още няколко месеца...

— И после тръгваме по свой път.

42.

— Окей, окей. Само махни този пистолет.

Тя се облегна и остави пистолета на седалката, по ръката ѝ остана върху дръжката.

— Добре, почвай.

Той не почна веднага, гледаше през прозореца на колата. Мрачните очертания на Маншиет Насър бавно оставаха зад тях, а под осветената стена на скалата Мукатам беше абсолютен мрак. Шофьорът запали цигара, пусна радиокасетофона и колата се изпълни с виещ женски глас под съпровода на далечна цигулка. Задминаха един мотоциклет — на задната седалка беше вързана овца, а мотористът караше отегчено, с примирено изражение. Измина почти минута и Фрея тъкмо се канеше да напомни на Флин, че настоява за отговор, когато той се пресегна към таблото и попита шофьора може ли да използва мобилния му телефон. Започнаха да спорят — жена му била болна, бавели се с наема, мобилните разговори били скъпи. Накрая се наложи Флин да наброи още няколко банкноти, за да може да се обади. Набра някакъв номер, натисна бутона за повикване, но веднага махна пръста си.

— Кой друг знаеше, че идваш при мен? — попита, загледан в телефона.

— Какво?

— В Американския университет. Днес следобед. Кой знаеше, че идваш при мен?

— Май забравяш, че ти трябва да отговаряш на въпросите ми.

— Стига де, Фрея.

Тя сви рамене.

— Никой. Е, Моли Кирнан. Оставих съобщение на гласовата ѝ поща. Господи, да не се опитваш да ми кажеш, че и тя е замесена във всичко това?

— Не по начина, за който си мислиш. — Той поклати глава. — С Моли се познаваме много отдавна.

— Какво искаш да кажеш?

Той отново не й отговори, просто гледаше мобилния телефон. Накрая натисна бутона за отказ, изтри номера, който беше набрал, и бързо набра някакъв есемес. Фрея се наведе да види, но на екранчето се изписваха арабски букви. Флин привърши с набирането, натисна „Изпрати“, измърмори нещо на шофьора и върна телефона на таблото.

— Чакам — напомни му тя.

— Имай малко търпение, Фрея. Има толкова много неща... не мога... Поне не тук. Първо трябва да отидем на едно друго място. Ще ти обясня всичко, обещавам ти, но сега не е подходящият момент. Моля ти се, трябва да ми вярваш.

Заговори на шофьора на арабски — даваше му някакви указания, а после се облегна на седалката и вдигна глава към тавана. Не каза нищо повече.

Пътуваха трийсет минути — всъщност петнайсет, защото половината време чакаха в задръстванията, — на север, както се струваше на Фрея, макар да не беше абсолютно сигурна. Подминаха някакви гробища, нещо като военна база и огромен облян в светлина стадион, излязоха от магистралата и завиха по широк булевард с палми от двете страни. След това навлязоха в плетеница от мрачни прашни улички между еднообразни четириетажни жилищни блокове. Мъждивите улични лампи заливаха всичко с жълтеникава светлина, като че ли сградите и настилната страдаха от жълтеница. Шофьорът явно нямаше никаква представа накъде са тръгнали и се остави на Флин да му казва посоките, тук надясно, там наляво или направо. Накрая спряха пред един блок, който по нищо не се различаваше от останалите. Докато Флин даваше на шофьора още пари, Фрея мушна пистолета под предната седалка: съзнаваше, че никога няма да го използва, а нямаше смисъл да го мъкнат с тях. Слязоха от колата.

— И къде се намираме? — попита тя, докато вървяха към сградата. Шумната музика от таксито заглъхна по улицата и всичко потъна в зловеща тишина.

— В Аин Шамс — отвърна Флин. — Предградие в северната част на Кайро. Мисля, че е подходящо, като се имат предвид обстоятелствата.

Фрея озадачено повдигна вежди.

— Спомняш ли си папируса, който разглеждахме в музея? Имти-Хентика го е писал в големия храм на слънцето в Хелиополис, а останките на големия храм — той тропна с крак по земята, — най-важния религиозен център в Древен Египет, днес са погребани под този жилищен квартал. На това му казват прогрес!

Влязоха в мрачно фоайе — с редица газови бутилки от едната страна и купчина строшени столове от другата — и тръгнаха по стълбището.

— Тук ли живееш? — попита Фрея.

Флин поклати глава.

— Не. Те го използват.

Фрея изчака да ѝ каже кои са „те“, но той не обясни, просто я поведе по някакъв тъмен коридор на третия етаж. Спряха пред една врата в средата и Флин наведе глава и се заслуша — тя не можеше да прецени дали за шум от апартамента или от коридора, — после почука три пъти. Почти веднага, като че ли някой стоеше зад самата врата, капачето на шпионката се отмести и след миг вратата се отвори широко. Пред тях стоеше Моли Кирнан.

— Слава богу — възкликна тя, хвана ръката на Флин, после на Фрея, издърпа ги в апартамента и затвори вратата. — Много се бях разтревожила.

Макар да бяха минали по-малко от четирийсет и осем часа от последната им среща, сега Моли се стори на Фрея по-възрастна, по-угрижена, очите ѝ бяха подпухнали от недоспиване, а кожата ѝ — посивяла и набръчкана. Тя се втренчи в тях, в мръсните им дрехи и окървавената ръка на Флин, после ги заведе в слабо осветения хол. Флин веднага почна да разказва за преживяванията им. Не особено подробно, само в общи линии, като започна с онова, което знаеше от Фрея за трупа в пустинята, за картата, за фотофилмите, а после премина към събитията от следобеда и вечерта. От начина, по който описваше нещата, Фрея изпита тревожното чувство, че Кирнан е запозната с неща като Скрития оазис, Руди Шмит, Романи Гиргис и платото Гилф Кебир — докато конкретните събития около двамата явно бяха новост за нея, замесените хора и места определена не бяха.

Кирнан ги сложи да седнат на едно канапе в хола и излезе. Върна се след минута с купа топла вода, домашна аптечка и стоманена болнична табла с разнообразни спринцовки и ампули.

— Флин ми прати есемес, че не сте в особено добра форма — обясни тя на Фрея, клекна пред англичанина и му щракна с пръсти да си навие ръкава. — В спалните има кърпи и чисти дрехи — дано да са ви по мярка, — но първо трябва да ви позакърпя. Ох!

Намръщи се, като видя раната на Флин — десетинасантиметров прорез над лакътя.

— Съблечи ризата, ако обичаш.

Той замърмори недоволено.

— Не ми се прави на срамежлив. Хайде, махай я.

Той стана, неохотно разкопча горните копчета, извади снимките от оазиса — бяха невредими, ако не се брояха петънцата кал върху най-горната — и ги сложи на пода. После свали ризата и седна отново. Тялото му беше жилаво и мускулесто, гърдите му бяха покрити с тъмни косми. Кирнан енергично и делово нахлузи хирургични ръкавици и се захвана да почиства ръката му с вода и памук, преди внимателно да дезинфектира раната с тампон.

— Майка ми беше медицинска сестра — обясни тя на Фрея, докато работеше. — Занимавала съм се с такива неща през целия си живот. Ти знаеш ли дали са ти правени ваксинации срещу тетанус и хепатит скоро?

— Нямам представа — сви рамене Фрея. — Виж, искам да разбера...

— Нека първо те почистим, после ще поговорим — спря я Кирнан с любезен, но твърд тон, като на надзирателка, която не оставя място за разисквания. — Ще се погрижа първо за Флин, после ще бия няколко предпазни инжекции и на тебе. Човек не бива да рискува да хване някоя от заразите, с които е пълен Маншиет Насър. Там се въдят всички познати на човека вируси. А навярно и някои, които са още неизвестни.

Привърши с почистването на ръката на Флин, извади от аптекката нещо като голяма химикалка и внимателно прокара върха му по раната. Върху разкъсаната кожа се разстла гъста прозрачна течност.

— Лепило за кожа — обясни тя, докато събираше краищата на раната. — Не е идеалното средство, но ще свърши работа, докато не я зашие хирург.

Флин се беше извърнал към прозореца, явно не искаше да гледа нито ръката си, нито какво правят с нея. След кратко мълчание каза

тихо:

— Не могат да го открият.

В първия миг Фрея си помисли, че говори на себе си, но видя, че очите му са насочени към Кирнан. Че думите му са предназначени единствено за нея.

— Иначе изобщо нямаше да ми покажат снимките. Не могат да го намерят.

Кирнан държеше краищата на раната и чакаше течното лепило да се втвърди.

— Ами картата на Шмит? — попита тя. — Нали казваш, че в нея имало координати, отчетени с компас, разстояния?

— Явно не са верни. Достатъчно трудно е човек да се ориентира в пустинята дори и с подходящото оборудване. Както изглежда, Шмит е разполагал само с един компас, и то със скъсана жичка на визьора. Така спокойно би могъл да отчете, че е петдесет километра встрани. Или сто.

В ситуацията имаше нещо нереално. Фрея имаше чувството, че изобщо не съществува.

— Но Гиргис има вертолети — възрази Кирнан, огледа раната да провери дали краищата са прилепнали добре, после почна да я бинтова. — Дори показанията да са сбъркани със стотина километра, той пак би могъл да го засече. Трябва му само да прелети над Гилфа най-грубо около мястото — една пълна с дървета долина не е чак толкова трудна за откриване, не мислиш ли?

— Не мога да го обясня, Моли, нито мога да обясня защо всички останали нещастници, които са претърсвали мястото през годините, са се върнали с празни ръце. Знам единствено, че ако беше открил оазиса, Гиргис щеше да ни убие, без изобщо да се замисли, без да си играе на „кажи ми къде е заснето това“. Явно е в безизходица, в сериозна безизходица.

Фрея стоеше и ги гледаше напълно объркана. Като че ли беше попаднала в някакъв сън и хем присъстваше в него, хем беше някъде другаде; беше там, но по някаква причина ѝ беше забранено да влиза в контакт с останалите.

Искаше ѝ се да извика: „И аз съм тук. Не съм невидима!“

Не каза обаче нищо и продължи да гледа и да слуша. Кирнан превърза и ваксинира Флин — той веднага си облече ризата въпреки

петната кал и кръв, каза на Фрея също да си навие ръкава и ваксинира и нея. Двете бързи боцкания в бицепса — едно за тетанус, едно за хепатит В — едва се усетиха. Майсторка.

След това Кирнан подхвана темата за кърпите и чистите дрехи и почна да обяснява как се регулира топлата вода:

— Душът малко заяжда, за съжаление, но...

И тогава Фрея най-накрая се озъби:

— Не ме интересува проклетият ти душ! — И отстъпи заднешком към вратата. — Нито кърпите, дрехите и не знам какво. Искам да знам какво става! Чухте ли ме? Искам да ми кажете какви сте вие и какво, по дяволите, става! Ако не ми помогнете, излизам от тази сграда и тръгвам към най-близкия полицейски участък.

Флин и Кирнан се спогледаха.

— Би ли седнала, Фрея? — тихо я помоли Кирнан и преднамерено бавно започна да прибира медицинските принадлежности.

— Няма да сядам! Искам да знам какво става! Колко пъти трябва да ви моля за това? Някакъв току-що се опита да ми отреже ръката, а вие ме пращате да вземам душ. Какво ви става, по дяволите!

Гласът ѝ се беше превърнал почти в крясък, зениците ѝ се бяха разширили от гняв и уплаха. Кирнан я остави да довърши, да си каже всичко, после отново я подкани да седне.

— Разбирам колко е трудно за тебе всичко това — започна тя внимателно, но твърдо. — И моля те, повярвай ми, Фрея, аз искрено съжалявам за всичко, което се случи. Ако бях помислила само за миг, че ще попаднеш в опасно положение, никога не бих ти позволила да останеш сама в Дакла.

Стана, пусна използваните тампони, спринцовки и бинтове в кошчето за боклук, загледа се за миг в него, после се обърна към Фрея:

— За съжаление, събитията невинаги могат да се предвидят. — Гледаше младата жена право в очите. — Човек просто трябва да се заеме с тях, когато се случат. Точно това се опитваме да направим и сега. Напълно права си да изискваш отговори и ще ги имаш — обещавам ти, — макар че първо Флин трябва да ми опише картината подробно. Независимо какво може да си мислиш, тук си сред приятели. В безопасност си. Моля те, Фрея, хайде да седнем и да поговорим.

И посочи канапето с жест едновременно умиротворителен и заповеден. Фрея се поколеба, но седна, макар и не на канапето, а на отсрещния фотьойл — на самия ръб, като че ли бе готова да скочи всеки миг. Кирнан се вторачи в нея и по лицето ѝ пробяга съвсем лека досада, като на учителка, чийто ученик съзнателно не е изпълнил задачата. После въздъхна, сложи купата с вода, хирургическата табла и домашната аптечка на прозорчето за сервиране към кухнята и седна срещу Фрея с ръце в скута като стара мома, с прав като дъска гръб. Нещо в обстановката, в начина, по който двамата седяха срещу нея, накара Фрея да се почувства като на интервю за постъпване на работа.

— Е? — попита тя колкото можеше по-твърдо.

— Е, както и сама се досещаш, с наскорошните събития са свързани повече неща, отколкото сме ти казали — започна Кирнан. Немигащите ѝ сиви очи бяха като късчета кремък. — Извинявам се от свое име — а сигурна съм, че Флин ще се съгласи да го направя и от негово, — че те оставихме незапозната с някои неща. За нещастие, тук са засегнати въпроси на националната сигурност — много важни въпроси на националната сигурност, — заради които не бяхме изцяло прями с теб. А ако го правя сега, то е, защото след всичко, което преживя, по-нататъшното увъртане ще е и безсмислено, и нечестно. Ще ти обясня какво става, Фрея; ще ти обясня и защо. Преди да го направя обаче, настоявам да ме увериш, че ще проявиш уважение към поверителния характер — изключително поверителния характер — на онова, което ти предстои да чуеш. Че нито една дума няма да излезе извън тия четири стени. Ще получа ли такова уверение от тебе?

Фрея не отвърна нищо.

— Ще получа ли такова уверение от тебе, Фрея?

Тя все така не отговаряше и тонът на Кирнан стана по-твърд:

— Фрея, ако не можеш да гарантираш...

— Няма да разкаже на никого, Моли — прекъсна я Флин. — Особено след като видя що за човек е Гиргис. Тя има повече основания да го мрази от нас. Тя е благонадеждна.

Кирнан продължи да се взира във Фрея с присвити очи. Накрая кимна и изражението ѝ малко омекна. А когато заговори, и гласът ѝ беше малко по-любезен.

— Съжалявам, Фрея, но трябва да разбереш, че положението е изключително деликатно. Изобщо не мога да си позволя риск. Залогът

е прекалено голям.

Фрея отмести поглед към Флин, после го върна върху нея и след кратко мълчание попита:

— Вие сте някакви шпиони, нали?

Кирнан приглади полата си и отново събра ръце в скута си.

— Аз работя за Централното разузнавателно управление, отдела по антитероризъм. Флин е...

— ... бивш шпионин — довърши той. — Имах кратка и твърде безславна кариера в МИБ, след която се взе решение, че светът ще е по-безопасно място, ако се посветя само на керамиката и йероглифите. Все пак там се научих как се стреля, така че сигурно не е било изцяло загубено време.

За съвсем мимолетен миг погледът му срещна очите на Фрея и веднага се отмести.

— А Алекс? — Фрея вдигна вежди. — И тя ли...

Кирнан тръсна глава.

— Сестра ти беше учен, Фрея, не шпионин. Тя ни помагаше, това е всичко. Точно както ни помага и Флин.

— С какво ви помагаше, Моли? И в какво, по дяволите, сте забъркали сестра ми?

Кирнан не отмести поглед от Фрея, само докосна златното кръстче на шията си.

— Мисля, че дойде време да ти разкажа нещо за Пясъчния огън — въздъхна тя. — Той е причината да сме тук в момента, причината аз да съм в Египет вече двайсет и три години и причината един крайно неприятен човек на име Романи Гиргис да не се спира пред нищо, за да намери местоположението на изгубения оазис Зерзура.

43.

Дакла

Макар Захир Сабри да живееше в къща с кухня и спалня, с две градини за зеленчуци отзад и една ливада с люцерна, истинският му дом беше пустинята. И винаги се връщаше там, когато нещо му тежеше на сърцето. Такъв беше случаят и тази вечер.

Не навлезе много навътре, само на няколко километра; ланд крузърът ту се издигаше, ту пропадеше из дюните като крехка лодчица сред океана, единственият му работещ фар хвърляше бледи отблясъци върху пясъка. Въпреки че всичко наоколо се сливаше в мрак — неясен коктейл от пясък, скали и лунна светлина — Захир, изглежда, знаеше точно накъде отива. Лъкатушеше из неравната околност, ориентираше се сред склонове и падини, движеше се сред каменистите участъци, като че ли бяха градски улици. Накрая зави в дълга долина между високи пясъчни склонове и спря до самотен закърнял пустинен храст.

Свали съчки и слама от каросерията и запали огън, той пламна веднага и се разгоря като разтварящ се под първите слънчеви лъчи портокалов цвят. Запари си чай в старо, почерняло от пламъците канче и запали наргилето. Наметна се с шал, тъй като нощта беше хладна, и се загледа в огъня, като леко всмукваше от мундщука. Чуваше се единствено тихото прашене на пламъците и някъде отдалече — меланхоличният лай на пустинна лисица.

Захир често идваше тук с брат си Саид или с любимия си син Мохсен, негов наследник и светлината на живота му. Заедно лагеруваха под звездите, пееха стари бедуински песни, разказваха и преразказваха историята на семейството си, как бяха дошли в Египет преди много векове от родината Рашайда в Саудитска Арабия. Толкова много промени бяха настъпили след това. Толкова много загуби. Палатките бяха изместени от бетонени и кирпичени къщи, камилите — от джипове, номадската свобода — от данъци и документи за самоличност, бумащина и какви ли не бюрократични ограничения. Но все пак в сърцето си те бяха останали бедуини, обитатели на пустинята

и пътешественици из нея; трябваше им да дойдат тук само за няколко часа, за да си припомнят това, да възстановят връзката със знатното си минало.

Тази вечер, докато пушеше наргилето, Захир мислеше единствено за това минало. И особено за паметта на прародителя си Мохамед Валд Юсуф Ибрахим Сабри ал-Рашайда, най-великия от всички бедуини, праотеца на неговото племе, който бе пресякъл с камилите си Сахара от север на юг и от изток на запад, докато в пустошта не бе останало и ъгълче, което да не познава, и зрънце пясък, върху което в един или друг миг да не е стъпвал.

Имаше толкова много прекрасни истории за стария Мохамед, толкова много разкази и легенди, предавани от поколение на поколение. Самият Захир ценеше един от тия разкази повече от останалите, защото в него се възплъщаваше всичко най-благородно за прародителя му, а и за целия му народ. Ето каква беше историята: веднъж, докато пътувал в дълбините на Сахара, на повече от двеста километра от най-близкия оазис, Мохамед попаднал на човек, който се клатушкарал из пясъците. Няма храни, нито вода, нито камила и лешоядите вече кръжали безмълвно над него в очакване на близката му смърт.

Непознатият, оказало се, бил бедуин куфра, от племето Бану Сулаим, заклет враг на ал-Рашайда. Самият брат на Мохамед бил убит при внезапно нападение на това племе и той би могъл напълно оправдано да пререже гърлото на нещастника още там с ножа, който до днес висеше на стената в хола на Захир. Вместо това той му дал вода, макар че собствените му запаси били съвсем зле, взел го на собствената си камила и седем дни пътували през пустинята, и двамата пред самия праг на смъртта.

— И защо направи това? — попитал го бедуинът куфра, когато накрая стигнали до оазис и намерили вода и храна. — Спасяваш ме, след като между нашите племена има толкова злоба, извършени са злини, които никога няма да се поправят?

— Много са задълженията на бедуина Рашайда, но нищо не е по-свято от грижата да помогнеш на изпаднал в беда непознат, какъвто и да е той — бил отговорът на Мохамед.

Обикновено тази история беше повод Захир да се почувства радостен и горд. Колко пъти само я беше разказвал на сина си с

настоятелното пожелание той да живее, както е живял старият Мохамед, да проявява същото достойнство, скромност и състрадание.

Тази вечер обаче, след всички скорошни събития, тя не го караше да се чувства нито радостен, нито горд. Вместо това го караше да изпитва непоносимо усещане за празнота и да се самообвинява.

Много са задълженията на бедуина Рашайда, но нищо не е посвято от грижата да помогнеш на изпаднал в беда непознат.

Той извади от джоба си металния компас, отвори го и огледа инициалите, гравирани върху вътрешността на металното капаче — АХ. Тъмните му очи отразяваха огъня, а думите на предшественика отекваха в главата му, виеха там и го тормозеха. Какъв смисъл имаше човек да познава пустинята така добре като него, да запазва живи всички стари истории и песни, щом не може да оправдае най-основното напътствие на предците си? Той имаше задължение, което не беше изпълнил. Тежестта от провала го потискаше, така че тази вечер — вместо да му помогне да заздравя връзката си с рашайдските си предци, присъствието му в пустошта само му напомняше колко недостоен е всъщност в сравнение с тях.

Много са задълженията на бедуина Рашайда, но нищо не е посвято от грижата да помогнеш на изпаднал в беда непознат.

Допи чая и смукна още няколко пъти от наргилето. Не бе намерил мира, за който жадуваше. Засипа огъня с пясък, прибра нещата в ланд крузъра и подкара към къщи. Дюните се точеха и полюшваха покрай него, като че ли пустинята му се заканваше с глава, за да му покаже колко е недоволна.

44.

Кайро

— Доколко си запозната с иранско-иракската война?

Гласът на Моли Кирнан долетя от кухнята — беше отишла да направи кафе. Точно такъв въпрос пък Фрея изобщо не очакваше.

— Лекция по история ли ще ми четеш? — подметна тя. — Днес вече изслушах една и колкото и да беше хубава, нещо нямам интерес към друга.

Кирнан надникна от прозорчето за сервиране от кухнята; нямаше представа за какво говори младата жена.

— Запознах я с проблематиката около Зерзура — обясни Флин. — В музея.

— Аха. — Кирнан кимна. — Не, няма да ти изнасям лекция — тия неща е по-добре да ги правят професионалистите. Просто ще ти дам обща представа за обстановката, без подробности.

Влезе в хола и постави подноса на пода.

— Извинявайте, но имам само нес кафе. — Подаде чашите на Фрея и Флин. — Освен това нямам нито мляко, нито захар, но все пак е по-добре от хич.

Взе третата чаша, отиде до прозореца, отмести пердетата и огледа улицата, преди отново да се обърне към тях.

— Е? Та знаеш ли изобщо нещо за тази война?

Фрея сви рамене.

— Всъщност не. Чух нещичко само когато нашите войски навлязоха в Ирак. Но не подкрепяхме ли преди това Саддам, не го ли снабдявахме с оръжие?

Флин се намръщи.

— Голяма издънка на свободната демокрация. Да подкрепяш някакъв диктатор убиец с ръце, потънали в кръв, заради изопачените си идеи за реалната политика...

Кирнан цъкна с език и отегчено тръсна глава.

— Дай да не почваме с политически спорове точно сега. На Фрея ѝ трябва да отговори и според мен най-важното е да ѝ ги дадем.

Флин не каза нищо, беше се взрял в чашата си.

— Войната продължи от осемдесета до осемдесет и осма година — продължи Кирнан. — И настрои Ирак на Саддам срещу Иран на Хомейни. Два изцяло варварски режима, макар Саддамовият да беше с една идея по-малкото зло. Ето защо, и тук ти имаш право, ние бяхме склонни да му предоставим финансови средства, разузнавателни данни, въоръжение...

— Химически оръжия благодарение на специалния пратеник на онова време Доналд Ръмсфелд — обади се Флин.

Кирнан отново цъкна с език.

— Подкрепяхме Саддам по съвсем същите причини, поради които го подкрепяха Британия, Франция, Германия, Италия, Русия и още десетина мощни държави. Алтернативата, а именно победа за Хомейни и неговите революционни фанатици, беше просто недопустима. Както се изрази тогава Кисинджър, наистина е жалко, че не могат да загубят и двете страни, но ако някой трябва да излезе победител, по-добре за всички нас ще е това да е Саддам.

— А и какъв верен съюзник се оказа той! — измърмори Флин.

Кирнан отново го изгледа с отегчение и продължи:

— Както и да е, за разговора ни в момента е от значение, че към средата на осемдесетте, след някои първоначални успехи, Ирак не беше водеща сила във военно отношение. Макар да разполагаше с по-съвременно оръжие и по-добре обучена армия, войната се бе превърнала в проточил се и изтощителен конфликт, а това беше от полза за Иран, който имаше три пъти повече войници на бойното поле и не го беше особено грижа за жертвите, защото винаги можеше изпрати попълнения.

Беше присвила устни, като че ли се отвращаваше от картината, която описваше.

— А фактът, че значителна част от иракската армия се състои от мюсюлмани шиити, създаваше допълнителни неприятности за Саддам — добави тя. — При положение, че той и изобщо хората от управляващия му режим бяха сунити.

Фрея отпи от кафето си — рядко и безвкусно, — без да спира да се чуди защо, по дяволите, я занимават с това. Флин се беше облегал

назад и се взираше в една пукнатина на тавана: вървеше от едната стена до другата.

— През осемдесет и шеста нервите на Саддам вече бяха сериозно опънати — продължи Кирнан и отново сложи лявата си ръка върху кръстчето на шията си. — Стана ясно, че дори и с помощта на Запада никога няма да успее да победи изцяло, а има и голяма вероятност да загуби войната. Приличаше на боксьор, който навлиза в последните рундове от мача, като знае, че е изостанал по точки, а противникът му има още резерви; затова той става все по-уязвим. Онова, което трябваше да направи Саддам, бе да нанесе силен и изненадващ нокаутиращ удар, с който да приключи конфликта и да изкара Иран от играта веднъж завинаги.

Спря, погледна Фрея в очите и добави тихо:

— А очевидната форма на този изненадващ удар беше ядрен удар срещу Техеран.

— Но нали не е имал... — почна Фрея невярващо.

— Ядрена бомба? — довърши мисълта ѝ Кирнан. — Да, наистина нямаше. Обаче я искаше много настойчиво. И въпреки твърденията на Ханс Бликс и останалите нежни души от ООН, независимо от официалните версии щеше съвсем скоро да я получи.

Отвън долетя внезапен пронизителен писък на биещи се котки. Кирнан отново погледна с опасение към прозореца, после седна на облегалото на канапето до Флин.

— Ако щеш вярвай, но да се направи ядрено оръжие изобщо не е трудна работа. Определено не и за човек, който разполага със сериозен научен потенциал, а Саддам разполагаше с такъв. Проблемът е да се намери необходимият разпадащ се материал, по-точно плутоний-239 или уран-235. Няма да се впускам в научни подробности — а и откровено казано, дори не разбирам от физика, — но добивът на който и да е от тези изотопи в достатъчно количество и със задоволителна чистота, за да се разположи в оръжие, е изключително сложен, скъп, отнемащ време процес, който през осемдесет и шеста, както и днес, е по силите само на шепа държави. Саддам никога не би могъл да го осъществи сам, а каквато и подкрепа да му оказваха останалите западни страни, те със сигурност нямаше да го приветстват с добре дошъл в клуба на ядрените държави. И така, той започна да търси другаде, опипа почвата при някои от най-безскрупулните търговци на

оръжие в света, за да провери могат ли да му доставят необходимата стока. И в края на осемдесет и шеста преговорите с един от тия търговци дадоха положителен резултат. — Допи кафето и добави: — Този търговец беше Романи Гиргис.

Фрея тъкмо искаше да я прекъсне, да попита какво общо има всичко това с убийството на сестра ѝ, с всичко, което се бе случило с нея през последните двацет и четири часа, но щом чу името на Гиргис, се отказа и вместо това попита:

— Гиргис търговец на оръжие ли е?

— И на много други неща — намеси се Флин и се размърда на канапето. — Оръжие, наркотици, проституция, контрабанда на антики — няма кой знае колко много гадости, в които да не е замесен. Търговията с оръжие обаче е едно от основните му занимания.

— И е намерил бомба на Саддам Хюсеин?

— По-точно петдесет килограма обогатен, оръжеен тип уран — взе думата Кирнан. — Достатъчно, за да се направят две бомби като онази над Хирошима. С един удар Саддам можеше да изравни Техеран и Мешхед със земята, да сложи край на иранската революция и да се установи като доминираща сила в целия район. Иначе казано, да промени курса на историята. Както, прочее, почти направи.

Остави време на Фрея да осъзнае думите ѝ, после се изправи.

— Искате ли още кафе?

Флин подаде чашата си, но Фрея задържа своята. Кирнан отново изчезна в кухнята. За миг погледите на Флин и Фрея се срещнаха, но двамата веднага обърнаха глави.

— Дори след четвърт век все още не сме съвсем сигурни за подробностите около сделката на Гиргис — чу се от кухнята гласът на Кирнан. — Онова, което знаем, е, че е получил урана чрез съветски посредник, Леонид Канунин — неприятен тип, убит в хотел в Париж през осемдесет и седма, — а той, от своя страна, го е получил чрез връзките си със съветската армия. Откъде точно е дошъл уранът, не успяхме да установим, пък и не е важно. Установихме обаче, че през ноември осемдесет и шеста Гиргис е наел самолет, регистриран на Каймановите острови, АН, управляван от някой си Курт Райтер, ветеран от транспорта на наркотици и оръжие по време на Студената война. Въпросният самолет осъществил срещата с Канунин на летище в Северна Албания, където двама пратеници на Гиргис получили

стоката срещу аванс от петдесет милиона долара. За да не подуши някой, товарът трябвало да се пренесе през две страни на триъгълника — първо до Хартум, а после до Багдад. Пристигането му там трябвало да донесе на Канунин още петдесет милиона, от които Гиргис трябвало да вземе двайсетпроцентовия си дял, а Саддам да си направи бомбата и да изпепели Иран. Завършено щастие.

Тя се върна с две димящи чаши. Подаде едната на Флин и отново се настани на облегалото на канапето. Настъпи тишина. Фрея се взираше в пода и обмисляше всичко, което бе казала Кирнан. После вдигна глава, погледна Кирнан право в очите и зададе въпроса, който бе искала да ѝ зададе преди пет минути:

— Не разбирам какво общо има всичко това със сестра ми. И с историята за Скрития оазис.

Кирнан се усмихна уморено.

— Вече стигаме и дотам. С две думи, ние разбрахме за цялата операция доста своевременно — от информатори в организациите и на Гиргис, и на Канунин. Данните ни обаче бяха твърде схематични. Знаехме какво е замислено, кои участват — онова, до което не успяхме да се доберем, бяха конкретните дати, места и часове. Бяха останали буквално няколко часа до срещата в Албания, когато установихме точно как ще бъде прехвърлен уранът и къде ще го насочат. Беше прекалено късно да ги хванем, преди да излетят. Имаше много малка вероятност да ги заловим в Бенгази, където трябваше да презаредят, но поради отношенията ни с Кадафи по онова време, усложненията щяха да са прекалено много. По-разумно беше самолетът да се проследи и да се задържи в Хартум, преди да е отлетял за последната отсечка към Багдад. Разполагахме с подразделение десантчици в саудитската част на Червено море, а и израелците бяха инструктирани да ни помогнат. Всичко щеше да стане като по учебник. Като по ноти. Ако съдбата, със своята мъдрост, не се беше намесила.

— Съдбата? — Фрея поклати глава, не разбираше нищо.

— Единственото, което не можехме да предвидим — въздъхна Кирнан. — Над Сахара АН-ът беше ударен от пясъчна буря и загуби и двата си двигателя. Една от подслушвателните ни станции засече сигнал за помощ някъде над платото Гилф Кебир, а после самолетът изчезна от радарите.

За първи път Фрея започна да се досеща за някои детайли.

— Паднал е в оазиса, така ли? Затова е било всичко. На Гиргис затова са му трябвали снимките. Самолетът се е разбил в Скрытия оазис.

Кирнан отново се усмихна, но по лицето ѝ нямаше и следа от радост:

— Не го разбрахме веднага. Знаехме само, че АН-ът е в района на Гилфа, а това е обширно място — пет хиляди квадратни километра камъни и пустиня. Шест часа след първия SOS обаче прихванахме второ радиосъобщение, този път от втория пилот на самолета, някой си Руди Шмит, който, по всичко личеше, беше единственият оцелял. Радиопредаването беше объркано, но Шмит все пак успя горе-долу да обясни къде е катастрофирал самолетът. В обрасла в дървета долина, каза ни, с развалини наоколо. Древни развалини, сред тях и огромен обелиск със странен символ.

— Бенбенът — промърмори Фрея. Макар стаята да беше топла, я полазиха тръпки.

— И без тези подробности самолетът би могъл да е единствено в уехам сещат — обади се Флин. — Няма други известни древни места на триста километра около Гилф Кебир, и със сигурност долини като описаната. Възможно е да е и някакво неизвестно място, но мотивът за Бенбена опровергава това предположение. — Той поклати глава, наведе се и вдигна снимките от пода. — Възможността е едно към един милион, към един милиард — продължи, докато ги оглеждаше. — С цялата Сахара, в която може да катастрофира, АН-ът се блъска точно в Скрытия оазис. Това е същото като да хвърлиш конец над Ню Йорк и той самичък да се вдене в игла. Такова нещо просто е немислимо. Невъзможно е.

На канапето, на една ръка от него, Кирнан също се взираше в снимките — виждаше ги за първи път — и очите ѝ блестяха.

— Всъщност търсим самолет, изчезнал преди почти двайсет и три години — каза тя замислено. — „Пясъчен огън“, това ни беше кодовото име за издирването. Дори в ЦРУ само малцина знаеха за проекта, посветените се брояха на пръсти. От самото начало бяхме решили да не уведомяваме египетските власти, за да не би някой да предупреди Гиргис. Дори и така, при наличната техника — сателитни снимки, авионаблюдение, разузнавателни самолети — би трябвало да можем да открием обекта за няколко дни.

Въздъхна и погледна Фрея.

— Стана така обаче, че проучихме всеки сантиметър от Гилф Кебир, плюс още двеста и петдесет километрова ивица наоколо, без да открием нищо. Наблюдавахме от въздуха, от космоса, по земята, проучихме всеки камък от Абу Балас и Голямото пясъчно море до Джебел Уейнат и хълмовете Йергуехда. А след това... — Тя отчаяно изпуктя. — Нищо. Не може двайсеттонен самолет да изчезне просто ей така. Повярвай ми, не си падам по окултизма, но казаното в папируса на Имти-Хентика за заклинанията и потайните изчезвания трябва донякъде да е вярно. Убедена съм, че друго обяснение не може да има.

Отвън прозвуча автомобилна аларма и почти веднага спря. Кирнан се изправи, пак погледна през пердетата и се върна.

— Първите няколко години хвърлихме всичките си налични ресурси за разрешаване на проблема. След това започнахме да възстановяваме събитията. Щом ние не можехме да открием оазиса, почти невероятно би било да го направи Гиргис или някой друг. Следяхме нещата внимателно, особено след единайсети септември две хиляди и първа — направо не ни се мислеше какво може да стане, ако терористична група като Ал Кайда открие, че петдесет килограма обогатен уран си лежат ей така наскреп пустинята. Все още наблюдаваме района с нормалните сателитни и въздушни средства, а и имаме група от отдела за специални случаи, която постоянно стои там да не би да се появи нещо. Главно разчитаме обаче на така наречените ПНОЦ, подчинени неоперативни цивилни лица, които познават, по най-различни причини, географските райони, от които се интересуваме, и които евентуално могат да попаднат на онова, което търсим. — Тя кимна към канапето. — Познавам Флин, откакто служеше в МИ6 през деветдесетте. После той... — тя се поколеба, като че ли търсеше подходящата дума — приключи връзките си с британското разузнаване и се върна към египтологията, премести се тук. Свързах се с него и го помолих за помощ. Това беше очакван ход предвид на някогашната му дейност.

— А Алекс? — не се отказваше Фрея.

— В случая сестра ти отново беше очевидният избор. Пътищата ни се бяха засекли още в Управлението, докогато тя беше на временна работа в картографския ни отдел. Щом чух, че се е заселила в Дакла, проверих досието ѝ и прецених положението. С изключение на Захир

ал-Сабри никой не познаваше Гилфа така добре като Алекс. Тя се съгласи да се включи, в замяна на което ние вляхме известна сума в проучванията ѝ. Ако трябва да бъде откровена обаче, тя май се съгласи най-вече заради предизвикателството... Останах с впечатлението, че в сърцето си е авантюристка...

Фрея тъжно поклати глава. Точно в такова нещо би се замесила Алекс, да — нещо трудно и интересно. От детството им помнеше, че тя никога не можеше да устои на предизвикателните загадки. Точно тази обаче я беше убила. Горката Алекс. Горката любима Алекс.

— ... уредихме нещата да са съвсем простички, доколкото е възможно — продължаваше Кирнан. — Аз бях единствената ѝ връзка, никакви други контакти с Управлението. А и ние вече бяхме почти убедени, че самолетът никога няма да се намери. Че всичко е поредната загадка от типа на Бермудския триъгълник. И изведнъж... — тя въздъхна и поклати глава — изведнъж след двацет и три години се появява трупът на Руди Шмит и целият проблем отново ни се стовари на главата.

Въздъхна още веднъж и разтри слепоочията си. Гледаше Фрея, но явно без да я вижда; изглеждаше по-загрижена, отколкото беше, когато с Флин бяха дошли в апартамента.

— Невероятно — каза Кирнан. — А и явно много тревожно. Саддам може вече и да го няма, но има много други, които биха се възползвали от урана. Романи Гиргис пък не е човек, който подбира с кого да си върти бизнеса.

Пак погледна през прозореца. Отново настъпи тишина.

— И сега какво? — обади се Фрея. — Какво мислите да направите?

Кирнан сви рамене.

— Няма кой знае какво. Ще направим компютърен анализ на това... — тя посочи снимките в ръката на Флин, — ще засилим наблюдението над Гилфа и върху Гиргис. Освен това... — тя разпери ръце — ще наблюдаваме, ще чакаме, ще си губим времето. Горедолу това е.

— Но Гиргис е убил сестра ми! — възкликна Фрея. — Той е виновен за смъртта на Алекс!

Кирнан сбърчи вежди и хвърли поглед на Флин, който едва-едва ѝ кимна, като че ли казваше: „Остави я“.

— Гиргис е виновен — повтори Фрея, лицето ѝ бе зачервено от гняв. — Няма да оставя това така. Ясно ли ви е? Няма!

Кирнан клекна пред нея и стисна ръката ѝ.

— Романи Гиргис ще си получи заслуженото. И за нищо друго да не ми вярваш, имай ми доверие поне за това.

Фрея мълчеше. Кирнан я гледаше право в очите. Накрая кимна и се изправи.

— Добре, мисля, че поговорихме достатъчно. А и наистина трябва да се изкъпеш. Не ухаеш особено приятно, особено отблизо.

И се усмихна, а Фрея — без особен ентусиазъм — ѝ отвърна. Наистина беше ужасно уморена.

— Спомена, че имало чисти дрехи...

— Първата спалня вдясно — упъти я Кирнан. — На леглото. Има и хавлиени кърпи. Внимавай обаче с крана за топлата вода, нали ви предупредих.

Фрея кимна, излезе в коридора, но спря, обърна се и каза на Флин:

— Извинявай за онова с пистолета. В таксито. Никога не бих те застреляла.

Той махна с ръка.

— Знам. Пък и не беше махнала предпазителя... А, и гледай да не изхабиш всичката топла вода.

Кирнан се отпусна в току-що освобождения от Фрея фотьойл, заслуша се в свистенето на душа в банята и въздъхна.

— Ужасно прилича на Алекс, нали?

Флин — отново оглеждаше снимките — вдигна поглед към нея.

— Но е и различна. И по-дива. А явно е и доста умна. — Вдигна една от снимките, извъртя я към лампата и я огледа внимателно. — Алекс така и не ми е казвала какво точно се е случило помежду им — добави сякаш между другото. — Никога не говореше за това.

Остави снимката и взе друга. Вдигна и нея и я заоглежда все така съсредоточено. Кирнан го наблюдаваше и барабанеше с пръсти по облегалката на фотьойла.

— Забелязваш ли нещо?

— Не. Макар че тази е интересна.

И ѝ я подаде. Беше на статуя с човешко тяло и крокодилска глава. Стоеше на голям кубичен постамент, върху който ясно се виждаха

йероглифи, изписани върху навита на кълбо змия.

— Собек и Апеп ли са? — попита Кирнан.

— Да. Същият символ за проклятие, който се среща в папируса Имти-Хентика. „Нека злосторниците бъдат смачкани в челюстите на крокодила Собек и после погълнати от змията Апеп.“ Само че тук има и нещо друго. Погледни. — Той се приведе, посочи с пръст долния край на снимката и преведе: — А вътре в корема на змията нека страховете им се превърнат в истина, а техните ресут бину — това са страховете от злото — да станат живо мъчение... Не е кой знае какво откровение, но е любопитно от научна гледна точка. И е още едно късче от мозайката.

— А това приближава ли ни повече към фактическия оазис?

Той се намръщи.

— Нито с милиметър.

Взе снимката, сложи я с другите в плика, пусна го на канапето и се изправи.

— На всяка цена ги дай да ги увеличат, но те уверявам, че в тях няма нищо. Губиш си времето, Моли. Снимките са безполезни.

Отиде до дървения шкаф до стената, отвори го и извади почти пълна бутилка уиски „Белс“ и малка чашка.

— С медицинска цел — поясни, като видя неодобрителния поглед на Кирнан.

Напълни чашката, изпи я на екс, сипа си още една, върна бутилката в шкафа и отново седна на канапето. За малко просто остана да седи там, като въртеше златистото уиски в чашата. Плисъкът на вода в банята още не беше спрял. Флин изпи половината уиски и се вторачи в Кирнан.

— Има още нещо, Моли.

Тя повдигна вежди и леко наклони глава.

— Мисля, че някой подслушва мобилния ти телефон.

Кирнан не реагира видимо, макар че внезапно спрелите да барабанят пръсти дадоха да се разбере, че забележката на Флин я е изненадала.

— Когато е пристигнала в Кайро, Фрея ти е оставила гласово съобщение — продължи той. — Че идва да ме види в университета. След трийсет минути се появи банда главорези и тръгна право към моя кабинет. Възможно е някой около университета да я е очаквал и да е

съобщил на Гиргис, но после, когато бяхме вече в музея, аз също ти оставих гласово съобщение. Резултатът — същата банда главорези се материализира и там — и преряза гърлото на мой много добър приятел. Съвпаденията са твърде много. Гиргис сигурно има достъп до твоя номер.

Познаваше Кирнан вече почти петнайсет години и никога не я бе виждал да изглежда разстроена. До този момент.

— Това е невъзможно — отсече тя и се изправи. — Направо невъзможно.

— Не мога да си го обясня по друг начин. Освен ако Фрея не лъже или пък ти не работиш за Гиргис, но някак си и двете възможности ми се виждат съмнителни.

Кирнан отиде до масата, бръкна в чантата си и извади нокиата. Размаха я във въздуха.

— Това е телефон от Управлението, Флин. В него не може да се проникне. Има всякакви пароли, пинове, специални начини за достъп — абсолютно защитен е. Дори шибаните руснаци не могат да проникнат в него.

Още едно нещо се случи за първи път — Флин абсолютно никога не беше чувал Кирнан да използва такива думи. Отпи още глътка от уискито и попита:

— А ако е някой от службите?

Тя отвори уста, затвори я и прехапа устна.

— Не — отсече накрая. И повтори: — Не. Невъзможно. ЦРУ не се занимава с шпиониране на личните дела на собствените си оперативни работници. Разбира се, технологията е налице, но да се използва срещу служител на Управлението — тук вече става въпрос за оторизация от най-най-високо равнище. Това не може... Не мога да повярвам. Просто не го вярвам. Обяснението трябва да се крие другаде.

Флин сви рамене, довърши остатъка от уискито, бръкна в джоба на дънките си, извади картичката, която Ангълтън му беше дал в хотел „Уиндзър“, и ѝ я подаде.

— При всяко положение мисля, че трябва да проучиш този тип.

Кирнан взе картичката и я прочете.

— Той ме държи под око. Появява се на места, където не би трябвало да бъде. В музея например, тъкмо когато главорезите на

Гиргис ни накараха да побегнем. Не мога да докажа нищо, но съм готов да се обзаложа, че както те, така и той, са разбрали за нас по един и същи начин. Какъвто и да е този тип, със сигурност не работи във Връзки с обществеността.

Кирнан бе впила очи във визитката. Ръцете ѝ трепереха, лицето ѝ бе пребледняло.

Шумът от душа спря и апартаментът потъна в тишина. Кирнан отиде до дамската си чанта, пусна картичката и телефона в нея и се обърна към Флин.

— Напускаш Кайро! — нареди с изведнъж станал твърд и властен глас. — И двамата изчезвате от Египет. Още довечера. Стана прекалено опасно. Изпускаме нещата. Вече сме ги изпуснали.

— Не искам да те засегна, Моли, но аз съм цивилен гражданин и не можеш да ми нареждаш какво да правя. Правя, каквото си поискам.

— Искаш да те убият ли?

— Искам да открия оазиса. — Той я гледаше твърдо, без да мигне. — И няма да замина никъде, докато не го открия.

За миг му се стори, че Кирнан е готова да избухне. Но тя пристъпи към него и сложи ръка на рамото му.

— Само за оазиса ли става дума?

Той погледна първо нея, после празната си чаша.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам те дали тук не е замесено нещо повече от интереса към египтологията и желанието да спреш Гиргис.

— Започваш да ми говориш като психоаналитик, Моли.

— Не, говоря ти като приятелка, на която си скъп и която не иска да пострадаш.

Той въздъхна и сложи ръка върху нейната.

— Извинявай, не го казах добре. Всъщност знаеш ли...

И спря. Кирнан стисна ръката му.

— Онова, което е станало с момиченцето, е станало, Флин. То е минало, отдавна е в миналото. А каквото и разкажание да си мислиш, че дължиш по този повод, ти си го изплатил отдавна. Време е да забравиш за това.

Той гледаше в пода, без да казва нищо.

— Знам колко важно е това за тебе — продължи тя. — Точно сега обаче са ми струпани толкова много неща на главата, че искам да сваля

грижите за тебе и за Фрея от плещите си. Моля те. Направи услуга на една стара жена и се махни от града. Поне докато нещата се укротят и се оправя с последствията от последните двайсет и четири часа, а те — повярвай ми — ще са сериозни.

Флин разтри очи и доближи чашката до устните си, забравил, че е празна.

— Ще съм по-полезен тук.

— Недей, моля те, Флин! — Кирнан ядосано тръсна глава. — Какво повече би могъл да направиш в сравнение с десетте години работа с Пустинен огън? Какво? Кажи ми?

— Мога да прегледам записките си отново. Материала от спътниковите снимки. Магнитометричните данни — може и да съм пропуснал нещо.

В гласа му се чувстваше нещо, граничещо с разочарование, като на дете, което се опитва да убеди мама и татко да го оставят до по-късно, за да види някоя от забранените за него телевизионни програми.

— Все трябва да мога да направя нещо — настоя той. — Трябва да има нещо.

— Флин, ти си прегледал материала хиляда пъти. Десет хиляди пъти, без да откриеш нищо. Вече сме в задънена улица.

— Мога да отида до Гилфа... Мога... Мога...

— Единственото място, където ще отидеш, е Кайроската международна аерогара, а оттам ще вземеш първия самолет...

— Мога да отида да се срещна с Фадауи! — Почти го изкрещя. — Да, мога да се срещна с Хасан Фадауи — повтори и вдигна очи към Кирнан. — Той твърди, че знаел нещо. За оазиса. Поне така казват. Сигурно са глупости, но поне мога да поговоря с него.

Кирнан се канеше да възрази, но спря. Вгледа се с присвити очи в англичанина — явно премисляше нещата.

— Нали твърдеше, че той не иска да говори с тебе? — попита накрая. — Че казал, че по-скоро ще си отреже езика.

— Това е начин да ми каже да се разкарам. Иначе си струва да опитам. При положение, че залогът е толкова голям, сто на сто си струва, не мислиш ли?

Беше усетил, че тя започва да омеква, и реши да се възползва от възможността.

— Ще си уредя среща с него. И ако той ме отпрати, ще направя каквото искаш — ще си взема творческа отпускат и ще се върна в Англия за няколко седмици. Моля те, Моли, позволи ми да опитам. Толкова далече съм стигнал, за бога! Не ми отрязвай квитанцията. Особено сега, когато имаме още възможности. Не сега, особено сега!

Тя стоеше и го гледаше, дланта ѝ се изкачваше към кръстчето на шията ѝ.

— А какво ще стане с Фрея?

— Е, ако живеехме в идеален свят, тя щеше да вземе първия полет и да напусне страната — отвърна той. — Макар че ако съдя по впечатленията си досега, няма намерение да си тръгне кротко.

Кирнан скръсти ръце. Последва нова пауза.

— Окей — въздъхна тя накрая. — Иди да говориш с Фадауи. Ако изобщо знае нещо, виж какво е. Но ако са само глупости...

— Тогава се махам от страната. Честна шпионска.

Вдигна ръка до челото си в псевдокозируване.

Тя се усмихна, стисна рамото му още веднъж, взе безжичния телефон от стойката до вратата и изчезна в кухнята. След миг обаче той чу гласа ѝ — Моли енергично и делово нареждаше на някого спешно да уреди два паспорта и да направи справка за свободните места във всички полети от Кайро през следващите дванайсет часа.

Флин се оказа прав — Фрея не си тръгна кротко.

Появи се след десетина минути, облечена с дрехите, които ѝ беше намерила Кирнан: дънки, риза, жилетка и кецове. Стояха ѝ удивително добре, макар да се бе наложило да подгъне малко дънките, а ризата и жилетката да ѝ бяха съвсем малко теснички. Изобщо не бе помислила да си слага и сутиена — бездруго беше с три номера по-голям.

Когато Кирнан обясни какво са решили — че заради собствената ѝ безопасност ще я качат на следващия самолет към място извън Египет, — тя отказа категорично. Била длъжна пред паметта на сестра си да остане и нямало да отиде никъде, докато не види Гиргис или в полицейска килия, или в ковчег. Опитаха се да я разубедят, да ѝ внушат, че не е в състояние да направи нещо, което вече не е направено, но тя само махна с ръка и настоя да придружи Флин.

— Значи положението е следното — започна тя, застанала в средата на стаята с ръце на кръста. — Или работим заедно, или отивам в полицията. Или пък ме задържате тук насила. Интересно ще ми е обаче да видя как ще го направите.

Разкрачи крака и сви юмруци, като че ли се канеше да започне боксов мач. Кирнан отегчено тръсна глава, а Флин се усмихна.

— Мисля, че каузата ни е загубена, Моли. С Фрея ще се срещнем с Фадауи и ако не излезе нищо, заедно отлитаме от тук.

Кирнан не беше доволна.

— Боже мой, това заприлича на пазарлък!

Фрея обаче беше непреклонна и Моли бе принудена да отстъпи.

— Все едно споря с непослушни деца — измърмори тя. — Докъде съм се докарала само — да водя преговори как да върша собствената си разузнавателна работа.

Но не изглеждаше чак толкова ядосана и макар гласът ѝ да оставаше суров, в очите ѝ искреше весело пламъче.

— Само дано не ме накарате да съжалявам — въздъхна тя.

Флин също взе душ и се преоблече, но неговите дрехи бяха в по-неуспешна комбинация, отколкото на Фрея.

— Изглеждам като почетен член на гей клуб — измърмори той и посочи провисналата си розова риза и бродираните дънки.

Кирнан грабна дамската си чанта и ги поведе към улицата. На стотина метра от блока, до една детска площадка, беше паркиран сребрист спортен джип чероки.

— Вземи го. — Тя подаде ключовете на Флин и посочи залепения от вътрешната страна на предното стъкло пропуск. — Води се към посолството, така че по-лесно ще минаваш през разните проверки. Имаш ли пари?

Флин кимна.

— Ако онова, което ми каза, е вярно, ще е най-добре да не ми звъниш на мобилния. Нито на стационарните телефони.

— Тогава как да се свързваме?

Кирнан извади бележник и химикалка, надраска някакъв номер и откъсна страничката.

— Докато не проверя останалите адреси, можеш да оставяш съобщения за мен тук. Това е надеждна линия и никой освен мене не я

знае. Би трябвало да е безопасна, освен ако не следят всички съобщения до и от Египет.

Подаде му листчето и Флин и Фрея се качиха в джипа.

— Поддържайте връзка — помоли Кирнан. — И се пазете.

— И ти внимавай — отвърна Флин.

Изглежда, нямаше какво друго да си кажат и Флин плъзна лоста на автоматичната скоростна кутия и потегли. Преди джипът да се е отдалечил, Кирнан извика след тях:

— Това няма нищо общо с момиченцето, Флин. Не си длъжен за нищо на никого. Запомни го. Всичко онова е история.

Той не каза нищо, само натисна клаксона и без да се обръща, засили, като преднамерено не обръщаше внимание на въпросителния поглед на Фрея.

Кирнан изчака колата да изчезне, после отвори чантата и извади мобилния си телефон.

— По дяволите — измърмори. — Как е възможно... По дяволите!

45.

Сай Ангълтън имаше пистолет, прекрасно изделие — „Колт“ 70 — с блестяща никелирана цев и палисандрова дръжка, украсена с ромбчета от платина и бисер. Преди години му го беше подарил един саудитски бизнесмен заради някаква работа и — както хората обичат да назовават колите или къщите си не като предмети, а като хора — пистолетът на Ангълтън също си имаше име: Миси, като луничавото момиче, негова съученичка, единственият мил към него човек, който не му се беше подигравал за дебелината, гласа или останалите физически недостатъци.

Той редовно се упражняваше с Миси по мишените на местния стрелкови клуб, изстрелваше маса пълнители — господи, как се пулеха инструкторите на добрата му стрелба, — а където и да пътуваше по света, винаги носеше Миси със себе си. Въпреки това, откакто я имаше, нито веднъж не я бе използвал по работа, дори не си бе помислял да си послужи с нея; предпочиташе да държи пистолета заврян в дъното на куфара като бебенце в люлка, доволен да го има, ако му потрябва.

Тази вечер обаче беше извадил колта, беше го разглобил, почистил и смазал, беше сложил нов пълнител и го бе пъхнал в кобура под самото. Тъкмо там се гушеше Миси и сега, правеше му компания в колата под наем, докато той наблюдаваше как Флин и Фрея се качват в черокито.

Беше проследил Кирнан дотук по-рано вечерта, движеше се след нея на безопасно разстояние — оставяше поне три-четири коли помежду им. Видя я как влезе в някакъв жилищен блок. Беше умна и умееше да се изплъзва. След двайсетина минути се появиха Броуди и момичето и тримата останаха в апартамента почти час, преди всички да излязат отново, а Флин и Фрея да се качат в колата. Това го накара да се чуди — дали да се върти наоколо и да види какво ще направи Кирнан, или да последва черокито. Запали двигателя и погали Миси; чувстваше, че трябва да вземе решение веднага.

Бяха го усетили, това беше ясно — защо иначе Броуди би изпратил последното си съобщение до Кирнан с нещо като код; такова нещо правеше за първи път. Доколко точно го бяха усетили, нямаше как да каже, макар да предполагаше, че става дума за общо подозрение, а не за конкретни факти.

Цялата работа беше досадна, крайно досадна, макар и не изцяло неочаквана. Нещата бяха започнали да се ускоряват и, както винаги става в този род дейност — всичко започваше с дебнене, игра на котка и мишка, после идваше цялостно преследване и накрая залавянето и смъртта, макар че кой точно щеше да загине, в този случай не беше ясно. Ето защо беше взел Миси. Усещаше, че нещата ще тръгнат на зле. И че вече са тръгнали.

Черокито зави зад ъгъла и се скри. Ангълтън страшно се интересуваше от действията на Кирнан и искаше да разбере какъв ще е следващият ѝ ход, защото все още имаше много неизвестни, но засега инстинктът му диктуваше да тръгне след Броуди и Ханън, да ги държи под око. Хвърли последен поглед към улицата — дали си въобразяваше, или Кирнан се мръщеше на мобилния си телефон, — даде газ и пое след джипа. Държеше кормилото с една ръка, а с другата набра номер на телефона си и го вдигна до ухото си.

В облицования си с дървена ламперия кабинет Гиргис сложи слушалката на вилката, приведе се над бюрото и сплете пръсти.

— Разположете се удобно, господа. Мисля, че тази нощ ще прекараме тук.

Бутрос Салах, Ахмед Осман и Мохамед Касри седяха на кожени столове с високи облегалки срещу него — Салах държеше тумбеста чаша коняк, а Осман и Касри пиеха чай.

— Това ли е? — изхриптя Салах с прегракналия си от цигарите глас. — Седим и чакаме?

— Това е — отвърна Гиргис. — Вертолетите вече трябва да са заредени. Оборудването готово ли е за натоварване?

Салах кимна.

— Тогава няма какво друго да правим.

— А ако просто ни разиграват?

— Тогава ще предоставим пълна свобода на близнаците — заяви Гиргис и кимна към един от мониторите на вътрешната телевизионна мрежа на стената. Там се виждаха двамата братя — играеха билиард в друго помещение.

— Това не ми харесва — измърмори Салах. — Никак не ми харесва, Романи. Биха могли просто да си заминат.

— Имаш ли по-добро предложение?

Салах измърмори нещо неразбрано, отпи от коняка и смукна от цигарата.

— Тогава ще чакаме — заяви Гиргис. — Ще седим и ще чакаме.

Преди час и половина, когато научи за бягството на Броуди и момичето от Маншиет Насър, беше близо до апоплектичен удар — крещеше и се чешеше, сякаш по кожата му пълзяха хиляди насекоми. Сега обаче човек не би могъл да го познае — беше спокоен, съсредоточен и целенасочен. Това беше черта от неговия характер, която много объркваше антуража му — как вулканичният му гняв изведнъж може да прелее в трезво равновесие, преди също така внезапно да се промени в предишната посока. Тази негова особеност го правеше непредсказуем, човек, с когото не знаеш как да се държиш, който те държи в постоянно напрежение и страх. А на Гиргис пък точно това му харесваше.

Един прислужник донесе още чай и четиримата отново преминаха през конкретните подробности, като се увериха, че различните елементи от операцията са готови за наместване, когато постъпят нови данни... ако постъпят. След това Касри и Осман се оттеглиха — Касри в библиотеката да поработи с лаптопа си, а Осман да се позабавлява с едно от момичетата, които Гиргис винаги можеше да предложи за отмора на гостите и сътрудниците си — и Гиргис и Салах останаха сами.

— Не ми харесва това — изръмжа Салах, докато гасеше цигарата си в пепелника и палеше следващата със запалката, която висеше на верижка около врата му. — Прекалено много оставяме на случайността.

Гиргис се усмихна. С Бутрос се знаеха отдавна. Касри беше с него вече двайсет години, а Осман едва седемнайсет. Салах, от друга страна, стоеше до рамото му от самото начало — бяха израсли заедно в едно и също жилище в Маншиет Насър. Оттогава и досега той беше

най-близкият му довереник, единственият, когото би могъл да нарече приятел, макар че ако се наложеше, не би се поколебал и за миг да му пререже гърлото. В този бизнес няма място за чувства.

— Всичко е наред, Бутрос — каза Гиргис. — Ако Броуди намисли нещо, ние ще сме първите, които ще разберем.

— Той извади от строя четирима от хората ни, по дяволите. Никой не е правил това. Никой! Сега би трябвало да изтръгваме очите на този мръсник, а не да киснем тук.

Гиргис отново се усмихна, стана от бюрото и потупа колегата си по рамото.

— Повярвай ми, Бутрос, ще му извадим очите, а и ще му отрежем пръстите и топките. Също и очите на момичето — за всеки случай. Но не преди да сме намерили оазиса. В момента само това е важно. Какво ще кажеш сега да изиграем една табла?

Салах продължи да мърмори още малко, но после се усмихна.

— Както едно време, а?

— Точно както едно време — потвърди Гиргис, седна на стола срещу него, измъкна красиво инкрустирана табла изпод масичката за кафе и я отвори.

— Спомняш ли си старите табли, на които играехме като деца? — Салах сбърчи чело, докато подреждаше пуловете. — Ония, които раздаваше отец Франсис?

— Какво ли стана с отец Франсис? — попита Гиргис.

— За бога, Романи! Не помниш ли, че се наложи да му видим сметката, след като разбра за дрогата и заплаши, че ще ни издаде?

— Разбира се, разбира се. Глупав човек.

Подредиха пуловете. Гиргис пръв хвърли заровете с кожената чашка. Дюшеш. Усмихна се по-широко. Изглежда, тази нощ късметът щеше да е на негова страна.

От страх да не би Гиргис някак да ги е проследил, Флин десетина минути прави резки завои наляво и надясно, като постоянно проверяваше в огледалото за обратно виждане дали нямат опашка. Накрая, след много промъкване и сменяне на посоката, излязоха на същата магистрала, по която бяха минали с таксито — или поне на

Фрея ѝ изглеждаше същата. След няколко минути англичанинът рязко изви волана вляво.

— Какво правиш! — изпищя тя и се вкопчи в таблото. Колата се завъртя и се плъзна в насрещното платно, където ги посрещнаха десетки примигващи фарове, придружени от какофония от клаксони. Флин някак успя да изправи волана и изведе колата в средното платно. Не откъсваше очи от огледалото за обратно виждане.

— Извинявай — измърмори. — Просто исках да съм сигурен.

Тя не му отговори от страх, че ако отвори уста, ще повърне. Висенето от тристаметрова скала май вече никога нямаше да ѝ се струва чак толкова опасно.

Върнаха се в центъра, пресякоха Нил и поеха по широка пълна с коли улица, която накрая, след много изчаквания по светофарите, ги изведе покрай пирамидите; градът лека-полека остана зад тях, а жилищните комплекси и блокове отстъпиха място на гол пясък и шубраци. Всичко беше тихо и неподвижно; остана единствено тихото бучене на двигателя и съскането на гумите по асфалта. Пътен знак им съобщи, че до Александрия остават 213 километра. Започнаха да набират скорост.

— Ако искаш, пусни си някаква музика — предложи Флин и чукна с пръст по CD-то на джипа. — Чака ни още доста път.

Фрея поразгледа съдържанието на кутията с CD-та, подмина разните химни и богослужебни сборки — че какво друго да очаква от Моли? — и накрая се спря на „Бавният влак“ на Боб Дилан. Извади диска и го пусна — от говорителите се разнесоха ниски протяжни тонове.

— И така, кой е този Хасан Фадауи? — попита тя, отпусна се и вдигна крака върху таблото. Пред тях се точеше низ от габарити — малки червени дупчици в живачния нощен пейзаж.

— Както вече ти казах в музея, тъкмо той откри папируса Имти-Хентика — отвърна Флин, даде мигач и задмина един камион. — Най-големият археолог, който се е раждал в тази страна. Жива легенда.

— Приятел ли ти е?

Ръцете му като че ли стиснаха волана малко по-силно.

— Бивш приятел би било по-точно — уточни той след кратка пауза. — А сега иска да ми отреже топките и да ме убие. С известно основание, ако трябва да съм откровен.

Тя го погледна и повдигна вежди. Изражението ѝ казваше, че иска да научи повече. Той не обясни веднага, остана загледан напред и задмина още една кола, този път такси, натъпкано с жени в черни роби. Тъжният носов глас на Дилан изпълваше купето на черокито. Покрай тях прелитаха билбордове — Александрийската банка, Застрахователна агенция Фараон, Дънки Чертекс, Електрически крушки Осрам, — проблясваха за миг пред фаровете на колата и изчезваха. Фрея вече започваше да си мисли, че темата е изчерпана. Флин с въздишка се пресегна и намали силата на уредбата.

— До днес съм направил само две катастрофални грешки в живота си. Три, ако се брой и преспиването с жената на класния ми в училище. А от тези две по-скорошната е, че станах причина Хасан Фадауи да бъде хвърлен в затвора.

Поклати глава, облегна се, така че ръцете му се опънаха на кормилото, и потрепери — дали защото се отвращаваше от онова, което щеше да ѝ разкаже, или защото наранената ръка го болеше, Фрея не би могла да каже. Един камион профуча в обратната посока и течението накара черокито да се разтресе. Нова пауза.

— Запознахме се, докато следвах в Кеймбридж. По ирония на съдбата по същото време урановата доставка на Гиргис се е насочвала към Скрития оазис. Той беше дошъл на едногодишна специализация. Запознахме се и Фадауи ме взе под крилото си, стана ми нещо като наставник — от него научих всичко, което знам за полевата археология. Като се има предвид разликата във възрастта ни, това така и не стана връзка между равни, пък и той може да прояви наистина отвратителни черти от характера си, когато поиска. Човек обаче трябва да му прощава, защото е наистина блестящ учен. Никога не бих защитил доктората си, ако го нямаше него, а когато кариерата ми в МИ6 се провали, той беше човекът, който ме прехвърли на преподавателска работа в Американския университет, като убеди Върховния съвет по антиките да ми предостави договор за разкопки в Гилфа. Всъщност нямаше да съм специалист в тази област, ако не беше той.

— Защо тогава го прати в затвора?

— Е, със сигурност не го направих умишлено. Беше повече...

Той махна с ръка, опитваше се да намери подходящата дума, но изглежда, не успя. Вместо това натисна бутона на прозореца и го

спусна няколко сантиметра. Вятърът разроши косата му.

— Случи се преди три години. Двамата работехме по един от проектите му в Абидос, правехме повторни разкопки около погребалния комплекс Хасехемуи — няма да те отегчавам с подробностите. Някъде по средата на работата помолиха Хасан да помогне при консервациите в храма на Сети I, най-важния паметник в Абидос. Върховният съвет имаше нужда от доклад за състоянието на вътрешните светилища в храма, Хасан беше вече на разкопките и имаше опит в тия неща...

Той спря, забави колата и свирна на две рунтави камили, които се бяха появили пред фаровете на самото платно. Животните се стреснаха, обърнаха се и побягнаха обратно в пустинята.

— За да не се впускам в подробности — продължи Флин, — Хасан отиде да работи в храма на Сети, а аз поех разкопките в Хасехемуи. Почти веднага започнах да забелязвам липсата на някои предмети от списъка с находките ни. Предупредих служебния наблюдател и той постави охрана на склада. След четири нощи хванаха човек, който търсуваше там и прибираше предметите — оказа се, че е Хасан. Твърдеше, че ги вземал само за по-внимателно проучване, че щял безусловно да ги върне, но когато претърсиха жилището му, откриха много други предмети, скрити в куфарите му, и положението му се влоши. Изглежда, от десетилетия беше задигал най-различни неща, от всеки обект, на който е работил — хиляди артефакти. Имаше дори няколко неща, свързани с Тутанкамон, отмъкнати от кайроския музей.

Поклати отново глава и хвана по-здраво кормилото, тъй като някакъв насрещен камион беше оставил дългите си светлини включени и за миг го заслепи. Далече вдясно от тях се появи нещо, което приличаше на военен лагер — редици огрени от прожектори бараки, заобиколени от бодлива тел, а до предния вход бяха подредени танкове, боядисани в камуфлажния цвят на пустинята, със заплашително насочени към пътя оръдия.

— Легендарен или нелегендарен учен, отношението на египетските власти към кражбата на антики е доста неопределено. Последва процес, наложи се да дам показания и съдът реши да превърне случая в предупреждение — прати го за шест години зад

решетките и му забрани завинаги да занимава с разкопки. На него, човек, посветил живота си изцяло на археологията.

Отново тръсна глава, прокара ръка през косата си и разтри тила си.

— И сякаш това не беше достатъчно гадно, той си внуши, че някак си аз съм нагласил цялата работа и съм го издал, защото съм искал да поема разкопките му. Опитах се да го посетя в затвора, да му обясня колко съжалявам, но когато ме видя, той откачи и се разкрещя — наложи се надзирателите да ме изведат. Не съм го виждал и не съм говорил с него оттогава. Разбрах само, че са го освободили преди няколко дни. Съсипан е във всяко отношение.

Флин намали скоростта, тъй като отпред се появи полицейско заграждение — няколко варела, преградили магистралата, а от двете страни будки за полицаите. Служителят, който извършваше проверките, махна на една кола да минава. Флин беше следващият и спря. Свали стъклото докрай и заговори на полицая на арабски, посочи му знака на посолството върху предното стъкло. Поговориха малко, после и тях ги пуснаха, като полицаят записа регистрационния номер на колата в тефтерчето си.

— И мислиш ли, че той ще ни помогне? — попита Фрея, след като тръгнаха отново; поде разговора от мястото, където го бяха спрели. — След всичко, което се е случило? Наистина ли го мислиш?

— Сериозно ли питаш?

— Съвсем.

— Не съм си го помислял и за миг. За бога, аз му съсипах живота. Защо ще иска да ми послужи?

— А защо тогава, по дяволите, сме тръгнали да се срещаме с него?

— Защото Фадауи казал на един мой колега, че знаел нещо за оазиса, а с петдесетте килограма много обогатен уран, до който може да се добере всеки, реших, че трябва да се проследи и най-беглата следа.

Погледна я косо, после отново обърна глава напред, натисна клаксона и изпревари колата, която бе минала преди тях на полицейската проверка. Фрея свали крака от таблото, пресегна се и усили звука на CD плеъра — дрезгавият глас на Дилан отново изпълни купето: пееше нещо за насилието и Египет, а това, в сегашните

обстоятелства, изглеждаше твърде подходящо. Тя погледна часовника на таблото — 21:35, вече бяха на път повече от час — и опря глава на стъклото. Огряна от луната, и сенчеста, и безлична, пустинята се носеше покрай тях. В далечината, почти на хоризонта, мъждукаше някакво огънче — навярно петролен или газов кладенец.

— А каква ти беше първата грешка?

— Моля?

— Каза, че си направил две катастрофални грешки в живота си. Коя беше първата?

Той натисна газта още по-силно — стрелката на километража подскочи на 140 — и каза само:

— Остават ни още петнайсетина минути.

46.

Кайро

Новината за Ангълтън — че след двайсет и три години в бента, ограждащ Пясъчния огън, се е появил пробив — дойде като гръм от ясно небе за Моли Кирнан, не на последно място защото тя и колегите ѝ винаги бяха действали извънредно предпазливо, бяха взели всички мерки операцията да остане абсолютно недостъпна за външни хора.

След като първоначалният стрес отмина обаче, а той отмина доста бързо, тя просто се захвана за работа, упорито, съсредоточено и уравновесено — като Моли Мрамора, както на шега я наричаше Чарли. „Твърда като този изискан камък и също толкова красива!“

Беше се обадила на когото трябва в Щатите — мобилният телефон беше само едно от множеството средства за контакт, с които разполагаше — и предупреди всички, които трябваше да бъдат предупредени за събитията, като добави и името на Ангълтън за позадълбочена проверка. И ако чувствата, надеждите и молитвите ѝ бяха с Флин и Фрея, в момента, докато пътуваше с такси към къщата си в кайроския район Маади, умът ѝ беше зает единствено с Ангълтън. Какъв беше той? Защо се намесваше? Какво искаше? Бръкна в чантата си и извади визитката, която ѝ беше дал Флин, прочете я механично няколко пъти, после извади джобната библия, подарък от любимия ѝ Чарли за трийсет и първия ѝ рожден ден, и я отвори на Псалм 64:

— „Запази живота ми от врага, който ме застрашава — прочете на глас, — укрый ме от заговора на коварните, от бунта на злодейците, които изостриха езика си като меч.“

Затвори очи, промърмори нещо, отвори ги отново, прелисти още страници, до началото на книгата на пророк Наум:

— „Господ е Бог ревнив и отмъстител; отмъстител е Господ и е страшен с гняв: отмъщава Господ на враговете Си.“

Кимна, затвори библията, притисна я до гърдите си, усмихна се и прошепна:

— И е съвсем прав.

47.

Пътят към Александрия

Пейзажът от двете страни на магистрала 11, главната пътна артерия между Кайро и Александрия, е почти изцяло пустинен — безлична шир от пясък и чакъл, разсичани от магистралата като низ от бодове през голямо парче етамин. Понякога ненадейно се появяват участъци с пищна зеленина — игрище за голф, горичка финикови палми, красиво разположена градина — и прекъсват пустошта, преди също така внезапно да изчезнат като пометени от неустоимата сила на пустинята.

Когато стигнаха един такъв зелен участък — в случая обширна бананова плантация — Флин забави ход и насочи черокито надясно по пращен черен път, перпендикулярен на магистралата. Широките зелени листа ги обгърнаха като завеси; сред тях като полилеи се люшкаха зреещи плодове.

— Семейството на Хасан някога било собственик на най-крупната в Египет фирма за износ на банани — обясни Флин, докато с друсане се придвижваха напред; тъмнината се отдръпваше пред фаровете на джипа. — Продали я преди десетилетия за абсолютно колосална сума, затова той винаги беше в състояние да финансира разкопките си. От каквото и да се е лишил, Хасан поне никога няма да остане гладен.

Продължиха да се друсат напред, а магистралата зад гърба им се загуби в облак прах; нощни пеперуди и други насекоми се удряха в предното стъкло и го зацапваха. След около километър банановите насаждения бяха изместени от дървета манго, които, от своя страна, изведнъж свършиха пред нисък плет, зад който се простираше невероятно подредена, почистена и поддържана морава, водеща към обширна варосана къща с прозорци с кепенци. На покрива имаше ветропоказател. Флин подкара по пътя около моравата, излезе на паркинга пред сградата и изгаси двигателя. Само в една от стаите на

долния етаж светеше, тънките лъчи се процеждаха през дъсчиците на кепенците.

За малко той остана неподвижен, само пръстите му барабаниях по волана, като че ли не му се искаше да напусне сигурността на черокито. Всичко беше тихо, като се изключи цвърченето на щурците и шумът от охлаждащия се метал. Накрая той отвори вратата, извъртя се навън и обувките му изстъргаха по чакъла.

— Ще е по-добре да ме изчакаш тук, Фрея. Ще поговоря с него и ако нещата потръгнат, ще дойда да те взема.

— А ако не потръгнат?

— Тогава най-вероятно ще се отправим към аерогарата.

Удари с юмрук покрива на джипа, стегна се и тръгна към входната врата. На половината разстояние системите за безопасност се включиха и го заля ярка студена светлина. В почти същия миг оглушителен гръм от огнестрелно оръжие разтърси нощта и земята около краката на Флин избухна във фонтани от кал и камъчета. Той замръзна, после направи крачка назад, замръзна отново, когато нов изстрел улучи земята точно зад краката му. Доletя сухо тракане, а после и глас — красив, културен и развълнуван.

— О, господи, ето я сладката справедливост! О, господи, това е толкова сладко!

Някакъв мъж изплува от сенките край къщата — не носеше нищо, освен провиснало долнище на пижама; тъкмо слагаше патрони в стара ловна двуцевка. Приблужи се към края на кръга, очертан от прожектора, спря, затвори пушката, вдигна я до рамото си и я насочи право в главата на Флин.

— На колене, Броуди! На колене, както подобава на мръсно интригантско псе като теб!

— Хасан, моля те...

— Млъкни и падай на колене!

Флин погледна за миг към джипа, вдигна лекичко ръка, за да покаже на Фрея, че трябва да стои на мястото си и да не прави резки движения, после бавно коленичи. Мъжът злорадо се изкиска — див, гърлен звук, приличаше повече на кучешки лай, — направи още крачка напред и натриевата светлина на прожектора го заля изцяло.

— Три години чакам и накрая, накрая... Точно така! Ще стоиш на колене, мръсна предателска гад!

Ако се съдеше по високото чело, блестящите сини очи и дългия тесен свод на носа, навремето Фадауи бе привличал всички погледи с красотата си. Сега обаче приличаше на плашило. Побелялата му коса беше рошава и разчорлена, изпитото му сбръчкано лице се губеше под поне петдневна четина.

— Броуди — каза той високо, после повтори: — Броуди. — Произнесе името и трети път, гласът му ставаше по-висок, докато накрая не се превърна в писклив крясък като вик на някакво измъчвано животно.

— За бога, Хасан — изсъска Флин. Челото му се бе покрило с пот, очите му бяха впити в ловната пушка в треперещите ръце на Фадауи. — Свали тая идиотска... По дяволите...

Сви се и закри лицето си с ръце, защото пушката отново изгърмя, и с двете цеви; дъждът от сачми профуча над главата му и изчезна в тъмната градина.

Флин остана неподвижен и приведен, а Фадауи отново зареди двуцевката. Флин свали ръце от очите си.

— Моля те, Хасан. — Мъчеше се гласът му да звучи миролюбиво и убедително и да не обръща внимание на зейналите срещу него цеви. — Моля те, свали пушката. Преди да си направил нещо, за което ще съжаляваш. За което и двамата ще съжаляваме.

Дъхът на Фадауи приличаше на накъсано дрезгаво пухтене; зениците му бяха разширени, погледът — маниакален.

— Моля те — повтори Флин.

Не последва отговор.

— Хасан?

Нищо.

— За бога, какво искаш да ти кажа?

Фадауи само го гледаше кръвнишки, беше се озъбил.

— Че съжалявам? — продължи Флин. — Че ми се иска да бях действал по друг начин? Ден не минава, без да желая това от все сърце. Да не мислиш, че онова, което се случи, ми достави удоволствие? Че съм извратен тип, пожелал да съсипе живота на човек, който ми е направил толкова добрини?

Фадауи продължаваше да не реагира. В отчаянието си, като се чудеше къде да погледне, Флин вдигна очи към яркия сребърен диск на луната, сякаш от него можеше да получи указание как да постъпи.

— Виж какво, не мога да върна часовника назад — почна пак. — Не мога да променя миналото и знам какво си преживял...

— Знаеш!?

Египтянинът направи две крачки напред и застана точно над Флин, дулата бяха само на сантиметри от слепоочието му. Флин хвърли поглед към Фрея — тя тъкмо протягаше ръка към дръжката на вратата и се канеше да слезе — и ѝ даде знак с едва доловимо поклатане на главата да си седи вътре. Пръстът на Фадауи се сви върху спусъка.

— Знаеш какво е да споделяш килията с убийци и изнасилвани, така ли!? — изсъска той. — Да си лягаш всяка вечер, без да знаеш дали ще си жив сутринта?

Сега бе ред на Флин да мълчи.

— Да шиеш пощенски чували по дванайсет часа на ден? Да дрискаш три години всеки ден, защото няма чиста вода за пиене? Да те пребият така жестоко, че да пикаеш кръв цяла седмица?

Всъщност Флин знаеше от опит колко е гадно последното, но не каза нищо; гледаше в земята. А Фадауи продължаваше да беснее; цевите на пушката допираха ухото на Флин като ноздри, които душат.

— Нямах представа какво е адът, Броуди, защото никога не си бил там. А аз бях...

Египтянинът тропна с крак по земята и разтърка чакъла с пета, като че ли се опитваше да смачка нещо.

— И бях, защото ти ме изпрати там! Ти си виновен, да, виновен си за всичко! Унищожи кариерата ми, репутацията ми, живота ми. Ти... унищожи... целия ми... живо-о-о-от!

Запрати думите от последното изречение като гранати, а гласът му, за разлика отпреди, ставаше все по-нисък — започна като вик, а на финалната дума „живот“ вече се бе превърнал в проточено, скотско ръмжене. Флин продължаваше да гледа в земята, но когато Фадауи млъкна, бавно вдигна глава и промълви:

— Ти сам унищожи живота си, Хасан.

— Какво?! Какви ги дрънкаш? — Лявото око на египтянина бе започнало да трепка.

— Ти сам унищожи живота си — повтори Флин, бавно вдигна ръка и внимателно отмести дулото на пушката от главата си. — Докато съм жив, ще съжалявам, че не разговарях с теб, преди да се обърна към

властите, а и ужасно съжалявам за онова, което си преживял, но все пак в последна сметка нали не аз съм отмъкнал предметите?

Фадауи се озъби, всичките му бръчки като че ли се събраха около устата и очите, пръстът му се сви още по-силно на спусъка, докато връщаше дулото към главата на Флин, този път точно между очите. Настъпи тишина, дори цвърченето на щурците изчезна, сякаш те предчувстваха какво ще се случи; после Флин отново вдигна ръка и избута пушката встрани.

— Ти няма да ме застреляш, Хасан. Колкото и да ти се иска, колкото и да ме обвиняваш за онова, което се случи. Може би искаш да ме уплашиш — и повярвай ми, наистина съм уплашен, — но нямаш намерение да дръпнеш спусъка. Тогава защо не оставиш пушката и да се опитаме поне да поговорим?

Фадауи продължаваше да го гледа навъсено, очите му потрепваха, лицето му се кривеше. И изведнъж, съвсем неочаквано, той се усмихна.

— Знам за какво искаш да говориш с мене.

Тонът му изведнъж се смекчи, стана почти весел, напълно противоположен на онзи отпреди секунди, като че ли говореше съвсем друг човек.

— Виждал си се с Пийч, нали?

Флин се мъчеше да задържи лицето си безизразно, да не издава нищо. Беше невъзможно обаче да прикрие факта, че думите на Фадауи бяха уллучили целта. Усмивката на египтянина стана още по-широка.

— И той ти е разказал за оазиса, нали? Че съм открил нещо. И на тебе ти се иска да научиш какво е. Нужно ти е да разбереш какво е. Точно затова си дошъл.

Вече се хилеше, защото усещаше ефекта от думите си, радваше му се и продължаваше да измъчва събеседника си.

— Знаех си, че ще се домъкнеш тук накрая, но не очаквах да е толкова скоро. Сигурно си в отчаяно положение. Много отчаяно.

Флин прехапа устна; чакълът бодеше болезнено коленете му.

— Не е каквото си мислиш, Хасан. Не става дума само за мене.

— Ама разбира се! Това е единствено за доброто на човечеството! За да се спаси светът! Ти винаги си бил алтруист.

Ухили се доволно и даде знак на Флин да се изправи.

— Беше прекрасно — заяви радостно. — Необикновено. Нещо, от което човек може да разбере повече за уехат сещат, отколкото от всички разпилени доказателства накуп. Най-голямото откритие в професионалната ми кариера. А знаеш ли какво го прави още по-удовлетворително? — Лицето му се озари. — Че ти никога няма да разбереш какво е то. Не и от моите уста. Най-важното откритие от Имти-Хентика насам — и всички данни за него са тук. — Вдигна пушката и допря приклада до слепоочието си. — И тук ще си останат.

Флин стоеше с безпомощно отпуснати ръце. Не знаеше какво да каже, как да извърти разговора.

— Блъфираш.

— Блъфирам ли? И така да е, ти никога няма да разбереш. Нито тази вечер, нито утре — никога. — Фадауи отново опря приклада до слепоочието си:

— Всичко е тук, здраво и читаво, заключено и запечатано. Сега, ако нямаш нищо против, аз изкарах три тежки години, вече не съм в първа младост, така че колкото и да се радвам на срещата ни, ще трябва да сложа край на общуването ни. Лека нощ, стари приятелю. Пожелавам ти лек път до къщи.

Сложи пушката в свивката на ръката си, потупа Флин по рамото и с прощална усмивка се отправи към входната врата на къщата си.

— Моля ви, помогнете ни.

Беше Фрея. Досега беше мълчала в джипа и бе оставила двамината да изиграят пиеската си. Сега обаче вече не можеше да се спре, така че отвори вратата и стъпи на чакъла.

— Моля ви — повтори и се приближи до Флин. — Имаме нужда от помощта ви.

Фадауи спря и се обърна изненадано. Бе стоял само на няколко метра от черокито, но вниманието му бе така съсредоточено върху Флин, че дори не я беше забелязал.

— Божичко — възкликна той, изцъка и поклати глава, докато я оглеждаше внимателно. — Знаех си, че нямаш никакво достойнство, Флиндърс, но да въвлечеш млада дама в тази противна работа... И то толкова красива млада дама.

Изведнъж обноските му станаха изцяло чаровни и учтиви; промяна, която — като се имаше предвид, че беше само по долнище на пижама — не беше ни най-малко мила, а направо отвратителна.

— Няма ли да ни запознаеш? — обърна се той към Флин.

— Остави тая работа, Хасан — рязко отвърна Флин, за когото развоят на събитията беше явно неприятен.

— Фрея. Казвам се Фрея Ханън.

Фадауи се усмихна, но в същото време челото му се сбръчка от някаква асоциация.

— Да не би...

— Сестра ѝ е — поясни Флин и го изглежда ледено. — Сигурно не знаеш, но Алекс почина.

Едновременно с усмивката Фадауи се намръщи — като че ли различни части от лицето му отразяваха различни противоположни чувства.

— Много съжалявам, наистина — промърмори той след кратка пауза, погледът му се местеше от Фрея към Флин и обратно. — Много съжалявам. Сестра ви беше възхитителна жена.

Вдигна ръка да пропъди някакъв комар, който жужеше около главата му; нещо в очите му, в мимолетното стягане на усмивката му говореше, че за миг се е почувствал несигурен, като актьор, който внезапно е забравил част от монолога си и не е сигурен как точно продължава текстът. Но почти веднага усмивката му отново стана широка, намръщаното изражение изчезна.

— Да, да, абсолютно очарователна жена. А и прекрасна. Трябва да добавя обаче, че сестра ѝ е още по-хубава. Фрея казахте, нали?

— Остави тая работа! — Гласът на Флин се бе превърнал в заплашително ръмжене.

Фадауи не го и погледна, вниманието му беше насочено изцяло към Фрея.

— Съжалявам, че се срещаме при такива неприятни обстоятелства — започна той и отново замахна към комара, после свали ръка и приглади косата си. — Ако знаех, че ще дойдете, щях да се приведа в по-приличен вид. Както виждате, не съм в най-подходящото облекло. Ще разрешите ли?

Пристъпи, пое ръката на Фрея и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Божествена — прошепна. — Изцяло божествена.

— Стига вече, Хасан!

Флин бутна ръката му настрани и се обърна към Фрея:

— Хайде. Направихме, каквото можахме.

Опита се да я обърне към черокито, но тя се отърси от ръката му и остана на мястото си.

— Моля ви, господин Фадауи. Помощта ви е много важна за нас. Не мога дори да си представя какво сте преживели през последните три години и знам, че нямаме право да ви молим, но все пак ви умолявам. Помогнете ни. Кажете ни за оазиса. Моля ви.

Фадауи, изглежда, слушаше само наполовина — погледът му бе прикован в гърдите ѝ, в добре очертаните под възтесничката блуза зърна.

— Възхитително — промълви той, очите му шареха между бедрата ѝ и русите ѝ коси. — Просто не мога да си спомня кога за последен път съм бил в компанията на толкова привлекателна млада дама. Всъщност това най-много ми липсваше в затвора — радостта от компанията на дами, тяхното приятелство, смехът и красотата им. А толкова обичам женската красота. Единственият допир до нея зад решетките беше една картичка с гола танцьорка в гробницата на Нахт, която някой ми беше изпратил, но мога да ви уверя — това беше жалък сурогат на истинската наслада.

Погледна за миг Флин с нещо лукаво в погледа, като ловец, който примамва животното в клопка; радваше се на предстоящото страдание на жертвата си.

— Да, да, много време изтече, откакто не съм виждал истинска жена гола — продължи той и прокара език по горната си устна. — Бедра, гърди, интимни...

— Стига! — спря го Флин. — Чуваш ли? Стига толкова. Не знам каква игра си намислил да играеш, но ние няма да слушаме как...

— Ти я харесваш, така ли е?

— Какво?

— Харесваш я.

Фадауи се хилеше, очите му святкаха още по-лукаво.

— Наистина я харесваш.

— Нямам престава за какво говориш.

— Имаш чувства към нея, привлича те. Ти...

— Спри!

Флин сграбчи ръката на Фрея по-грубо, отколкото възнамеряваше, и я задърпа към джипа. Фадауи извика след тях:

— Ще ви кажа, каквото ви интересува. За оазиса. Какво съм открил. Ще ви разкажа всичко.

Флин спря и се обърна, без да пуска ръката на Фрея.

— Къде се намира, какво представлява, всичко — обеща египтянинът. — Само че първо... — Направи пауза, замълча злобно и хлопна капана. — Искам да я видя гола.

Зениците на Флин се разшириха от гняв и отвращение и той отвори уста, готов да го наругае. Но в следващия миг Фрея отскубна ръка от хватката му и заяви:

— Добре.

Флин я погледна ужасено.

— Не! В никакъв случай!

— Тук или в къщата? — попита тя Фадауи, без да обръща внимание на Флин.

— Фрея, не мога да ти позволя...

— Тук или вътре? — повтори тя.

Флин отново сграбчи ръката ѝ.

— Няма да...

— Да не си посмял да ми нареждаш какво може и какво не може да правя — сопна се тя, отскубна се и му се озъби. — Ясно ли ти е? Това няма нищо общо с тебе!

— Има абсолютно всичко общо! Ако не бях ти казал аз, никога нямаше да чуеш за този идиотски оазис. Няма да ти позволя да prostituираш с някакъв извратен дъртак заради нещо, което Моли и аз...

— Това няма нищо общо с тебе, с Моли и с оазиса! — Лицето ѝ пламна. — Правя го заради Алекс. Заради сестра ми. Заради мъртвата ми, убитата сестра. Правя го заради нея, защото тя искаше да знае.

— Ако сериозно мислиш, че...

— Не е твоя работа какво мисля! Това е между мене и Алекс, и толкова!

— Господи, Фрея, това е последното, което Алекс би...

— Не искам да говоря повече с теб — изкреця тя, обърна се към Фадауи и махна един кичур от очите си. — Та къде значи да се съблека?

Египтянинът се хилеше, зарадван от притеснението на Флин.

— О, в къщата. — И засмяно махна с ръка. — Да, вътре определено е най-добре. По-далече от любопитни погледи. Отиваме ли?

— Няма да ти позволя да го направиш! — вбесено извика Флин.

Фрея не му обърна внимание, кимна на Фадауи и тръгна по чакъла.

— Няма да позволя! — повтори Флин и размаха заплашително пръст. — Чуваш ли? Майната им и на самолета, и на оазиса. Забранявам ти!

Тя продължи към къщата, Фадауи отвори входната врата и ѝ даде път да влезе.

— Може и да се позабавим малко — обърна се към Флин с триумфална усмивка, — така че можеш спокойно да се разходиш из имението, да опиташ някой банан. Все пак ще те помоля да уважиш уединението ни и да не надничаш през прозорците.

И все така триумфално захилен и зарадван от гнева на Флин, му намигна, помахна му, влезе в къщата и тресна вратата зад гърба си.

Убиването беше престанало да ги радва. До това заключение стигнаха близнаците, докато удряха топките по голямата билиардна маса на Гиргис и чакаха да им съобщят къде и кога ще са нужни отново. Дори мъченията вече не им носеха удовлетворението, което изпитваха по-рано. Като футболисти, спечелили всички възможни награди, преодолели всички висоти, те вече бяха загубили хъса си. И двамата бяха съгласни, че нещата вече са станали малко досадни.

А някога беше така различно. Изпитваха истинска гордост от работата си. Виждаха себе си като занаятчии, като истински майстори. Също както дърводелецът се радва на свършено изработения крак на стол, а стъкларят на прекрасно оформената ваза, и те се гордееха с делата си, усещаха неподправена тръпка от тях. Като накараха онзи наркопласъор да изяде собственото си око, като накараха мечките от зоологическата градина да изядат журналиста от „Ал Ахрам“, като очистиха четирима различни врагове само за ден в Александрия и все пак успяха да се върнат вкъщи и да направят вечеря на своята мами — тези неща ги бяха карали да се чувстват щастливи, да изпитват удовлетворение.

Но от известно време магията бе започнала да изчезва, а при сегашната задача разочарованието им нарасна. Преследването с колите наистина им хареса, а и да заколят стария дегенерат в Дакла им достави удоволствие, но да обикалят с вертолета пустинята, за да търсят купчина развалини, а междувременно това лайно Гиргис да им крещи — какъв смисъл имаше? Губеха си времето, това беше ясно. Похабяваха и себе си, и заложибите си.

Ето защо когато свършиха поредната игра и започнаха да подреждат топките за следващата, решиха, че това ще е последната им работа при Гиргис. Време им беше да се махат от тук и да отварят хранителното си заведение. Бяха мислили да го направят малко по-късно, може би в началото на новия футболен сезон, но всъщност проектът можеше да се осъществи и сега. След настоящата задача щяха да поставят точката. На трийсетгодишна възраст се пенсионираха.

— Дали да го убием? — попита онзи със сплескания от бокс нос, докато наместваше червените топки в дървения триъгълник. — Гиргис. Та всичко да е изпитано.

— Бива — отвърна брат му.

— За да не ни създава проблеми в бъдеще.

— Прав си.

— Ще довършим сегашната задача...

— ... ще е непрофесионално, ако не я довършим...

— ... и ще му видим сметката.

— Точно така.

Поздравиха се с пляскане на десните ръце, натриха върховете на щеките с талк, наведоха се над масата и онзи с разкъсаното ляво ухо запрати бялата топка по червените, и те се пръснаха във всички посоки. Брат му почука по ръба на билиардната маса, за да покаже, че одобрява удара.

„Мисли си за това като за поредното изкачване — казваше си Фрея, докато Фадауи подпираше ловната пушка до вратата, за да я поведе по коридора. — Като за особено трудно катерене. Това е всичко — само едно трудно катерене. Съсредоточи се, свърши си работата — и после се махай от тук. А ако му хрумне да те докосне...”

Фадауи я въведе в голяма ярко осветена дневна с канапета и столове в единия край, бюро и рафтове с книги в другия. На бюрото имаше портативен касетофон. Фадауи го пусна, после я отведе към другия ъгъл на стаята; помещението се изпълни с мелодична песен, изпълнявана от жена. Гласът ѝ се издигаше и спускаше и действаше някак странно приспивно.

— Файруз — обясни той и намали силата на осветлението с кръглия ключ на стената. — Една от най-великите арабски певици на всички времена. Прекрасен глас, нали?

Фрея сви рамене и пъхна ръце в джобовете на дънките си.

— Да ти предложи нещо за пиене?

Тя отказа, но почти веднага се поправи и заяви: да, би пийнала нещо. Фадауи отвори шкаф с напитки — старинен, богато украсен с ленти от по-светъл и по-тъмен фурнир, — избра бутилка яркозелена течност, наля в две чаши и ѝ подаде едната.

— „Писан Амбон“. Правят го от индонезийски зелени банани. Мисля, че ще оцениш вкуса му, въпреки не особено благозвучното име.

— Нямах ли случайно някоя бира?

Той поклати глава със съжаление, взе втората чаша и се отпусна на бледокремавите възглавници на едно канапе; кльощавото му тяло имаше почти същия цвят като тапицерията, така че човек не можеше веднага да определи къде свършват възглавниците и къде започва кожата му.

— Е, тук стана приятно — захили се той, сложи ръка върху облегалката на канапето и отпи. — Така че... когато сама решиш.

Фрея също отпи и се намръщи на гадния сладникав вкус. Изведнъж се смути, почувства се неловко и изложена на показ. А още не беше започнала да се съблича.

— И как точно да го направя? — попита тя; мъчеше се да изглежда спокойна.

Фадауи махна с ръка.

— Както ти си решиш. Важното е да махнеш всичко... — Той направи галантен жест. — С удоволствие оставям формалностите на тебе.

— Нямам намерение да танцувам — заяви тя.

— И за миг не съм си помислял, че би го направила.

— А и няма... няма да правя нищо друго. Събличам се, и това е всичко.

Фадауи изглеждаше обиден.

— Скъпа госпожице, аз може да съм воайор, но не съм изнасилвач. Искam само да се порадвам на тялото ти, не да го пипам и да се възползвам от него.

Тя кимна и отпи още една глътка; изобщо не ѝ харесваше, но трябваше да направи нещо, да се успокои по някакъв начин.

— А ти ще ни разкажеш за оазиса, нали? След като... приключа.

— Аз съм човек, който държи на думата си — заяви египтянинът. — Трите години в затвора не успяха да променят това. Ти спазваш своята част от сделката, а аз — моята. Ще научиш всичко. При положение, че и аз видя всичко.

Усмихна се и се настани удобно в канапето, очите му не се откъсваха от нея. Фрея вдигна глава към тавана, погледна вратата, килима, направи опит да се овладее, да проточи нещата, после тръсна глава, като че ли си казваше: „Карай, просто го направи“, довърши питието и остави чашата на бюфета.

— Окей, да свършваме.

Започна с кецовете; развърза ги и ги изу — първо левия, после десния. Последваха чорапите: и тях свали в същия ред, пхна ги в кецовете и — сама не знаеше защо — сложи кецовете един до друг, с носовете към Фадауи. После жилетката. Свали я, сгъна я и я сложи на пода върху кецовете — през цялото това време умишлено отбягваше погледа на египтянина и се опитваше да мисли за каквото и да е, само не за онова, което правеше в момента. Последваха дънките: дългите ѝ, загорели от слънцето крака се показаха един след друг. Движенията ѝ бяха пластични и грациозни въпреки идиотската ситуация; мелодията в женско изпълнение все още ехтеше от касетофона на бюрото.

Фрея се изправи. До тук беше лесното. Сега стоеше по блуза и гащички — последните две неща, преди да се разкрие цялата. Пое дълбоко дъх, като се опитваше да се откъсне още повече от реалността, да се изнесе в мислите си извън стаята и да попадне в съвсем различен сценарий — първият, който по необясними причини ѝ хрумна, беше как с група приятели бяха излезли със сърфове в залива Бodega на север от Сан Франциско и една голяма бяла акула мина покрай тях, тръбната ѝ перка пореше водата като нож. Тя се вкопчи в този неканен

спомен, удържа го, извърна се от Фадауи и почна да разкопчава блузата. Спомни си как се бяха скупчили, макар да не можеха да се защитят с нищо, как бясно загребаху към брега, а акулата застрашително кръжеше около тях. Отдавнашната сцена обхвана съзнанието й, докато изхлузваше блузата през раменете си, за да разкрие гладкия си, загорял от слънцето гръб. Пусна я на пода, наведе се леко и пхна палци в ластика на белите си гащички, готова да смъкне и тях. И наистина започна да ги сваля...

Ластикът беше вече до заоблените задни части и продължаваше пътя си към бедрата, а тя беше все така зареяна в мислите си, когато чу гласа зад себе си. За миг се сепна, тъй като не знаеше дали е реален, или идва от мислите й, а после сцената с акулата изчезна и тя се видя права и почти съвсем гола в стаята.

— Достатъчно — говореше гласът. — Спри, моля те, спри.

Тя дръпна гащичките нагоре, прикри с ръка оголените си гърди и леко се извърна към канапето; погледна през рамо, несигурна какво не е наред, какво иска от нея той.

Фадауи гледаше настрани, с вдигната като знак „стоп“ длан; другата му ръка беше на челото и закриваше очите му. Усмивката му се беше стопила. На мястото й бе дошла смутена гримаса, сякаш се събуждаше от кошмар.

— Направо не знам какво си мислех, че... — измърмори той. Закачливостта отпреди няколко секунди бе изчезнала от гласа му и сега той беше плах и разтреперан. — Непростимо е от моя страна, непростимо. Да те накарам... моля те, облечи се. Покрий се.

Стана и като продължаваше да гледа встрани, отиде до бюрото, изключи касетофона и остана там с гръб към нея.

— Просто не знам какво си мислех — повтори Фадауи. — Непростимо е от моя страна, непростимо.

Фрея се поколеба, после започна да се облича — сложи си блузата и нахлузи дънките. Макар и доволна, че няма да се разголва, се чувстваше някак потисната, като че ли част от нея бе искала да продължи събличането. Тревожеше се и че след като Фадауи бе променил намеренията си за това, може би щеше да направи същото и по отношение на оазиса.

— Не знам какво си мислех. — Той, изглежда, успяваше да каже единствено това. — Непростимо е от моя страна, непростимо.

Фрея обу чорапите и кецовете, вдигна жилетката, пхна ръка в единия ръкав, после се отказа и я свали. Отиде до Фадауи и го наметна с нея — изведнъж изпита съжаление към него въпреки онова, което се бе случило току-що. Той промърмори „благодаря“, пресегна се и придърпа дрехата към тялото си. Стояха потънали в смутено мълчание. Фадауи беше забил поглед в бюрото, а Фрея го гледаше.

— Сигурно много държиш на него — проговори той накрая. — На Флиндърс. Да се решиш да извършиш това заради него. Той сигурно е много важен за теб.

Тя поклати глава.

— Както вече казах, това няма нищо общо с Флин. Всичко е заради сестра ми. Аз... много я обичах.

Фадауи я погледна — очите му бяха пълни с разкаяние и срам, — след това заобиколи бюрото и отиде до етажерката зад него. Прокара пръст по един от рафтовете, откри тома, който търсеше, измъкна го и ѝ го подаде. Фрея веднага позна корицата — фигура, загърната в бяло наметало, която се движи по най-високата част на дюна, огромното рубиненочервено слънце изглеждаше закрепено точно върху главата ѝ: „Малкият Тин Хинан“, разказът на сестра ѝ за годината, прекарана с берберите туареги в Северен Нигер. Обърна книгата и погледна снимката на Алекс на гърба. Изглеждаше така млада и свежа...

— Флиндърс ме запозна с нея — обясни Фадауи, седна на стола зад бюрото и придърпа жилетката още повече. — Преди пет... не, шест години. Поддържахме връзка и тя ми изпрати екземпляр от книгата си. Необикновена жена, необикновена. Наистина много съжалявам, че е починала.

Вдигна глава, отново я наведе, отвори едно чекмедже и затършува в него. След кратка пауза продължи:

— Съжалявам също за... нали знаеш... Непростимо беше от моя страна да те подложам на това. Непростимо.

Фрея махна с ръка, за да покаже, че не е станало нищо и няма нужда от извинения.

— Знаех, че с това ще разстроя Флиндърс — продължи той, без да спира да рови в чекмеджето. — Ще го подразня. Той е такъв джентълмен... Искрах... след всичко, което се случи — процесът, затворът... исках някак да му го върна. Но да използвам тебе...

Поклати глава, вдигна ръка и избърса очите си.

Фрея искаше да му напомни за оазиса, но той изведнъж ѝ се стори толкова стар и безпомощен, така объркан, че това просто нямаше да е на място, поне не в този момент. Вместо това отиде до чашата му, взе я, напълни я отново от бутилката в барчето и я постави пред него. Той ѝ се усмихна немощно и отпи.

— Много си мила с мене. Наистина много мила.

Отпи още една глътка. Затвори първото чекмедже и отвори онова под него, като се наклони настрани, така че вече над плота на бюрото се виждаше само темето му.

— Има право, разбира се — долетя гласът му сред шумоленето на хартия. — Флиндърс. Аз сам съм си виновен, сам унищожих живота си. Мисля, че тъкмо затова му се сърдя толкова — защото така ми е полесно, отколкото да призная чия е вината. Не е толкова болезнено.

Изправи се на стола. Държеше аудио касета.

— Аз просто обичам тези неща, разбираш ли? Древните артефакти. Винаги съм ги обичал. Да ги имам около себе си, да притежавам фрагменти от миналото, прозорчета към един изчезнал свят — това е пристрастеност, порок, също толкова разрушителен, колкото алкохола и дрогата. Просто не можех да устоя на изкушението. И това ме правеше много щастлив.

Отново въздъхна — отпаднала въздишка на победен, на сломен човек. Подаде ѝ касетката.

— Трябва да я превъртиш, но тук е всичко, което те интересува. Всичко е вътре — Абидос, оазисът, който открих. Флиндърс ще разбере. Имате ли касетофон в колата?

— Само си ди — отвърна тя.

— Аха. Значи по-добре вземи този.

Отвори портативния касетофон на бюрото, извади касетката на Файруз, затвори го и ѝ го подаде, като пренебрегна възраженията ѝ.

— Вземи го, моля те. Не е нужно да ми го връщаш. Това е най-малкото, което мога да направя след... — Сведе глава. — Колкото до книгата на сестра ти, можеш да задържиш и нея.

Тя му благодари, но не я прие, защото вече си беше купила няколко екземпляра. Той кимна, взе книгата, изправи се и я върна на рафта.

— А сега, струва ми се, дойде време да си тръгвате. Вечерта беше твърде изтощителна и Флиндърс ще се тревожи, ще крои планове

да те спаси. Никога не би допуснал върху главата на една девойка да се стоварят нещастия. Типичен англичанин.

Изпрати я до входната врата, смъкна жилетката и ѝ я подаде.

— Задръж я — каза тя. Знаеше, че Моли Кирнан няма да се сърди. — Ще ми я върнеш, като се видим следващия път.

— Имам чувството, че това няма да стане скоро, ако изобщо стане. По-добре я вземи.

За миг останаха до вратата. Фрея го погледна, целуна го по бузата и каза тихо:

— Благодаря ти.

Той я погали по ръката.

— Аз благодаря на теб. Направи стария затворник наистина много щастлив.

Погледите им за миг се срещнаха, после той хвана дръжката на вратата. Преди да я отвори обаче, тя го спря.

— Той извънредно много те цени. Флин. Въпреки всичко. Ти си образец за него. И би искал да го знаеш.

Фадауи беше приковал очи във вратата. После отвърна:

— Всъщност аз ценя извънредно много него. Той е най-големият археолог, когото съм срещал. Гений, абсолютен гений. Най-добрият специалист по полева работа в нашия занаят. — Замълча, после добави: — Грижи се за него. Това му е нужно. И му кажи да не се чувства виновен заради мен. Вината си е изцяло моя.

Отвори вратата и я изведе на чакълената алея.

— Благодаря ти — повтори тя. — Много ти благодаря.

Той се усмихна, потупа я още веднъж по ръката и затвори вратата. Вдигна пушката, която бе подпрял до нея, и въздъхна:

— Остава ми да помисля как да го направя.

Щом Фрея се появи, Флин се затича към нея.

— Казвай! Какво ти направи този мръсник...

— Нищо — отвърна тя и тръгна към колата.

— Ще го убия! — викна Флин, и тръгна след нея. — Ще го убия!

— Не, Флин. Той се държа като абсолютен джентълмен.

— Но нали те накара...

— Не, не ме накара да се съблека. Промени намерението си.

— Тогава какво правихте там толкова време?

— Говорихме си. — Тя отвори дясната врата на черокито и седна. — Може би ще ти е интересно да научиш, че той те смята за най-големия археолог, когото е срещал. Каза, че си гений. Абсолютен гений.

Това накара Флин да млъкне и да я погледне смаяно. Хвърли поглед към къщата — явно си мислеше дали да не се върне и да не поговори лично с Фадауи. После се отказа, отвори лявата врата и седна зад волана.

— Сигурно ще се проявя като голям оптимист, ако допусна, че ти е казал какво знае.

Тя му показва касетката.

— Каза, че всичко е тук. И че е сигурен, че ти ще го разбереш. Даде ни и касетофона си. Нямамо нужда да му го връщаме.

Очите на Флин шареха между касетката и къщата. Накрая той въздъхна и запали двигателя.

— Ще я изслушаме по пътя.

Обърна колата към алеята и след последен поглед назад, докато Фрея пренавиваше лентата, потегли. Часовникът на таблото показваше 22:40.

— Флиндърс? — Тя повдигна вежди. — Защо?

— Моля?

— Защо Флиндърс? Флин е на галено, нали?

Като че ли беше готова да се изкиска. Той й хвърли кос поглед и притеснено сви рамене.

— Кръстен съм на Флиндърс Петри. Големия египтолог. По някакви причини родителите ми си мислели, че така ще получа нещо като предимство в живота.

Тя се усмихна.

— Хубаво име. Прочуто.

— Не се подигравай. Ако бях момиче, щяха да ме кръстят Нефертити.

И даде газ към магистралата.

В къщата зад тях проехтя изстрел, но беше твърде приглушен, за да го чуят.

48.

Кайро

Сай Ангълтън седеше на балкона на подслушвателната си станция в „Семирамис Интърконтинентъл“, ядеше шоколадово блокче „Марс“ и гледаше разсеяно към нощния Кайро — блещукаща мозайка от светлини, която стигаше до хоризонта. Г-жа Малуф отдавна си бе отишла и макар обикновено станцията да оставаше без персонал до идването ѝ сутринта, тази вечер му се искаше тя да е тук да не би случайно Броуди да опита да се свърже с Кирнан.

Нямаше как да не го уважава заради начина, по който се бе отървал от него, като кривна през магистралата и навлезе в срещуположните платна. Качествено шофиране, умно. Ангълтън открай време се гордееше със способностите си да проследява коли — беше проследил Кирнан, без тя изобщо да усети, макар да беше най-лукавата от всички, — но в случая се налагаше да признае поражението си: опитът да направи същите маневри като Броуди щеше да е все едно да изпише с ярки светещи букви по небето: „Следят те!“.

Наложи се да се откаже. Върна се първо при апартамента в Аин Шамс с надеждата да прихване Кирнан; после, като разбра, че вече си е тръгнала, дойде тук. Знаеше, че е губене на време, но му беше нужно да се съсредоточи, да измисли какъв да е следващият му ход.

Във всяка работа от този тип идваше повратен момент, време за решителна стъпка, когато заставаш пред избора — или да забуксуваш, или да преместиш нещата на свършено друго равнище. Този момент бе дошъл сега. Ангълтън все още не виждаше пълната картина, все още имаше много променливи, но трябваше да издири Броуди, да го направи час по-скоро, преди изцяло да изпусне контрола върху събитията. Досега за операцията знаеха само той, г-жа Малуф и, естествено, работодателите му. Но сега, докато седеше на балкона и се взираше в призрачно мержеелеещите се в далечината пирамиди, реши, че е време да разшири кръга, да излезе на открито и да покаже кой командва парада... От ЦРУ вече бяха одобрили плановете му, той ги

беше накарал да се свържат със съответните хора, така че сега — след като Броуди или не си говореше с Кирнан, или го правеше по някакъв все още неизвестен начин — не му оставаше друг избор, освен да действа. Налагаше се да ги издири. Броуди и момичето. Трябваше да ги намери. Преди някой да го изпревари.

Изчака още малко, довърши марсчето и се изправи. Влезе, взе мобилния си телефон от леглото и набра един номер. След пет иззвънявания му отговориха.

— Генерал-майор Танир? Сайръс Ангълтън, Американското посолство. Струва ми се, че един от колегите ми в Щатите... добре съм, добре, много ви благодаря. Така че нека ви обясня точно от какво имам нужда. — Разказа му всичко, бавно и обмислено, с подробности, които египтянинът не само щеше да разбере, но щеше да схване и спешността на случая — налагаше се да се правят проверки на всеки полицейски пост в радиус 150 км от Кайро и да се провери кой пътува в бял джип гранд чероки с регистрационен номер от посолството 21963. Часът на преминаване и посоката, в която колата се движи, също би било отлично да се отбележат.

След като се увери, че египтянинът е схванал всичко и че ще му звънне в момента, когато получи данни, Ангълтън затвори и отново излезе на балкона, извади още едно блокче „Марс“ от джоба си, сви опаковката на топче и я запрати надолу. Отхапа парченце и започна да си пее на мелодията на популярен шлагер:

— Къде си ти, професор Флин-и-Флин? Защо се гънеш като пластилин и-лин? Но изходът ще е един, един, един — ще победа, професор Флин-и-Флин.

49.

Между Кайро и Александрия

„Събота, 21 януари. Започнах работа в светилището на Хор, като планът ми беше да прекарам три до четири дена във всяко от светилищата и да си оставя една седмица за доклада накрая. Записах размерите, направих снимки на стените, отбелязах си как са запазени характерните особености — таванът, фалшивата врата и т.н. Някаква тъпа американка се домъкна и започна да пее като болна камила. Абсурдна история.“

Флин щракна с пръсти на Фрея да спре касетката. Черокито подскачаше и се тресеше по черния път към магистралата Кайро — Александрия и зад тях се беше вдигнал облак прах.

— Какво означава това? — попита Фрея.

Той свъси вежди.

— Трябва да чуя още малко, но по всичко личи, че това са работните бележки на Хасан от последните му проучвания в Абидос. Точно преди да го хванат да краде...

Млъкна, защото трябваше да избегне една дълбока яма. Банановите листа шляпаха по корпуса на джипа като гигантски ръце.

— Хасан винаги отбелязваше резултатите от работата си на две места — продължи той. — Подробен дневник за разкопките, но и неофициален коментар на магнетофонна лента: мисли, впечатления, общи разсъждения, клюки. На английски, не знам защо. Все пак родният му език е арабският.

Отново кривна, този път да избегне някакво куче, което лениво се тътреше по средата на пътя.

— А тук за какво говори? — попита Фрея.

— По средата на последните разкопки — споменах за това, докато идвахме насам — го извикаха да помогне в работата по

консервацията в храма на Сети I. От Върховния съвет поискаха доклад за състоянието на седемте вътрешни светилища на храма, едно от които е светилището на Хор. Мен ме назначиха за ръководител на разкопките Хасехемуи, а Хасан замина за четири седмици — трябваше да проучи положението и да напише доклад. — Почеса се по главата. — Макар че нямам никаква представа какво общо, по дяволите, има всичко това с оазиса. Храмът на Сети е построен хиляда години след като уехат сещат се споменава за последен път, а и нищо в местността и в надписите няма никаква връзка.

— Тогава защо ни даде касетката? — попита тя. Тъкмо излизаха на магистралата.

Флин сви рамене.

— Като я чуем, ще разберем.

И пусна касетофона. Безплътният глас на Фадауи — силен, добре модулиран — прозвуча отново.

„Неделя, 22 януари. Не можах да спя, така че дойдох в храма рано, съвсем малко след пет сутринта. Никой не си беше направил труда да предупреди нощната охрана, че работя там, и един от пазачите за малко да ме застреля — помислил, че съм ислямист, който поставя бомба, или нещо подобно. Изминаха девет години от касапницата в храма на Хатшепсут, но всички са болезнено чувствителни на тема терористи. Направих скица на барелефа на Хор и много снимки на горния свод, който е в твърде лошо състояние. Следобед пихме чай с Абу Гамаа, който работи по стените в предния двор — осемдесетгодишен е, но все още е най-добрият реставратор на каменни изделия в Египет. Разказа ми най-скандалния виц за Хауард Картър и пениса на Тутанкамон — дори ми е неудобно да го повторя!“

Записът продължи горе-долу по същия начин, като за някои дни се описваше най-общо какво е правил Фадауи; покрай това имаше по-дълги пасажии с описания на действителната работа, придружени от пространни монолози за всичко — от гробищната архитектура в

Новото царство до това дали археоложките францужойки са по-хубави от полякините (според Фадауи беше точно така).

След двајсет минути, след като пак минаха през полицейски контролен пункт — дежурният пак записа регистрационния номер на колата — Флин посъветва Фрея да превърта и да прескача несъществените моменти в записа с надеждата да стигнат до част, която да ги заинтересува. Гласът на Фадауи продължаваше монолога си, а те все не попадаха на нещо интересно — в по-кратки отрязъци разказът премина от януари във февруари, докато той бе работил в различни светилища, явно посветени на различни божества: Хор, Изида, Озирис, Амон-Ра, Ра Хорахти. Тази страна на касетката свърши; обърнаха я и я пуснаха от другата. И двамата ставаха все по-унили. За Скрития оазис дори не се намекваше.

— Имам гадното предчувствие — измърмори Флин, докато египтянинът гъгнеше за някаква повреда от срутване в горния свод на Ра Хорахти, — че това си е чиста загуба на време. Метнал ни е.

— Не, не би го направил — възрази Фрея, като си спомни лицето на Фадауи, когато се сбогуваха. — Беше съвсем искрен. Не може да няма нещо, което...

Флин изведнъж щракна с пръсти и ѝ даде знак да върне лентата. Тя спря касетофона, върна малко записа и го пусна отново.

„... с образи на владетеля и сакраментални изрази.
Докато се навеждах напред, усетих нещо много странно —
лек полъх върху...”

Флин отново щракна с пръсти и направи кръгово движение — знак да върне записа още по-назад. Лентата затрака и засъска, докато се пренавиваше. Флин изчака цели пет секунди, преди да кимне на Фрея да я пусне.

„... и току-що открих нещо доста любопитно. Бях се качил на скелето в предната част на параклиса на Ра Хорахти и почиствах тавана от пръстта, на мястото където сводът се слива със северната стена. Там има един каменен

блок, който оформя горния десен ъгъл на стената, само четиридесет на четиридесет сантиметра, украсен с образи на владетеля и сакраментални изрази. Докато се навеждах напред, усетих нещо много странно — лек полъх върху лицето си. В първия миг си помислих, че сигурно идва от входната врата на светилището, но когато погледнах по-отблизо — тия неща не могат да се видят от пода, — забелязах много тесен процеп, не повече от милиметър, който вървеше по горната част на каменния блок редом с други, още по-тесни пролуки по всяка от стените на блока до самия му долен край. Иначе навсякъде в параклиса стенните блокове са така плътно долепени един до друг, че не можеш да мушнеш и карфица между тях, но специално тук не беше така. И не само това, полъхът показваше, че отзад има някаква кухня. Стана много късно да направя нещо за това днес, но убедих Абу Гамаа да дойде сутринта, за да изследваме мястото както трябва, да видим дали не можем да поместим блока. Може и да няма нищо, но все пак...”

Фрея натисна бутона за пауза.

— Мислиш, че е това, нали? — Погледна Флин. — Това е искал да чуем?

Флин не каза нищо, само се пресегна и отново на записа.

„Неделя, 12 февруари. Не можах да се сдържа и дойдох да огледам блока рано сутринта, макар да знаех, че рискувам бдителната охрана да ме застреля. Колкото повече разсъждавам за това — а от снощи не съм мислил почти за нищо друго, — толкова повече ми се струва, че съм се натъкнал на нещо доста значително. Вътрешните стени на светилището са с дебелина от поне три метра и винаги се е мислело, че са изцяло плътни. Ако се окаже, че всъщност са кухи, с кухни помежду им, това би променило мисленето ни не само за самия храм, а и за начина, по който е построен. Според разпорежданията

трябва да получа разрешение от Върховния съвет, но това би ме забавило поне със седмица, а аз наистина много силно искам да разбера какво има отзад. Абу ще дойде съвсем скоро и двамата можем да отместим блока, да разберем какво има зад него и едва тогава да се обърнем към властите. Вече много се вълнувам.“

Настигнаха една цистерна, която се движеше с по-малко от шейсет километра в час. Макар съседното платно да беше свободно, Флин не я изпревари, тъй като беше изцяло погълнат от записа.

„... четири следобед е и Абу Гамаа току-що дойде — занимавал се цял ден със семейни работи, нещо, свързано с братята му, и трябва да призная, че това доста ме беше отчаяло. Знам, че такива неща се случват, но точно днес ли трябваше да стане! Така или иначе, той вече е тук заедно с внука си Латиф и всички сме се качили на скелето. Донесли са два лоста, както и порест каучук, върху който да поставят блока, когато го извадят, и вече започват работата с лостовете. Калее барак, Абу... блокът е започнал да се клати и той смята, че магнетофонът...”

Дочу се леко изтракване, навярно от касетофона, който Фадауи оставяше някъде. Във вълнението си, изглежда, бе забравил да го изключи и макар вече да не говореше пред вградения микрофон, записът продължаваше. От лентата долиташе пъшкане и мърморене, скърцането на скелето, тракане и стържене на метал в камък. От време на време се чуваше гласът на Фадауи, който даваше нареждания на арабски: „Калее барак, Абу! Хареес, хареес. Батее аее!“ — Тонът му ставаше все по-забързан и припрян, а пъшкането около него все по-тежко, докато не долетя взрив от викове и някакъв остър стържещ звук от търкащи се камъни, последван от тупване, като че ли нещо тежко се бе стоварило върху мек материал. Тишина. Последва отново гласът на Фадауи — приглушен, невярващ: „Мили боже! Всемогъщи боже, тук е пълно с...”

Цистерната пред тях изведнъж рязко забави и Флин в последния момент излезе в другото платно, за да избегне удара. Таксито, което тъкмо се канеше да ги изпревари, яростно забибипка и шофьорът му наби спирачки. Докато Флин минаваше пред камиона и махаше на таксито да продължава, Фадауи бе продължил разказа си в микрофона, гласът му трепереше от възбуда:

„... голяма кухня, пълна с каменни блокове, струпани като... барелефи, йероглифни надписи, парчета от статуи — описвам всичко така, както го виждам, това са просто множество... мили боже, та това е... свитък, да, свитък, почакай, Нефер... а това знакът «ка» ли е? Нефер-Ка-Ра Пе-пи, господи, мили боже, Неферкара Пепи — Пепи II. Просто не вярвам на очите си — остатъци от Старото царство... трябва да вляза там, трябва...“

Чу щракане — Фадауи спря касетофона. Флин се приведе със светнали очи, искаше му се записът да продължи — и след малко той наистина продължи. Сега гласът на Фадауи звучеше по-спокойно, а като фон се чуваше скърцане на стъпки по чакъл.

„Вече е полунощ, отместихме блока и вървя към централната сграда. Все още не мога да повярвам какво открихме. От толкова време смятах, че никога няма да има откритие, равняващо се на Имти-Хентика, което определях като връх в кариерата си, а сега изведнъж, съвсем неочаквано... толкова прекрасно... кой би си помислил, кой би допуснал...“

Замълча, задавен от чувства. За малко се чуваха единствено стъпките му. После той явно се овладя и продължи:

„Както подозирах, оказа се, че зад стената на светилището има голяма кухня с широчина около три метра и с дължината на самия храм. Онова, което не бях предвидил — а и не бих могъл да предвидя, — беше, че кухнята е запълнена с останки от значително по-отдавнашен храм, най-вероятно изграден по време на управлението на Пепи II. Разбира се, това е било практика за древните египтяни: да използват останките от един паметник, върху които да построят нов — например Ехнатон талатат в Карнак, — но не мога да се сетя за нещо, което дори малко да се доближава до важността на сегашната находка. Огледах нещата съвсем бегло, но дори това... цветовете са просто удивителни, надписите съвършено уникални, в някои случаи има текстове, за които не съм и чувал, сред тях поне един, а навярно няколко, които имат връзка с Бенбен и Скрития оазис — ох, само като кажа на Флиндърс!“

Фрея погледна англичанина. Той се взираше право напред, очите му като че ли бяха пълни със сълзи. Щом усети, че го гледа, ѝ посочи лентата, в знак, че трябва да се съсредоточи върху записа, а не върху него.

„... е твърде рано да се каже, естествено, но предполагам, че не само тази стена е запълнена така, а всички стени на светилището, много вероятно и други части от храма. Не е изключено да сме попаднали на най-голямата сбирка египетски архитектурни развалини... Думите ми за това не достигат, просто не достигат. Ще се върна на обекта още рано сутринта, за да проуча надписите по-обстойно — накарах Абу и Латиф да се закълнат, че ще запазят тайната, — но засега ще прегледам набързо резултата от разкопките, да видя какво са свършили днес, а после ще полегна, заслужил съм си почивката — на моята

възраст тия вълнения могат да се окажат и не особено здравословни! Невероятно, просто невероятно!“

Записът отново спря. Фрея зачака да чуе отново гласа на Фарауи с описание на събитията от следващия ден. Не последва нищо обаче, чуваше се само съскането на въртящата се лента. Тя започна да превърта напред, но съскането продължи, докато лентата не свърши с рязко щракане.

— За бога! — промърмори тя. — Сигурно е продължил на друга касетка. Трябва да се върнем и...

— Няма друга касетка — въздъхна Флин.

— Но нали той каза, че смята...

— Няма друга касетка — повтори той. — Това е всичко.

Тя го изглежда невярващо.

— Откъде знаеш?

Лицето му беше пребледняло.

— Точно тази събота, на 12 февруари, обвиниха Хасан в кражба. Просто не е имал друга възможност да се върне в храма. Хвърлиха го в затвора.

Очите му наистина бяха пълни със сълзи. Той поклати тъжно глава.

— Господи, нищо чудно, че е толкова сломен. Да гниеш в затвора три години, да нямаш възможност да правиш единственото, което обичаш в живота си, а на всичко отгоре това да стане тъкмо когато си направил най-голямото откритие в професионалния си живот...

Отново поклати глава и продължи да кара безмълвно. От двете страни на пътя започнаха да се появяват къщи, в началото нарядко, като самотни препинателни знаци по иначе празния лист на пустинята, после по-начесто, отделните сгради образуваха махали, махалите прераснаха в по-обширни застроени райони — навлизаха в предградията. Пред тях се появи ярко осветена бензиностанция и Флин забави ход, насочи черокито към нея и изключи двигателя. Един от служителите — със син гащеризон и бели гумени ботуши — дойде при колата и започна да пълни резервоара, а Флин слезе и отиде при близкия телефонен автомат. Фрея го видя как вдига слушалката и

набира номер. След трийсет секунди се върна. След още три минути отново излязоха на пътя.

— Бих ти предложил да те закарам до аерогарата — каза той. — Но знам, че само ще си хабя думите.

Тя не отговори нищо.

— Това е последният ти шанс да се измъкнеш от тук.

Фрея седеше и мълчеше. Пирамидите вече се виждаха. Един пътен знак показва, че се движат право към Кайро, следваха Фаюм, Ал-Миня и Асют.

— Добре — махна с ръка той, — отиваме заедно.

— В Абидос?

Флин забави и направи десен завой.

— В Абидос.

50.

Моли Кирнан седеше на люлеещия се стол в градината с чаша кафе в ръце. Бе загърнала раменете си с одеяло, защото беше късно и нощният въздух беше станал студен. Току-що беше приела съобщението на Флин. Очертаваше се като добра възможност, макар че това щеше да стане ясно чак след няколко часа. Поне обаче имаха някаква насока, а това беше повече от всичко, на което бяха попадали през последните две десетилетия.

Знаеше си, че би трябвало да е с по-приповдигнат дух. А и би гледала по-оптимистично на нещата, ако го нямаше случая Ангълтън, който се оказа по-сериозен, отколкото се опасяваше, много по-сериозен, уви. Хората ѝ бяха проверили името му в архивите на системата, бяха направили и допълнителни проучвания. Оказа се, че той има досие и известна репутация. „Кошмар — така го беше описал Бил Шулц. — Отвратителен кошмар за нас. От този тип просто не можеш да се отървеш.“

Тя отпи от кафето, залюля стола и продължи да се взира в монитора на лаптопа в скута си — екранът беше зает от снимка на Ангълтън, която ѝ бяха изпратили от Щатите. Тлъст, оплешивяващ, с потни бузи. Трябваше да бъде неутрализиран, разбира се, не биваше да му се позволява да си разиграва коня безкрайно. Въпросът беше кога. И как. Тя от двайсет и три години се занимаваше с това, но тази вечер, за първи път, потрепери от истински страх. За Пясъчния огън, но и за себе си. Ангълтън, откъдето и да го погледнеш, не беше човек, с когото да се забъркваш.

Вдигна глава и се взря в звездите. Вдиша уханието на жасмина и тропическите храсти, вслуша се в лекото шумолене на листата на дърветата. Повече от всякога ѝ се искаше Чарли да е с нея, да може да се сгуши в свивката на ръката му, както правеше на верандата на дома им в Щатите, да отпъди всичките си тревоги, да вземе от неговата топлина и от силата на вярата му.

Но Чарли го нямаше и беше безсмислено да мечтае да е тук. Беше стигнала до тук и без него и определено нямаше никакво намерение да пада духом сега. Остана още малко с вдигната глава, остави люлеенето на стола да спре само, после допи кафето, затвори лаптопа, вдигна пистолета „Берета“ от стола до себе си, влезе в къщата, заключи вратата и спусна резето.

— Хайде, Флин — промърмори. — Кажи ми някоя хубава новина. Моля те, кажи ми нещо обнадеждаващо.

51.

По някакви причини Фрея си мислеше, че Абидос е съвсем близо на юг от Кайро. Градът наистина беше на юг, но доста по-далече, на петстотин километра, почти половината от дължината на цялата страна — разстояние, което дори нощем, при сравнително по-малкото движение, според изчисленията на Флин щеше да им отнеме минимум пет часа, най-вероятно повече.

— Няма да ни остане много време — каза той. — Доколкото си спомням, храмът се отваря за посетители в седем сутринта, така че ние трябва да сме излезли най-късно в седем без петнайсет, за да не ни видят, което — повярвай ми — няма да е никак приятно. Египтяните стават много чувствителни, когато външни хора влизат в старините им и ги повреждат. — Погледна часовника на таблото. 23:17. — Но като гледам, ще успеем.

— Ами тогава настъпи газта.

Той направи точно това и зафучаха по платното. Единствените други возила по това време на денонощието бяха рядко срещащи камиони и петроловози.

След двайсетина километра Флин спря пред редичка паянтови магазини. Имаше отворени дори в този час. Пред един, осветени от гола електрическа крушка, бяха изложени различни сечива и инструменти — коси, чукове, сгъваеми стълби, дълги метли. Флин влезе и след минутка излезе с два метални лоста, две фенерчета и огромна резачка за болтове.

— Остава ни да се молим на обекта да има скеле или стълба — измърмори, докато хвърляше инструментите в задната част на джипа.

— А ако няма?

— Тогава ни е спукана работата. Освен ако не ни помогнат катераческите ти умения.

Почти не разговаряха. Флин прослуша още няколко пъти касетката на Фадауи, за да запечати необходимите данни в ума си. От време на време си казваха по нещо без особен ентусиазъм. Фрея

сподели това-онова за изкачванията си, Флин поговори за работата си в Гилф Кебир, за някои от съвместните експедиции, които бяха предприемали с Алекс. Никой не навлизаше в подробности, просто не бяха в настроение за това; когато стигнаха Бени Суеф, на сто и дваайсет километра на юг от Кайро, и двамата бяха млъкнали и единственият шум беше от бръмченето на двигателя и от триенето на гумите по неравния асфалт.

От време на време Фрея задрямваше, но се будеше, когато минаваха през някой лош участък или ги спираха за полицейска проверка. Не видя особено много от местата, през които минаваха, освен че имаше много пясък с храсти тук-там, тръстикови ниви, палми и понякога мърляви села с кирпичени къщи; черната лента на Нил проблясваше от време на време вляво от тях. Към един и петнайсет спряха в ярко осветен град, за да заредят бензин и да си купят вода — Ал-Миня, съобщи й Флин, горе-долу половината път; малко след това едва не се удариха челно с автобус, тъй като Флин не прецени добре разстоянието, което ще му трябва, за да изпревари един петроловоз. Иначе пътуването вървеше гладко, стрелката се беше лепнала на сто и дваайсет, километрите отлитаха зад тях.

— Фрея.

— Ммм?

— Фрея.

Тя примигна объркано — не беше сигурна нито къде е, нито какво става.

— Събуждай се. Стигнахме.

Флин вече слизаше от джипа. Отвори задната врата, за да вземе инструментите.

За миг тя не помръдна. Прозя се и се вслуша — единствените звуци бяха далечен лай на кучета и металното потракване на изстиващия двигател. Погледна часовника на таблото — 04:02. Отвори вратата и слезе при Флин.

Намираха се в голямо село в подножието на хълм, осветен път се изкачваше по склона пред тях към сателитна кула на върха на хълма. Успореден път, на триста метра вдясно от нея, също вървеше нагоре, от двете му страни имаше неугледни магазини и бетонни жилищни сгради. Между едните и другите имаше огромен правоъгълник открито пространство, което се сливаше със страната на хълма. В горната му

част — притисната от селските махали като от щипци — се виждаше ефектната ярко осветена фасада на онова, което тя реши, че трябва да е храмът на Сети I: продълговат, с плосък покрив, внушителен, ограден от дванайсет монументални колони — приличаха на заграждение пред някаква пещера на гиганти.

— Къщата на милионите години на царя Мен-Ма-ат-Ра, Щастливия, в сърцето на Абидос — каза Флин.

— Внушително, нали?

— Да.

— Бих ти предложил цялостен тур, но като имаме предвид ограниченията във времето...

Подаде на Фрея фенерчетата и единия лост, взе другия и резачката за болтове и заключи колата. Фрея тръгна към храма, но той я спря и посочи наляво. Тръгнаха по една странична улица, минаха покрай едно вързано магаре и навлязоха в селото.

— Целият район е препълнен с пазачи — обясни тихо Флин, докато завиваха вдясно по друга улица. — Трябва много да внимаваме.

Цареше пълна тишина. Изкачиха се по тясна стръмна уличка и пак излязоха на пътя, на който бяха паркирали, но вече бяха почти на върха — сателитната антена за мобилните телефони им беше отзад и вляво, а черокито едва се виждаше в началото на склона вдясно. Пред тях, зад осеяна със смет занемарена площ, имаше ограда от бодлива тел. Зад нея се издигаха отломки от колони и порутени стени, не повисоки от раменете, а отвъд тях вече беше стената на самия храмов комплекс. Бледооранжеви прожектори осветяваха пазачи с черни униформи.

— Хасан казва, че тия типове са склонни първо да стрелят, а после да задават въпроси — прошепна Флин, докато я придърпваше към сенките. — Ако не внимаваме, може да свършат работата на Гиргис вместо него. — Огледа терена, изчака да види и точния маршрут на пазачите и посочи. — Ето там, веднага след като онзи се обърне. Там можем да се промушим под телта и ще се скрием в развалините. В момента, когато се обърне пак, ще влезем през вратичката в ъгъла и ще стигнем до колонадата на храма.

— А ако ни видят?

Той само сви рамене, като че ли искаше да каже: „Да се надяваме, че няма“. След трийсетина секунди я побутна с лакът и

тръгна. Фрея го последва по петите.

Бързо прекосиха занемарения участък, провряха се под телената ограда и се спотаиха зад една кирпичена стена. Чувстваха се ужасно открити, тъй като прожекторите заливаха участъка със светлина, а прозорците на отсрещните сгради бяха обърнати право към тях. Затаиха дъх в очакване на викове и тропот на крака. Никой обаче не ги бе забелязал и след още трийсет секунди Флин надигна глава, огледа района и махна на Фрея да продължат. Притичаха приведени през развалините и се мушнаха през тясната вратичка в стената около храма. След още четири крачки излязоха на успоредната на осветената от прожекторите предна част на сградата тераса.

— Мълчи — прошепна Флин и дръпна Фрея зад първата от монументалните колони.

— Какво си мислиш, че се каня да направя, по дяволите? — измърмори тя. — Да започна някоя ария?

Заослушваха се за признаци, че някой ги е забелязал, после тръгнаха към зейналия черен триъгълник на храмовия вход, като притичваха от колона към колона. Сенките им — дълги и чудовищно деформирани — се плъзнаха вляво по осветените от прожекторите стени, преди отново да се скрият зад поредната колона. Имаше един мъчителен миг, когато стигнаха колоната до самия вход — Фрея се спъна и изпусна лоста на каменния под. Дрънченето като че ли изпълни нощта. Те замръзнаха в сенките. В двора пред храма отекнаха стъпки, приближиха се до самия перваз на терасата.

— Меен? — чу се глас само на два-три метра от тях. — Кой е там?

Те стояха неподвижно, не смееха да си поемат и дъх. Ако пазачът се качеше на терасата, сто на сто щеше да ги види. За тяхно облекчение той си остана долу. Повъртя се още малко и накрая — убеден, че няма нищо нередно — си тръгна; стъпките му постепенно се отдалечиха. Флин изчака да заглъхнат съвсем и внимателно надникна иззад колоната. Нямаше никого. Подаде на Фрея и своя лост, стисна резачката, пристъпи към металната врата, с която бе затворен входът на храма, и преряза катинара — резачката мина през метала като през сирене. Флин отвори вратата, хвърли още един поглед към двора и помахна на Фрея да дойде. Щом влязоха, затвори вратата.

За миг само стояха, поемаха си дъх и се заслушаха. Нищо. Флин подпря резачката на стената — тя си беше свършила работата, — взе единия лост и едното фенерче от Фрея; светна го и я поведе напред.

Намираха се в зала с каменен под, отляво и отдясно имаше двойни редове дебели като дървета колони с височина осем метра. Всичко — стените, колоните, таванът — беше покрито със сложна плетеница от йероглифи. Фрея също светна фенерчето си и направи кръг с лъча. Преди години се беше гмуркала нощем в един коралов риф край Тайланд; тук изпитваше същото загадъчно подводно чувство. Лъчът на фенерчето цепеше мрака и осветяваше любопитни форми и образи: фигури с човешки тела и глави на животни — ястреби, лъвове и чакали, — фреска на човек, коленичил и вдигнал молитвено ръце; три глави на статуи, поставени в ниша на стената, с взрени безизразно към сенките очи. Имаше и цветове — червено, зелено и синьо, — мърваха се за миг, преди да изчезнат в общия сив тон.

Прекошиха залата и влязоха във второ обширно пространство, изпълнено с гора от украсени колони — дори за необученото око на Фрея беше ясно, че резбата тук е с много по-високо качество, отколкото в предишното помещение, йероглифите бяха барелефни, а не издълбани, образите бяха по-детайлни и по-фини. Стълба от лунни лъчи се спускаше от прозорец на покрива високо над тях. Иначе всичко тънеше в мрак, толкова гъст, че беше почти осезаем.

Прекошиха и тази зала, минаха по някаква рампа и излязоха на ниска платформа. Флин прокара лъча на фенерчето си по задната стена на залата и освети редица от седем правоъгълни врати. Насочи се към третата отляво. Минаха под повреден от годините трегер и влязоха в дълга правоъгълна зала. По сводестия таван бе полепнала черна пръст, покритите с барелефи стени бяха изкърпени на местата, където камъкът се бе разпаднал, петната бетонена замазка приличаха на екзема.

— Параклисът на Ра Хорахти — каза Флин. Все още говореше тихо, макар да бяха дълбоко навътре в храма и едва ли някой би могъл да ги чуе.

Обърна се надясно, вдигна лъча на фенерчето и го насочи към горния десен ъгъл, към точката, където стената се сливаше с дъгата на горния свод. Точно както бе описал Фадауи, там имаше малък квадратен блок, не повече от четиридесет на четиридесет сантиметра,

с избелели останки от йероглифен текст, които едва се различаваха под натрупаната пръст.

— Сега ни остава само да стигнем до него — въздъхна Флин.

Върнаха се в залата с колоните и започнаха да прорязват мрака с лъчите на фенерчетата. Търсеха нещо — каквото и да е, — което да използват, за да стигнат до камъка; никой от двамата не искаше да изрази на глас страха, че сега, след толкова път, може и да не успеят да стигнат до каменния блок. След по-малко от минута обаче Фрея чу тихо подсвиркване, върна се и откри Флин, застанал до една врата. Усмиваше се облекчено. В параклиса, срещу фалшива врата на задната стена, заобиколено от чували цимент, имаше алуминиево скеле на колелца за по-лесно придвижване.

— Редно беше да го намерим тук. — Той отиде до скелето и го разклати. — Това е светилището на Птах, бог — освен на други неща — на зидарите и каменоделците. Да се надяваме това да е добра поличба.

Скелето беше прекалено високо, за да го избутат през вратата на параклиса, така че се наложи да свалят горната част, да го преместят на две парчета в параклиса и там да ги сглобят пак. След като го изправиха, Флин заключи колелцата и с лостовете и фенерчета в ръце, двамата се качиха — Фрея бързо, Флин доста неуверено.

— Господи, толкова е нестабилно — измърмори той, докато се наместваше на горната платформа. — Цялото се клати.

— Стига си мрънкал — сопна му се тя. — Само на три метра от пода сме.

Той я изгледа, като че ли казваше: „И три не са малко“, после се обърна напред и насочи фенерчето към ъгъла на стената.

Гледан от пода, каменният блок изглеждаше плътно прилепнал както всички останали в стената. Но сега, като приближиха фенерчетата само на сантиметри от него, забелязаха съвсем същото, което бе видял и Фадауи — тясна пролука до върха на камъка, както и още по-тесни отдолу и отстрани, не по-широки от чертичка, направена с молив. Флин долепи буза до стената.

— Хасан е прав. — Очите му бяха светнали от вълнение. — Съвсем ясно се усеща движение на въздуха.

Погледна си часовника — 4:24, — сложи фенерчето на платформата така, че да свети право към блока, плю върху дланите си

и вдигна лоста.

— Добре, да почваме.

52.

Оазисът Дакла

Захир ал-Сабри се беше надвесил над леглото на сина си и се усмихваше. Детето спеше с едната ръка сгъната под главата, а другата — отметната встрани, с изпънати пръсти, като че ли посягаше към нещо. Спомни си деня, когато се роди Мохсен — как би могъл да го забрави, — чудото, което тогава реши, че го е споходило, задушавания прилив на радостна възбуда. Не е прието бедуините да показват чувствата си, затова той само целуна сбръчканото вързопче, погали косите на жена си, а после излезе в пустинята и — обезумял от радост — танцува и крещя като луд, наблюдаван единствено от дюните и небето.

Би искал да има повече деца, поне десетина, защото какво може да е по-удовлетворително от произвеждането на нови звена във веригата на живота, нишката, простираща се към бъдещето? Не му било писано обаче. Раждането беше трудно, имаше усложнения, кръвене — той не разбра всички подробности, разбра само, че ако това се повтори, животът на жена му ще е в опасност, а той не можеше да допусне този риск. Аллах дава, но Аллах и отнема. Такъв е животът. Сега имаше Мохсен и това беше достатъчно.

Продължаваше да се взира в момчето — луната беше оградила главата му със сребърен ореол. Захир се наведе, целуна го по бузата, промърмори: „Обичам те, светлина на очите ми“ и се върна под завивките до жена си. Вдигна поглед към тавана. За малко полежа така, като хапеше устни; не се беше доближил до съня повече, отколкото преди четири часа. После се претърколи, пресегна се под леглото и докосна дулото на пушката, която винаги държеше там, прокара пръст по студената стомана на цевта.

Беше готов. Каквото и да станеше, каквото и да му поискаха, беше готов. Поне в това отношение щеше да оправдае заветите на предците си.

53.

Абидос

— Наистина ли мислиш, че Фадауи не е казал на друг за това? — попита Фрея, докато двамата, Флин отгоре, а тя отстрани, се мъчеха да наместят лостовите в пролуките около каменния блок. — Или онзи египтянин, Абу... не помня как беше.

Флин тръсна глава.

— Щях да чуя. Ако там отзад има полуразрушен храм от времето на Пепи II, това ще е едно от най-значителните открития през последните петдесет години. Непременно щеше да се разчуе. Хайде бе, идиотски камък!

Натисна още по-силно с лоста, Фрея също. Лицата им бяха мокри от пот, единствените звуци бяха тежкото им дишане и стърженето на метала в камък. След няколко минути Флин смени ъгъла, под който действаше, издърпа лоста от пролуката при върха и го намести по-надолу, срещу Фрея. Двамата натискаха железните лостове, ту бутаха, ту дърпаха. Камъкът обаче не се предаваше и Фрея започна да се чуди дали изобщо някога ще го разхлабят. И изведнъж — най-последно — усетиха потрепване, някакво движение, съвсем леко, едва доловимо помръдване. Навряха лостовите още няколко сантиметра и ги повдигнаха — раздвижването стана по-осезаемо, така че Флин издърпа лоста си и със сила го пхна под блока; натисна силно. Блокът леко се повдигна.

— Вече е почти готово — запъхтяно каза той. Очите му бяха широко отворени и от усилията да повдигне камъка, и от вълнение какво ще намери зад него.

Продължиха работата си ту отгоре, ту отдолу, и накрая камъкът започна да излиза от стената — отначало съвсем бавно, милиметър по милиметър, като че ли не му се искаше да разкрие тайната си, но после, сякаш самичък, по своя воля, се плъзна към тях. Едва успяха да го удържат — беше тежък, невероятно тежък, много повече, отколкото очакваха, а и да го крепят на тясната площадка на клатещото се скеле

беше ужасно неудобно. Все пак започнаха да го спускат. В очите им пареше пот, дишаха на пресекулки. И изведнъж едновременно усетиха, че камъкът започва да се изплъзва от пръстите им.

— Не мога повече — изпъшка Фрея. — Ще го изпус...

Залитна надясно, опита се да задържи блока, но осъзна, че е безнадеждно, и го пусна, като отскочи, за да не ѝ премаже краката. Флин с последни усилия се опита да го задържи, но не успя и също го пусна — всъщност дори го оттласна към ръба на платформата. Камъкът полетя надолу...

В залата — в целия храм сякаш — отекна глухо тупване, когато блокът се стовари на пода. Единият му ъгъл се отчупи.

— Боже мой — изстена Флин, грабна фенерчето и светна надолу. Тежки валма прах се люлееха в лъча светлина. — Две хиляди и петстотин години си е бил цял, а сега...

— Майната му! — отсече Фрея. — Ами ако някой е чул?

Заослушваха се. Ехото от сгромолясалия се камък още се носеше под сводовете. Нямаше обаче нито викове, нито стъпки, никакъв признак някой от пазачите да е чул нещо. Флин погледна за последно огорчено счупения блок, поклати глава и насочи вниманието си към дупката в стената — пристъпи към нея и я освети с фенерчето.

— Какво виждаш? — попита Фрея зад гърба му.

Той не отговори, само движеше лъча; раменете му ѝ пречеха да надникне.

— Има ли нещо? — пак попита тя, вече нервно.

Флин все така не отговаряше и за миг тя се уплаши да не би вътре да няма нищо, да не би Фадауи все пак само да се е занасял с тях. Флин обаче се извърна и вдигна палец — ужасеното му изражение отпреди малко се бе сменило с удивление и благоговение.

— Великолепни неща — възкликна той. — Виждам великолепни неща!

И се отмести наляво, за да може Фрея да мине покрай него и да погледне и тя.

Фрея се озова пред тясна, подобна на комин шахта с широчина около два метра и дължина поне десет — таен коридор зад стените на параклиса. Таванът — изработен от огромни каменни плочи — беше на равнището на тавана в параклиса, а подът, предположи тя, щеше да е нещо като продължение на пода в светилището. Не можеше обаче да

се каже със сигурност, защото кухнята беше пълна с безразборно струпани каменни блокове — най-малкият беше поне два пъти по-голям от онзи, който току-що бяха отместили. Някои блокове бяха квадратни, други — правоъгълни, едни бяха гладки, други — украсени с образи и йероглифни надписи. Резбите — също като подобията им в залите отвън — все още носеха следи от някогашния си цвят: зелено, червено, жълто и синьо. Виждаха се и части от колони, отломки от скулптури — част от гранитно туловище, предницата на сфинкс, — и всичко изглеждаше захвърлено в кухнята просто ей така. Цялостното впечатление беше все едно надничаш в огромна кутия, пълна с части от детски конструктор.

— Невероятно, нали? — възкликна Флин, приведе глава, така че бузата му почти докосна бузата на Фрея, насочи лъча на фенерчето си към един от блоковете, на който бяха изобразени два овала, запълнени с йероглифи, и прошепна:

— Нефер-Ка-Ра-Пепи. — Лъчът на фенерчето му леко трепереше, сякаш видяното го беше поразило толкова, че ръката му не можеше да остане спокойна. — Фараон Пепи II. Хасан е прав, тук сигурно е имало храм от Старото царство, който е бил разрушен и използван за изграждане на стени, когато Сети е издигал своя храм хиляда години по-късно. — Поклати глава. — Господи, Фрея, дори не мога да си представя... това е исторически период, от който нямаме почти никакви материални останки. С помощта на това изцяло ще се пренапише... Зашеметяващо, абсолютно зашеметяващо.

Останаха загледани в кухнята още малко. После, като си даде сметка, че времето им е малко, Флин навря главата и раменете си в пролуката и започна да се промъква напред. Щом изчезнаха и краката му, Фрея го последва.

— Внимавай къде пипаш — предупреди я той. — Тук сигурно е пълно със скорпиони.

Тя трепна и бързо отдръпна дланта си от главата на една статуя.

Кухината им се стори още по-тясна, отколкото отвън. Таванът беше прекалено нисък, за да се изправят, стените сякаш ги притискаха.

И наистина се усещаше съвсем лек ветреца — Фрея не можеше да каже откъде идва. Изчакаха малко клекнали до отвора в стената, като въртяха фенерчетата си, за да огледат помещението. После, след като отново погледна часовника си — 04:51 — Флин се надигна и почна да

проучва надписите за нещо, което би му подсказало местонахождението на оазиса. Фрея остана на мястото си, само насочи фенерчето си към Флин, за да му е по-светло. Познанията ѝ по разчитане на йероглифи бяха същите като познанията ѝ по японски, затова едва ли би могла да помогне с друго.

Изтекоха двацет минути, без някой от двамата да каже нещо. Чуваше се единствено стърженето на обувките на Флин и понякога по някое промърморено: „Прекрасно. Господи, това е прекрасно.“ А после той изведнъж щракна с пръсти и ѝ махна да дойде при него.

— Ела да видиш.

Наведена, за да не си удари главата в тавана, Фрея тръгна към него. Флин освети един зеленикаво-черен камък — малък обелиск в легнало положение, отчасти закрит от други каменни блокове.

— Прилича ми на химн или на някаква молитва към Бенбен. — Флин посочи йероглифите.

— Нещо като камъка на Индиана Джоунс, а? — Тя го погледна. — Онзи със свръхестествената сила?

Той кимна и се усмихна. Опря пръст в десния ъгъл на надписа и с глас, подобен по тембър на гласа, с който ѝ беше чел папируса Имти-Хентика, започна:

— Инер-уер инер-ен Раинер-ен седжет инер суесер-ен херу-ен Сехмет. О, велик камък, о, огнен камък, о, камък, който ни направи могъщи, о, глас на Сехмет, който носим в сърцата си, когато отиваме на битка, и който ни донася безброй победи...

— А има ли нещо за оазиса?

— Не, но самото споменаване на Бенбена...

Насочи фенерчето встрани, към изписан с йероглифи варовиков блок. Текстът на него беше в ярки тонове — червено, синьо, жълто и зелено.

— А и този... — Фенерчето се извъртя към нещо подобно на отломък от разтрошена колона. — Това навежда на мисълта, че всички артефакти в тази част на кухнята са дошли от една и съща част на храма на Пепи. Нещо като параклис или светилище, посветени на Бенбена, така изглежда. А както споменах и в музея, когато се открие нещо за Бенбена, обикновено става дума и за оазиса. Някъде тук е. Просто трябва да огледаме добре.

Изсумтя доволно и продължи огледа, проучваше и опипваше всеки сантиметър от мазилката, без да обръща внимание на собственото си предупреждение за скорпионите. Навираще ръката с фенерчето дълбоко в отворите между каменните блокове в опит да освети частично засипаните или намиращи се под неудобен ъгъл текстове.

— А ако надписът, който търсим, е най-отдолу? — попита Фрея.
— Няма начин да преместим всичко.

Флин не ѝ отговори — Фрея не знаеше дали защото е прекалено погълнат от работата си, или защото просто не иска да мисли точно за тази вероятност. Изтекоха още петнайсет минути. Фрея седеше на една глава от статуя и се чувстваше подчертано излишна. Изведнъж Флин я извика пак.

Вече бе проучил две трети от кухнята и сега лежеше по гръб и светеше точно над лицето си. Беше се ухилил до уши.

— Какво е този път? — попита тя.

— Фрагмент от текст с описание как всъщност да се влезе в оазиса — задъхано съобщи той, върховете на пръстите му шареха по камъка, като че ли галеше кожата на любима жена. — И почти сигурно е от най-съкровениите светилища в храма на Пепи, където са можели да го видят единствено фараонът и върховният жрец. Просто нямам думи да ти опиша колко важна находка е това!

Продължи да се пули на надписа, като с едната си ръка придвижваше фенерчето напред-назад, а с другата следеше реда на йероглифите. Накрая започна съвсем бавничко да превежда:

— Себауи — двете врати — ще те изведат до инет дже-серет, свещената долина. Хери ен-инет — в горния край на долината — ре-ен Уесир, Устата на Озирис. Хери ен-инет — в горния край на долината — макет ен Нут, стълбата на Нут, която е под му ну пет, водата в небето. И само през тези две врати можеш да се озовеш там, само двете — в дъното и най-отгоре, други няма да откриеш, защото такава е волята на Ра...

Спря, защото надписът свършваше.

— За Устата на Озирис вече знаем — започна той; гласът му беше вече по-спокоен. — Макар че за какво точно става дума... — Поклати глава. — Озирис е богът на подземния свят, така че може да е казано образно... просто няма как да знаем. Това нещо със стълбата на

Нут обаче е абсолютно ново. За нея не се споменава в никой друг оцелял текст или поне в никой, който аз съм виждал, а съм почти сигурен, че съм ги видял всичките... Това е абсолютно необичайно, по дяволите.

— И какво означава? — попита тя. Беше развълнувана, макар че текстът не ѝ говореше нищо.

— Ами Нут е богиня на небесата — обясни Флин, докато се измъкваше изпод каменния блок, лицето и косата му бяха покрити с прах. — А фрази като му ну пет, вода в небето, по принцип имат отношение към високите скали, от които водата при силен дъжд се излива на, водопади, като че ли виси от небесата. Фразата със стълбата пък... тук отново не може да се каже дали става дума за нещо конкретно, или е просто метафора. Логично е обаче да допуснем, че древните египтяни са я използвали, за да достигат оазиса от върха на Гилф Кебир, а и отстрани.

Клекна до Фрея и изтупа прахта от косата си.

— Нещо от предположенията ти помага ли ни? — попита тя.

— Когато за нещо има твърде малко данни, какъвто е случаят с оазиса, всяка допълнителна нишка е от значение, но не, това не ни приближава до точното му местонахождение. Предполагам обаче — надявам се, — че щом съществува текст с обяснение как да се влезе в оазиса, ще има и обяснение как човек да стигне до него. А ние се приближаваме до това, чувствам го. Приближаваме се.

Стисна ръката ѝ, после продължи да оглежда камъните. Изглеждаше направо обезумял — избутваше встрани не прекалено тежките, за да види какво има под тях, поглеждаше често-често часовника си и си мърмореше нещо, явно забравил, че Фрея е до него. Намери още няколко препратки за Бенбена — в една имаше описание на голям храм, който явно се намирал в самия център на оазиса, в друг надпис се напомняше за наказанията, които щели да сполетят влезлите злонамерено в оазиса: „И нека злосторниците бъдат смачкани в челюстите на Собек и погълнати в корема на змията Апеп. Нека в корема на змията страховете им да се превърнат в истина, а кошмарите им — в ужасни страдания.“

Нямаше обаче нищо, което да подсказва къде може да се намира оазисът, нямаше дори и смътно загатване. След още трийсет мъчителни минути Флин взе да става все по-раздразнителен,

проклинаше и удряше блоковете с юмруци, като че искаше да ги принуди да издадат тайните си. Тъй като напрежението и прахът ѝ дойдоха в повече, Фрея се измъкна от кухнята, спусна се по скелето, излезе от параклиса и тръгна към предния вход без никаква специална цел, просто за да си намери работа и да подиша чист въздух.

Вече минаваше шест сутринта и сградата беше съвсем различна — бледите лъчи на утринното слънце се спускаха от високите отвори в стените. Тя предпазливо отиде до входа и надникна — освен двама пазачи с черни униформи външните дворове бяха празни, макар че надолу вече се виждаха продавачи на пощенски картички и джунджурии, а още по-надолу и автобуси. За миг се разтревожи, че Флин е сбъркал и че ще отворят храма всеки момент, но се успокои, защото никой не се приближаваше. Над главата ѝ пляскаха с криле птици, виеха се между гигантските колони като в гора. Фрея погледа още малко, върна се до параклиса, тихичко повика Флин и го попита дали е попаднал на нещо, но в отговор получи само унило изръмжаване; започна отново да се мотае и уби още десет минути, преди пак да се качи на скелето и да влезе в кухнята. От прегърбената поза на Флин, който седеше, опрял брадичка на ръцете си, всичко ѝ стана ясно и без да пита.

— Претърсих най-щателно всичко. — Тонът му беше на човек, който всеки миг ще се разплаче. — Тук няма нищо, Фрея. Или ако има, е заровено под тонове мазилка и камък и няма как да стигнем до него.

Тя клекна до него; натрупаният слой чакъл в този край на шахтата беше още по-висок и до тавана имаше само малко повече от метър.

— Можем да дойдем довечера — предложи тя. — Да опитаме още веднъж.

Флин поклати глава.

— Веднага щом открият дупката в стената, тук ще се напълни с повече пазачи, отколкото има във вашия Форт Нокс. Няма да можем дори да се доближим. Това беше единственият ни шанс. Друг няма да имаме.

Той погледна часовника си: 6:39. Само дваайсет минути до отварянето на храма за посетители.

— А ако се опитаме да върнем блока на мястото му?

Той дори не си направи труда да ѝ отговори — и двамата знаеха, че това е несериозно. Накрая Флин въздъхна, погледна пак часовника и предложи да се махат.

— А защо не се скрием в една от колонните зали, да се смесим с туристите и после да излезем с тях? В началото на деня винаги има стотици посетители. Това не би ни затруднило особено.

Той с нищо не показва, че я е чул: седеше унило, опрял лакът на нещо като миниатюрен надгробен камък — правоъгълно, покрито с йероглифи парче варовик със закръглена горна част. Повече, за да каже нещо, отколкото от любопитство, Фрея попита какво представлява камъкът.

— Кой по-точно?

Тя го посочи.

— О, това е стела. Тип оброчна плочка. Древните египтяни са ги поставяли в гробове и храмове. Записвали върху тях молитви, събития, дарения — такива неща.

Той вдигна камъка — беше висок около две педи — и го сложи на коленете си.

— Всъщност той доста ме развълнува. В надписа се говори за ирет нет Хепри — Окото на Хепри. Една от формулировките, които, изглежда, винаги свързват с оазиса, нещо като Устата на Озирис.

Забърса камъка с ръка и почна да чете:

— Уепет ирет Хепри уепет... когато Окото на Хепри се отвори, тогава ще се отвори и оазисът. А когато Окото е затворено, оазисът не може да се види дори от най-наблюдателния сокол.

Прегърна стелата, като че ли търсеше успокоение от камъка, и обясни на Фрея, че Хепри е бог с глава на скарабей, едно от превъплъщенията на бога на слънцето Ра, а името му идва от думата хепер, онзи, който произлиза. Фрея обаче вече не го слушаше, тъй като вниманието ѝ бе привлечено от горната част на стелата, където имаше арка. Там имаше някакви образи, отделени от колоните йероглифи по-долу. От лявата страна се виждаше нещо подобно на червена стена или скална повърхност, а отдясно беше същата стена, само че сега с тесен процепа в средата. Между двете изображения имаше вълнообразна жълта ивица, от която излизаше подобна на сърп черна дъга с любопитно издълбани и назъбени ръбове, а в най-горния край беше разположено голямо, фино изработено око, като цвете на края на

стъбло. Отначало го помисли просто за интересна рисунка. Но колкото повече гледаше изображението, толкова повече ѝ напомняше...

— Това съм го виждала.

Флин все още обясняваше атрибутите на бог Хепри и, изглежда, не я чуваше.

— Това съм го виждала — повтори тя по-високо.

— Какво си виждала?

— Това — посочи тя.

Той кимна, не изглеждаше особено учуден.

— Възможно е. Окото уаджет се среща доста често...

— Не говоря за окото. А за това.

И докосна с пръст черната дъга.

— Какво искаш да кажеш с това „виждала съм го“?

— Виждала съм го. Или нещо много подобно. На една снимка.

— Виждала си снимка на този образ?

— Беше скално образувание. В пустинята. Съвсем същото, дори и назъбените страни.

Той присви очи.

— Къде? Къде си виждала тази снимка?

— В къщата на Захир Сабри. Когато пристигнах. И Алекс беше на снимката, затова...

— Той каза ли ти къде е направена снимката?

Тя поклати глава.

— Май дори се разсърди, че съм я видяла, избута ме от стаята.

Флин отново погледна стелата, пръстите му барабанияха по камъка.

— Когато Окото на Хепри се отвори, тогава ще се отвори и оазисът — замърмори полугласно. — А когато Окото е затворено, оазисът не може да се види дори от най-наблюдателния сокол...

Минутите отминаваха. Фрея беше наясно, че трябва да тръгват, но не искаше да прекъсва мислите му. Флин просто си седеше, изцяло погълнат от мислите си. Накрая се усмихна, повдигна стелата от коленете си и я върна в ъгъла на шахтата.

— Сигурно ви е вродено.

— Моля?

— Сигурно е черта на всички Ханън. Дарба да спасявате положението. Алекс винаги успяваше, а и ти, изглежда, спазваш

традицията.

Изправи се и се запромъква към изхода.

— Не разбирам — каза Фрея и тръгна след него. — Толкова ли е важна тази скала?

— Може би да, може би не. — Той стигна до дупката и се извърна. — Между нас казано обаче, имам неприятното чувство, че съм си губил времето с тия неща през последните десет години, а накрая се появяваш ти и правиш решаващия пробив. А това, честна дума, никога няма да ти простя. — Засмя се. — Заслужаваш просто да те оставя тук. Как така ще откриваш разни неща без мое разрешение!? Заради английско-американските взаимоотношения обаче...

И изведнъж млъкна и се намръщи. За миг Фрея нямаше представа какво става. После обаче чу онова, на което сигурно реагираше и той — гласове. Все още бяха приглушени и отдалечени, но явно идваха откъм храма.

— По дяволите — изсъска Флин. — Хайде, трябва да се махаме от тук.

Измъкнаха се на скелето и Флин грабна единия лост и заслиза. Фрея го последва пъргаво. Бързо излязоха в по-близката от двете колонни зали. Гласовете вече се чуваха съвсем ясно — идваха от външната зала; говореха поне двама души.

— Туристи ли са? — прошепна Фрея.

Флин се заслуша и тръсна глава.

— Пазачи. Сигурно са видели срязания катинар. Побързай.

Поведе я към края на залата и по тесен коридор. След десетина метра стигнаха врата с решетки. Зад нея няколко стъпала извеждаха нагоре към втора врата и слънчевата светлина.

— Това е задната страна на храма — обясни Флин, докато опитваше да изкърти ключалката на решетките. — Ей сега...

От усилието мускулите на врата му се изпънаха, а лицето му почервения. Той нагласи лоста под друг ъгъл, натисна с всички сили, като опря и крак за по-добра опора. Колкото и да се мъчеше обаче, ключалката не поддаде и като изръмжа ядосано, той се отказа и поведе Фрея обратно към залата. В нея все още нямаше никого. Шумът от гласове и тупкането на ботуши в другата зала навеждаше на мисълта, че пазачите вече са много повече.

— Ехна аарфен еннокко гоууа! — изкрещя някой. — Округо уе ерфао 'о едеко!

— Има ли друг изход оттук? — прошепна тревожно Фрея.

Флин поклати глава.

— А не можем ли да се скрием?

— Прекалено много са.

— Какво ще ни направят, ако ни хванат?

— Ако имаме късмет, ще ни вкарат в затвора за пет години, а после ще ни депортират.

Тя не попита какво би станало, ако нямат късмет.

— Енто мет-хасреен! — чу се отново гласът. — Ма-фееш махраб!

Флин се огледа, опитваше се да измисли нещо. Стъпките и гласовете бяха стигнали почти до вратата между двете зали. Той сграбчи Фрея за ръката и я задърпа назад, покрай параклиса, в който бяха работили, и в следващия. За разлика от останалите светилища, в дъното на това имаше врата, която ги отведе в нова зала, много по-малка от двете главни. През средата ѝ минаваше двойна редица колони, а от отворените прозорци на покрива струеше светлината на деня.

— Накъде можем да тръгнем от тук? — попита тя.

— Наникъде.

— Тогава защо...

— Защото няма къде другаде да отидем! Не можем да минем през главния вход, задната врата е заключена... — Той разпери безпомощно ръце. — В капан сме, Фрея. Просто се мъча да спечеля още няколко минути и се надявам за невъзможното — че може и да не дойдат тук.

Тропотът на крака и виковете се засилваха.

— Трябва да има и друг начин за излизане — отсече Фрея. — Трябва да има.

— Естествено. Вълшебна врата. И ако имаш и магическа пръчка, трябва само да кажеш „абракадабра“...

Нови виковете, вече примесени с остри писъци на полицейски свирки. Фрея трескаво зашари с поглед из залата, оглеждаше се за нещо, каквото и да е, което да им помогне. Десет ниски колони — две редици по пет, — от двете страни по-малки помещения, покрити с

барелефи стени, пред тях опънати въжета, та надписите да се предпазят от туристите. И нищо, което да им помогне да избягат.

— Като дойдат, ти си мълчи, остави ме аз да говоря — каза Флин. — И непременно си дръж ръцете така, че да се виждат.

Тя не му обърна внимание и продължи да се оглежда. Към виковете и свирките се добави и кучешки лай.

Двата отвора на покрива — квадратни сини дупки в тавана — бяха недостъпни, макар че тук самият таван беше много по-нисък, отколкото в двете централни зали, само на пет метра от пода. Без стълба или скеле обаче бе също така недостижим, както и ако беше на петдесет метра, така че тя престана да го гледа и очите ѝ отново зашариха по стените, страничните стаи, плочите по пода, колоните... Колоните. Ниски, изработени от кръгли сегменти, поставени един върху друг, с видими пролуки между тях. Направи няколко крачки, взря се отново в отворите на тавана — бяха поне на метър и половина от върховете на най-близките колони, прекалено далече за достигане, а и нямаше за какво да се хване... Само че имаше — ръждив железен прът от арматурата, стърчеше от по-отдалечения отвор като някакъв извит корен, стремящ се към пода. А от горния сегмент на най-близката до железния прът колона стърчеше метална гривна. Ако се качеше по колоната, като използваше пролуките между сегментите за опора, ако стъпеше в гривната и скочеше към железния прът... Побъркана, невъзможна операция, нещо като скоковете в „Карибски пирати“ — не би го замислила дори при тренировъчните си изкачвания, когато е обезопасена с въжета и отдолу има мека подложка, която да я спаси. Побъркана, побъркана, но...

— Мога да ни измъкна от тук — отсече тя.

Главата на Флин рязко се извъртя към нея.

— Какви ги дрънкаш?

Не ѝ се губеше време за обяснения, затова само му махна към въжето, което преграждаше пътя към барелефите, заръча му да го намотае, изтича към колоната и започна да се катери. Макар и тесни, пролуките между каменните сегменти ѝ осигуряваха достатъчно място да намести пръстите на краката си и макар да щеше да е по-лесно с подходящи за алпинизъм обувки, тя все пак стигна върха на колоната без особени затруднения. От тук обаче железният прът изглеждаше ужасно по-далече, отколкото ѝ се бе сторило отдолу.

Флин стоеше под колоната с навитото въже в ръце. Погледът му ясно казваше на Фрея какво мисли за подготвяната операция.

— Няма начин. Ще си счупиш врата!

Тя не му обърна внимание. Намести краката си така, че да има най-добрата опора за скок, и приклепна.

— За бога, Фрея!

Виковете и лаят се приближаваха все повече, затова — всяка секунда сега беше съдбоносна — тя погледна за последен път арматурното желязо, приклепна още мъничко, оттласна се от колоната и литна във въздуха.

Боеше се, че няма да хване пръта както трябва, че инерцията от скока ще я принуди да го изпусне и ще се стовари на пода. Всъщност обаче, като умел цирков акробат, тя изпълни скока съвършено, стисна пръта с две ръце, залюля се силно, уби инерцията и увисна над далечния под на параклиса.

Флин я гледаше отдолу и лицето му изразяваше смесица от ужас и възторг. Тя изчака още секунда, после отметна глава назад, за да проучи отвора над себе си. Пое дълбоко дъх и започна да се набира нагоре.

За човек без нейния опит в катеренето подобно издигане би било почти невъзможно, тъй като изискваше изключително силна мускулатура и на раменете, и на ръцете. Годишите катерене по някои от най-непреодолимите скали на света обаче, да не говорим за стотиците набирания на лоста, които правеше всяка сутрин, за да се поддържа във форма, си бяха казали думата — тялото ѝ беше повече от привикнало с подобни напрегнати мигове и те ѝ се удаваха сравнително лесно. Бицепсите и делтовидните ѝ мускули се издуха и станаха на възли, краката ѝ се размахаха, като че ли се канеше да преплува разстоянието нагоре. Тя запъна десния в ръба на отвора, изнесе левия нагоре и го уви около желязото, посегна с ръка и се вкопчи за ръба. Издърпа се още десетина сантиметра, хвана се и с другата ръка, продължи да се издига и лази, докато главата, а после кръстът и цялото ѝ тяло не излязоха навън, върху покрива на храма.

В залата долу Флин я наблюдаваше как изчезва в отвърстието. Тя промуши дясната си ръка надолу и щракна с пръсти за въжето. Той ѝ го подхвърли, като в същото време тревожно поглеждаше през рамо, тъй като лаят вече отекваше в параклиса непосредствено до стаята.

— Ехна даклеен лоло! — изкрещя някой. — След тебе сме. Не се опитвай да направиш нещо, защото ще стреляме!

— Хайде — изсъска той.

Краят на въжето се залюля над него. Без дори да се убеди, че тя го е вързала добре от другата страна, той го сграбчи с две ръце и започна да се издърпва нагоре; пазачите вече бяха само на секунди от него, а лаят на кучетата сякаш изпълваше целия храм. Флин стигна до отвора и с гърчене и ритане се промуши през него. Фрея едва успя да издърпа въжето, преди два паса да нахлуят в помещението, следвани от петима-шестима пазачи.

Задъхан, с окървавен ръкав, тъй като раната на ръката му се бе отворила от усилията, Флин веднага тръгна към задната страна на покрива, която — тъй като зад храма се издигаше хълм — беше само на два-три метра от земята.

Скочиха и забързаха надолу по склона по някаква стръмна пътечка.

След пет минути бяха отново в джипа, а след още трийсет секунди вече се движеха бързо по пътя от Абидос; разминаха се с колона полицейски коли с включени сирени.

— Никога не съм мислила, че египтологията може да е толкова вълнуваща — бяха първите думи на Фрея.

— А аз никога не съм осъзнавал, че катеренето може да е толкова полезно — добави Флин.

Спогледаха се и се усмихнаха.

— Чака ни дълъг път. — Флин посочи напред. — Сигурна ли си, че искаш да дойдеш с мен?

— Не бих изпуснала това за нищо на света.

Той отново я погледна, кимна, натисна газта до дупка и викна:

— Дръж се, Дакла! Идваме!

54.

Кайро

Мохамед Шубра работеше като охранител в сградата на Агенцията на САЩ за международно развитие вече почти двацет години, но не си спомняше някога да е виждал г-жа Кирнан в по-добро настроение. Разбира се, тя винаги му се бе усмихвала, винаги беше любезна, но тази сутрин, като прекрачи прага на сградата, определено изглеждаше във възторг.

— Нещо хубаво ли се е случило? — попита я той, когато тя се приближи да му покаже пропуска си. — Цялата сияете.

Тя се усмихна и го заплаши на шега с пръст.

— От тебе човек нищо не може да скрие, Мохамед, нали?

— Госпожо Кирнан, трябва да съм сляп, за да не го видя! Сигурно имате новини от семейството.

Тя поклати глава.

— Не, от работата. Винаги е работата, Мохамед.

Той би оставил разговора на това — не му беше работа да я разпитва за делата ѝ, — но за негово учудване и радост тя се огледа и се приведе над гишето.

— Получих новини за един от проектите си — започна тя. — Не очаквах да излезе нещо, но сега изглежда, че е възможно.

Никога не му бе говорила по този начин, не му се бе доверявала и той се развълнува, като че ли го допускат до голяма тайна.

— Отдавна ли работите по този проект?

— О, да — сияещо отвърна тя и докосна кръстчето около шията си. — Много отдавна. Отпреди ти да си на работа тук. Много отдавна.

— Голям ли е проектът? Важен?

Макар тя да продължаваше да се усмихва, погледът ѝ изведнъж стана по-твърд, като че ли бе казала повече, отколкото е нужно, и сега иска да смени темата.

— Всичките ни проекти са важни, Мохамед. И помагат този свят да стане по-добро място за хората. Денят ми обаче е доста натоварен,

така че ако нямаш нищо против...

Махна му за довиждане, тръгна към асансьорите, но се върна, като ровеше в чантата си.

— А, още нещо. Виждал ли си някога този човек?

И сложи една снимка на гишето пред него — дебел оплешивяващ мъж с бледа кожа и сочни устни.

— Беше тук вчера — отвърна египтянинът и си помисли дали не е преминал границата с въпросите си преди малко; беше доволен, че може да изкупи вината си. — Директорът го разведе из сградата.

Кирнан кимна и прибра снимката в чантата си.

— Направи ми една услуга, Мохамед. Ако го видиш пак, звънни ми да ми кажеш, че е в сградата, нали?

— Разбира се, госпожо Кирнан. Веднага щом го видя. Вие ще сте първата, която ще научи.

Тя му благодари, пресече фоайето и се качи в асансьора.

— Много мила дама — сподели с жена си Мохамед, когато се прибра вкъщи вечерта. — Но с изключително твърд характер. Никога не бих искал да се наредя сред противниците ѝ.

55.

Дакла

Една фигура се измъкна от храсталака, послуша се, после притича към сградата — обикновена постройка от блокчета сгуробетон с покрив от палмови листа и тежка желязна входна врата, обезопасена с верига и катинар. Беше мъж, поне това можеше да се каже от походката му. Друго обаче не личеше, тъй като тялото бе загърнато в издуто черно наметало, а главата и лицето в също така черен шал, така че се виждаха единствено очите му.

Човекът бръкна в джоба си и извади малък метален предмет с нещо като магнит на единия край. Повъртя го в ръце, после го прибра в наметалото си. Покатери се на спряната до сградата стара каруца и от нея до прозореца високо в стената — просто квадратен отвор без стъкло или рамка. Чу се тупване, когато се спусна на пода вътре, последва го шумолене и тихо изтракване на прикрепен към нещо магнит.

След по-малко от минута човекът отново беше навън и вървеше към храсталака. След още три минути се чу шум на мотоциклетен двигател. Боботенето на мотора постепенно заглъхна в далечината и в нощта остана само чуруликането на птиците и тихото бучене на близката помпа.

56.

Кайро

Хаотична организация — така най-добре би могъл да го окачества Ангълтън. Или организиран хаос. Откъдето и да я погледнеш, египетската система за контрол на уличното движение на пръв поглед изглеждаше безнадеждно хаотична — отегчени полуграмотни полицаи, които преграждат пътя на произволно избрани места, записват регистрационните номера и данните от шофьорските книжки, — макар че твърде често се оказваше забележително ефикасна.

Веднага след полунощ хората на генерал-майор Танир му докладваха първите резултати: колата на Броуди и Ханън бе минала покрай пункта за проверка по магистрала 11 в 9:33 ч. вечерта на път за Александрия и се бе върнала на същия пункт в 10:54 вечерта, този път по посока Кайро. Ангълтън нямаше никаква представа какво са правили там, но каквото и да бе, то явно беше само прелюдия към основния им маршрут, тъй като всички данни след това сочеха, че се движат на юг. Първо по магистрала 22 в посока Фаюм, после по магистрала 2 по поречието на Нил. Бяха минали през Бени Суеф в 12:16 ч. през нощта, през Магага в 12:43, през Ал-Миня в 1:16 — на този пункт Ангълтън поиска от египтяните да съсредоточат цялото си внимание върху маршрута и подробностите по движението, — през Асют в 2:17, през Сохаг в 3:21 и накрая, в 3:56, бяха пред контролния пункт пред самия Абидос.

След това повече от три часа не се случи нищо. В пет и половина той изиска да се направи телефонна проверка във всички официално регистрирани хотели и частни пансиони около Абидос, за да провери дали не са прекъснали пътуването си за сън. Нулев резултат. Започна да ругае и да се ядосва — а това изобщо не беше в стила му; беше убеден, че са му се изплъзнали. Нямаше и разговори по мобилните телефони, никакви съобщения, които подслушвателната му станция да прихване. Вече беше почти сигурен, че ги е изтървал. И изведнъж, в

7:07 ч., му съобщиха, че черокито с двамата си пътници отново е минало през контролния пункт Абидос. И не само това — тръгването им съвпаднаше с някакъв пробив в сигурността на храма: влизане с взлом, вандалищина, преследване. Ангълтън би искал да научи повече за това, но подробностите все още бяха оскъдни и трябваше да се задоволи поне с добрата новина, че Броуди и Ханън са под наблюдение. Махна облекчено с ръка и прегърна по мечешки милата госпожа Малуф, която тъкмо започваше смяната си, целуна я по бузата.

— Играта продължава! — извика Ангълтън с високия си момичешки глас. — Играта продължава, негодници!

След като се окопоти, госпожа Малуф приглади роклята, оправи косата си и каза строго:

— Моля ви, вече не правете така. Аз съм почтена омъжена жена.

Ангълтън ѝ се ухили, излезе и взе такси до офиса си в посолството на САЩ. Продължи наблюденията си от там (и си поръча цялостна закуска от кухнята долу — от безсъние винаги огладняваше).

В 7:46 ч. му съобщиха, че черокито отново е минало през пункта Сохаг и се е отправило на север, осемдесет минути по-късно дойде подобно съобщение и от пункта в Асют. Броуди и Ханън явно се връщаха в Кайро.

Това го изненада. Въз основа на досегашната им скорост и на понатовареното през деня движение, което би ги забавило, Ангълтън изчисли, че би трябвало да стигнат Ал-Миня към 10:30 ч. Но 10:30 дойде и отмина. Стана 11-11:30 ч. Тъкмо бе започнал отново да се притеснява, когато в 11:45 му звъннаха да му съобщят, че черокито изобщо не се движи на север и е засечено на три различни пункта по пътя през пустинята, югозападно от Асют, за последен път на шейсет километра от Карга. Дотогава бяха постъпили нови данни за събитията в Абидос. Двама души — прекалено голямо съвпадение би било да не са били Броуди и Ханън — влезли с взлом в храма, пробии дупка в стената и открили някаква тайна стая. Както и преди, подробностите оставаха объркани, но каквото и да бяха намерили или видели, то, изглежда, сега ги водеше към западната пустиня. Интересно, много, много интересно.

Ангълтън отиде до картата на стената, погледа я известно време, после отиде до прозореца. С част от себе си искаше да удържи още малко, да проследява двамата от разстояние, от контролен пункт до

контролен пункт. Проблемът беше, че при настъпване на криза той винаги оставаше крачка назад — това усещаше и сега, — а това означаваше изобщо да излезеш от играта. Нямаше смисъл да иска от египтяните да ги следят — щом той не можеше да се справи с Броуди, те в никакъв случай нямаха шанс. Помисли си дали да не поиска да ги спрат на следващия контролен пункт и да ги задържат, докато отиде там, но бързо се отказа: квалифициран и добре мотивиран бивш агент срещу група непросветени и тъпи служители — това бяха несъпоставими величини.

Погледа още малко от прозореца към хората, които се мотаеха из двора, и явно взе някакво решение, защото удари стъклото с ръка и се върна при картата. Време беше да направи нещо — да отиде на място, да разбере какво знаят Броуди и Ханън, да ги отстрани от играта. Въпросът беше как. И къде. Прокара пръст през пустинята от Асют до Карга и Дакла, а после надолу, към Гилф Кебир. Тъкмо там отиваха в последна сметка. Нямаше къде другаде — в тази история, изглежда, всички пътища водеха натам. Преди Гилфа обаче... той върна пръста си към магистралата в пустинята, между Дакла и Карга, и го задвижи напред-назад, преди накрая да го спре върху Дакла. Рисковано беше, разбира се, както всичко останало в играта, но досега не беше бъркал особено, пък и нямаше чувството, че ще допусне грешка сега. Следващото място, където щяха да спрат, беше Дакла и той щеше да ги пресрещне там. Удари силно с кокалчетата си по картата, като по заключена врата, после отиде до телефона. Вдигна слушалката и набра номер.

— Трябва ми място за самолет до Дакла — започна без преамбюл. — Колкото може по-бързо. И кола, с която да разполагам там. Вече съм на път за аерогарата.

Затвори и взе презраменния кобур, който беше праметнат върху облегалката на стола. Извади Миси, погледна в дулото ѝ и се прицели в стената.

— Сайръс идва!

57.

Дакла

Отминаха декоративните метални палми, отбелязващи източния край на оазиса Дакла, рано следобед. Бяха пътували пет часа без прекъсване, като през повечето време Флин беше зад волана, макар Фрея да го смени по време на дългата отсечка между Асют и Карга, за да може да поспи.

Пътуването досега беше гладко. Първо минаха по пътя покрай Нил с тучните му ливади и разпръснатите кирпичени села, после отново навлязоха в пустинята — пясъци, скали, чакъл и почти нищо друго; единственият белег за човешко присъствие бяха равномерно поставените километрични знаци, от време на време полицейски контролни пунктове и, разбира се, самият път — нишка блестящ черен асфалт, която се простираше през пясъка като някаква огромна пукнатина, разполовяваща пейзажа.

Петнайсет минути след като навлязоха в оазиса стигнаха Мут и Фрея пое навигацията, тъй като Флин никога не бе ходил у Захир. Отминаха болницата и полицейския участък — бяха изтекли едва 48 часа, откакто беше ходила там, но това вече й изглеждаше като епизод от друг живот — и продължиха по пътя от другата страна на града, като бързо отминаваха царевични ниви и оризища. Накрая стигнаха селото на Захир и спряха пред къщата му. Флин изгаси двигателя и хвана дръжката. Фрея сложи ръка върху неговата и го спря.

— Познавате се със Захир, нали?

Той я погледна.

— Разбира се, срещали сме се един-два пъти. Но не сме точно приятели, ако това имаш предвид. Когато отивам в пустинята, използвам други водачи.

Защо?

— Не мога да ти обясня точно — отвърна тя, докато се взираше във входната врата. — Просто има нещо... Не беше особено дружелюбен последния път, когато се видяхме.

Флин се усмихна.

— Това не трябва да те учудва. Бедуините са си просто такива. Не показват чувствата си пред останалите. Навремето познавах един, който...

— При него не е само това.

Той пусна дръжката и се извърна към нея. Очите ѝ бяха зачервени от безсъние, русата ѝ коса беше разрошена, все още в прах от тунела в храма.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нали ти казах, не мога да си го обясня. Около него просто има нещо, нещо в поведението му... Не му вярвам, Флин.

— А Алекс му вярваше.

Тя сви рамене.

— Просто мисля, че трябва да сме... по-предпазливи. Да не споделяме прекалено много.

— Алекс преценяваше добре хората...

— Просто мисля, че трябва да сме по-предпазливи — повтори тя.
— Не го харесвам, изглежда ми нечестен.

Той я погледна в очите, кимна и слезе от джипа. Фрея го последва. Минаха през кирпичения вход и излязоха в двора пред къщата. Заобиколиха ланд крузъра на Захир със счупения фар и стигнаха до входната врата. Тя зееше.

Фрея хранеше смътна надежда египтянина да го няма и жена му да ги пусне да погледнат снимката, така че да се ориентират, без да контактуват пряко с домакина. Флин обаче още не беше успял да почука, когато Захир се появи в коридора. Усмихна им се широко, но в следващия миг пренареди чертите си в нещо като нацупена празнота, което, изглежда, беше обичайното му изражение.

— Госпожице Фрея. — Той забърза към тях. — Тревожех се. Помислих, че изчезнала.

Тя измънка нещо като извинение и обясни, че е имала спешна работа в Кайро. Не беше особено убедителна и той явно не ѝ повярва, но не възрази. Въведе ги в къщата и извика нещо в коридора. Фрея долови думите „американец“ и „ший“.

— Ана асиф, саис Захир — намеси се Флин. — Съжалявам, Захир, но нямаме време за чай. Трябва да те попитаме нещо.

Захир извърна глава към него — като че ли чак сега забелязваше, че и той е тук. И макар изражението му да остана непроницаемо, все пак нещо в очите и в стойката му показва ако не враждебност, поне безпокойство.

— Да попитате? — В гласа му звучеше подозрение. — Какво да попитате?

— За снимката — напомни му Фрея. — Онази със скалата.

Захир тръсна глава, като че ли не разбираше за какво му говори.

— Не си ли спомняш? Когато бях тук предния път и търсех тоалетната, влязох в друга стая. Там имаше една снимка — на сестра ми, как стои до една скала.

С ръка очерта формата на скалата и начина, по който тя на вълни се изкачваше в пустинята като огромна сабя, промушваща пясъците.

— На стената над бюрото ти. Ти каза, че стаята не е за външни хора.

— Важно е да научим повече за нея — намеси се Флин. — Къде е скалата? Близко до Гилфа, нали?

Очите на Захир прескочиха от Фрея към Флин и обратно. Явно нямаше особено желание да отговори. След като помълчаха, той махна пренебрежително с ръка.

— Първо пием чай. После говорим.

И влезе в хола с телевизора, тапицираната пейка и ножа, висящ на стената. Флин и Фрея останаха на прага.

— Моля те, нека видим снимката — настоя Флин. — Времето ни е съвсем ограничено.

Захир се обърна към тях.

— Защо ви е тая снимка? — В гласа му сякаш се долавяше някаква враждебност. — Обикновена скала.

Флин и Фрея се спогледаха.

— Свързана е с работата ми — опита се да обясни Флин. — Познавам Гилфа много добре, но досега не съм видял това образувание и смятам, че може да е важно, може... да помогне за изясняване на представата, която имаме за палеолитните заселници по време на средния холоцен.

И да смяташе да шашардиса Захир с научни термини, не се получи — домакинът продължи да го гледа равнодушно. Настъпи нова неловка пауза и Фрея загуби търпение.

— Моля те, Захир, искам да видя снимката! — Тонът ѝ навярно беше прекалено рязък, но беше изтощена, а и нямаха време. — И сестра ми е на нея. Искам да я видя пак.

Захир се намръщи.

— Саис Броуди казва, че иска да види снимка заради работата си. Ти казва, че иска, защото доктор Алекс на нея. Не разбира.

Фрея сви устни и за миг изглеждаше, че ще изгуби самообладание. Обаче пое дъх, пристъпи напред и умолително разпери ръце.

— Моля те — повтори тя. — Заради Алекс, ако не заради мене, разкажи ни за снимката. Тя самата би искала да ни помогнеш, сигурна съм. Моля те.

Стояха един срещу друг и мълчаха. Фрея упорито гледаше Захир, той също я гледаше. Всичко във вида му говореше за съмнения и безпокойство. След секунди той сви рамене с нежелание и мина покрай тях, за да излезе в коридора.

— Искате да видите, ще видите — каза нещастно. — Елате.

Поведе ги по коридора, а после към двора зад къщата. Фрея мярна за миг съпругата и сина му, но жената бързо се скри в сенките. Захир стигна до вратата вдясно, отвори я и им махна да влязат.

— Ето я — каза кисело, отиде до бюрото и забодя пръст в снимката, а след това разпери ръце, за да покаже, че не крие нищо. Те разгледаха огромния извит връх на черната скала, издълбаните му страни и мъничката фигура на Алекс. Флин изглеждаше заплепен — наведе се над бюрото, за да разгледа скалата по-добре. Поклащаше глава, като че ли изведнъж се бе озовал ако не пред отговор на отдавнашна загадка, поне пред нова надежда за разгадаването ѝ.

— Ти ли направи снимката? — попита той след дълга пауза, без да откъсва очи от скалата.

Зафир изсумтя утвърдително.

— Къде?

— В пустинята, не виждаш ли?

Флин не обърна внимание на сарказма.

— Близо до Гилф Кебир ли?

Ново потвърждение.

— Гилфът е голям. Би ли обяснил по-точно?

Отговор нямаше.

— В северната или в южната част? — настоя Флин.

— Фи'л ганооб — отстъпи египтянинът, но явно не му беше приятно да го разпитват така. — На юг. Не помня обаче точно къде. Беше отдавна.

Флин погледа снимката още малко, после се обърна към него.

— Аз съм в дома ти и ще ти засвидетелствам уважение, но ти също трябва да ме уважаваш. Снимката е направена през последните пет месеца. Виж тук...

Посочи с пръст едно място, където се виждаше тънка сребриста пръчица, опряна на скалата до сестрата на Фрея.

— Това е бастунчето на Алекс. Тя започна да го използва едва когато ѝ стана по-зле, през ноември.

Захир гледаше в пода и притеснено пристъпваше от крак на крак.

— Не знам какво се опитваш да прикриеш — продължи Флин, като се мъчеше да остане спокоен, макар че явно не му се говореха празни приказки, — нито защо не искаш да ни обясниш обстоятелствата около снимката. Но се обръщам към тебе като към наш домакин, а също и като към бедуин с молба да спреш да дрънкаш глупости и да ми отговориш откровено.

Захир вдигна глава, ноздрите му се разшириха.

— Нямах право да ми говориш така! — изръмжа той. — Нито в къщата ми, нито никъде. Ясно ли е? Няма да ме обиждаш или иначе лошо за тебе, разбра ли?

— Заплашваш ли ме, Захир?

— Не те заплашвам, казвам ти. Няма да ми говориш така.

Говореха все по-високо и Фрея реши да се намеси, преди нещата да се влошат окончателно.

— Захир, не сме дошли да те обиждаме. — Тонът ѝ беше едновременно помирителен и твърд. — Трябва ни само да разберем къде е направена снимката. Сестра ми много държеше на теб и както вече казах, ние не правим това за себе си, а заради нея. Моля ти се, кажи ни къде е тая скала и ще си отидем.

Този път Захир не отклони поглед от нейния. Гневът му, изглежда, се беше разсеял така бързо, както бе дошъл, и се замести от... На Фрея ѝ беше трудно да определи точно от какво — някаква смесица от примирение и разбиране, стори ѝ се — сякаш бе приел, че

ще се наложи да им каже онова, което ги интересува, но се боеше от последствията.

— Моля те, Захир — отново настоя тя.

Той не проговори веднага. Посумтя и попита:

— Искате да отидете до това място?

Флин и Фрея се спогледаха, после едновременно кимнаха.

— Аз ще ви заведа — заяви той. — Отиваме заедно.

— Ние искаме само да разберем къде е — каза Флин.

— Гилф Кебир е далече. Опасно е, много опасно. Не е добре без водач. Аз ще дойда с вас.

— Трябва ни само...

— Дълъг-дълъг път. Ако тръгнете сами, ще ви трябват три дена. Ако аз дойда с вас, по-малко от един. Аз познавам Гилфа, познавам пустинята. Аз ще ви водя.

Пререканието продължи известно време, като скачаше ту напред, ту назад — Захир настояваше да ги придружи, Флин и Фрея твърдяха, че им е нужно единствено точното местоположение на скалата, — преди накрая Захир да признае поражението си, да въздъхне и да се отпусне в стола до бюрото и отчаяно да се загледа в пода.

— Знаете ли къде е Уади ал-Бахт? — попита накрая.

Флин отвърна, че знае.

— На трийсет километра южно от ал-Бахт, между ал-Бахт и Осемте камбани. Голямата скала е там. Много е висока. На четиристотин-петстотин метра в пустинята. Като тръгнете на юг от ал-Бахт, не можете изпуснете.

Вдигна очи и тръсна глава, като че ли искаше да каже: „Нямате представа в какво се забърквате“.

След като нямаше причина да проточват разговора, те му благодариха, сбогуваха се и тръгнаха към вратата. И тъкмо да излязат, ги настигнаха думите му:

— Аз се опитвам да помогна. Гилфът е много далече, триста и петдесет километра пустиня, много е опасно. Опитвам да ви помогна, но вие не разбирате.

Беше станал и беше протегнал ръка към тях, в погледа му имаше нещо почти умолително. За миг и тримата постояха в смутено мълчание. После, след като му благодариха отново, Флин и Фрея излязоха.

Те си тръгнаха, а Захир остана още дълго загледан в снимката на стената. После мина през къщата, влезе в спалнята, бръкна под леглото и измъкна пушката. Седна и я постави върху коленете си. Прокара едната си ръка по цевта, а с другата бръкна в джоба на наметалото и извади мобилния си телефон.

— Тя беше при мене — каза, когато му отговориха. — С Броуди. Знаят за скалата и тръгнаха натам.

Гласът от другата страна каза нещо.

— Нямаме избор — отвърна Захир. — Това е наш дълг. С мене ли си?

Гласът каза още нещо.

— Добре. Ще те взема след трийсет минути.

Захир затвори телефона и се изправи с пушката в ръка.

— Ясмин! — извика. — Мохсен! Трябва да изляза! Елате да си кажем довиждане!

58.

Лиърджетът стовари Ангълтън на аерогарата в Дакла малко преди един, а след пет минути той вече беше навън във взетата под наем кола — малка жълто-зеленикава хонда сивик, чиято младост бе останала далече в миналото. Беше премислил нещата по време на полета, направил беше справка с картата и знаеше точно къде се намира домът на Алекс Ханън — от там щяха да започнат, нямаше как да не е така. Местната полиция имаше указания да му препредава всичките си наблюдения. Явно нямаше основание да се бави повече. Избърса потта от врата и челото си — мили боже, колко беше горещо, — запали двигателя, включи на скорост и със свистящи по горещия асфалт гumi излезе от паркинга и подкара към Мут.

Беше любопитно, но от мига, когато за първи път чу за Скрития оазис — наистина ли бяха минали по-малко от двайсет и четири часа? — Фрея някак си предчувстваше, че ще се озове в изгарящата пустош на Западната пустиня. Макар чувството да нарастваше с изтичащите часове, а търсенето на оазиса да се превръщаше все повече и повече в доминиращо събитие, все пак в нито един момент не бе добивало формата на нещо повече от абстрактно хрумване. Едва сега, докато се носеха по пустинния черен път към мини оазиса и дома на Алекс, реалността на предстоящото пътуване се очерта пред нея с пълна сила.

— Не ни ли трябват храна и гориво? — попита тя и се хвана за таблото, когато колата подскочи и се завъртя по неравната настилка. — Триста и петдесет километра по този лош път...

— Всичко е наред — отговори Флин. — Имай ми доверие.

Стигнаха до оазиса — гъстите заплетени шубраци сега не изглеждаха така зложелателни, както преди две вечери — и спряха пред къщата на Алекс. Фрея се чудеше дали вътре ще намерят кръв, дали трупът на стария фермер още ще е проснат на пода. Къщата обаче

беше празна — хладна и подредена, точно каквато беше, когато я видя за първи път.

— Трябва да вземеш топли дрехи. — Флин посочи спалнята на Алекс. — Пуловери, палта, такива неща — в пустинята става доста студено нощем. Ще ни трябва и вода — в кухнята сигурно има туби. Напълни ги от крана, водата е добра за пиене. Ако пък намериш храна и кафе, ще е чудесно, но не се престаравай — не вярвам да се наложи да останем там повече от двайсет и четири часа.

— Но нали Захир каза, че ще ни трябват три дни само за да стигнем?

Оказа се обаче, че говори на себе си, тъй като Флин вече беше изчезнал в кабинета на сестра й.

Фрея намери една голяма найлонова торба под леглото, прерови чекмеджетата и долапите и извади няколко пуловера, горнище на анцуг и дебел вълнен шал. Допря дрехите до бузата си и усети мириса на сестра си във всяка; сгъна ги и ги нареди в торбата. Добави старото велурено яке на Алекс — беше на една кука зад вратата, метна торбата през рамо и вече се отправяше към хола, когато изведнъж се обърна и се върна в стаята. Отиде до нощната масичка, взе моменталната снимка на двете с Алекс като момичета и я мушна в джоба на дънките си.

В кухнята намери няколко петлитрови туби, напълни ги от чешмата и взе и други неща: кутия нес кафе, няколко шоколада, голяма консерва боб в доматиен сос, отварачка. Натъпка и тях в торбата, после я изнесе навън и я качи в черокито.

През цялото това време Флин беше в кабинета на Алекс и единствено тракането на чекмеджета и шумоленето на хартия показваше, че в къщата има и друг, освен Фрея. Появи се тъкмо когато тя затваряше задната врата на джипа; в едната си ръка носеше обемиста чанта за книжа, а в другата — няколко карти.

— Знаеш ли къде точно отиваме? — попита тя, докато той сядаше зад волана и й махаше да се качва.

— Доста добре. Взе ли всичко?

Тя посочи торбата и тубите отзад. Флин кимна, запали мотора и заяви:

— Към Гилф Кебир.

Подкара по пътя, но след няколкостотин метра рязко зави покрай голяма купчина смет и продължи по нещо като широка пътека. Джипът едва се промъкваше между стените от гъста растителност, които го притискаха отляво и отдясно; високи туфи трева стържеха по шасито. Друсаха се така още минута, със скорост не по-висока от двайсет километра в час, подминаха една кошара и бетонена цистерна, а после растителността изведнъж изчезна и се озоваха в самия край на оазиса, срещу хамбара, където Фрея бе намерила убежище преди две вечери. Отпред беше равният пясък, по който бе спринтирала, за да се спаси.

Тя реши, че това е мястото, откъдето Флин ще навлезе в пустинята и ще потеглят към Гилф Кебир. Вместо това той спря пред хамбара, изгаси двигателя и излезе от колата. Отмести чантата за книжа, картите, книгата и торбата и ѝ каза да свали тубите. После отиде до желязната врата, извади ключ, свали катинара и изчезна вътре.

„Сигурно ще сменяме колата“, помисли Фрея, докато сваляше тубите на пясъка. Затвори черокито и го последва.

Вътрешността на постройката вонеше на бензин и беше обляна от светлина — отчасти от високия прозорец в стената, но главно от зейналата в покрива дупка, където вихърът от хеликоптера беше отвял голям къс от палмовия покрив. Покрай стената вляво бяха подредени двайсетлитрови метални туби. Излъчваха остър мирис и Фрея реши, че е на бензин. До тях имаше малък преносим хладилник, купчина дебели одеяла и табла с натрупани гаечни ключове, отвертки и други инструменти. Но онова, което действително привлече вниманието ѝ, беше нещо огромно в средата на хамбара — заемаше всъщност по-голямата част от помещението. Нямаше представа какво е точно, защото беше покрито с брезент, но формата му определено не беше на кола. Може би беше някакъв всъдеход.

— Какво е това, по дяволите? — попита тя.

— Мис Пиги — отвърна Флин потайно и се промъкна покрай завитото нещо към другия край на хамбара, където вместо стена имаше метална гаражна врата. Той хвана висящата от горните колелца верига, започна да я дърпа и вратата с тракане се сгъна, а бетоненият под на хамбара преля в блестящия жълт килим на пустинята. Флин махна на Фрея да отиде при него, хвана единия край на брезента, даде

й знак да хване другия и двамата бавно тръгнаха назад, като отвиваха нещото под него.

Фрея се облещи невярващо.

— Кажи здрасти на Мис Пиги — засмя се Флин. — АКА Пегасус Куонтъм 912 Майкролайт със сгъваеми крила. За луксозно пътуване през пустинята.

— Шегуваш се! — възкликна Фрея. — Това чудо да лети? Невъзможно!

Машината беше нещо като кръстоска между делтаплан, количка от лунапарк и състезателна шейна.

Имаше конусовидна двуместна кабинка, оцветена в яркорозов металик — откъдето, реши тя, идваше и името й, — три колела, витло, прикрепено към задния стабилизатор, и огромно триъгълно платно, което висеше над кабината като огромна бяла птица.

— Невъзможно — повтори тя, докато обикаляше майкролайта и се мъчеше да го възприеме. — Ти можеш ли наистина да летиш с това нещо?

— Ами пилотът всъщност беше Алекс, но... да, мога да се оправям с него. Достатъчно, за да се издигнем във въздуха. Колкото до приземяването, там вече...

И започна да дава указания. Първо поръча на Фрея да прикрепи две от тубите към подобните на дисаги стойки от двете страни на кабината, докато той изливаше съдържанието на други две в резервоара под предната седалка.

— Това гориво ще ни стигне ли? — попита тя. Все още не можеше да свикне с мисълта какво се канят да направят.

— На косъм — процеди той през зъби. — Резервоарът побира четиридесет и девет литра, за един час полет Мис Пиги харчи около единайсет, а пътят до Гилфа е четири, така че ще ни е притеснено. Можем обаче да налеем още малко в Абу Балас и по този начин ще се оправим.

— В пустинята има бензиностанция? — възкликна тя изумено.

Той се усмихна дяволито, като че ли се радваше на изумлението й.

— Ще разберем, като стигнем. — И й намигна.

След като заредиха майкролайта, подредиха екипировката си в кабината — карти, книги, вода, торбата с припаси, одеялата,

портативния хладилник, черната чанта за книжа — и забутаха машината; гумените колела проскърцваха по твърдия пясък на пустинята. На седалките имаше два шлема с вградени слушалки за интеркома. Флин подхвърли единия на Фрея, помогна ѝ да се настани на задната седалка и включи кабела от шлема ѝ в контакта.

— Малко е тесничко — отбеляза ненужно, докато се промушваше в предната седалка и нахлузваше собствения си шлем; краката на Фрея се намираха от двете му страни, все едно го яздеше. — А за съжаление няма и обслужване на борда. Ако обаче можеш да се примириш с това, не е чак толкова неприятен начин за пътуване.

— Ще съм най-доволна, ако не ни убиеш — въздъхна тя. Чувстваше се и притеснена, но и странно въодушевена.

Флин си погледна часовника — минаваше един и половина. Натисна няколко копчета и завъртя ключа на таблото. Двигателят изкашля веднъж, два пъти и запали; витлото забръмча отвратително точно зад главата на Фрея.

— Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме? — провикна се тя.

— Летим на югозапад, докато не стигнем Гилф Кебир — отекна гласът му в слушалките. — После на юг, покрай източния ръб, докато не намерим скалата. Не би трябвало да е много трудно.

— И си абсолютно сигурен, че знаеш как се управлява това чудо?

— Е, това ще го проверим ей сега — отвърна той и издърпа един лост до седалката си. Оборотите на двигателя нараснаха и машината се раздвижи, плъзна се гладко по пясъка към туфата пустинна трева, зад която Фрея се беше крила преди две нощи. След стотина метра Флин направи обратен завой — управляваше с крака — и насочи машината към хамбара.

— Трябва да качим температурата на маслото поне до петдесет градуса — обясни той и почука по таблото пред себе си. — Иначе двигателят ще откаже.

Повториха маневрата още няколко пъти — напред и назад по пясъка, докато накрая датчикът не отчете необходимата температура. Флин зави за последен път пред сградата и спря машината. Направи няколко последни проверки и изви глава към Фрея.

— Готова ли си?

Фрея му даде знак с вирнат палец. Той кимна, обърна се напред и увеличи оборотите.

— Линията Пиги ви приветства с добре дошли на този извънреден полет до Гилф Кебир — престори се на пилот той. — Ще летим на височина...

Не можа да продължи, защото тъкмо когато бе започнал да набира скорост за излитане, отдясно, на двеста метра, като тапа от бутилка шампанско, изскочи жълто-зеленикава хонда сивик — оплескана с кал и лошо ударена. Поднесе по пясъка, но после се оправи и пое право към тях. Шофьорът натискаше клаксона непрекъснато. Беше трудно да се различи кой е, макар че и от това разстояние беше ясно, че е изключително дебел — туловището му сякаш запълваше и двете предни седалки. Флин се намръщи и гласът му изпраща в слушалките:

— Ангълтън!

Сайръс Ангълтън не говореше кой знае колко арабски — езиците не бяха силната му страна — и имаше късмет, че младата жена в магазина на „Кодак“ в село Каламун говореше прилично английски. Късметът се оказа двоен, тъй като освен че беше в състояние да общува с него, тя му даде и някои полезни данни. Преди петнайсет минути, докато отваряла магазина за следобедната смяна, покрай нея профучал бял джип и завил по отбивката към малкия оазис. Пътниците били двама, мъж и жена, а жената била същата млада американка, която посетила магазина ѝ преди две вечери. Връщали ли са се тук, попита Ангълтън. Не, доколкото тя знаела, не се били връщали. Има ли други пътища към оазиса. Не, само този бил.

— Чудесно! — засмя се той.

Натъпка се отново в наетата кола и бързо подкара през пустинята. Хондата подскачаше по неравния път, след нея се издигаха облаци прах, като че ли се бе запалила. Сай стигна оазиса и спря пред къщата на Алекс Ханън. Черокито го нямаше никакво. Той слезе и заобиколи къщата. Пак нищо.

— Броуди! — провикна се, бръкна под сакото и хвана дръжката на Миси. — Тук ли си?

Никакъв отговор.

— Майната му!

Влезе в къщата. В спалнята, кухнята и кабинета имаше отворени чекмеджета — някой се беше приготвял за нещо. И то набързо, както се виждаше.

— Не могат — на глас изрече той. — Сами не могат. Това е невъзможно.

Излезе навън и си погледна часовника. Имаха петнайсет минути преднина, от тях поне десет бяха стояли в къщата. Ако наистина се бяха отправили към пустинята, все още би могъл да ги намери. Трябваше му високо място, наблюдателница, откъдето да проучи околността. Огледа се и забеляза някаква паянтова стълба, опряна на стената на къщата. Дотътри се до нея и започна да се изкачва. Първото стъпало изскърца от тежестта му. Второто го удържа, също със скърцане, и той продължи нагоре. По лицето му се стичаха вадички пот, задъха се. Никога не бе правил упражнения и онова, което за нормален човек би било обикновено изкачване, за него се превърна в тежко физическо изпитание, което го принуждаваше начесто да спира, за да успокои дробовете си и да остави мускулите да отпочинат от натоварването.

— Боже господи! — не спираше да пухти Ангълтън. — Боже всемогъщи.

Качи се на покрива и пропълзя на четири крака до другия край. Закри очи от яркото следобедно слънце и огледа пустинята, търсеше черокито в дюна след дюна. Нямаше нищо.

— Кучи син — промърмори той. — Къде си се дянал?

За минута погледът му продължи да се движи напред-назад по разбърканите дюни и хълмчета. После, като ударен по тила, той рязко се извърна.

— Какво, по дяволите...

Накъде иззад гърба му рев на мотор проряза унилата следобедна тишина. Бързо, доколкото му позволяваха краката, той отиде до другия край на покрива и огледа целия оазис, за да разбере откъде идва шумът. Погледът му бързо откри хамбара, а след по-малко от секунда и голямото триъгълно платно, което се движеше над пясъците отвъд него.

— Гадина! — изрева той. — Мръсна английска гад!

Извади Миси изпод самото си, вдигна предпазителя, сложи пръст на спусъка и насочи оръжието към майкролайта. После размисли и прибра пистолета в кобура. От такова разстояние не само беше твърде несигурно, но ако забележеха, че по тях се стреля, щяха да излетят

веднага, а това означаваше да пропусне възможността. Трябваше да се приближи максимално.

Майкролайтът бе обърнал посоката. Явно загряваха двигателя, а това щеше да му даде поне няколко минути. Той се затътри обратно през покрива и се спусна по стълбата, като не спираше да се задъхва и да пуфти. И да имаше някакъв път между къщата и хамбара, не го бе забелязал от покрива, така че не смяташе да губи ценно време да го търси сега. Качи се в колата, включи на първа и с буксуващи в праха колела избуча покрай къщата и влезе направо в нивите, успя да ги премине и се озова в пустинята. Завъртя волана наляво и пое покрай оазиса. След петстотин метра обаче един дълбок ров го принуди да се върне сред насажденията. С друсане мина през още една нива, смачка един плет, излезе на някаква пътека за добитък, която го отведе до маслинена горичка, а след това навлезе в гъст храсталак. Накрая успя да изкара хондата от другата страна, отново в пустинята. Далече вляво се виждаше хамбарът и бялото платно на майкролайта пред него. Ангълтън насочи хондата натам, като държеше волана с една ръка, а с другата изваждаше Миси от кобура и с лакът натискаше клаксона.

— Не, няма да тръгваш, гадино! — изкрещя той. — Чичо Сайръс иска да си поговори с теб!

В майкролайта Флин вдигна оборотите докрай и сграбчи лоста за управление с две ръце. Погледът му шареше между колата и скоростомера и обратно. Ангълтън караше така, че да пресече пътя им, и явно възнамеряваше да попречи на излитането, затова Флин обърна носа наляво в опит да спечели още малко разстояние. Летателният апарат бързо набираше скорост и фучеше по пясъка. Колата обаче беше побърза, много по-бърза, и скъсяваше разстоянието... щеше да ги спре.

— Няма да успеем! — извика Фрея и несъзнателно сграбчи рамото на Флин.

Той не отговори, само скръцна със зъби, без да откъсва поглед от развоя на събитията пред себе си. Колата ставаше все по-голяма в периферното му зрение, сблъсъкът между двете превозни средства започна да изглежда неизбежен.

— Ще ни блъсне! — изпищя Фрея.

Флин отново не отговори; издържа още няколко секунди, после дръпна лоста за управление и майкролайтът грациозно се издигна над

самия покрив на хондата, която точно пресичаше пътя му. Колелата му минаха само на сантиметри от покрива ѝ.

— Много ти здраве, дебелако! — измърмори Флин и бутна лоста още по-напред и вляво, така че майкролайтът едновременно се изкачваше и правеше вираж. Колата под тях рязко спря, шофьорът тромаво се измъкна. Размахваше пистолет и крещеше. Гласът му се загуби в рева на двигателя и макар че той стреля няколко пъти, изглежда, го направи повече от безсилие, отколкото за да ги нарани — куршумите прелетяха далеч встрани, а възпълната му фигура ставаше все по-малка, докато се издигаха над пустинята.

— Кой беше този, по дяволите? — изумено попита Фрея, докато се взираше в далечината към все още жестикулиращия им преследвач.

— Сайръс Ангълтън — отвърна Флин. — От Американското посолство. Изглежда, ни следи и изпраща сведения за нас на Гиргис.

— Мислиш ли, че и сега ще тръгне след нас?

— С тази хонда? Интересно ще ми е да го видя.

Наклони машината наляво, протегна ръка навън и показа среден пръст на Ангълтън.

— Ще се видим в Гилфа! — провикна се, преди да изравни машината и да поеме курс на югозапад; колата, хамбарът, оазисът, Дакла — всичко изчезна и не остана нищо, освен безкрайната вълниста пустош на Сахара.

На земята Ангълтън остана загледан в небето, докато майкролайтът не се превърна в мъничка точкица. Тогава тръсна глава, прибра Миси в кобура и пак се натъпка в колата. За миг постоя загледан в пустинята, после заудря по таблото. „Идиот — не спираше да повтаря. — Тъп английски идиот!“ След това запали колата и тръгна към летището на Дакла. Време беше да спре да се будалка. Време беше да се оправи с Моли Кирнан.

59.

Кайро

Романи Гиргис остави безжичния телефон, скръсти ръце и се загледа към градините зад имението си.

— Това е, вече са излетели.

До него Бутрос Салах се покашля хрипливо и дръпна от цигарата.

— Сигурен ли си, че искаш да го направим, Романи? Защо просто...

— Не съм чакал двайсет и три години, за да остана сега на втория ред. Искам да съм там и да видя нещата със собствените си очи.

Салах кимна и отново дръпна от цигарата.

— Тогава ще съобщя на Осман и Касри.

— А близнаците?

Салах изсумтя:

— Играят си билиард. Ще ти ги пратя. А има ли новини от...

— Въпросът се решава в момента — прекъсна го Гиргис. — Скоро ще се оправим с това.

Салах кимна и изчезна в къщата. За миг Гиргис остана на мястото си, мислеше си за разстоянията, които бе изминал, за да стигне дотук, за трудностите, които бе преодолял от ужасното си детство в клоаката Маншиет Насър досега. После, с усмивката на човек, чиято мечта най-после ще се осъществи, се спусна по стъпалата на терасата към хеликоптера, който чакаше на моравата.

60.

Над Западната пустиня

Сестра ѝ беше убита. Самата нея я бяха преследвали, бяха стреляли по нея, почти щяха да я осакатят. И въпреки всичко полетът през Сахара беше едно от най-прекрасните изживявания в живота ѝ; загръщащата всичко празнота на пустинята някак си разсейваше всичките ѝ останали тревоги и притеснения и я изпълваше с учудващо спокойствие и вътрешен мир.

Летяха ниско, на няколкостотин метра от пясъците. Въздухът — тук малко по-хладен, отколкото долу, макар и все пак топъл — облъхваше лицето ѝ като гигантски сешоар. Пустинята се простираше, докдето поглед стига — огромна, безпощадна пустош от скали и пясък, страховита с празнотата си. Като че ли се бяха пренесли в различен свят или в свършено друго време: в невъобразимо далечна ера, когато целият живот на планетата е повехнал, а от земята е останал само голият ѝ скелет. Имаше нещо ужасно и изумително в това — километър след километър пуста и изпепеляваща самота. Но и прекрасна въпреки всичко. Изумително прекрасна — в извисяващите се пясъчни вълни и загадъчните усукани скални образувания имаше величие, пред което и най-великите човешки произведения изглеждаха скучни и незначителни. И макар пейзажът да изглеждаше лишен от живот, колкото по-нататък летяха, толкова повече на Фрея ѝ се струваше, че с това не се изчерпва всичко. Че пустинята, по свой начин, е съвсем жива, като гигантско сетивно същество, чиито променящи се цветове — в един миг меко жълти, в следващия синкавочервени, тук ослепително бели, там навъсено черни — по любопитен начин отразяват променящите се вихри на настроението и мисълта. Разнообразните форми и променящият се строеж — дюни, превръщащи се в чакълени равнини; солници, преминаващи в каменни хълмове — също създаваха конфузното усещане, че всъщност пейзажът се движи, свива се и се протяга, показва мускулите си.

Учудване, благоговение, страх, еуфория — Фрея изпитваше всичко това. Но най-вече дълбоко чувство на връзка със сестра си и копнеж по нея. Това беше светът на Алекс, обкръжението, което бе направила свое; колкото повече навлизаха в пустинята, толкова повече ѝ се струваше, че се доближава към сестра си. Бръкна в джоба си и извади моменталната снимка от нощното шкафче на Алекс, както и последното писмо, получено от нея. Беше го прехвърлила от старите си дънки, когато се преоблече снощи. Притисна ги в скута си и се усмихна, загледана в стелещия се под нея див пейзаж на Сахара.

След два часа — слънцето вече бе започнало следобедния си път на запад — Флин спусна майкролайта на равно място, покрито с чакъл, до малък конусовиден хълм. Подножието на хълма, забеляза Фрея, беше осеяно с отломки от строшени грънци.

— Абу Балас — обясни Флин, угаси двигателя, свали шлема и слезе от машината. — Известен също така, ясно защо, и като Хълма на грънците.

Фрея също свали шлема си, разтърси глава, за да оправи косата си, и усети осезаемото покачване на температурата, когато витлото зад гърба ѝ спря да се движи. Флин ѝ подаде ръка и ѝ помогна да слезе.

— Никой не знае откъде са се взели. — Той кимна към купчините строшени грънци. — Повечето хора мислят, че са част от временен склад за водопой на странстващите воители тебу от Южна Либия. От другата страна има някои интересни праисторически скални надписи, но мисля да ги оставим за друг път.

Фрея се разтъпкваше и се оглеждаше; глинените чирепи, хълмът, вълнообразните дюни отвъд него — всичко беше голо, тънещо в мълчание, абсолютно изсъхнало.

— Ти не спомена ли, че трябвало да налеем гориво тук?

— Точно така.

— Но къде е...

— Колонката за бензин ли? — Той се усмихна и посочи купчина чирепи малко встрани от хълма. Личеше, че са струпани умишлено; а най-отгоре имаше преобърнатата туба.

— Бензиностанцията Абу Балас — обяви Флин, клекна, взе едно голямо, подобно на лопата парче и го заби в единия край на могилката; копа, докато не се чу звук от нещо метално.

— С Алекс научихме този номер от опита на изследователите в началото на двайсети век. — Под ръцете му се показва горната част на голяма туба за гориво. — Хората създават складове за гориво по маршрута си като застраховка срещу възможен недостиг. Тук има три двайсетлитрови туби. Ще излеем едната в резервоара, а останалите ще оставим, да не би да закъсаме при полета обратно, макар че с резерва, който имаме, едва ли ще възникне някакъв проблем.

Изчисти тубата от пръстта, довлече я до Мис Пиги и я изля в резервоара. Въздухът се изпълни със силния мирис на бензинови пари. След като приключи, Флин подаде празната туба на Фрея и ѝ каза отново да я зарови.

— Ще я напълня пак, когато имам път насам.

След това се зае с картите, които бе взел от къщата на Алекс. Разгъна ги на земята, затисна ъглите им с камъни и започна внимателно да ги проучва.

— Абу Балас е тук. — Посочи малък черен триъгълник сред широки жълти площи на по-голямата карта. — А това е мястото, където отиваме.

Плъзна пръст диагонално по картата, към място, където жълтото преливаше в светлокафяво под надписа „Плато Гилф Кебир“. Остави Фрея да се ориентира, после взе втората карта и я нагласи върху първата. Беше карта на самия Гилф, в мащаб 1:750 000 — изображението приличаше на два големи острова, единият на северозапад от другия, свързан с него чрез тесен провлак. Наоколо бяха разположени други, по-малки острови. Бреговата им линия, ако можеше да се нарече така, беше нацърбена и прекъсната, пронизваха я дълбоки криволичещи потоци, чиито екзотични имена бяха изписани ситно: Двете гърди, Трите замъка, Петър и Павел, Кратерите на Клейтън, Пролом Ал-Акаба, Джебел Уейнат.

— Уади ал-Бахт. — Флин посочи един от потоците, който се спускаше като стълба по южната земна маса. — Ако Захир не е сбъркал нещо, няма да е трудно да намерим скалата — на трийсет километра южно от Ал-Бахт или на три четвърти от пътя между това място и Осемте камбани.

Постави пръст върху нещо като верига от осем островчета, простираща се от долната част на Гилфа.

— А ако е сбъркал? — попита Фрея.

Флин сгъна картите и се изправи.

— Ще му мислим тогава. Засега нека просто да отидем там.

Погледна си часовника — беше четири без десет.

— Но трябва да побързаме. Не ми се иска да кацам на тъмно. Не ти ли се ходи до тоалетна?

Тя го изгледа сърдито и тръсна глава.

— Е, тогава да тръгваме.

Летяха още осемдесет минути. Слънцето все повече се спускаше към хоризонта и въздухът стана забележимо по-хладен. Фрея беше доволна, че си бяха облекли още дрехи, преди да тръгнат от Абу Балас.

Сега пустинята изглеждаше още по-внушителна: отслабващата светлина способстваше да се появи цяла нова гама от цветове — жълто и оранжево, както и десетина оттенъка на червеното, — а удължаващите се сенки караха пейзажа да изпъкне по-контрастно и повълнуващо. Летяха над високи морета от дюни, огромни езера от плосък като палачинка чакъл и странни древни гори от скършени камъни, навлизаха все по-навътре в тайнствените дълбини на пустошта. Накрая, когато слънцето застина точно върху хоризонта, пред тях се появи мъглява червена ивица, която трептеше като пара, издигаща се от повърхността на пустинята. Флин протегна ръка към нея.

— Гилф Кебир — прозвуча гласът му в слушалките. — Джер за древните египтяни: пределът, границата на света.

Той леко коригира маршрута, като издигна машината и я отмести по на юг. Мъглявата ивица се приближи и сякаш се уголемяваше и втвърдяваше, колкото повече се приближаваха. Цветовете ѝ като че ли трептяха и се променяха под непостоянната светлина на късния следобед — червеното се преобразяваше в кафяво, а кафявото в мека охра с оранжев оттенък. Накрая, като дух, излизащ от бутилката, ивицата дойде на фокус: огромно плато, което стърчеше на триста метра над пустинната повърхност и се простираше на север, на юг и на запад, докдето стигаше поглед. На места скалата беше отвесна, непревземаема пепеляво жълта стена, пясъците се надигаха към нея като вълни към борда на презокеански лайнер. На други места платото беше сгърчено, прорязано от дълбоки долини и дефилета, скалите изпъкваха като каменни рафтове, а сипеите на свой ред се превръщаха в архипелази от хълмове и купчини чакъл; цялото плато, изглежда, се

спускаше в пустинята в поредица от огромни неравни стъпала. Фрея различи тук-там изолирани групи зеленина — точици и петънца на храсти на жълтия фон, — а щом се доближиха повече, и редки птици. Животът тук явно не беше изобилен, но след безплодните райони, над които бяха прелетели, изглеждаше пребогат.

Флин държеше картата на Гилфа в скута си. Беше сгъната така, че се виждаше само югоизточният квадрант на платото. Той приближи майкролайта до скалите, насочи се право на юг и пое успоредно на масива и леко над него. Десет минути изтекоха, слънцето вече залязваше — остана само най-горният му ръб, а небето на запад гореше в ярки зелено-пурпурни отблясъци. Флин спусна машината към място, където Гилфът изведнъж се отваряше в широка, покрита с пясък долина.

— Уади ал-Бахт — изпука гласът му в слушалките и той направи вираж надясно. Долината криволичеше и изчезваше сред възвишенията, създаваше впечатлението за назъбен прорез в голата скала. — Вече не е далече. Още трийсет километра, няма и двайсет минути. Наблюдавай внимателно.

Отново отклони майкролайта от Гилфа и го снижи, така че сега летяха покрай ръба на платото. Продължиха на юг, като оставиха скалите вдясно под себе си. Масивните канари караха майкролайта да изглежда като мизерно водно конче, жужащо покрай небостъргач. Пустинята пред тях изглеждаше гладка и празна, без никакви отличителни белези. Би трябвало без затруднения да забележат скалното образувание, макар че слънце почти нямаше, а здрачът се сгъстяваше. Двайсетте минути дойдоха и отминаха, станаха двайсет и пет и когато далече на юг пред тях се показва редица конусовидни хълмове, Флин тръсна глава и започна да обръща.

— Това са Осемте камбани. Отдалечихме се твърде много. Изпуснали сме го.

— Не е възможно — възрази Фрея, докато закопчаваше велуреното яке на сестра си, тъй като ставаше все по-студено. — Тук пустинята е съвсем равна. Би трябвало да го забележим отдалече.

Флин само сви рамене, насочи се обратно на север и се снижи още повече. Гледаха внимателно пустинята под себе си, търсеха какъвто и да е признак за скала във форма на полумесец. И малкото

останала светлина се стапяше и платото вляво от тях вече се превръщаше в безлична сива мъгла.

Още десет минути изтекоха и вече изглеждаше, че ще се наложи да прекратят търсенето си за вечерта и да кацнат, преди да е станало съвсем тъмно, но изведнъж Флин радостно възкликна:

— Ето там! — И посочи надясно.

Фрея нямаше представа как са го изпуснали преди. Разпозна скалата веднага, макар да бе под воала на сенките, тъй като тя се извисяваше повече и по-шеметно от всичко останало в района. Как така не я бяха видели преди малко? Ето я, тук си беше, ясно очертана на фона на бледата пустинна повърхност — огромен извит зъбер от черен камък, висок десетина метра и наведен напред сред иначе пустите пясъци. Доминираше над цялата околност. Какви ли гигантски природни сили го бяха оформили и издигнали, бяха го изоставили щръкнал сам и нереален като огромно ребро, показало се от пустошта — тя не можеше да си позволи дори да предполага. Но пък и не я беше грижа. Бяха го открили, това беше най-важното.

Флин описа широк кръг около скалата и започна да се оглежда за подходящо място за кацане. Беше невъзможно да се прецени точното състояние на повърхността, защото пейзажът беше почти изчезнал в мътна едноцветна мъгла и изглеждаше съвършено гладък и стегнат, така че като направи няколко кръга в търсене на видими пречки, Флин се спусна само на няколко метра от земята, приземи майкролайта почти без друсане, плъзна го по пясъка и спря почти до скалата.

— Добре дошла в средата на нищото. Надявам се, че полетът ти е харесал.

За малко просто останаха на място. Витлото спря да бръмчи зад гърба им и ги обгърна тишина — дълбока, плътна и всепоглъщаща тишина. Свалиха шлемовете, измъкнаха се от кабинката и отидоха до каменната кула. Черният камък беше... обсидиан? Базалт? Сега, когато бяха съвсем до него, изглеждаше още по-тайнствен и страховит.

— Просто не мога да повярвам, че никога досега не съм го виждал — мърмореше Флин, докато оглеждаше десетметровия зъбер, чийто силует се очертаваше на нощното небе като част от някакъв огромен слонски бивник. — Летял съм над тия места десетки пъти и сто пъти съм минавал с кола. Невъзможно е да съм го изпуснал. Невъзможно!

Обикаляха скалата и я пипаха — беше топла от дневната жегата и необичайно гладка, почти като стъкло. Върнаха се до майкролайта и седнаха. Гилфът се извисяваше вляво от тях, оранжевата луна бавно се издигаше вдясно.

— И какво ще правим сега? — попита Фрея.

— Ще чакаме — отвърна той.

— Какво ще чакаме?

— Сутринта. Сутринта тук ще стане нещо.

Тя го изгледа косо. Лицето му едва се виждаше; беше слабо, красиво и доста небръснато.

— Какво ще стане? — не се предаваше Фрея.

Вместо да ѝ отговори, той отиде при майкролайта, затършува в кабинката и извади джобното фенерче „Маглайт“, което бе взел от къщата на Алекс. Беше отбелязал една от страниците в книгата с текстове. Сега я отвори, подаде я на Фрея, светна фенерчето и каза:

— Хепри. Богът на изгрева. Забелязваш ли нещо?

Пред нея имаше образ на седнал човек, заснет в профил: стискаше кръст анкх в едната си ръка и жезъл в другата. Макар тялото да беше човешко, върху раменете нямаше глава и лице, а по-скоро нещо като горната част на голям черен скарабей, а елипсовидното тяло завършваше с...

— Краката. — Тя посочи изкривените крайници от двете страни на бръмбаровата глава. — Същите са като...

— Точно така — съгласи се Флин, вдигна фенерчето и освети извисяващата се над тях скала. — Господ знае как, но на тази скала е запазена почти идеалната форма на предните крака на торния бръмбар. Това е невероятно — погледни, има ги дори и шипчетата, които бръмбарът използва за ровене в дупките и за захващане.

Повъртя светлината около горния край на шпила, където повърхността бе назъбена и издълбана; това ѝ придаваше любопитно нарязан вид, който по странен начин напомняше на издатините по краката на бръмбара от снимката.

— Всеки древен египтянин, който е видял скалата, неминуемо би направил тази връзка — продължи Флин. — Вече знаем, че между Хепри и оазиса има силна връзка — спомни си текста от стелата в Абидос: че когато Окото на Хепри е отворено, тогава ще се отвори и оазисът. А когато е затворено, оазисът няма да се види дори от най-

зоркия сокол. Нещо обаче винаги не ни достигаше, липсваше ни някаква важна съставка от уравнението. Ти я откри, когато разпозна образа на скалата върху стелата. А сега изглежда, че когато са споменавали Окото на Хепри, древните не са използвали израза само метафорично, а са имали предвид нещо съвсем определено — това тук.

Отново прокара лъча на фенерчето по извивката на черния камък.

— Вече всичко си пасва, но нямам представа какви са причините — може би някакво взаимодействие между скалите, изгрева и оазиса. Те по някакъв начин се свързват, а комбинираният ефект от това ще разкрие местонахождението на оазиса. Или поне се надявам да стане така. Изминахме прекалено дълъг път, за да се озовем тук и да се окаже, че съм сбъркал.

Посвети още малко с фенерчето, после го изгаси. — Хайде — подкани я. — Да си направим бивак.

61.

Кайро

Лиърджетът имаше никакви проблеми със зареждането, така че когато Ангълтън най-после пристигна в Кайро, вече беше тъмно. За миг той се поколеба дали да не се отбие до посолството, за да вземе душ и да хапне — последно се беше нахранил нормално вчера следобед, — но времето този път не беше на негова страна и той реши да вземе такси право до къщата на Моли Кирнан в южните предградия. Нямаше признаци тя да е там, затова се качи отново на таксито и отиде до Агенцията за международно развитие на САЩ. Охранителят на гишето — Мохамед Шубра според табелката на ризата — му съобщи, че да, госпожа Кирнан все още е в сградата и работи в офиса си на третия етаж.

— Падна ми — изсъска Ангълтън, пхна ръка под самото си и тръгна към асансьорите. Мислеше за прекалено много неща, за да обърне внимание на охранителя, който вдигна телефона, набра някакъв номер и прошепна нещо.

Третият етаж беше тъмен, единственият признак на живот беше тънката ивица светлина, излизаща изпод една врата. Вратата на Кирнан. Ангълтън извади Миси от презраменния кобур, махна предпазителя и тръгна към светлината. По челото му бе избила пот, въпреки че климатикът в сградата работеше. Той стигна до вратата, провери отново предпазителя, вдигна ръка да почука, но се отказа. Вместо това сграбчи дръжката, рязко отвори вратата и вдигна Миси пред себе си, докато влизаше. Моли Кирнан започна да се надига от бюрото.

— С какво мога да...

— Затвори си глупавата уста и си дръж ръцете така, че да ги виждам — изквича Ангълтън, държеше пистолета насочен към гърдите ѝ. — Мисля, че е крайно време двамата с тебе да си поговорим.

62.

Военното летище в Масауи, оазисът Карга

Романи Гиргис седеше и наблюдаваше как потокът алуминиеви сандъци се извозва от хангара и се насочва към тежкотоварните вертолетите „Чинук“. Човек с бял работен гащеризон отбелязваше всяко постъпление в списъка си, след това показваше за кой от хеликоптерите е предназначено. Всичко се осветяваше в студена светлина от десетината дъгови лампи, разположени по пистата. Както всъщност можеше да се очаква, всичко приличаше на военна операция — работници пренасяха сандъците от хангара до вертолетите, други стояха наведени над тезгяхите и проверяваха по списък внушителното въоръжение: пистолети „Браунинг“ М1911, автомати ХМ8 и „Хеклер & Кох“ МР5, полуавтоматични карабини М249, дори няколко минохвъргачки М224. Пък и това бяха само оръжията, които Гиргис познаваше. Неведнъж беше питал дали всичко това е необходимо, дали не прекаляват — толкова голяма огнева мощ, толкова технически нововъведения. След толкова години чакане и при такъв голям залог обаче той приемаше, че е по-добре да прекали, отколкото да не бъде предпазлив. Пък и така или иначе, вече не можеше да се намеси. Не го интересуваше дори да доведат и цяла армия, стига да му платят. Кое то скоро щеше да стане. Петдесет милиона долара, директно в швейцарската му банкова сметка. Крайно време беше.

Извади влажна кърпичка от джоба си и се огледа да види къде са най-близките му хора. Ахмед Осман беше в хангара и разговаряше с хората в бели гащеризони; Мохамед Касри крачеше покрай чинуците и говореше по мобилния си телефон — явно обясняваше летателния им план на генерал Зауи, за да не им се пречат военните. А близнаците бяха заедно в тоалетната — удивително, но те дори и пикаеха заедно.

— Колко време ще е полетът? — попита той, като смачка кърпичката и я метна встрани.

До него Бутрос Салах допушваше поредната си цигара до филтъра.

— Четиридесет минути — изхриптя той. — Максимум един час. Вече сме изпратили хора на мястото, така че няма да го пропуснем. Кайро?

— Уредено е — отвърна Гиргис, докато вдигаше мобилния си телефон. — Лиърджетът излетя преди петнайсет минути.

— Тогава изглежда всичко е наред.

— Така изглежда.

Салах хвърли цигарата и запали нова.

— Наистина ли мислиш, че всичко ще е както ни го описват? Всичко ли е истина?

Гиргис сви рамене и пригладя косата си с ръка.

— Осман положително мисли така. А по всичко личи, че и Броуди. Ще трябва да се уверим с очите си.

— Невероятно. Абсолютно невероятно.

— Петдесет милиона долара, Бутрос, това е невероятното. Останалото е само...

Гиргис отново сви рамене и махна пренебрежително с ръка. Продължиха да наблюдават как качват на вертолетите алуминиевите сандъци.

63.

Западната пустиня

Гилф Кебир

Отдалече приличаше на малък бял бръмбар, който пълзеше в пустошта и я оглеждаше с единственото си блестящо око. Едва когато се приближи, се видя какво е — очукана бяла тойота ланд крузър, която криволичеше през пустинята; багажникът на покрива ѝ беше претъпкан с дваисетлитрови туби. Острият лъч светлина идваше от единствения ѝ работещ фар.

Макар теренът да беше насечен, шофьорът, изглежда, познаваше местността и знаеше откъде точно да мине; дори в най-сложните участъци скоростта рядко падаше под 50 км/час и ставаше двойно по-висока на равните чакълести участъци, осеяли околността като огромни езера. Колко души имаше в тойотата, не можеше да се каже, защото вътре беше съвсем тъмно, макар че по едно време колата спря и някой слезе откъм дясната страна, вдигна края на наметалото си и се облекчи върху пясъка — така че вътре пътуваха поне двама. Освен това и явното желание на шофьора да се придвижи колкото може по-бързо, всичко друго около колата беше загадка — самотна бяла точица, проправяща пътя си през сухата пустош; ревят на двигателя отекваше из пясъците, предницата ѝ залиташе насам-натам, като че ли душеше някаква следа в югозападна посока.

Откриха купчина сухи дърва под една издатина на скалния масив — обичайна практика на бедуините, обясни Флин, било да се оставят такива запаси под видимите забележителности. Накладаха огън и си облякоха още дрехи, тъй като застудя осезателно, и постлаха одеяла на земята. Флин отвори преносимия хладилник, извади почернели от огън канчета и тенджери, направи кафе и стопли боба, който Фрея бе взела от кухнята на сестра си.

— Също както когато с Алекс бяхме малки. — Тя се приближи към огъня и обгърна краката си с ръце, вираше се в тънката оранжева луна над дюните на изток. — Татко непрекъснато ни водеше на екскурзии. Кладяхме си огън, ядохме боб, преструвахме се, че сме индианци или ранни заселници — всъщност по-често спяхме на открито, отколкото вкъщи.

Флин отпи глътка кафе и разбърка тенджерата, в която се топлеше бобът.

— Завиждам ти. Представата на баща ми за приятно прекарване беше да ни праща с брат ми в музея „Ашмолиън“ да рисуваме антични вази.

— Имаш брат?

По някаква причина Фрея се изненада.

— Имах. Хауи. Умря, когато бях на десет години.

— Съжалявам. Нямах представа...

Той сви рамене и продължи да разбърква боба.

— Кръстен е на Хауард Картър, откривателя на Тутанкамон. И макар и да звучи смешно, умря от абсолютно същия тип рак. Картър поне е изкарал до шейсет, а Хауи беше само на седем. Понякога ми е мъчно за него. Всъщност доста често.

Той завъртя лъжицата за последен път в тенджерата и я свали от огъня.

— Мисля, че вече става за ядене.

Сипа боба в две пластмасови чинии и подаде едната на Фрея. Нахраниха се, без да говорят, от време на време очите им се вдигаха и се срещаха. След като свършиха, Флин почисти чиниите — изтри ги с пясък, който после отми с шепа вода — и седнаха с кафето и шоколадчетата, които бе взела Фрея. Флин се облегна на скалата, а Фрея се изтегна до огъня.

Първите звезди се бяха появили още докато бяха във въздуха. Сега нощното небе пламтеше в мрежи светлина. Фрея го гледаше с чувство, подобно на онова, което бе изпитала при полета над пустинята — спокойствие и мир, дори задоволство от тишината и безмълвието, които я обгръщаха като пух. „Доволна съм, че съм тук — помисли тя. — Въпреки всичко. Доволна съм, че съм на местата, които сестра ми така е обичала, че съм само аз, пясъкът и звездите. Е, и Флин. Доволна съм, че съм тук с Флин.“

— Кое е момиченцето — обърна се тя към него.

— Моля?

Тя го погледна, после отново вдигна глава — една падаща звезда припламна в небето и изчезна почти толкова бързо, колкото се беше появила.

— В Кайро, като тръгвахме. Моли спомена за някакво момиченце: „Това няма нищо общо с момиченцето, Флин.“ Просто се чудех кое ли е то.

Той отпи от кафето и разрови жаравата с една съчка.

— Нещо се случи много отдавна. Когато още работех в МИБ.

От тона му личеше, че не иска да се впуска в темата, и Фрея реши да не настоява. Седна и загърна раменете си с одеяло. Каменният шпил, извисяващ се над тях, бе застрашителен и в същото време любопитно утешителен — като че ли се люлееха в скута на великан. Обграждаше ги тишина, единственият шум беше съскането и пращенето на огъня. Флин си доля кафе и въздъхна.

— Днес може да звучи безнадеждно наивно, но аз всъщност постъпих в службите, защото исках да направя добро. Да помогна на света да стане... е, не по-добро, но поне мъничко по-безопасно място.

Гласът му беше тих, едва се чуваше, като че ли говореше не на нея, а на себе си; очите му бяха приковани в огъня.

— Макар че ако ме понатиснат, навярно ще се наложи да призная, че донякъде го направих и за да ядосам баща си. Той не одобряваше институции като МИБ. Всъщност не одобряваше нищо извън академичните среди.

Засмя се сухо и започна да рисува фигурки по пясъка с пръст.

Какво общо имаше това с въпроса ѝ, Фрея не можеше да отгатне, но почувства, че е важно за него, и не го прекъсваше.

— Постъпих веднага след като защитих доктората си — продължи след кратка пауза той. — През деветдесет и четвърта... Изкарах няколко години кабинетна работа в Лондон, след това ме изпратиха в чужбина. Първо в Кайро, където се запознах с Моли, а след това в Багдад. Опитвах се да разбера механизма, по който Саддам върти оръжейните си програми. Не особено лека задача — не можеш да си представиш какъв страх и параноя създаваше Саддам, — но след като изкарах там около година, направих пробив при един служител от МПВИ, Министерството на промишлеността и военната индустрия.

Всъщност той сам дойде при мен с предложение да ни даде данни, от най-високо равнище — точно онова, от което имахме нужда.

Хвърли поглед към Фрея и отново наведе глава. В далечината се чу вой на чакал.

— Както можеш да си представиш, тази работа доста го изнервяше и той настояваше да използва за посредник дъщеря си, твърдеше, че така било по-малко вероятно да го заподозрат. От самото начало аз бях против — за бога, тя беше само на тринайсет, — но той настояваше, че ще поддържа контакт с нас само при това условие. Случаят беше прекалено апетитен, затова накрая се съгласих. Той преснемаше за нас документи от министерството, момичето ги вземаше и по пътя си към училище ми ги подхвърляше в парка Заура в центъра на Багдад — проста работа, свършвахме я за секунди.

Вече завиха два чакала, викаха се някъде из дюните на изток. Фрея почти не им обръщаше внимание, беше изцяло погълната от разказа на Флин.

— Известно време цялата работа вървеше чудесно, сложихме ръка на доста добър материал. После, пет месеца след началото, пропуснах една среща. Тия неща, разбира се, се случват, но в този случай причината беше, че предната вечер се бях натряскал и се успах. По онова време пиех сериозно, и то от доста време, главно уиски, макар че когато съзнанието ми се замъгляваше... господи, бих пил и течен парафин, ако някой ми налее и ми сложи лед.

Тръсна глава и разтри слепоочията си. Високият стенещ вой на чакалите, повече меланхоличен, отколкото застрашителен, бе неочаквано подходящ съпровод на разказа му.

— Имахме абсолютно стриктно правило за предаването на материалите — продължи Флин. — Ако единият от нас не се появеше в парка, другият просто продължаваше пътя си, не се мотаеше наоколо. Разузнавателните служби на Саддам бяха навсякъде и следяха всичко, така че беше твърде важно да не направим нещо, което би могло да изглежда необичайно. Не знам защо Амира — така се казваше момичето — нарушила правилото и решила да изчака, но направила точно това. Забелязали я, задържали я, вкарали я в ареста. Същото стана с баща ѝ, с цялото ѝ семейство...

Той въздъхна дълбоко и сложи чашата си на пясъка. Чакалите бяха млъкнали. Беше съвсем тихо.

— Един бог знае на какво са ги подложили, но те така и не са ме издали. Излязох си от страната жив и здрав, а те изчезнаха в Абу Граиб — страховития Абу Граиб — и повече никой не ги видял живи. Трупът на Амира бил открит след месец на едно сметище извън града. Изнасилвана многократно, с изтръгнати зъби и нокти... Можеш да си представиш...

Облегна глава на скалата. Гласът му остана монотонен, глух и безчувствен, като че ли искаше да задържи събитията от разказа си на ръка разстояние, да не се въвлеча в целия им ужас. Но това явно не се получаваше. Ръцете му се бяха разтреперили.

— Имаше, разбира се, вътрешно разследване, аз си подадох оставката, върнах се към египтологията, дойдох тук и наистина започнах да пия. И щях да го карам все така, ако не се бях запознал с Алекс. Тя ме изтегли от пропастта, откъсна ме от пиенето — всъщност спаси живота ми. Не че той си заслужаваше. Беше тринайсетгодишна, за бога! Можеш ли да си представиш? Можеш ли просто да си представиш...

Скри лице в шепи и млъкна.

Луната заливаше пустинята с мека сребриста светлина. Тогава, без сама да знае защо, Фрея се изправи, заобиколи огъня, седна до него и сложи ръка на рамото му.

— Моли има право, разбира се — продължи той накрая. — За това става дума: Пясъчния огън, Гиргис, оазиса — само за това става дума открай време. Да се опитам по някакъв начин да изкупя вината си, да изплатя вината, че съм пратил едно тринайсетгодишно момиче в килиите за мъчения на Саддам. Не мога да върна нито него, нито семейството му, да премахна страданията, които е изживяло, но поне мога да опитам... нали разбираш... да опитам...

Гласът му преградна и той спря. След дълга пауза вдигна глава и я погледна.

— Казвам ти, Фрея. Каквито и да са останалите ми разсъждения за нахлуването в Ирак — а те не са особено благосклонни, — не мога да обвиня Буш, че смъкна Саддам от власт, колкото и зле да нагласи повода. Този тип беше чудовище. Абсолютно чудовище.

Взе чашата си от пясъка и я допи. На Фрея ѝ се искаше да каже нещо, да го успокои, но всичко, което ѝ идваше наум, беше повърхностно и несериозно, изцяло в разрез с ужаса, който лъхаше от

току-що чутата история. Затова направи единственото, което може да измисли, за да покаже, че знае какво е да изпитваш вина и съжаление във всеки миг, когато си буден, а и много пъти, когато спиш.

— Сестра ми разказвала ли ти е какво се случи между нас? — попита тя, свали ръка от рамото му и обви ръце около раменете си. — Защо не си говорихме толкова дълго?

Той я погледна.

— Не. Никога не е ставало дума за това.

Фрея кимна. Сега бе неин ред да се вторачи в жаравата, която пулсираше и блещукаше като живо същество. Последва нова пауза — никога не бе говорила за това с друг човек, никога, беше прекалено болезнено. Накрая пое дълбоко дъх и започна.

Разказа как след смъртта на родителите им при катастрофа Алекс и годеникът ѝ Грег се върнали в семейния дом, за да се грижат за нея. Как Грег винаги проявявал внимание към Фрея, шегувал се и флиртувал, как флиртуването се засилило, когато заживели под един и същи покрив. Как в началото всичко било уж на шега и само от негова страна, но след известно време, поласкана, Фрея започнала да му отвръща. Онова, което започнало като целувки и милувки — нередно, разбира се, но извинимо, — бързо преминало в нещо съвсем дълбоко. Тя и Грег скачали в леглото в мига, когато Алекс тръгвала за работа сутрин, и оставали там до няколко секунди, преди да се върне вечерта. Как всичко това продължавало, докато Алекс и Грег обсъждали сватбата си... и един ден сестра ѝ си дошла по-рано и — неизбежно и съкрушително — ги заловила в леглото.

— Не се разсърди — продължи Фрея и избърса очите си с ръка. — Беше потресена, но не и сърдита. По-добре да се беше разгневила, да бе крещяла, да се нахвърли върху мене, но тя само изглеждаше толкова тъжна, така самотна...

Изхлипа и отново избърса очи. Флин хвана ръката ѝ; седяха в мълчание, хипнотизирани от примигващите езичета на огъня. Чакалите отново завиха, този път зад тях, по на север; воят им отекуваше в нощта като скръбна ария.

— Затова ли направи онова при Хасан? — попита той след малко. — Като се съгласи да се съблечеш. Като начин...

— ... да се покая? — довърши Фрея. — Е, и двамата сме направили неща, които се опитваме да изкупим.

Той стисна ръката ѝ по-силно.

— Сестра ти те обичаше, Фрея. Непрекъснато ми говореше за тебе, за алпинизма ти — много се гордееше. Каквото и да се е случило, то е останало в миналото. И тя би искала да го знаеш. Да знаеш колко много значиш за нея.

Тя прехапа устна и прошепна:

— Знам го. Най-много ме боли, че не успях да кажа същото и на нея.

Въздъхна и го погледна. Този път погледите им се срещнаха и не се отклониха. За миг останаха така, ръката на Флин бе обвила нейната. После лицата им бавно започнаха да се приближават едно към друго. Устните им се докоснаха мимолетно — но и двамата рязко се отдръпнаха. Фрея докосна лицето му с ръка. Той вдигна ръка и я прокара през косите ѝ, после едновременно се пуснаха и се изправиха — знаеха, че това не е нито времето, нито мястото. Особено сега, след всичко, което си бяха казали.

— Да се опитаме да поспим — каза Флин. — Утре ще ставаме рано.

Заградиха огъня с камъни и пясък, изгърсиха одеялата и легнаха от двете страни на огнището. Погледите им отново се срещнаха за миг. Кимнаха си, после всеки потъна в собствените си мисли. Чакалите продължаваха да се обаждат в далечината.

На четиристотин метра от тях фигурата нагласи бинокъла за нощно виждане. Погледа още малко, преди да се плъзне по ръба на дюната и да включи предавателя. Съобщението беше съвсем кратко — легнали са си, няма движение, нищо друго за съобщаване. След минута човекът продължи бдението си — с бинокъла до очите и снайпера М25 на пясъка до него; не обръщаше внимание на нищо, освен на двете неподвижни фигури, сгушени безобидно под извисяващия се свод на скалата. Огънят между тях постепенно догоря и накрая сред обширния, огрян от луната нощен пейзаж остана само мъничко оранжево петънце.

Вече три дни Фрея не си беше отпочивала както трябва, затова сега сънят ѝ беше дълбок и без сънища, нямаше мисли и безпокойства — просто празно пространство, в което тя с благодарност потъна, като че ли умът ѝ бе завит с плътно дебело одеяло. Едва когато зората оцвети с първите си лъчи изтока и зад хоризонта се очерта нежна бледорозова лента, тя лека-полека се събуди. Не защото се беше наспала — спокойно би могла да спи още няколко часа, — но защото усети някакво бръмчене и дори във все още съненото си състояние почувства, че е някак несъвместимо с това отдалечено място в пустинята.

Известно време полежа заслушана, все още под властта на съня, и се опитваше да схване какво става. Звукът заглъхваше и се усиляваше, като че ли онова, което го издаваше, се движеше напред-назад, понякога идваше по-близо, понякога се отдалечаваше. Тя се претърколи и погледна към Флин, за да види дали и той го е усетил. Него обаче го нямаше. Тя се извърна на другата страна, към майкролайта, но и него го нямаше. Сега вече се събуди съвсем, скочи и зашари с поглед по небето.

Майкролайтът се носеше над Гилфа като огромна белокрила птица. Фрея не знаеше как Флин е излетял, без изобщо да го чуе — явно беше спала наистина като заклана. За съвсем кратко се разтревожи — дали той не я изоставяше? Мисълта изчезна, преди дори да се оформила добре, защото машината явно летеше в кръг, а не се отдалечаваше. Въртеше се и пикираше над гладкото плато, летеше ту на юг, ту на север в широка окръжност, чиято централна ос, изглежда, беше линията на запад от скалното образувание, под което стоеше тя.

Фрея наблюдаваше как майкролайтът лети към най-отдалечената точка, която тя беше в състояние да види вдясно от себе си, смаява се до едва забележима точица на фона на сивото небе, а после постепенно се уголемява и идва на фокус. След десет минути летателният апарат се спусна над пустинята и забръмча точно над главата ѝ. Флин завика нещо и засочи към нея. Фрея разпери ръце, за да покаже, че не го разбира, и той направи завой и мина отново над нея. Сега се спусна още по-ниско, посочи ѝ огъня, а по устните му тя разчете думата „кафе“. Усмихна се и му даде знак с вирнати палци, Флин разпери пръсти, за да покаже, че ще си дойде след пет минути, после отново набра височина и се насочи към Гилфа да продължи наблюденията си.

Бученето на майкролайта полека затихна. Фрея донесе още съчки, разпали огъня и сложи водата да се топли. Флин направи още няколко кръга над платото, после отби и приземи майкролайта точно когато водата завря. Докато дойде до огъня, Фрея вече я наливаше в канчетата.

— Видя ли нещо?

Флин поклати глава.

— Изминах по двайсет километра на север, юг и запад, но няма нищо — само пясък, скали и тук-там горички от камилски тръни. Каквото и да стане тук по изгрев-слънце, можем поне да сме сигурни, че няма да е откриването на оазиса.

Кимна да ѝ благодари, докато си взимаше кафето, отпи и продължи:

— Просто не мога да разбера. Няма друг начин да се интерпретира текстът: Когато Окото на Хепри е отворено, тогава ще се отвори и оазисът. Тоест оазисът е някъде тук, а при изгрев скалата някак посочва пътя. Би трябвало да значи това. Няма друг начин да се изтълкува. Освен ако...

Направи крачка назад и се взря в извитата скала над тях.

— Дали няма нещо на самия камък? — промърмори сякаш на себе си. — Някакъв надпис, указание за посоката? Текстът не ни ли казва точно това?

Огледа лъскавата повърхност, очите му се присвиха. Бавно заобиколи зъбера, търсеше знаци или йероглифи, някакви следи от човешка намеса. Нямаше нищо — скалата си беше гладка, черна и гола от основата до върха; и да имаше отделни нацърбени места или драскотини, те бяха очевидно естествени, а не дело на човешка ръка. Само една особеност го накара да спре и да се замисли — нещо, което бяха пропуснали при огледа с фенерчета предната вечер: матова леща от жълт кристал с големината на юмрук, която пробождаше зъбера от едната до другата страна на три четвърти от височината му, като миниатюрна амбразура или шпионка на врата. Любопитна подробност, геологична аномалия в дисхармония с останалата каменна маса. Флин я оглежда почти минута, преди накрая неохотно да приеме, че и тя е част от скалната формация. Тръсна глава и отиде да си долее кафе.

— Да пукна, ако знам! — Той разпери ръце. — Оазисът трябва да е тук, а това... това трябва да ни посочи точно къде е. Нищо не

разбирам.

— Може би скалата се споменава само за отвличане на вниманието — предположи Фрея, докато се навеждаше над огъня да долее и своето канче. — А в последна сметка да няма нищо общо с оазиса.

Флин сви рамене и си погледна часовника.

— Изгревът е само след няколко минути, така че ще видим ще стане ли нещо. Както вървят нещата обаче, имам неприятното усещане, че може да си права, а аз да съм се издънил. И, уверявам те, не за първи път.

Отпи още глътка и погледна на изток. Пустинята бе гладка на няколкостотин метра, а след това почваше гъмжило от дюни, пясъчните им върхове ставаха по-високи и по-стръмни. Фрея се загледа към небето. Двамара с Флин посрещнаха зората, която ставаше розова, а после небето се обагри в зелено и перленосиво докато пейзажа постепенно преливаше от небесносиньо към жълто и оранжево. След още няколко минути червеният купол загоря с все по-дълбоки окраски. Показа се горният ръб, после бавно, като мехур разтопен в далечината, слънцето изплува над върховете. Пустинята като пурпурна крива започна да се движи като че ли се разтапяше наоколо, някак се огъна и заблестя, едва доловимо се затопляше от огромната топлина. Очите им се движеха и двамата гледаха ту слънцето, ту каменната кула, за някакъв знак и очакваха нещо, каквото и да е, да се открие пред тях. Но скалата беше неотстъпваща, черна и наклонена, непроменена, без да се разкрива нищичко дори когато слънцето се издигна на хоризонта, а зората се сля с неговия пек. Флин и Фрея погледаха още малко слънцето, после поклатиха глави. Надеждата им за някакви открития не се беше осъществила. Бяха пътували напразно.

— Поне се порадвахме на красивата природа — унило отбеляза Фрея.

Започнаха да събират екипировката си, за да се върнат обратно към цивилизацията. Засипаха и огъня с пясък.

— Останало ни е доста гориво — въздъхна Флин, като затваряше преносимия хладилник в кабината. — Можем да пообиколим още малко. — Имам предвид, да полетим още малко, да не сме пропуснали нещо. Предлагам да се насо...

Не можа обаче да довърши, Фрея изведнъж ахна и го сграбчи за китката.

— Виж! Там! — Беше протегнала ръка на запад и сочеше фасадата на Гилфа. Флин се вгледа в издигащата се скала — на десетина метра от равнището на пустинята, се беше появило миниатюрно светло петно — ясно се виждаше на фона на оранжево-жълтеникавия камък.

— Какво е това, по дяволите!?

Флин направи крачка напред. Фрея продължаваше да стиска ръката му. Взираха се в блестящото петно и се опитваха да разберат какво е това, какво го предизвиква.

— Нещо в скалата ли е? — попита тя. — Което отразява светлината към нас?

Флин стоеше с ръка над очите, със съсредоточено свити вежди. После изведнъж издърпа ръката си, изтича няколко крачки към Гилфа, обърна се и вдигна очи към извитата скала.

— Господи, това е прекрасно!

Фрея отиде до него и също ахна, като видя онова, което го бе поразило — езерце от разтопено злато на три четвърти от височината на шпила: слънчевите лъчи се изливаха през лещата на пустинния кристал, като че ли го възпламеняваха, и пращаха ярък лъч светлина, която като лазер се отправяше на запад към фасадата на Гилфа.

— Гледайте Окото на Хепри — прошепна Флин със страхопочитание.

Останаха загледани, зяпнали възхитено, докато кристалът като че ли прогаряше скалата като огън през черна хартия; блясъкът му ставаше все по-силен, преди бавно, едва забележимо да започне да избледнява, а кристалът да възвръща матовия си кехлибарен цвят.

— По дяволите! — изруга Флин, извърна се и затича към издигащата се стена на Гилфа. Очите му бяха впити в малкото, вече едва видимо петънце светлина — призрачен отпечатък върху скалата.

— Това сигурно става единствено при определен ъгъл на слънцето — викна той на Фрея, която вървеше след него. — Не го изпускай от поглед, трябва да видим точно къде сочи лъчът. Това е означавал надписът. Изгряващото слънце сочи към нещо върху фасадата на скалата. Не бива да го изпускаме!

Скалният шпил беше на четиристотин метра от Гилфа и бяха изминали по-малко от половината, когато лъчът изчезна напълно, светлото петно се загуби и остана единствено празната стена от жълт камък.

— Там — извика той, като намали ход и посочи. — Там беше. Точно над онзи ръб.

Фрея гледаше към същото място; очите ѝ не се отделяха от скалната фасада. Продължиха напред и спряха в самото подножие на Гилфа. Скалите се извисяваха шеметно над тях.

— Има нещо като дупка — каза Флин. — Виждаш ли я?

Тя също я забеляза — правоъгълен отвор, висок не повече от две педи и с ширина педя, точно над щръкнала скална издатина на десет метра нагоре. Почти не се забелязваше освен ако не гледаш право в него, пък и това изискваше усилие. Безспорно беше дело на човешка ръка, тъй като страните му бяха старателно изравнени и загладени, прекалено симетрични, за да са дело на природата. И, изглежда, бе запълнен с нещо, за да се слива със скалите.

Флин вече се изкачваше. Навря пръсти в една тясна пукнатина, запъна палеца на единия си крак в миниатюрно скално отвърстие, а с другия задраска по голия камък. Обаче се изпусна и с ругатня падна надолу. Направи втори и трети опит, но все без успех. Премести се по-наляво и пробва друг, по-труден маршрут. Този път се изкачи близо два пъти по-високо, преди отново да се изтърве и да падне — стовари се тежко на пясъка. С мъка се изправи, като плюеше пясък, и беше на път да направи нов опит, но Фрея внимателно го отмести.

— Може ли аз?

Набързо огледа скалната стена и си набеляза маршрут. Върза косата си на кок, пъкна пръсти в пукнатината, която беше използвал Флин, запъна крак на същото място като него и се закатери. След минута беше стигнала до отвора и се мъчеше да запази равновесие на един ръб на метър под него.

— Май не трябва да се пробвам в други области, освен в египтологията — промърмори Флин. — Какво виждаш?

— Горедолу каквото се вижда и отдолу — отвърна тя. — Дупка, натъпкана с лен. Определено е дело на човешка ръка.

— Някакви надписи?

Тя приклепна — ръбът беше достатъчно широк, за да го направи — и огледа скалата около отвора. Беше чиста, нямаше нищо, което дори малко да прилича на букви, йероглифи или рисунки.

— Нищо — извика тя. — Ще извадя плата, за да видя какво има зад него.

— Внимавай да няма усойници — предупреди я той. — Често се срещат тук, а нямаме противоотрова.

— Уф! — изсумтя тя и гнусливо дръпна плата, за да го извади от кухината. Беше грубо изтъкан, боядисан в матова жълтеникава охра — цвета на околните скали — и изключително плътно натъпкан, като че ли да предпази отвора от навлизане на пясък, чакъл или каквото и да е. Смяташе, че ленът е дъвен, но той изглеждаше изключително добре запазен; и колкото повече плат изваждаше, толкова повече се убеждаваше, че всъщност е от наши дни и няма нищо общо с Древен Египет. Сподели съмненията си с Флин, но той махна с ръка.

— Текстилът винаги се запазва добре в пустинята. Заради сухия въздух. Виждал съм завивки на пет хиляди годишна мумия, които изглеждат като току-що излезли от стана. Извади ли го целия?

— Почти.

Тя продължи да дърпа, а платът продължаваше да излиза — оказа се, че е на няколко парчета, а не само един топ. Накрая със сух звук като на изтеглена тапа последната част изскочи от отвора и вътрешността на кухината се изчисти. Фрея изрита няколко пъти натрупания плат с кеца си, тъй като все още се боеше там да не се е загнездила някоя змия, после клекна, сложи ръце от двете страни на отвора, отмести се малко, за да не спира притока на слънчева светлина, и надникна вътре.

— Има ли нещо? — проехтя нетърпеливият глас на Флин отдолу.

— Да. — И млъкна.

— И какво е, за бога?! — викна Флин.

— Ами прилича на...

Последва пауза, тъй като тя търсеше думата.

— На дръжка.

— Как така на дръжка?

— На дръжка. На лост. Както лостовете за спирачката в лифтовете.

— Никога не съм се возил на лифт! — извика той изнервено. —
Защо не ми го опишеш?

Дървен лост — единствено това виждаше Фрея. Вдясно, в дъното на кухнята, която навлизаше почти метър в скалата. Дръжката имаше кожен ремък за по-добро захващане, а целият лост беше поставен в дълбок хоризонтален жлеб, навярно канал, по който да се движи. А с каква цел, за това дори не беше започнала да мисли. Във всичко това имаше нещо сюрреалистично и доста притеснително — като да намериш ключ за електрическа лампа, докато седиш на повърхността на Марс. С част от съзнанието си Фрея се чувстваше и малко уплашена.

— Е? — провикна се Флин.

Тя му описа какво вижда. Той се намръщи, прехапа устна и се замисли. После ѝ извика:

— Дръпни го.

— Дали е разумно?

— Ама за какво сме дошли тук, по дяволите? Хайде, дръпни го.

Тя не помръдна, защото чувстваше... всъщност не би могла да обясни какво чувства. Някакво смътно предчувствие за опасност; вътрешен глас, който ѝ казваше, че ако изпълни указанията на Флин, ще задейства верига от събития, които ще са извън властта им, ще пресече линия, която не бива да се пресича. Но все пак, както и той го каза, нали тъкмо затова бяха дошли тук. И по-важното — точно това би направила Алекс. В това нямаше съмнение. Сестра ѝ би дръпнала лоста, без да се колебае и за миг, при това навярно още преди да ѝ кажат. Фрея изчака още малко, после чукна няколко пъти с кокалчета по камъка — пожелание „стегни се“, което използваше, когато трябваше да е особено смела в някоя от сложните маневри в алпинизма, — и бръкна дълбоко в кухнята.

Вътре беше хладно, а дръжката не беше близо — наложи се да пъхне и рамото си в отвора, за да могат пръстите ѝ да я обхванат, а палецът да отиде отсреща за пълен контрол. Увери се, че я е хванала добре, и дръпна.

Лостът не помръдваше. Фрея задърпа с всички сили, мускулите на шията и рамото ѝ станаха на възли и затрепериха. Успя да го придвижи няколко сантиметра, спря да си поеме дъх и да го хване по-добре и дръпна отново. Лостът започна да се движи по-лесно и бавно

се плъзна по жлеба. Движението му се придружаваше от странно скърцане и стържене като от опъване на въжета и търкаляне на колела. Въртенето сякаш идваше изпод нея, като че ли от самата скала. Тя изтегли дръжката докъдето можа, чак до предната част на кухнята, дръпна я за последно, за да се убеди, че няма луфт, после се показва и погледна въпросително Флин.

Той се беше отдалечил малко от скалата, а погледът му шареше по фасадата ѝ.

— Няма нищо — провикна се. — Сигурна ли си, че го издърпа докрай?

— Да.

— Не знам — той поклати глава, — но не се отварят никакви вълшебни врати, в това поне съм сигурен.

Продължиха да наблюдават — Флин отдолу, Фрея отгоре; странното скърцане заглъхваше. Иначе всичко си остана същото, както преди тя да издърпа лоста, само слънцето стана по-горещо и небето по-бледосиньо. Скърцането постепенно изчезна. Фрея не виждаше смисъл да остава повече на ръба, така че започна да се спуска — по същия път, по който се беше изкатерила. Докато слизаше, чу нов звук — някакво тихо съскане. Спря, огледа се и се опита да проумее какво е. Флин също беше го чул и се доближи до скалата — вслушваше се внимателно. Съскането не спираше.

— Какво е това? — попита Фрея.

— Не знам — отвърна той. — Звучи като...

— Само не казвай „змии“, моля те.

— Не, прилича повече на...

Спря и пристъпи към подножието на скалата.

— Виж!

Фрея се наведе и се взря надолу. Отначало не видя нищо, но изведнъж зяпна. В самата основа на скалната стена, на мястото, където тя заключваше почти прав ъгъл с пустинята, на протежение двайсетина метра пясъкът се плъзгаше надолу като в пясъчен часовник. Флин клекна, бръкна в пясъка и загледа как той изчезва между пръстите му.

— Какво е това, по дяволите? — учудено попита Фрея. — Подвижни пясъци?

— Точно такива никога не съм виждал — отвърна той. Пясъкът започваше да се движи по-бързо, като че ли нещо отдолу го

засмукваше, а песъчинките се превръщаха в поток, изчезващ под скалата.

— Но къде отива? — недоумяваше Фрея.

— Нямам представа. — Флин гледаше удължаващия се и разширяващ се поток като хипнотизиран.

— Май ще е по-добре да се отдръпнеш.

Той кимна, изправи се и направи няколко стъпки назад. Пясъкът продължаваше да се свлича и потъва, оголваше се все по-голяма част от скалата — тя някак си приличаше на корен на огромен зъб.

— Като че ли подкопава... — почна Флин.

С глухо всмукване цял отрязък от пясъчната повърхност хлътна току пред краката му. Съскането се усили, пясъкът се носеше надолу като лавина, макар че така и не беше ясно къде отива. Флин залитна назад, подхлъзна се и падна, после скочи и трескаво заотстъпва. Все по-голяма част от пясъка изчезваше и се изливаше като вода през сифон в непрестанно разширяващата се дупка в скалата — а ръбът на дупката се движеше към него.

— Бягай! — изпищя Фрея.

Флин се обърна и хукна. Дупката като че ли искаше да захапне краката му и да го всмуче в Гилфа. Размерът ѝ стана почти петдесет метра и тя бавно започна да забавя растежа си, сякаш беше доволна, че го е преследвала достатъчно надалече. Накрая пясъкът спря. Под основата на скалния масив беше зейнал огромен кратер.

Запъхтеният Флин спря и се обърна, готов да побегне отново, ако кратерът реши да продължи да се уголемява. Но освен някои дребни приплъзвания и изтичания на пясъка отворът, изглежда, се беше стабилизирал. След малко Фрея се смъкна от скалата, внимателно мина покрай ръба на кратера и застана до Флин. Двамата се взряха надолу.

— Господи! — промърмори Флин.

Под тях, през стръмна полукръгла фуния, пясъкът продължаваше да изтича под скалата. А после там се появи отвор, черен и мрачен, като прозяваща се уста. В голата скала се отвори портал, ограден от двете страни от огромни изваяни фигури — със скръстени на гърдите ръце, високи конусовидни корони и спускащи се като сталактити заострени бради. Статуите бяха все още зарити в пясъка до кръста, както беше и долната част на портала, а пустинята протичаше между

тях и изчезваше в отвъдния мрак — път през гърлото на подземния свят.

— Устата на Озирис — измърмори Флин. Лицето му беше странно застинало и безизразно. — Целия си живот посветих на египтологията, но никога... Не мога да повярвам. Това е просто... просто...

Гласът му заглъхна. Известно време останаха загледани в нямо удивление надолу. Слънцето пареше гърбовете им, един самотен мишелов се виеше над тях, очертан на фона на бледото утринно небе. Накрая Флин се овладя, помоли Фрея да го изчака, отиде до майкролайта и донесе фенерчето и черната чанта за книжа, която бе взел от дома на Алекс. Коленичи и я отвори. Вътре имаше нещо като оранжев термос със стърчаща от върха антена.

— Маяк за установяване на местоположението — обясни той, докато вадеше устройството. — Ще излъчи сигнала право до хората на Моли в САЩ и те ще съобщят на екипа си тук, в Египет. Ще са при нас до три часа.

Щракна един бутон отстрани на маяка, сложи го на земята и се изправи.

— Слизаме ли? — попита Фрея.

— Ти как мислиш?

— А ти мислиш ли, че е безопасно?

Той сви рамене.

— Не повече, отколкото беше в Маншиет Насър и Абидос.

— Е, там се справихме, нали?

Той се усмихна.

— Господи, толкова приличаш на сестра си.

Тя разпусна косата си, тръсна я, посочи портала и каза театрално:

— Египтолозите са с предимство.

Флин се засмя и тръгна надолу — спускаше се странично, за да запази равновесие; краката му затъваха в пясъка почти до бедрата. Фрея го последва. На около половината разстояние той спря и я погледна. Усмивката му я нямаше. Сега беше сериозен. Делови.

— Може да ти прозвучи глупаво, но тук сигурно има неща, които... — Потърси подходящите думи, не ги намери и махна с ръка. — Просто внимавай. Гледай да не разместваш нищо. Нали?

Погледна я в очите, за да се увери, че го е разбрала, после кимна и продължи надолу.

64.

Шестте вертолета летяха в боен ред над пустинята. Плъзгаха се над дюните като гигантски водни кончета: пет чинука в пясъчен цвят и, малко по-назад, черният „Огъста“ — Агуста, както галено наричаше машината Гиргис. Летяха на югозапад, а издигащото се слънце светеше зад гърба им. Курсът им ги отведе леко на север от самотен зъбер и затова не забелязаха белия ланд крузър, които се спотайваше в сенките под него. Когато се отдалечиха и воят на роторите им се изгуби в далечината, скритата кола излезе на слънце, спря за миг, като че ли душеше въздуха, после изръмжа след тях.

— Господи! — за кой ли път промърмори Флин.

Стояха от двете страни на портала и се взираха в мрачна стръмна шахта. Под тях пясъчният склон се спускаше стръмно още десет метра към издълбани в скалата стъпала, които се губеха в тъмното, приличащо на езеро с дълбока черна вода пространство.

Флин освети с фенера стените и тавана — камъните още пазеха следи от древните длета — и се спусна надолу. Стигна до стъпалата и спря.

— Виждаш ли нещо? — попита Фрея, докато слизаше след него.

— Само стъпала — отвърна той, осветяваше с фенерчето чернотата под себе си. — Ужасно много стъпала. Очевидно водят под Гилфа. Макар че къде точно отиват...

Той се отмести, за да може и Фрея да застане до него — шахтата едва можеше да побере и двамата един до друг. В мястото имаше нещо потискащо и неприятно — тъмнината, тишината, притискащите ги от всички страни скали, — така че известно време дори на Флин явно не му се искаше да върви по-нататък.

— Може би е по-добре да ме изчакаш горе — предложи той. — А аз ще проверя накъде водят. Така че ако се случи нещо...

Тя поклати глава и отвърна, че или и двамата вървят заедно, или никой не тръгва. Той кимна — „Също като сестра си“ — и започна да

се спуска. Фрея вървеше до него. На всеки няколко крачки спираха да огледат шахтата и да се опитат да преценят къде води. Стълбите просто продължаваха надолу, все по-навътре в скалата, въздухът ставаше все по-хладен, порталът зад тях се смаляваше, превърна се в малка пролука в обкръжаващия ги мрак. Преброиха петдесет стъпала, сто, двеста и Фрея започна да се чуди дали някога ще свършат, или ще продължат безкрайно да се спускат в земните недра. Накрая, след като се бяха спуснали триста стъпала, фенерчето на Флин освети плосък камък. Шахтата се беше изравнила.

След петнайсетина метра имаше още един портал — със същите изваяни фигури като горе. Щом минаха през него, се озоваха в дълъг тунел, чиито заоблени стени и сводест таван го правеха да прилича на тръба, сякаш се намираха в някакво гигантско черво. За разлика от шахтата, през която се бяха спуснали — нейните стени и таванът бяха от гол камък, — тук камъкът беше измазан и белосан, изрисуван със странни усукани фигури. След миг Фрея се сети, че това са спиралите на множество преплетени змии.

— Нека злосторниците бъдат погълнати в корема на змията Апеп — каза Флин и освети с фенерчето една глава с разтворени челюсти и раздвоен език, който сякаш трепкаше застрашително.

— Малко ме е страх — призна Фрея.

— И мен — отвърна той. — Просто гледай да не пипаш нищо.

Стъпките им по каменния под отекваха сухо, преплетените змии ги придружаваха, навити по стените и тавана. Поклащаният се лъч на фенера създаваше неприятното усещане, че влечугите са живи и пълзят около тях. Тъмнината подсилваше ефекта, както и заоблената форма на тунела, съчетана със сънената атмосфера. Двамата току спираха и се извъръщаха, убедени, че змиите наистина се движат и се плъзгат зад тях с разтворени челюсти. Това обаче бяха само рисунки, така че след като се убеждаваха, че всичко е само във въображението им, нещо като подземен мираж, двамата продължаваха напред.

Тунелът остана равен поне петстотин метра, вървеше в права линия, после постепенно започна да се изкачва и да става все по-стръмен. Изминаха още няколкостотин метра — вече сигурно бяха на повече от километър във вътрешността на Гилфа — и Флин изведнъж спря и изключи фенерчето.

— Забелязваш ли нещо? — проехтя гласът му в тунела.

Фрея се взря напред и ѝ се стори че вижда в далечината тънка ивица светлина, миниатюрна вертикална чертица в мрака.

— Какво е това? — попита тя. — Врата?

— Ами... или е невероятно тясна врата, или е ужасно далече — отвърна Флин. — Хайде.

Светна отново и продължиха напред, вече по-бързо, тъй като и двамата искаха час по-скоро да се махнат от потискащия мрак. Коридорът продължаваше да се изкачва, почна и да се разширява. Те ускориха крачка, зажаднали за слънце и чист въздух; вече не ги беше грижа накъде води тунелът и какво има в края му, просто искаха да се измъкнат. Но макар че тунелът продължаваше да се разширява, а и те ходеха все по-бързо, ивицата светлина нито се засилваше, нито се приближаваше, само мъждукаше в далечината — слаба сивкава светлина, която ги примамваше, а оставаше все така далечна.

— Какво е това, по дяволите? — изръмжа Флин и забърза още повече.

И все пак светлината оставаше далече, примамваща и дразнеща. Ядосан, той се затича към сивата линия. За миг тунелът се изпълни със звука на стъпките му, после изведнъж се чу силен удар и изненадан вик. Фенерчето изтропа на пода и освети част от стената в трептящи петна. Фрея спря и се взря в тъмнината.

— Флин?

Чу се стон.

— Какво стана?

— Ама и аз съм един идиот... — изпъшка той.

Фрея направи няколко крачки напред, наведе се и вдигна фенерчето. Флин лежеше на пода и мигаше замаяно като боксьор, когото са свалили с особено мръсен ъперкът. Точно зад него — причината спринтът му да се прекъсне така рязко — тунелът бе преграден от тежка дървена двукрила порта. Между двете ѝ крила блещукаше тънка като косъм дневна светлина — призрачният процеп, който бяха видели отдалече.

— Как си? — попита тя и се наведе да му помогне да стане.

— Как да съм? — пак изпъшка той. — Блъснах се право в тая гадост. Божичко, все едно ме удариха с...

Изглежда, не можа да измисли като с какво го бяха ударили. Разтри челото си, после взе фенерчето от Фрея и прокара лъча по

вратата.

Закачените на бронзови панти крила бяха два пъти по-високи от човешки бой, съвършено издялани и нагласени — горните им части бяха сводести, за да съвпаднат с овала на тунела, — така че освен тънката сива чертица между тях не се виждаше абсолютно нищо.

Какво ли имаше зад тази врата?

— Чуваш ли? — невярващо попита Флин.

И тя наистина чуваше — тихо чуруликане на птици и още по-тихо плискане на вода. Флин опря лице в пролуката, мъчеше се да види през нея, но тя беше прекалено тясна. Той се наведе и насочи лъча към резето, което държеше крилата затворени. Около него беше навито въженце, скрепено с глинен печат. Преди три дни Фрея щеше да се зачуди на образа върху печата, но сега той й беше добре познат — очертанието на обелиск, а в него огненият йероглиф седжет.

— Непокътнат е. — Флин почука печата. — Каквото и да има от другата страна, никой не е стигал до него по този път вече четири хиляди години.

— Мислиш, че това е Скрытият оазис?

— Не виждам как е възможно да прелетя точно над това място преди час и да не съм го видял. От друга страна пък, ако съм научил нещо за уехат сещат, то е, че нищо никога не е каквото изглежда.

Бръкна в задния си джоб, извади ножче, отвори го и опря острието до въженцето. За миг се поколеба, явно не му се искаше да повреди древния възел, но после с едно движение срязва въженцето и го издърпа.

— Без шефове.

— Само двамата.

— И мамии.

— Разбира се, и мамии.

— Това ще е добре.

— Много добре.

Тръгнаха по улицата ръка за ръка; разговаряха за агнешко, за бъдещото си ресторантче и за Мохамед Абутрейка, за това откъде, по дяволите, да намерят големи найлонови платна и устройство за

забиване на пирони посред нощ, за да направят онова, което Гиргис им бе поръчал да направят, след като отново открият двамата чужденци.

— Фрея, нямам представа какво си мислиш...

— Ще ти кажа какво си мисля. — Тя се беше навела към ухото на Флин, за да не ги чува шофьорът. — Мисля, че е ужасно странно египтолог като тебе да борави така умело с пистолет. Или си шампион на Кеймбридж и по стрелба?

— Фрея, моля те...

Той започна да се обръща назад, но тя натисна още по-силно пистолета под ребрата му.

— Не познавам кой знае колко египтолози, но бих се обзаложила на доста пари, че няма особено много като тебе, професор Броуди. Благодарна съм ти за всичко, което направи за мене, но искам да знам кой си и какво всъщност става. И искам да го науча веднага.

Той изви врат още малко, погледна я с крайчеца на окото си, после кимна и изведнъж видът му стана много уморен.

— Готова ли си? — попита я, докато махаше резето и слагаше ръка върху дясното крило.

— Никога няма да съм по-готова — отвърна тя и започна да натиска лявото крило.

— Тогава... Сезам, отвори се!

Натиснаха, двете крила се отвориха с тих като шепот звук... и ги обля ярка дневна светлина. Птичите песни и ромонът на вода долитаха отвсякъде.

Щом вертолетите се приземиха, вратите на първия се отвориха и от тях се изсипаха хора в пълно антирадиационно облекло. Отидоха до вратата в скалите, взеха проби от нея с множество електронни джунджурии, съобщиха по радиото на останалите, които още чакаха в чинуците, че всичко е наред, и те също слязоха и се пръснаха из пустинята. Една част — тежковъоръжени мъже със слънчеви очила и бронирани жилетки — оформиха защитен кордон около кратера. Други се захванаха с разтоварване на алуминиевите сандъци — внасяха ги в шахтата. Едва когато и последният сандък беше внесен, Гиргис и

колегите му тръгнаха към вратата. До нея Гиргис спря, обърна се и помахна на някого на ръба на кратера. След миг групата започна да се спуска в чернотата надолу. Близнаците вървяха най-отзад, със заврени небрежно в джобовете ръце. И двамата изглеждаха изключително незаинтересувани от цялата история.

Като деца, Фрея и сестра ѝ имаха една игра — представяха си, че зад луната съществува потаен свят, вълшебно място, пълно с цветя, водопади и птичи песни.

Алекс, макар и в друг контекст, беше споменала за него в последното си писмо. Тъкмо този свят веднага се появи в съзнанието на Фрея, когато погледна пред себе си мястото, което можеше да се опише единствено като рай.

Бяха в края на дълга дълбока долина, оградена от извисяващи се скали, по които, като сребърни конци, се стичаха фини водни струйки. Тук долината не беше по-широка от двайсет метра. При навлизането ѝ в Гилфа обаче се разширяваше, дъното се издигаше под лек наклон, а отвесните ѝ стени се раздалечаваха като остриета на отваряща се ножица. В отсрещния край, предположи Фрея, долината сигурно бе широка поне четиристотин метра, макар че беше трудно да се прецени от толкова далече. Летяха птици, десетки бълбукащи потоци прорязваха каньона, овлажняваха пясъка и даваха живот на богат растителен свят — дървета, храсти, пъстри килими от цветя. От скалите висяха зелени шубраци, от всяка пукнатина стърчаха снопове зеленина.

— Това е невъзможно. — Флин клатеше замаяно глава. — Толкова пъти съм прелитал над това място — и нищо. Само скали и пустиня.

Тръгнаха през гъсталака. Трябваше да мине известно време, докато очите им се приспособят към сложното съжителство на светлини и сенки. Накрая започнаха да забелязват сред растителността и други форми — извивки на украсени каменни групи, части от стени, колони и сфинксове, гигантски фигури с човешки тела и животински глави. Тук две празни каменни очи се взираха в тях изпод килим мъх, там някакъв величествен стиснат юмрук се извисяваше сред палмова

горичка. Вляво остатъци от павирана алея се губеха в растителността, вдясно обелиски прорязваха листната маса като остриета на копия.

— Как са направили всичко това? — прошепна Фрея. — В средата на нищото? Сигурно им е отнело векове.

— Че и повече — съгласи се Флин. — Това превишава всичко, което... Запознат съм с текстовете, видях снимките на Шмит, но да го видя с очите си...

Гласът му се стопи в мъглата на благоговейно мълчание.

Слънцето вече се бе издигнало доста високо, което беше странно, тъй като според часовника на Флин едва минаваше осем. Той го погледна, заслонил очите си с ръка, и тръсна глава, като че ли искаше да каже: „Нищо не може да ме учуди на това място“. Изминаха още няколко минути. Флин пусна ръката на Фрея и посочи.

— А това трябва да е храмът. — В горния край на долината над дърветата се издигаше огромна естествена скална платформа. Върху нея имаше нещо като постройка, виждаше се и структура, според Фрея, досущ подобна на портата от снимката на Руди Шмит.

— Качваме ли се там? — попита тя.

Макар видът на Флин да издаваше колко силно му се иска да го направят, той поклати глава.

— Първо трябва да намерим самолета и да видим в какво състояние е. Проучванията ще оставим за после.

Фрея го изглежда със съмнение.

— А не би ли трябвало да носим и нещо като гайгеров брояч? В случай че... нали разбираш, някой от урановите контейнери може да се е повредил при катастрофата.

Флин се усмихна.

— Каквито и тревоги да имаме, възможното ни облъчване не е сред тях. Уран 235 не е по-токсичен от гранитния плот в кухнята. Човек може да се окъпе в него и пак нищо няма да му стане. Макар че ако знаеш магазин за гайгерови броячи наблизо, с удоволствие ще ти купя един, просто да не се тревожиш. Хайде, ела.

Намигна ѝ закачливо и я поведе по една просека. Гората бе главно от акация и тамариск, макар да имаше още палми, смокини, върби и една-единствена извисяваща се черница. Въздухът беше топъл, но не прекалено, ухаеше на мащерка и жасмин, летяха птици, пеперуди и най-големите, най-ярки водни кончета, които Фрея беше

виждала. Слънчевите лъчи се спускаха през клоните като дипли златен плат, между корените лъкатушеха проблясващи ручейчета, които на места се губеха, другаде се сливаха, за да образуват чисти езерца, украсени от оранжеви нарциси и стръкове сини и бели водни лилии.

— Това просто не изглежда истинско — възкликна Фрея. — Прилича на вълшебна приказка. На райската градина.

— Разбирам те — отвърна Флин. — В Лувъра се пази част от надпис, в който оазисът се нарича уахат ресут, оазисът на мечтите. Вече разбирам защо.

Долината се разширяваше, стените, статуите и покритите с йероглифи скални блокове се издигаха навсякъде. Някои бяха идеално запазени, други бяха напукани и наклонени, повалени от бавното въздействие на дървесните корени и от наводненията. Флин и Фрея все по-ясно осъзнаваха, че в онова, което от входа към тунела им бе заприличало на случайна смесица от мазилка, изобщо няма нищо случайно. Точно обратното — грижлива каменоделска работа бе допринесла за архитектурната подредба на улиците, булевардите, сградите и обширните дворове; специфичният стил се усещаше дори сега, векове след като джунглата бе погълнала всичко.

— Господи, изглеждало е удивително — с разтреперан от вълнение глас възкликна Флин. — Когато в ръкописите съм срещал описания на Зерзура като град, винаги съм ги смятал за хипербола, но той е бил точно това. И праща по дяволите всичко, което сме си мислили, че знаем за древноегипетската технология.

Излязоха на ливада, пламнала от макове и метличина; ибиси и бели чапли крачеха достолепно и кълвяха нещо по земята. Каменната платформа, която бяха видели от дъното на оазиса, вече беше много по-близко — извисяваше се над дърветата като някаква гигантска сцена с внушителната порта от пилони, която бяха видели на фотографията на Руди Шмит. Те спряха да я погледат, после продължиха по буренясала мраморна настилка, която минаваше през средата на ливадата: от двете ѝ страни имаше редици сфинксове и обелиски — явно оттук бе минавал пътят за процесии.

На средата на ливадата Фрея спря и хвана Флин за ръката.

— Ето го! — И посочи вдясно, където гъста палмова горичка стигаше до скалите. Над свода от палмови клонки едва-едва, като бяла

гръбна перка, се виждаше опашката на самолет, а между стволовете можеше да се забележи и корпусът на машината.

— Най-после! — възкликна Флин.

Друга павирана улица, по-тясна и също така буренясала, пресичаше под прав ъгъл тяхната и изглежда, водеше право към горичката. Завиха по нея, подминаха редица гигантски гранитни скарабей, стигнаха до палмите и тръгнаха през тях. Излязоха на малка, огряна от слънцето просека и спряха — самолетът лежеше пред тях като изхвърлен на брега кит: бял, очукан и зловещо мълчалив, целият обвит от сплетени мрежи лиани и тропически храсти.

Въпреки че беше кацнал принудително, а после се бе свличал поне сто метра в долината — белезите от колесниците все още личаха добре по скалите над него, самолетът беше запазен удивително добре. Дясното крило беше откъснато и не се виждаше никъде, половината от лявото също я нямаше, а витлото на единствения оцелял двигател беше изкорубено и криво. По долната част на корпуса зееше назъбена дупка, като че ли някой голям хищник беше отхапал огромно парче. Самолетът обаче — макар и удрял и пострадал — все още беше цял, с предизвикателно издигната през дърветата опашка, а носът му, доста сюрреалистично, беше само на сантиметри от един величествен сфинкс. Флин и Фрея тръгнаха към него и спряха пред три правоъгълни купчини под опашката му. Във всяка бе забит груб, набързо направен кръст.

— Шмит ги е погребал — замислено каза Флин. — Човек едва ли би трябвало да го съжалява, след като се знае, че е пренасял петдесет килограма уран за Саддам Хюсеин. И все пак... Господи, било е ужасно...

Фрея стоеше до него и се опитваше да си представи какво е изпитвал Шмит — сам, уплашен, най-вероятно ранен, да измъква труповете от самолета и да копае гробове...

— Колко мислиш, че е останал тук? — попита тя.

— Доста време, изглежда. — Флин кимна към почернялото старо огнище малко встрани; земята около него беше осеяна с празни консервени кутии и обвивки от храна. — Допускам, че му се е наложило да изчака поне седмица, а може би и повече, за спасение и тогава — след като никой не дошъл — е решил сам да открие пътя към

цивилизацията. Как обаче се е измъкнал, просто нямам представа — със сигурност не е по пътя, по който дойдохме.

Погледаха гробовете още малко, после заобиколиха корпуса, Флин пхна глава в отворената врата, вмъкна се вътре и помогна на Фрея да го последва. Беше мрачно, само отделни лъчи светлина проникваха през увивните растения около прозорците. Фрея закри устата си с ръка и ахна:

— О, божичко!

През десет седалки от тях имаше човек. По-точно останките от човек. Седеше изправен като свещ, съвършено мумифициран, с празни очни кухини, суха кожа с картофен цвят, уста, покрита с паяжини и отворена широко сякаш в опит да поеме въздух. Не беше ясно защо е оставен тук, а не е погребан с останалите. Едва когато се приближиха, видяха причината — силата на удара беше изместила седалките от дясната част на кабината напред и ги беше събрала като мех на акордеон — бяха стиснали коленете на човека като менгеме, но не те, изглежда, го бяха убили. Причината за смъртта му по-скоро беше големият метален куфар в скута му: движението на седалките го бе навряло в корема му и беше смачкало органите му.

— Мислиш ли, че е станало бързо? — попита Фрея и извърна глава.

— Дано — отвърна Флин. — Заради него самия.

Приклепна и внимателно проучи куфара. Не изглеждаше нито повреден, нито пипан. Бързият оглед показва, че между седалките от другата страна на пътеката има още три такива. Те също бяха заключени и в добро състояние.

— Всичко е на мястото си — заяви Флин. — И е непокътнато. Хайде, ела. Хората на Моли ще са тук до няколко часа, те ще имат грижата за урана. Ние направихме каквото можахме.

Сложи ръка на лакътя ѝ и тя се обърна, готова да тръгне към изхода. И изведнъж погледът ѝ се спря върху изсушеното лице на мъртвеца. Беше само за миг, но успя да долови движение — нещо помръдна в едната очна кухина и сякаш се сгърчи. В първия момент Фрея си помисли, че си представя, но после, със свито от отвращение гърло, реши, че е червей или ларва. Едва когато си наложи да погледне по-отблизо, за свой ужас видя, че е стършел — тлъст, жълт и дебел колкото пръста ѝ, той се измъкваше от главата на трупа. Последва го

още един и още един, после два наведнъж. От черепа на мъртвеца долетя ниско жужене.

Можеше да се справи с всичко друго. Осите и стършелите обаче още от дете бяха нейният най-първичен ужас — единственото, което нито можеше да изтърпи, нито да преглътне. Тя изпищя, отскочи и размаха ръце. Движението стресна насекомите и те се издигнаха заплашително във въздуха. От гнездото им някъде отзад — с гневно жужене — започнаха да излизат все повече и повече. Един стършел се заплете в косата на Фрея, друг се блъсна в бузата ѝ и тя се разпищя истерично.

— Не мърдай! — извика Флин. — Просто стой неподвижна!

Тя не му обърна внимание. Обърна се и се хвърли към изхода с размахани ръце. Спъна се в някакво увивно растение и се стовари на пода, което вече подлуди стършелите.

— За бога, не мърдай! — изсъска Флин, хвърли се върху нея и я закри с тялото си. — Колкото повече се движиш, толкова повече ги дразниш.

— Не... — изплака тя, цялата трепереше и се гърчеше. — Ти не разбираш, не мога...

Усети изгаряща болка във врата.

— Махни ги от мене! Моля те, махни ги от мене!

Той просто хвана китките ѝ и склучи крака около нейните — изглеждаха, като че ли се бореха, — опря буза в тила ѝ и с цялата си тежест я прикова към пода. Тя усети, че един от стършелите лази в крачолата на панталона ѝ, друг пълзеше по затворения ѝ клепач, още два се движеха по устните ѝ — най-ужасният ѝ кошмар се сбъдваше, не, повече от най-ужасния. Нови ужилвания поне нямаше и макар все още да беше непоносимо да ги усеща върху кожата си, тя успя, с върховно усилие на волята и с тежестта на Флин върху себе си, да остане неподвижна.

А мъчението не спираше. Стършелите налитаха от всички страни — как беше възможно толкова много да се натъпчат в един-единствен череп? А после неочаквано, както ги беше връхлетял, роякът започна да се разпръсква. Жуженето заглъхна, насекомите по лицето и краката ѝ вече ги нямаше. Тя остана просната на пода, вцепенена, със затворени очи и уста, боеше се, че и най-малкото движение ще ги накара отново да се нахвърлят върху нея. Флин

вероятно си мислеше същото, тъй като мина доста време, преди Фрея да усети, че вдига глава и се оглежда. След кратка пауза и тежестта му се вдигна от нея.

— Спокойно — каза той, докато ѝ помагаше да се изправи. — Махнаха се. Всичко е наред!

Тя се притисна към гърдите му разтреперана; ужиленото на врата пареше силно.

— Всичко е наред — повтори той, без да я изпуска от ръцете си. — Няма страшно. Всичко е наред.

За миг, само за миг, изглежда, той имаше право. Защото в следващия миг отвън долетя нисък злобен кикот и един глас каза:

— За съжаление, професор Броуди, случаят не е такъв. Изобщо не е такъв. Поне от ваша гледна точка. Ако го погледнете през моите очи обаче...

Двамината се движеха бързо през шубраците. На всеки петдесетина метра спираха, клякаха зад поредното укритие — дърво, храст, стена или статуя, — за да се послушат и да си поемат дъх, после отново се устремяваха напред. Кафявите им наметала се сливаха напълно с околността, така че дори птиците, изглежда, не ги забелязваха; от време на време, когато двамата повдигаха наметалата, за да прескочат някоя скала или рекичка, проблясваха единствено белите им маратонки. Не разговаряха — общуваха помежду си с жестове и подобни на цвърчене подсвирвания. Изглежда, знаеха точно къде отиват и напредваха през оазиса право към центъра на долината.

Стигнаха до гигантска палма и единият се покатери сръчно по нея и се сви в зеленината в короната ѝ. Другият мина малко по-нататък и клекна зад огромна гранитна ръка. Подадоха глави, кимнаха си и вдигнаха пушките. После, когато редица мъже се появи между дърветата и тръгна към тях, двамата се приведоха и изчезнаха от поглед. Като че ли никога не ги беше имало.

За миг Флин и Фрея бяха прекалено стреснати, за да реагират. После, като по команда, приклекнаха зад седалките и погледнаха през най-близкия люк. Нямаше особено много растителност, така че ясно

видяха Гиргис — стоеше насред просеката, безукорно облечен и ухилен. От двете му страни стояха рижите близнаци с костюмите си „Армани“ и червено-белите тениски на футболния клуб „Ел-Ахли“, както и още двама души — единият висок и брадат, другият набит и простоват на вид, с цигара в уста и пожълтели от никотина рунтави мустаци. Изглежда, наоколо имаше и други хора, но не можеше да се види колко са и какво правят.

— Как са го открили, по дяволите? — прошепна Фрея.

— Един бог знае — отвърна Флин също така тихо. — Може да са имали хора на пост покрай скалата, а може и да са ги изпратили в момента, когато Ангълтън ни видя да излитаме... Нямам представа.

— И какво ще правим сега?

— Ако обичате, елате тук — долетя гласът на Гиргис, като че ли отговаряше на въпроса ѝ, макар че едва ли я беше чул. — И ако обичате, дръжте ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— Майната му! — изстена Флин.

Огледа се трескаво, погледът му обходи кабината, преди да се спре на мумифицирания труп — беше напълно облечен, изисканите риза и сако контрастираха ярко със съсухрения мъртвец. От самото се подаваше дръжката на пистолет. Флин припълзя, издърпа го от кобура и го провери. Изглеждаше наред.

— Ако обичате, излезте — покани ги отново гласът на Гиргис. — Нямате никакъв избор, така че защо да си играем?

— Ще успеем ли да издържим? — прошепна Фрея. — Докато дойдат хората на Моли?

— Два часа с един-единствен глок и пълнител с петнайсет патрона? — Флин изсумтя пренебрежително. — Няма никакъв шанс. Това не ти е холивудски филм.

— Тогава какво?

Той поклати безпомощно глава, очите му отново обходиха вътрешността на АН-а. Спряха се на трите метални куфара между седалките зад него. Поколеба се, после сложи пистолета на пода, наведе се, грабна дръжката на най-близкия куфар и с мъка го придърпа към себе си.

— Какво правиш?

Той пренебрегна въпроса — оглеждаше двете ключалки.

— Какво правиш? — повтори тя.

Флин вдигна глока, отдръпна се, прикри Фрея с ръка и рамо и стреля два пъти, по ключалките. Отвори капака. Вътре, добре опаковани в изкуствена пяна, имаше два подобни на шейкъри за коктейл сребристи контейнера. Той извади единия и като го държеше с две ръце, се изправи.

— Професор Броуди? — Гласът на Гиргис отвън бе повече заинтригуван, отколкото разтревожен. — Моля ви, успокойте ме, че не сте се застреляли. В екипа си имам хора, които ще останат много разочаровани, ако сте им отнели възможността...

Флин се протегна през седалките и тресна контейнера в илюминатора; силният шум спря египтянина наред изречението.

— Виждаш ли това, Гиргис? — провикна се Флин и отново удари с контейнера. — Това е контейнер с обогатен уран. Твоя силно обогатен уран. Ако дойдеш и една стъпка по-близо, ще го отворя и ще го изпразня в цялата вътрешност на самолета. Същото ще направя и с останалите. Чуваш ли? Ако се приближиш още сантиметър, ще превърна тази долина в радиоактивна пещ!

Фрея — беше застанала зад него — заби пръсти в рамото му и изсъска:

— Нали каза, че уранът не е опасен!

— Не е — тихо отвърна той. — Разчитам обаче Гиргис да не го знае — той е престъпник, а не физик. А и дори да го знае, хората му едва ли са наясно. Най-малкото това ще ги накара добре да си помислят, преди да нахлуят тук и да ни пръснат главите.

Удари още веднъж плексигласа с контейнера, след това стисна капака му и го завъртя, правеше всичко бавно, за да стане съвсем ясно с какво се занимава.

— Гледаш ли, Гиргис? Искаш ли да видиш и малко уран, да разбереш на какво мирише? Защото, бог да ми е на помощ, това ей сега ще стане, ако не се отдръпнеш! Идвайте, идвайте, започва голямото радиоактивно отровно шоу!

Завъртя капачката още веднъж, после пак, изчакваше някаква реакция отвън, каквато и да е реакция. Нямаше обаче нищо — Гиргис и хората му просто стояха и гледаха — полуразвеселени, полуучудени. Флин спря. Единствено веселото чуруликане на птичките осигуряваше нестроен мелодичен фон на сцената.

А след това изведнъж долетя смях. Не се смееше Гиргис обаче, а някой сред дърветата зад гърба му. И се смееше жена.

— Професор Броуди, ти си голям смешник! — чу се един много познат глас. — Защо наистина не излезеш да поговорим? Тук всички сме приятели.

65.

Кайро

Ибрахим Кемал беше седемдесет и три годишен и през шейсет и пет от тия седемдесет и три години беше ловил риба все в този къс участък от Нил на север от Кайро. А през тия шейсет и пет години никога не беше попадал на риба голяма колкото тази, която сега дърпаше въдицата му.

— Какво е това, по дяволите? — чудеше се и внук му, обвинил ръце около гърдите на стареца, да не би случайно да падне от люлеенето на лодката. — Морска котка? Костур?

— Бих казал кит — изломоти старецът, гледаше намръщено как кордата се впила в дланите му (дълга найлонова корда с кука на края — само с това си служеше той, никакви глезотии като прътове и макари). — Извадих седемдесеткилограмов костур, когато бях на твоята възраст, но той нямаше и половината от теглото на това. Кит е, казвам ти, кит!

Отпусна малко от кордата, за да даде на рибата възможност да поплува, после отново задърпа. Простата дървена лодчица се клатеше застрашително.

— Дали да не я зарежем? — замисли се момчето. — Ще ни преобърне.

— Не, та ако ще да отидем и на дъното! — изсумтя Ибрахим, докато дърпаше кордата, очите му се бяха изцъклили от напрежение. — През живота си не съм изпускал риба и нямам намерение да започна сега.

Отново отпусна кордата, за да успокои жертвата си, после пак започна да дърпа. Клатенето на лодката се засили, подпомогнато и от въртящото се течение, и от вълните, предизвикани от един тежък кораб, потеглящ срещу течението.

— Ела, красавице — увещаваше Ибрахим рибата. — Хайде, ела, хубавице.

Кордата вече се движеше по-лесно — Ибрахим не знаеше дали защото рибата се е предала, или защото играе някаква своя игра. Той нави още три метра, спря да си поеме дъх, приведе се и отново заизмъква чудовището от дълбините, бавно, но нагоре. Внук му извика и посочи:

— Ето я! Господи, огромна е!

Вляво, между тях и наносите по Нил, очертанията на рибата вече личаха под повърхността... но тя не приличаше на никой воден обитател, който бяха виждали — беше издута, бледа и учудващо неподвижна. Ибрахим продължаваше да дърпа, вече по-бавно, гледаше озадачено. Внук му го пусна и се наведе над борда с мрежа в едната ръка и канджа в другата, готов да издърпа рибата, когато се приближи достатъчно.

Една вълна блъсна улова им, преобърна го и го завъртя с корема към тях, така че те за първи път успяха да видят какво всъщност са хванали. Не беше нито морска котка, нито костур, нито кит. Беше човек. Извънредно дебел, с папийонка и кремаво сако, което се полюшваше във въртопа. В центъра на челото му имаше една-единствена елегантна дупка от куршум.

Трупът доплава до лодката и се удари в нея, гледаше ги с незрящите си очи. Ибрахим срещна погледа му и поклати глава.

— Мисля, че точно този улов няма да се продаде на пазара.

66.

В оазиса

— Моли!? Не мога да повярвам!

За миг Флин изумено се взираше навън — беше сигурен, че слухът го е подвел. После, като видя, че от дърветата наистина излиза Кирнан, остави контейнера, даде знак на Фрея да го последва и забърза към изхода на самолета.

— Как успя да дойдеш толкова бързо, по дяволите? — извика, докато скачаше на земята и подаваше ръка на Фрея. — Господи, мислех, че ще се забавиш поне още два часа! Знам, че си свършена в работата си, но дори при това положение... та аз задействах маяка само преди час и половина. Просто няма как да пристигнеш тук толкова бързо, няма как. Това е... Това е...

Гласът му постепенно замря, усмивката му замръзна, после изчезна, когато осъзна какво всъщност вижда — Моли Кирнан с черно уоки-токи в ръка, застанала до Романи Гиргис. Двамата бяха спокойни и усмихнати, явно им беше приятно да са един с друг. Дори да не изглеждаха точно в братски отношения, не приличаха и на закleti врагове. Делови сътрудници — това беше впечатлението, отколешни делови сътрудници и ако можеше да се съди по държането им, току-що бяха направили изключително доходоносна сделка.

— Моли?

Погледът на Флин се местеше между Кирнан и Гиргис, към дърветата зад тях — там някакви хора носеха нещо като големи алуминиеви сандъци.

— Какво става тук, Моли?

Кирнан се усмихна още по-широко.

— Става това, Флин, че благодарение на вас двамата... — тя погледна за миг към Фрея — открихме Скрития оазис. Целта на Пустинен огън е изпълнена, може да се отчете, че проектът е приключен, и светът вече е по-безопасен. Ликувайте, вие сте герои!

Вдигна уоки-токите и го натисна с пръст, като че ли правеше снимка. После пристъпи и потупа и двамата по раменете.

— И нека отговоря на въпроса отпреди малко — продължи тя, докато минаваше между тях, за да погледне в самолета. — Поддържахме сателитно наблюдение на майкролайта още откакто излетяхте. Надзорната група продължи да ви наблюдава през нощта, а ние си направихме лагер на четиридесет километра от тук; затова успяхме да дойдем така бързо. О, господи! — Беше видяла мумифицирания труп и лицето ѝ показваше колко е отвратена.

Флин все още се опитваше да осмисли ситуацията.

— Май съм изпуснал някоя от подробностите, нали? — попита накрая.

— Моля?

Кирнан извърна глава и го погледна.

— Явно пропускам нещо, Моли. Кого имаш предвид под „ние“?

— Мислех си, че е очевидно.

— Не толкова — отсече той рязко. — Изобщо не е очевидно. Защо не ми помогнеш? Кой сме „ние“?

— Аз и Романи, естествено.

Говореше като майка, която обяснява нещо на особено несхватливо дете.

— Значи работиш за Гиргис? — Флин я гледаше изумен, не можеше да повярва.

— Е, ако се направи равностметка, бих казала, че по-скоро господин Гиргис работи за нас, макар че както при всички контакти, в течение на годините...

— В течение на годините! Какви ги дрънкаш, по дяволите? Колко време продължава всичко това?

— Какво искаш — да ти дам точните дати ли?

Флин се напрегна, вдигна ръка и насочи пръст към Кирнан.

— Не се будалкай с мене, Моли. Това лайно, този сводник и наркотрафикант, прерязва гърлото на мой приятел, едва не уби и нас двамата... — Посочи Фрея. — Пък и не съм в настроение за глупости. Искам да знам какво става и кога е започнало. И то веднага. Чуваш ли ме?

Кирнан сви устни — не ѝ беше приятно да ѝ говорят така. Изглежда го недоволено, после кимна, приглади роклята си и се облегна

със скръстени ръце на вратата на самолета.

— Романи Гиргис работи за нас от осемдесет и шеста година. От април осемдесет и шеста, ако трябва да сме точни. Тогава му направихме предложение да ни осигури ядрено гориво, с което да помогнем на съюзниците си в Ирак за борбата им с Иран.

Флин погледна Фрея, после Гиргис — той се хилеше самодоволно, — после пак се обърна към Кирнан.

— И правителството е стояло зад това? Вашето правителство е искало да даде бомбата на Саддам?

Устните на Кирнан се свиха още повече, после се разтвориха в нещо почти като озъбване.

— Де да беше така — отвърна тя. — За съжаление не беше. Ние с радост осигурявахме финанси на Ирак, давахме му разузнавателни данни, оръжие, дори някои реактиви, но когато работата опря до снабдяването им с окончателното средство, за да се свърши работата — да се изличат от лицето на земята Хомейни и обкръжението му от луди, цитиращи корана — Рейгън се уплаши. Даже по-лошо — половината от хората в кабинета му снабдяваха Иран с оръжие.

Тя поклати отвратено глава и продължи:

— Това беше причината нашата група да се намеси и да овладее положението. Заради доброто на Америка. Заради доброто на целия свободен свят.

— Вашата група? — Флин отчаяно се мъчеше да се ориентира във всичко това. — Каква е тази група? ЦРУ?

Тя махна с ръка, за да покаже, че това не е важно.

— Сега не е времето за това. Мислещи по подобен начин хора от армията, Пентагона, разузнаването — това ти е достатъчно. Патриоти. Реалисти. Хора, които разпознават злото, когато попаднат на него. И които го видяха съвсем ясно в лицето на Ислямска република Иран.

Флин се облеци невярващо.

— И тази група единомишленици реалисти е решила, че най-добрият начин Персийският залив да се стабилизира, е да се пусне атомна бомба върху Техеран?

— Точно така — отвърна Кирнан: или се правеше, че не забелязва сарказма на Флин, или бе решила да го пренебрегне. — А това, което върши в момента Ахмадинежад, доказва колко сме били

прави, доколкото тия неща могат да се докажат. Те са змии, всички до един. Змии и скорпиони.

Отпусна ръце, приглади отново роклята си, но погледът ѝ оставаше впит във Флин. Англичанинът имаше същия объркан и замаян вид, както когато се бе ударил в дървената врата в тунела. Устата му се затваряше и отваряше, като че ли искаше да зададе сто и един въпроса и се колебаеше откъде да започне. Фрея стоеше до него безмълвна, изумена от събитията не по-малко от Флин; вече почти не усещаше паренето от ужилването на стършела.

— Но защо, по дяволите, трябваше да се събереш с Гиргис? — възкликна Флин накрая, като се опитваше да запази гласа си спокоен. — Щом имаш контактите в армията, в правителството... Защо просто не пробутахте на Саддам няколко от собствените си бойни глави? Не е като да нямате предостатъчно.

— О, моля ти се! — Тонът на Кирнан отново беше като на майка, ядосана от глупостта на детето си. — Наистина имяхме лостове, но не чак толкова много — това не е като да направиш официална заявка: „Моля ви, господин интендант, бихте ли ми заделили две атомни бомби, следобед ще си ги взема.“ Цялата работа беше напълно извън нормалните процедури и не можеше да се движи по общоприетите канали. Наистина се бяхме споразумели, имяхме нужните разузнавателни данни, покрихме половината от финансирането за Саддам, но изобщо не бяхме под светлината на прожекторите... всъщност бяхме съвсем встрани от нея. Що се отнася до всекидневната работа, тя беше почти изцяло в ръцете на Романи.

— Но вие дърпахте конците — отбеляза Флин.

— Ние дърпахме конците — съгласи се тя.

Той поклати глава и прокара ръка през косата си, от изражението му личеше, че не може да реши дали е удивен, поразен, потресен или просто развеселен.

— А всички глупости за проследяването на Гиргис, за засичането на самолета...

— Е, ние си го следяхме — махна с ръка Кирнан. — Но не точно заради това, което казах на теб.

— И тогава всичко се провали. — Той посочи с палец останките от АН-а.

Кирнан сви рамене.

— Явно трябваше да проявим известна хитрост, да прикрием собственото си участие. Нямахме как да тръгнем да се оплакваме: „Извинявайте, приятели, но загубихме петдесет кила уран, който пренасяхме контрабандно за Саддам Хюсеин.“ В интерес на истината обаче, останалото прилича твърде много на версията, която ти разказах онази вечер. Ние се захванахме с издирването от единия край, а Романи от другия, ако разбираш за какво ти говоря. Като се има предвид колко сложно беше, мисля, че се справихме отлично.

Флин изсумтя — донякъде ядосано, донякъде подигравателно.

— Леле боже! А хората си мислят, че лудият е бил Хомейни...

За миг Кирнан не реагира, остана със забит в него поглед, със стиснати устни. После се отгласна от вратата, отиде при него и силно го зашлеви.

— Да не си посмям да произнасяш името на бога напразно! — Лицето ѝ бе станало лилаво, устата ѝ беше изкривена от гняв. — И недей да си въобразяваш, че имаш право да ме съдиш. Ти нямаш представа, изобщо никаква представа колко злонамерени и опасни са тия хора... О, моля ви, господин учителю, моля ви... — Тя вдигна ръка като дете в час, гласът ѝ стана пародия на гласа на момиченце — свенливо, невинно и почтително:

— Искам светът да стане хубаво място, всички да сме приятели и никой да не прави нищо лошо... Защо не се опиташ да поживееш в истинския свят, глупако!

На устата ѝ избиха слюнки; имаше нещо свирепо в начина, по който гледаше Флин.

— Мислиш си, че Саддам беше лошият? Да знаеш от мене, че той е абсолютен светец в сравнение с ония парцаливи шиитски кретени, които управляват Иран. Забрави ли обсадата на посолството в Техеран? Бомбардировката на посолството в Бейрут? Бомбата в бейрутските казарми? Аз загубих съпруга си в това нападение, скъпия си Чарли, а причината беше Иран — за това и за всички останали терористични актове в областта. Хизбула, Хамас, Ислямският джихад... Техният режим е един от най-отровните сатанински режими, които някога са мърсили лицето на планетата, а в средата на осемдесетте, когато ти си бил учениче, което си е губело времето с трогателната египтология, някои от нас, с повече чувство за отговорност, трябваше да се изправим пред реалната опасност, че тези

убийци, тези истински синове на Каин, могат наистина да се превърнат в доминиращата сила на целия Персийски залив. Вече бяха превзели Маджнунските острови, полуострова Фао, потопяваха танкери...

Броеше на пръсти пред лицето на Флин, за да подчертае думите си.

— Беше немислима катастрофа — основният петролен район в света да бъде поробен от шайка умопобъркани молли с манталитет на хора от каменния век. Трябваше да се вземат мерки. И ония от нас, които имаха достатъчно кураж, решиха да го направят. Нека ти кажа едно — ако бяхме успели, светът щеше да е много по-безопасно място. Можеш да ми повярваш за това — много по-безопасно!

Спря задъхана, вдигна ръка и избърса слюнките с опакото на ръката си; очите ѝ бяха впити във Флин. Той стоеше и я гледаше, бузата му бе започнала да почервява от плесницата. Последва мълчание, чуваше се единствено чуруликането на птиците и хрипкавото дишане на един от хората на Гиргис — набит човечец с големи мустаци, — който упорито пушеше цигарата си. Кирнан докосна кръстчето на шията си, отстъпи от Флин и седна на вратата на АН-а.

— Съжалявам за онова, което преживя през последните дни. — Отново приглади полата си, като че ли да се успокои; гласът ѝ беше потих, а тонът — по-кротък. — Кое то преживяхте и двамата.

Това беше придружено от поглед към Фрея, която се взираше в нея, без да мига, със смръщено чело.

— Съжалявам и че те използвах, Флин... през последните десет години. Използвала съм и много други. Познавам квалификацията ти, известен ми е случаят с момиченцето в Багдад, знаех, че ще подскочиш при възможността да изкупиш вината си, ще направиш, каквото се поиска от тебе. Използвах тази възможност — не бих казала, че се гордея с това, — но залогът беше прекалено голям, за да позволя на човешките си реакции да надделеят. Направих каквото трябваше да направя, за всеобщото благо.

— Значи ти си казвала на Гиргис къде сме? — Флин изглеждаше повече уморен, отколкото ядосан. — В университета, в музея...

— Както казах — направих каквото трябваше да направя.

— Но нали смяташе да ни изведеш от страната? Когато бяхме в апартамента ти. Тъкмо аз настоях да останем.

— Е, не се занасяй! Пясъчният огън значеше всичко за тебе, беше големият ти шанс да се върнеш към живота. Не е нужно човек да е психолог, за да схване, че ако има нещо, пред които си се спрял, и камъни, които не си преобърнал, със сигурност би ги преодолял, ако те заплаша, че ще те върна с първия удобен самолет в Англия. И не че искам да се хваля, но планът ми проработи идеално.

Тя обхвана оазиса с широк жест. Флин въздъхна, погледна Гиргис и неговите хора, после мъжете, които се движеха отвъд горичката. Отново мярна сандъци с екипировка, оръжие, хора в нещо като радиационни костюми, което за момента му се стори прекалено — но изостави тази мисъл; беше пренатоварен с всичко, което току-що беше чул.

— А какво ще кажеш за Ангълтън? — попита той. — Според мен той е свръзката ти с Гиргис. Обхожда необходимите места, докато ти се занимаваш с кукловодство зад кулисите.

Тя го изгледа, присви очи, после изведнъж избухна в смях.

— Бог да ти е на помощ, Флин, но подобни тълкувания за сетен път ме убеждават, че може и да си чудесен египтолог, но никога не би стигнал особено далече в света на разузнаването.

Смехът ѝ се усили и тя извади тоалетна кърпичка и си избърса очите.

— Сайръс Ангълтън няма нищо общо нито с мене, нито с Романи, нито с Пясъчния огън. — Тя пое дълбоко дъх, за да се овладее. — Той работеше във вътрешния отдел на ЦРУ.

Флин отвори уста и отново я затвори.

— Един бог знае как е станало — продължи тя. — Все пак Пясъчният огън беше толкова строго пазена тайна, че нямаше как някой да разбере за него... но пък Агенцията е толкова голяма... някъде са помислили, че нещо не е наред — необичайни плащания, странна дейност в Египет... — Тя разпери ръце. — Не се знае кой им е подшушнал. И изпратили Ангълтън, с пълномощия от най-високо място, да проучи положението. По всички данни той бил най-добрият им човек, легенда в света на вътрешните разследвания. С много награди. Без нито един провал.

Усмихна се, смачка кърпичката на топче и я прибра в джоба си.

— Смешно е наистина, защото от твоя гледна точка той беше добрият, който искаше да ти помогне. Беше се досетил, че Пясъчният

огън не е точно онова, за което го представят. Че аз не съм това, което изглеждам. Опитва се да те спре в Дакла, за да те предупреди, да отведе и двамата ви в безопасност. Мда, наистина беше стигнал до дъното на нещата. И все още е там, предполагам. На дъното.

Погледна към Гиргис и египтянинът сдържано се изкикоти — явно двамата си имаха собствена смешка, до която Флин и Фрея нямаха достъп.

— Хайде де — подкани го тя. — Трябва да признаеш, че е смешно.

— Направо да паднеш — измърмори Флин горчиво и хвърли още един поглед към дърветата. Сега там се виждаха само няколко фигури; останалите се бяха придвижили нагоре по долината — навярно правеха някакъв кордон около самолета. В главата му витаеха обаче други мисли и не му беше до това. Всичко в него — отпуснатите рамене, изражението на сритано куче, безжизненият поглед — говореше за човек, който току-що е открил, че е станал жертва на неприятна и безвкусна шега.

— И какво смяташ да направиш с него в края на краищата? — попита той накрая.

Кирнан, изглежда, нямаше представа за какво говори, така че му се наложи да повтори въпроса.

— С урана — уморено разясни той и кимна към АН-а. — Какво ще правиш с урана? След като твойт приятел Саддам накрая се оказа не чак толкова добър приятел.

Тя сви рамене.

— Нищо няма да правя.

— Как така нищо?!

— Просто така. Ще си го оставим тук.

Вдигна уморено ръце и разтри слепоочията си.

— Моля те, Моли, не ме разигравай повече.

— Не те разигравам, Флин. Оставяме контейнерите точно където са сега, без да ги пипаме.

— Похабяваш двайсет и три години и един бог знае колко милиона долара за търсене в Западната пустиня, убиваш приятеля ми, почти убиваш мене и Фрея, а сега — след като си открила онова, което търсиш — просто го оставяш тук!?

Тя само кимна.

— Какво означава всичко това, по дяволите? — избухна той и ръцете му се свиха в юмруци; притеснението и смущението от последните два часа изскочиха от него като гейзер. — Двайсет и три години търсене, а сега просто го оставяш тук! Петдесет килограма обогатен уран от най-висока проба — и ти го оставяш!?

Тя го изглежда, явно необезпокоена от избухването му. Спогледаха се още веднъж с Гиргис.

— Уран няма, Флин.

— Какво?! Какво каза?

— Уран няма — повтори тя. — И никога не е имало.

Той просто стоеше и се пулеше.

— Леонид Канунин, руснакът, който движеше нещата от тяхната страна, успя да ни преметне — получи си петдесетте милиона долара срещу осем контейнера със стоманени сачми от лагери. Човек от неговата организация ни съобщи за това два дни след катастрофата на самолета.

— Срецнахме се с Канунин на приятелска вечеря. — Гиргис се засмя гърлено. — За съжаление той, изглежда, не хареса менюто.

Измърмори нещо на другарите си и те също се разкиснаха.

— Оценявам загрижеността ти, Флин — продължи Кирнан, — но дори Ал Кайда или някоя подобна група да попадне на самолета — което, като се имат предвид мъките, с които го открихме ние, е много малко вероятно... — тя се усмихна, — не мисля, че американската военна машина ще се разтревожи особено от някой, който хвърля по нея шепи миниатюрни метални топченца.

Флин беше блед като платно, ръцете му висяха без помощно. Като че ли се беше състарил с поне десет години само за няколко минути.

— Не ми ли вярваш? — Моли стана и посочи вратата на самолета. — Ами провери сам.

Той мина покрай нея, качи се в АН-а и се върна с един от металните контейнери. Отви капака и го наведе — посипаха се метални сачми.

— Но защо — промърмори той замаяно, като че ли го бяха ударили по главата. — Защо трябваше двайсет и три години да търсите пратка уран, която не съществува?

— Но ние не търсехме нея. — На Кирнан явно ѝ допаднаше словесната игра на котка и мишка. — Това не е заради урана. И никога не е било.

— Тогава за какво е, по дяволите?

Тя се усмихна, отиде до Гиргис и застана до него.

— Заради Бенбена, Флин.

Той я гледаше невярващо.

— Това търсим толкова години, още откакто прихванахме последното съобщение на Руди Шмит и разбрахме, че самолетът се е озовал в Скрития оазис. Уранът винаги е бил само нещо като добавка за пред хората. Интересува ни Бенбенът и винаги ни е интересувал само той.

Гласът ѝ беше тих, почти прелъстителен.

— Какво ни казва старата плочка от Ермитажа? „Оръжие във формата на камък. И с това оръжие враговете на Египет от Севера ще бъдат унищожени, от Юга също ще бъдат унищожени, а от Изтока и Запада ще бъдат стъпкани в прахта. Египетският цар ще управлява, без някой да се опълчи срещу него или някога да го победи. Защото в ръката му е жезълът на боговете.“

Вдигна уоки-токито над главата си, като че ли беше жезъл. Сияеше и тържествуваше.

— И да ти кажа, Флин, ако това нещо е поне наполовина толкова мощно, колкото твърдят източниците, по света няма да остане нито един злосторник, който да посмее да се опълчи срещу нас. Нито иранец, нито руснак, нито китаец. Да не говорим за ония марионетки в Африка и Южна Америка. Никой. Ще имаме абсолютната власт, абсолютна сигурност, нов световен ред. Истински световен ред, редът на Бога! И като сравних това с двацет и три годишното търсене и комисионата от петдесет милиона, цената определено не изглежда висока. Съгласен ли си?

Флин пристъпи към нея и отвори уста. Преди да заговори обаче, тишината се разкъса от дрезгав смях.

— Камък! Някакъв идиотски камък!?

Беше Фрея. До този момент бе стояла мълчаливо до Флин и само ги беше слушала. Беше не по-малко стресната, не по-малко изумена от него. От време на време ахваше или възкликваше, но общо взето гледаше да не бие на очи. Явно обаче вече не можеше да се сдържа.

— Убила си сестра ми заради един тъп камък!? — крещеше тя пискливо; явно беше на прага на истерията. — И се канеше да ми отрежеш ръката заради някаква си легенда? Ти си луда! Ти си изкукала тъпа идиотка...

Тя тръгна заплашително към Кирнан, но Флин я хвана за ръката и я спря. Само допреди секунди изглеждаше съсипан. Сега обаче цялото му поведение се бе преобразило, цялото му тяло беше изправено и стегнато, а погледът му не се откъсваше от лицето на Кирнан.

— Внимавай, Моли. — Гласът му беше напрегнат и ужасно сериозен. — Каквото и да правиш с това нещо, моля те, бъди особено предпазлива.

Фрея изтръгна ръката си от неговата и го изгледа поразена.

— Ти да не би да си се хванал на тия глупости?

Той не ѝ обърна внимание. Гледаше втренчено Кирнан.

— Моля те, Моли. Тук има нещо, които не разбираме, сили, които... трябва много да внимаваш.

— Ама какви са тия щуротии! — извика Фрея.

— Моли, умолявам те, това не е нещо, с което можеш да си играеш — продължи Флин, все едно не я чуваше. — Не бива просто да тръгнеш слепешката...

— Изобщо не вървим слепешката — прекъсна го Кирнан със спокоен, дори равнодушен глас. — Все пак разполагахме с двайсет години, за да се подготвим. Имаме най-добрите оръжейни експерти, най-напредналите сканиращи системи...

— За бога, Моли, това не е просто нещо, чийто бутон натискаш, за да се взриви. Тук има друго, някакви непознати елементи... това е отвъд всичко, което... Нещо, което не разбираме. — Той махна с ръка. — Просто не го разбираме. Трябва много да внимаваш. Много.

Фрея не знаеше дали да закрепчи от безпомощност, или да се изсмее подигравателно. Нямаше обаче възможност да направи нито едното, нито другото, защото в този миг пропуска статично електричество и от уоки-токито на Кирнан се чу глас:

— Готово, госпожо Кирнан. Всичко е монтирано.

Тя кимна и натисна бутона за предаване.

— Благодаря, доктор Медоус. Идваме.

Флин понечи отново да възрази, но тя вдигна ръка.

— Наистина си много мил, Флин, и повярвай ми, трогната съм от вниманието, особено след всичко, което току-що ти казах. От тук нататък обаче единствените, които трябва да внимават, са враговете на Америка и на нашия бог Исус Христос. В това нещо Той е замесен пряко — знам го и винаги съм го чувствала. И нека ти кажа, Флин, дошло е време божията десница да се стовари в праведен гняв върху главите на злосторниците. А сега, моля те... очаквам този миг отдавна и наистина бих искала да се кача горе, за да видя какво става. Вие ще ни придружите, разбира се.

Последната фраза прозвуча повече като заповед, не като молба. Тя злобно и продължително изгледа Фрея — явно беше недоволна от избухването ѝ, — после се обърна и тръгна към палмовата горичка.

— И освен това, Романи — подвижна през рамо, — не е лошо да претърсиш набързо професор Броуди. Струва ми се, че взе някакъв пистолет от самолета.

Флин изсумтя някаква ругатня.

Върнаха се при алеята за процесии с бурениялия мраморен паваж и сфинксовете и обелиските и тръгнаха по нея към центъра на оазиса. Кирнан, Гиргис и двама от другарите му вървяха напред, а близнаците, с пистолети в ръка, се движеха най-отзад; Флин и Фрея бяха заклещени в средата на групата.

— Това беше блъф, нали? — прошепна тя. — Тия неща за камъка. Икаш да ги подведеш, така ли е?

— Никога не съм бил по-сериозен — отвърна Флин, беше се загледал в скалната платформа и величествения портал, извисяващ се над дърветата.

— И ти вярваш във всички тия глупости? — недоумяваше Фрея.

— Твърде много различни източници от много различни места твърдят едно и също за Бенбена. А това говори, че трябва да има нещо вярно.

— Но това са глупости! Скала със свръхестествени сили! Глупости!

— Преди два часа прелетях над Гилфа и тук нямаше никакъв оазис, а после изведнъж... — Той описа кръг с ръка. — Случват се странни неща. А ако се вярва на текстовете, на ония, които злоупотребяват с Бенбена, се случват и много лоши неща.

— Глупости — язвително повтори тя. — Това са разни глупави фокуси.

Той я погледна косо и отново извърна глава.

— Каква е истината има само абстрактно значение. След всичко, което ни разказа Моли, смятам, че е твърде съмнително да ни пусне да си излезем от тук. А дори и да го направи, Гиргис със сигурност няма да го разреши. При първата възможност хукваме да бягаме. Окей? При първата възможност.

Очите им се срещнаха.

— И независимо дали си мислиш, че това са глупости, като влезем в храма, не докосвай нищо и не прави нищо, което...

— Би разсърдило Бенбена? Би го оскърбило?

В тона ѝ звучеше ясен сарказъм.

— Просто внимавай. Знам, че изглежда налудничаво, но моля те, просто внимавай.

Погледна в очите ѝ, за да е сигурен, че го е разбрала, и отново извърна глава.

— Глупости — промърмори тя едва чуто. — Глупави фокуси.

Продължаваха все по-навътре в долината, скалите от двете им страни постепенно се разтваряха като фуния. Слънцето печеше, жегата обезличаваше зеленината на богатата растителност, всичко бледнееше и посърваше, така че долината вече не беше красивото място отпреди малко. Въздухът също стана по-горещ. Не така задушаващ както в пустинята, но вече без успокояващия си ефект. Мухите жужаха около главите им. Започнаха да се потят.

На няколко пъти Фрея беше сигурна, че вижда силуети сред шубраците, но Кирнан поддържаше толкова бързо темпо, че нямаше време да се спре и да огледа по-внимателно. Пътят ставаше все по-стръмен, храмът ту се показваше, ту изчезваше в листака пред тях. Попадаха на останки от напукани каменни стъпала. В началото ги виждаха нарядко, после по-често — пътят се превърна в огромно, обрасло в коренища стълбище, което ги отведе към още по-стръмен наклон, докато накрая не се озоваха върху скалната платформа. Пред тях, увита във всевъзможни растения, се извисяваше портата. Върху всяка от трапецовидните кули бе изваян обелиск и знакът седжет, а на трегера — образът на свещената птица Бену. Всичко беше същото като на снимката на Руди Шмит — с една разлика. На снимката крилата на

дървения портал бяха здраво затворени. А сега бяха широко разтворени.

Флин спря, за да осмисли по-добре картината. Кирнан и египтяните явно не мислеха да се разтакават. Стигнаха до портала и забързаха навътре, без дори да погледнат архитектурата наоколо. Близнаците пък подкараха Флин и Фрея след тях.

Минаха между кулите — извисяващи се млечно-бели скали — и се озоваха в обширен вътрешен двор с обсипани с йероглифи стени; настилната му, също като пътя, бе обрасла с мъх, трева и бурени. На места дървета — палми, акации и черници — си бяха пробили път през каменните плочи и ги бяха разместили, което придаваше на мястото вид на развалина.

— Изключително — промърмори Флин, който въпреки лошото си настроение се оглеждаше очарован. — Невероятно.

Минаха през двора и доближиха друг портал, още по-голям от първия и също покрит с рисунки. В лявата му страна една човешка фигура с глава на ястреб издигаше в дланта си някакъв обелиск, а подолу колона хора, много по-дребни на ръст, отстъпваха заднешком с вдигнати пред очите си ръце. Кулата отдясно беше почти същата, но човешката фигура този път имаше лъвска глава, а хората под нея бяха затиснали ушите си.

— Боговете Ра и Сехмет — обясни Флин и ѝ посочи вляво и вдясно. — И двамата са възплъщение на различни страни от силите на Бенбена: Ра е ослепителната светлина, Сехмет — проглушаващият звук.

— Да бе — измърмори Фрея. Явно не беше по-склонна да повярва, отколкото преди десет минути.

Отминаха портала и влязоха в друг двор, отрупан с десетки обелиски, едни голи, други изписани, някои не по-високи от човешки ръст, други — десетократно по-високи. Минаха между тях и стигнаха трети портал и дори Кирнан и Гиргис рязко спряха и зяпнаха от удивление при вида на третия двор.

Беше два пъти по-голям от предишните два, които сами по себе си бяха огромни, а покрай стените му имаше огромни статуи на богове и хора. В отсрещния край към небето се издигаше фасадата на колосален храм. Всеки сантиметър от величествената каменна постройка — стени, колони, напречни орнаменти и корнизи — беше

боядисан в ярки червени, сини, зелени и жълти цветове, които се открояваха с богатството и жизнеността си дори под яркото слънце; бяха свежи, както в момента на нанасянето им преди хиляди години.

Но не самият храм накара всички да затаят дъх. Изуми ги гигантският обелиск, който се издигаше като ракета точно пред него. Беше висок поне трийсет метра и беше покрит от основите до върха с ковано злато. Блестеше под лъчите на утринното слънце и изпълваше двора със сияние, като че ли самият въздух гореше.

— Всемогъщи боже! — възкликна Гиргис.

За миг всички гледаха като омагьосани. Дори нормално безизразните близнаци се бяха вторачили удивено. После, с щракане на пръсти, с което да ги върне към текущата работа, Кирнан ги поведе напред. Докато подминаваха основите на обелиска, видяха, че е изрисуван с миниатюрни колони, в които се редуваха знаци седжет и птици Бену.

Трима души със слънчеви очила, маскировъчни панталони и бронирани жилетки стояха на стража до колоните пред храма.

— От кои войски са тия? — попита Флин. — От специалните части? Или за тази екскурзия си решила да го дадеш частно?

Кирнан само го изгледа смразяващо и продължи към храма. Един човек с бяла болнична престилка и нещо като хирургическа шапка излезе да ги посрещне, прошепна нещо на Кирнан и ги поведе навътре. Минаха през редица зали, всяка от които, помисли си Фрея, беше толкова голяма, колкото вътрешността на храма в Абидос. Някои бяха запълнени от стълбове във формата на папируси, други бяха празни, но стените им бяха украсени с ефектни многоцветни барелефи. В една бяха проникнали огромни дървесни корени, друга беше пълна с редици алабастрови маси, върху които бяха наредени хиляди и хиляди глинени обелиски, също като онези, които Фрея беше видяла в раницата на Руди Шмит и в кайроския музей.

— Господи, в сравнение с това Карнак изглежда като селска хижа — удивено възкликна Флин.

Навлизаха по-навътре в сградата — единствените звуци бяха от стъпките им — и накрая излязоха в двор, който навярно се намираше в самия център на храмовия комплекс. Беше уединено пространство, помалко от дворовете в предната част на храма, с пълно с лотоси езеро в средата и гигантски евкалипт, който бе разместил плочника при лявата

стена. От другата страна имаше ниска каменна постройка, семпла и неукрасена, изградена от грубо изсечени неравни блокове, които бяха изцяло в разрез с внушителната архитектура на комплекса. Фрея някак си усети, че тя е много по-стара и по-примитивна от всичко наоколо; че навярно стои на това място от незапомнени времена, далеч преди дори основите на съседните сгради да са били положени.

— Пер Бенбен — каза Флин. — Къщата на Бенбен.

Явно беше развълнуван, но Фрея долови в гласа му и някаква тревога.

Заобиколиха езерото и спряха пред ниската врата на постройката. Беше преградена с тръстикова завеса, изпод която излизаше сноп преплетени кабели — водеха към близкия ъгъл на двора, където бръмчеше цял ред генератори. Човекът с болничната престилка дръпна завесата и се видя къс коридор с преграден от друга завеса край. Отново прошепна нещо на Кирнан, после махна на всички да влизат.

— Каквото и да стане, стой до мене и прави, каквото правя аз — прошепна Флин на Фрея, докато близнаците ги побутваха в гърба. — И не докосвай нищо.

Сграбчи ръката ѝ и двамата се наведоха и минаха под двете завеси. Озоваха се под лъчите на неоновото осветление; бученето на генераторите в двора отстъпи пред бипкането на електронно оборудване.

Фрея беше виждала множество необичайни гледки през живота си — и много от тях през последните няколко дена, — но нищо не можеше да се сравни със сцената, която я посрещна сега.

Намираха се в голямо квадратно помещение, съвсем просто, с под от утъпкана пръст и стени и таван от гол камък — пълна противоположност на богато украсените зали, през които току-що бяха минали; повече приличаше на естествена пещера, отколкото на човешко дело. Четири големи халогенни лампи къпеха пространството с ярка студена светлина, десетина мъже и жени, облечени по един и същи начин — с бели болнични престилки и с хирургически маски, — се бяха навели над множество монитори, от които долитаха свирене и бипкане; на екраните се виждаха колонии цифри и въртящи се триизмерни графики на предмети със странна геометрична форма.

Фрея възприе всичко това за секунди, преди вниманието ѝ да се насочи към най-неправдоподобния елемент от всичко, който обаче явно беше фокусът на нещата, които ставаха тук, в самия център на храма. В средата стоеше тежък, подобен на резервоар куб от стъкло с цвят на кехлибар. От едната му страна влизаше кръгла вентилационна тръба, а от другата имаше двойна херметизираща се врата. В куба, на голяма дървена шейна, беше поставен предмет с неопределена форма, увит в дебело ленено платно. Двама мъже с пълно противорадиационно облекло го ръчкаха с нещо като остени — от тях навярно се предаваха данните, които излизаха на мониторите отвън, — а трети, също със защитно облекло, беше коленичил с гръб към тях и изучаваше шейната.

Цялата картина изглеждаше толкова нереална, така сбъркана, призрачна и не на място, подобна повече на филм, отколкото на истинския живот, че първата, съвсем несвързана мисъл на Фрея беше: „Сигурно сънувам. Сънувам още от самото начало и всъщност съм дълбоко заспала в апартамента си в Сан Франциско, уютно и сигурно ми е, а сестра ми е жива и здрава.“ За един възторжен миг мисълта се задържа — „Това изобщо не се случва — изпищя Фрея на себе си. — Алекс не е мъртва, аз не съм в храма на някакъв загубен оазис, няма никакъв камък със свръхестествени сили!“, — но се изпари почти веднага, когато Фрея усети ръката на Флин да я хваща още по-силно. Това наистина се случваше, осъзна тя. Тя беше в храма на изгубения оазис и въпреки че все още ѝ беше трудно да възприеме цялата история около Бенбена, всички останали в залата явно гледаха на нея съвсем сериозно.

„Глупости — повтаряше си тя. — Глупави фокуси.“

За първи път обаче в увереността ѝ се прокрадна съмнение — вместо да прави логична оценка на фактите, тя повече се опитваше да вдъхне увереност на себе си.

— И така, какво е положението тук, доктор Медоус? — попита Моли Кирнан.

Човекът, който ги беше превел през храма и очевидно отговаряше за всичко тук — или поне за научната страна на операцията, — им даде знак да се приближат към куба.

— Първоначалното сканиране показва, че сърцевината е от твърд материал. — Гласът му беше монотонен и носов. — Повишените

равнища на иридий, осмий и рутений подкрепят становището за метеоритен произход. Това е горе-долу всичко, за което сме сигурни засега — повече ще разберем, когато установим пълен физически контакт.

— Тогава предлагам да установим пълен физически контакт — каза Кирнан. — Господин Осман, като египтолог... — и хвърли поглед на Флин през рамо, — може би ще ни окаже честта.

Коленичилият до шейната учен вдигна ръка, за да покаже, че е разбрал, заобиколи обвития с плат предмет и застана точно срещу тях. Фрея видя лицето му през стъклото на маската и разпозна в него другаря на Гиргис от нощта в Маншиет Насър — пълнички бузи, коса оформена като във форма за торта, пластмасови очила с дебели стъкла.

— Моли, умолявам те — започна Флин. — Нямах представа с какви сили си играеш!

— А ти имаш, така ли? — пренебрежително изсумтя Кирнан. — Откога стана и гениален физик?

— Знам какво са мислели древните египтяни за Бенбена. Знам и че са го скрили чак тук с основание.

— Точно както и ние го намерихме с основание. Сега, ако нямате нищо против, професор Броуди... — изрече името му с презрение, — бъдещето на света е пред нас и ако не друг, лично аз много бих искала да го погледна. Доктор Медоус?

Човекът с болничната престилка даде знак на един от колегите си. Четирите халогенни лампи потъмняха, после изгаснаха и остана само призрачният отблясък на мониторите и един-единствен лъч, насочен към загадъчния, увит в плат предмет върху шейната. Един от учените взе камера и започна да снима.

— Ако обичате, господин Осман. — Кирнан го погледна и скръсти ръце.

Осман кимна, пристъпи до шейната и започна да подръпва плата. Той обаче беше увит стегнато, а и защитните ръкавици му пречеха и в движенията му имаше нещо донякъде смешно. Изминаха няколко минути и Кирнан и Гиргис вече явно се изнервиха. Накрая Осман успя да развие края и започна да размотава плата по-лесно, смъкваше го на дълги ивици, които напомняха на превръзките на мумия. Човекът с камерата се движеше около стъкления куб и снимаше от различни ъгли. Започнаха да излизат и отделни по-големи парчета лепен плат,

очевидно поставени под ивиците за по-добра защита. Предметът, който отначало изглеждаше доста голям, сега, като се махаха все повече и повече слоеве от обвивката, започна да се смалява. Ставаше все по-малък и по-незначителен, все по-дребен със смъкването на плата, докато накрая не го видяха — грозно парче сиво-черен камък с височина по-малко от метър, приличаше по-скоро на пътен конус, отколкото на обелиск. „След цялата тази подготовка — помисли Фрея — развързката явно им донесе разочарование.“

— Прилича на кучешко лайно — подхвърли един от хората на Гиргис.

Последва пауза. Кирнан присви очи и запоклаща глава, като че ли казваше: „Това ли е то?“ А после халогенните лампи отново светнаха с пълна сила и закипя дейност. Към онези, които вече бяха в стъкления куб, се присъединиха нови сътрудници с предпазни костюми — заобиколиха камъка, прикрепиха към него електроди, проводници и всякакви лепенки.

Свиренето и бипкането изведнъж се усили и зачести, постъпващите по мониторите данни видимо се умножиха. Принтерът започна да печата като луд и да изплюва порой от покрита с цифри хартия; учените си подхвърляха накъсани фрази на език, който Фрея не можеше и да си помисли, че би схванала или разбрала. От вътрешността на куба микрофоните излъчваха пронизителен свистящ звук — нещо, което приличаше на зъболекарска бормашина, дълбаеше в основата на камъка и драскаше повърхността му; песъчинките се събираха в пликчета за проби за по-нататъшен анализ.

— Господ да ни е на помощ — изстена Флин, без да изпуска куба от поглед. Стискаше ръката на Фрея така силно, че я болеше. — Нямаат представа с какво са се захванали. Изобщо не знаят какво правят, по дяволите!

Той като че ли очакваше да се случи нещо — видът му беше на човек, когото са накарали да стои до бомба със закъснител, — обаче не стана нищо. Белите престилки продължаваха да стържат и да дълбаят, да се вслушват и да гледат мониторите си. Осман през цялото време нежно галеше върха на камъка, като че ли искаше да го приласкае и успокои, гласът му от време на време се чуваше, докато напяваше тихо: „Инер-уер инер-ен Ра инер-ен седжет инер суесер-ен ке-ру ен сехмет.“ А камъкът просто си стоеше, както по принцип би трябвало

да правят камъните. Ням и неподвижен, той нито експлодираше, нито пицеше, нито излъчваше отровни лъчи — изобщо не правеше нищо от нещата, от които се опасяваше Флин. Беше си само скучно парче сивочерен камък — нито повече, нито по-малко. След двайсетина минути набитият другар на Гиргис се извини и излезе да изпуши една цигара. След още десет минути още един от хората на Гиргис, както и близнаците, тръгнаха към него, след тях и самият Гиргис заедно с Флин и Фрея.

Последна излезе Моли Кирнан и закрачи край езерото, говореше си нещо със смръщени вежди, от време на време склучваше ръце и вдигаше лице към небето, като че ли се молеше. Флин и Фрея на два пъти се опитаха да се измъкнат от двора, но и в двата случая ги забелязваха веднага — близнаците се втурваха към тях и ги връщаха.

— Дори не го помисляйте — предупреди ги Кирнан с рязък и лишен от предишната духовитост глас. — Чухте ли ме? Не го и помисляйте.

И продължи да крачи, а двамата — по липса на нещо по-добро — седнаха под сянката на гигантския евкалипт. Според часовника на Флин още нямаше единайсет, макар че, както бяха забелязали и при влизането си в оазиса, положението на слънцето предполагаше да е доста по-късно — между средата на следобед и надвечер.

— Като че ли и времето се движи по друг начин тук — замислено каза Флин.

Слънцето сипеше жар, минутите отминаваха, генераторите бучаха... и не се случваше нищо.

Измина почти час, преди отново да извикат всички да влязат. И Кирнан, и Гиргис изглеждаха бесни.

— Е? — троснато попита Кирнан.

— Ами вече е свършено ясно, че това е метеорит или част от метеорит — започна Медоус със скучния си носов глас, докато ги водеше към стъкления куб. — Освен иридий, осмий и така нататък, засичаме и значителни остатъци от оливин и пироксен, които са явно показателни за първично хондритно...

— Хайде остави тия глупости и ми кажи какво може да прави.

Ученият притеснено присви рамене и измънка:

— Трябва да направим още тестове. Много нови тестове, които ще започнем веднага след като се върнем в... в нормална лаборатория

с по-мощни спектроскопски...

Кирнан само го изгледа и той млъкна.

— Това е първичен хондрит — подхвана след кратка пауза. — Метеорит.

— Добре, но какво може да прави? Разбираш ли въпроса ми? Какво може да прави? — Кирнан явно едва се сдържаше да не изпусне нервите си. — Какво ти казват данните?

И махна с ръка към уредите около куба. Медоус млъчеше и гледаше папката в ръцете си.

— Това ли е всичко? — Моли почти викаше. — Най-обикновен метеорит? Това ли ми казваш?

Ученият притеснено сви рамене и подхвана безпомощно.

— Това е първичен хондрит. Метеорит. Къс от космическа скала.

Тя отвори уста, отново я затвори, докосна с едната си ръка кръстчето на шията си, а другата сви в юмрук.

Всички млъчаха. Дори електронното бипкане се бе забавило и затихнало, като че ли и то обзето от всеобщата конфузия. Тишината се проточи. Накрая хората в стъкления куб започнаха да смъкват противорадиационните качулки и да отскубват електродите и кабелите, опасващи камъка.

Флин започна да се смее на глас.

— О, великолепно! — кискаше се той. — Двайсет и три години и бог знае колко убити, и всичко това за един ненужен къс скала. Направо великолепно.

Изглежда, цялото му притеснение се беше изпарило — в пълна противоположност с настроението му в самолета. Сега, мислеше си Фрея, тъкмо Флин се радваше на положението.

— Но текстовете — замърмори Кирнан. — В тях се казва... Експертите, всички експерти казваха... — Извъртя се и посочи Флин. — Ти го твърдеше. Че това било истинско и египтяните го използвали... ти ми го каза. Обеща!

Той вдигна ръце.

— Пак ли аз съм виновен, Моли? Бях калпав шпионин, сега се оказва и че съм калпав египтолог, така ли?

— Но ти каза, ти ми каза... че той има сили, че е унищожил враговете на Египет... Жезълът на боговете, най-страшното оръжие, познато на човека!

Беше започнала да се ядосва, очите ѝ се присвиха, пръските слюнका отново се събраха около устата ѝ.

— „Внимавайте“, нали така каза! Тук има нещо, някакви непознати елементи... Сили, така каза, имало сили!

— Е, значи съм сбъркал. — Флин замълча за миг и добави: — Стига де, Моли, трябва да признаеш, че е смешно.

Това беше квалификацията, която самата тя бе употребила преди време, но сега явно не ѝ се хареса да ѝ го връщат по този начин. Изгледа го вбесено — по-зъл и отровен поглед Фрея не бе виждала през живота си, — вдигна пръст, като че ли казваше: „С тебе ще се разправам после“, извъртя се към Медоус и започна да му се кара, да иска резултати, да настоява, че е направил грешка и че трябва да повтори тестовете.

— Нали ми казаха! — крещеше тя. — Всички ми го казаха — имал сили, така твърдяха, имал сили!

Гиргис и хората му се присъединиха към нея, бърбореха на смесица от арабски и английски, започнаха да викат на учените и на Осман, който сега беше останал сам в стъкления куб — нещастна фигура с дебели очила, — а също и на Кирнан, подхвърляха ѝ, че със или без сили в камъка те настояват да им се изплати всичко дължимо. Набитият с мустаците запали цигара и сега Медоус — който до този момент седеше и хрисимо приемаше обидите — вече се ядоса и настоява да се загаси веднага, за да не повреди електрониката му. Двама от колегите му се изправиха, за да го защитят, и в един миг всички започнаха да се бутат и да крещят, намесиха се и близнаците — не заради друго, а защото това беше начинът им на живот. Целият храм закънтя от нестройни гневни пререкания.

— Време е да тръгваме — прошепна Флин и задърпа Фрея през помещението. На вратата погледнаха назад да се уверят, че никой не ги е видял, и тъкмо да побягнат, един от хората с бели престилки, къдрокос млад мъж, който — въпреки всеобщото объркване — все още стоеше надвесен над монитора си близо до вратата, изведнъж вдигна ръка и извика:

— Хей, вижте!

Не самите думи накараха Фрея и Флин да спрат и въпреки намеренията си да се върнат в помещението, а настоятелният тон, с който бяха казани.

— Вижте само! — повтори къркорокосият и плесна и с ръце, за да привлече внимание.

На екрана редица вертикални линии се спускаха и повдигаха като клапи на тромпет.

Пререканията продължаваха, така че гласът на човека се загуби сред виковете и му се наложи да извика трети път, преди гюрултията да утихне и всички да погледнат към него.

— Нещо става — съобщи той. — Вижте.

Всички наобиколиха екрана. Дори Флин и Фрея се отказаха от опита си да избягат, тъй като и те искаха да видят какво става.

— Какво е това? — попита Гиргис, взрян във все по-бързото движение на линиите. — Какво означава?

Линиите подскачаха нагоре-надолу, стигаха чак до горния край на монитора, после се смъкваха и се сплескваха на дъното.

— Електромагнитна дейност — промърмори Медоус. — Голяма електромагнитна дейност.

— Откъде идва? От камъка? — Това беше гласът на Кирнан.

— Това е невъзможно — измънка Медоус. — Наблюдаваме го вече два часа и нямаше нищо... Не е въз...

Извъртя се и тръгна към стъкления куб, останалите го последваха. Флин и Фрея останаха по-близо до вратата, но никой не им обръщаше внимание — всички погледи бяха приковани в Бенбена. Осман все още беше вътре, сложил едната си ръка покровителствено върху него, като върху детска главица. В краката му бяха пръснати свалените от хората със защитни костюми кабели и електроди. Бенбенът си беше същият: тумбесто парче зърнест сиво-черен камък.

— Харкън? — повика Медоус.

— Надхвърля всички граници, сър — докладва кърдравият сътрудник. — Никога не съм виждал...

— Имам увеличение в алфа-, бета-, дори в гама-лъчите — съобщи друг учен. — Чувствително увеличение.

Докато Медоус забърза да погледне новите резултати, една жена от отсрещния край на залата също се обади — съобщи нещо за непоследователна йонизация, — което го принуди да се отклони, за да погледне и нейния екран. Отвсякъде долитаха гласове. Развълнувано и настоятелно, всички съобщаваха, че също имат неочаквани показания, употребяваха напълно непознати на Фрея думи и изрази. Медоус

притичваше от един екран към друг, клатеше глава и повтаряше: „Не е възможно, не е възможно.“ Принтерът, който мълчеше от няколко минути, отново затрака, дори по-бясно отпреди — почна да бълва безкраен поток хартия. Електронните звуци се върнаха с пълна сила и изпълниха помещението със симфония от прашене и бипкане. По мониторите се въртеше калейдоскоп от променящи се картини.

— Какво става? — изкрещя Гиргис.

Медоус не го и погледна. Притича до стъкления куб и нареди на Осман веднага да излезе. Египтянинът не помръдна, стоеше загледан в камъка като прикован, изражението му беше объркано и апатично. Медоус повтори заповедта си, после я потрети с все по-настоятелен глас. Накрая разпери безпомощно ръце и даде знак на свой колега, който пък натисна бутона пред себе си. Херметичните врати изсъскаха, затвориха се и Осман остана запечатан вътре.

— Съжалявам, че бях принуден да го направя, госпожо Кирнан — започна Медоус, — но не мога да рискувам.

— Майната му — спря го Гиргис. — Какво е нашето положение? Застрашава ли ни нещо? В безопасност ли сме тук?

Медоус го погледна стреснат от безчовечието му, после плесна куба с длан.

— Това е десетсантиметрово многолистно и подсилено с въглеродна нанонишка оловно стъкло. С други думи, от там не излиза нищо, което не бихме искали да излезе. И за да отговоря на въпроса ви — да, в пълна безопасност сме. За съжаление, не мога да твърдя същото за колегата ви вътре.

Осман беше започнал да се клати напред-назад, без да пуска камъка. Мърмореше неразбрано, а от погледа му личеше, че е изпаднал в нещо като ступор и почти не съзнава какво става около него.

— Какво му става, по дяволите? — попита набитият. — Пиян ли е?

Никой не му отговори, всички просто гледаха как Осман продължава да се клати, а с другата си ръка се опитва да дръпне ципа на противорадиационното си облекло.

— Ана харран. — Гласът му се чуваше през интеркома, отпаднал и объркан. — Ана ейеан.

— Казва, че му е горещо — преведе Флин на Фрея. — И че му било лошо.

— Какво става с него? — Тя беше едновременно удивена и ужасена.

Египтянинът залитна, но успя да запази равновесие, хвана ципа, успя да свали костюма и остана по сини панталони и бяла риза.

— Ана харран — изстена той. — Ана ейеан.

Смъкна и ризата, после и панталоните, и остана само по долни гащи, чорапи и обувки. Сцената би била комична, ако той явно не беше зле — гърдите му се повдигаха често-често, като че ли не му стигаше дъх, ръцете му трепереха неудържимо.

— Хайи битугар — изстена той. — Хайи битугар.

— Много ме боли — преведе Флин.

— Боже мой! — прошепна Фрея. — Не мога да го гледам.

Но продължи да гледа, както и всички останали в помещението — хипнотизирани от ужасната сцена, която се разиграваше в изолирания куб. Принтерът тракаше все по-ожесточено, звуците му ехтяха все по-силно, сякаш силите, които действаха наоколо, засилваха темпото си. Въпреки уверението на Медоус, че всички са в безопасност, Гиргис и останалите египтяни се отдръпнаха от куба. За разлика от Кирнан, която се бе прилепила до него с една ръка върху стъклото, докато другата галеше кръстчето на шията ѝ. Очите ѝ блестяха от възбуда.

— Хайде — шептеше тя. — Хайде, милото ми, покажи на какво си способно. Камък на огъня, глас на Сехмет. Хайде, хайде.

Осман вече залиташе в тесния куб, стенеше от болка, търкаше ожесточено очи и си чешеше ушите.

— Ана харагар — изхърка задавено. — Ларзим арух тауарлет.

— Господи — промърмори тихо Флин. — Казва, че му се повръща, че ще се изпус...

Осман се преви и се свлече на колене точно пред Кирнан. От устата му блъвнаха лиги, белите му долни гащи се оцветиха в светлокафяво.

— Насра се! — изсмя се набитият. — Вижте го бе! Тоя мръсен идиот се насра!

— Инер-уер инер-ен Ра инер-ен седжет инер суеверен керу-ен сехмет... — замаяно пропя Осман, надигна се и остана с лице и корем, опрени в стъклото, и с увиснали ръце. Изминаха пет, десет, трийсет секунди, електронните сигнали се забавиха, като че ли процесите,

които ги предизвикваха, се уталожваха и успокояваха. И изведнъж, за всеобщ ужас, две неща се случиха почти едновременно. Прозвуча дълбок резонантен ритъм. Изглежда, идваше от самия камък, отекваше като усилено биене на сърце и от него целият храм затрепери, макар самият звук да не беше особено силен. В почти същия миг избухна ослепително сияние — също откъм камъка, — като запалена крушка, само че със значително по-ярка и по-наситена светлина. Продължи само част от секундата, а кехлибарената окраска на стъклото ги предпази от лошите ефекти на блясъка, но въпреки това за миг всички бяха заслепени. Вдигнаха ръце и закриха очи, принтерът спря, мониторите и лампите изгаснаха и стаята потъна в мрак. Разнесоха се викове, стъпки, Гиргис крещеше и питаше какво става. После, не толкова рязко, колкото когато спря, електрониката започна да се връща към живот. Мониторите и компютрите се рестартираха, халогенните лампи светнаха отново. Последва пауза, в която всички примигваха, след това се чуа ахкания и викове, някой почна да повръща.

— Боже мой — изстена Фрея и затисна устата си с ръка. — Господи, помогни му!

Осман стоеше в същото положение, в което беше преди изблика на светлината; все така опрян на стъклото, все още по долни гащи, чорапи и обувки. Но кожата му я нямаше. Тялото му — крайниците, лицето и трупът — сега беше лъскава лепкава маса от сухожилия, мускули, кости и мазнини. И колкото и ужасно да беше, изглежда, още беше жив, защото от гърлото му излетя клокочещ звук. Останалите му без клепки очи се въртяха трескаво зад очилата, докато той се опитваше да схване какво става. Промърмори нещо и се опита да направи крачка назад, но тялото му от кръста нагоре — корем, гръден кош и дясната буза, — изглежда, се беше сраснало със стъклото. Той направи нов опит; очните му ябълки се въртяха бясно, ребрата му се повдигаха начесто, като че ли се мъчеше да си поеме дъх. Накрая вдигна кървящите си ръце — Фрея не можеше да си представи откъде намира сили, — долепи длани до стъклото, скръцна със зъбите, пред които нямаше устни, и се оттласна от стъклото. Чу се шум от влажно разкъсване и той залитна назад. По стената на куба останаха залепени широки ленти плът. За един кратък гаден момент се видя челюстната му кост, дебелият черво и нещо, което би трябвало да е част от черния

му дроб. Тогава обаче резонантният ритъм прозвуча отново, последван пак от ослепително сияние, и всичко отново потъна в мрак.

— Да се махаме от тук — изръмжа Флин и повлече Фрея към вратата. Зад тях гласът на Кирнан проехтя в тъмнината:

— Видяхте ли на какво е способен! О, свети боже, това е чудо! Възхитително чудо! Смирете се пред могъщата божия ръка! Благодаря ти, господи, благодаря!

Фрея се бореше с неудържимото си желание да повърне. Вече не я беше грижа какво ще стане с Гиргис и останалите, не мислеше дори как да отмъсти за убийството на сестра си. Искаше единствено да се измъкне.

Не поеа по пътя през храма, а излязоха от двора през една странична врата и тръгнаха през истински лабиринт от коридори, галерии и колони в опит да заобиколят гардовете с бронирани жилетки пред главния вход на сградата.

Пътят им ги изведе във втория от гигантските вътрешни дворове, онзи с множеството обелиски. Спряха да си поемат дъх, послушаха се, за да се уверят, че не ги преследват, и хукнаха отново.

Тъкмо бяха стигнали портала към първия двор, когато резонантният ритъм отново проехтя зад тях. Като че ли целият комплекс се разтресе.

— Трябва да се махнем от оазиса! — извика Флин. — Каквото и да става, това е само началото. Трябва да бягаме!

— Защо? Какво ще стане според теб? — извика и Фрея, докато се мъчеше да тича в крак с него.

— Не знам, но ако съдя по това, което видяхме току-що, мисля, че няма да е красива картинка. Пък и не забравяй, че видяхме само първото от проклятията, отправени към злосторниците.

Преди трийсет минути Фрея би отхвърлила последните му думи с присмех. След случилото се с Осман в куба обаче ги възприе съвсем сериозно.

— Хайде! — подкани я той. — Не бива да се бавим!

Стигнаха до първия портал и Фрея попита:

— Ами ако има още пазачи? От ония със слънчевите очила?

— Ще му мислим, ако има. Давай сега да бягаме! — И я дръпна под арката.

Нещо помръдна в сенките и набит мускулест мъж излезе от една ниша в стената, заби юмрук с тежък пръстен в лицето на англичанина и го повали на плочника. Абсолютно еднакъв мъж изскочи от ниша в отсрещната стена, блъсна Фрея и я запрати до Флин.

— Здравсти, инглийш — каза груб глас. — Отиваш вкъщи?

— Отиваш в гроб — каза друг, но инак съвсем същият глас.

Последва смях и груби ръце ги изправиха на крака.

В момента, в който в помещението отново светна и видяха, че Фрея и Флин ги няма, Гиргис прати близнаците след тях, което беше жалко, защото след два дни безделие нещата най-после започнаха да стават интересни — Осман стана на барбекю и това беше най-смешното, което бяха виждали през живота си, адски весело. Но Гиргис беше шефът, поне за момента, така че те тръгнаха, минаха по прекия път през храма, за да стигнат до първия портал преди бегълците и да заемат позиция — щяха да се нахвърлят върху тях веднага щом ги видят и да ступат хубаво надутия англичанин...

Щом обаче ги вдигнаха да станат, англичанинът избърса кръвта от брадичката си и заобяснява нещо, първо на родния си тъп език, а после на арабски — някакви глупости за надписи и проклетия. Те го фраснаха няколко пъти и го завлякоха заедно с момичето в първия двор. Накараха ги да коленичат рамо до рамо, докато обсъдят как най-добре да ги довършат. С куршум в главата? Да им прережат гърлата? Да ги пребият до смърт? Това беше последната им работа, преди да се оттеглят от занаята, така че искаха да се уверят, че са я свършили добре, за да напуснат Гиргис с достойнство.

— Предлагам да ги сложим при Осман — каза този с разкъсаното ухо.

— Няма да ни позволят — отвърна брат му, явно разочарован от това. — Не искат вратата да се отваря. Понеже отвътре излизат разни неща. Идеята ти е не е лоша обаче.

Отекна още един тъп удар, земята под краката им сякаш потрепна и се разлюля. Бароди, или каквото там беше тъпото му име, размаха ръце и отново заломоти за проклетия и сили, които не могат да бъдат контролирани. Те го ритнаха в топките и той падна и запъшка. Момичето изпищя и им размаха юмрук, така че ѝ зашиха два шамара. Глупава грозна свиня! И кльощава на всичкото отгоре.

Отдръпнаха се на няколко крачки и подновиха дискусията си.

— Трябва да ми повярвате — изхриптя англичанинът и се надигна, помогна и на момичето. — Това е само началото. Трябва да се махнем от оазиса. Можете да правите каквото си искате, когато се измъкнем, но ако останем тук, сме загубени. Разбирате ли какво ви говоря? Ще умрем, всички. Вие също.

Те не му обръщаха внимание, но той настояваше и накрая те решиха, че куршум в главата сигурно ще е най-добре. В крайна сметка дори и само защото щеше да е най-бързият начин да го накарат да млъкне. И като взеха решението, се отдръпнаха няколко крачки и извадиха глоковете. Англичанинът прегърна момичето и го придърпа към себе си, без да спира да плеши обаче.

— Него ли ще гръмнеш, или момичето? — попита близнакът със сплескания нос.

— Ти избирай — отговори брат му.

— Всичко тук ще хвъркне във въздуха, а вие сте се загрижили кой кого ще застреля!?

— Избирам него.

— Ами хубаво — заяви другият.

— Пуснете поне нея — примоли се англичанинът.

— Броим до три — казаха те в един глас и вдигнаха пистолетите.
— Едно... Две...

— Тъпи дебели лайнари! А аз си мислех, че феновете на Червените дяволи се грижат един за друг!

— Три.

Не последваха изстрели обаче. Близнаците просто стояха с протегнати ръце, с насочени пистолети, и гледаха Флин със скептично подозрение.

— Ти си фен на „Ел-Ахли“, така ли? — попитаха едновременно.

— Какво?!

Броуди беше пребледнял и объркан, ръката му беше на раменете на момичето.

— Каза, че Червените дяволи се грижат един за друг — каза единият близнак.

— Защо ще го кажеш, ако не си фен на Червените дяволи? От „Ахли“ ли си? — попитаха двамата в един глас.

Флин не разбираше какво става. Подиграваха ли му се тия убийци?

— От „Ел-Ахли“ ли си? — повториха те.

— Имам абонамент — промърмори той. — Ходя на всеки мач, когато не съм в пустинята.

Близнаците се намръщиха. Това беше неочаквано. И тревожно. Убиването си е хубаво нещо, но футболът — той е нещо свещено. Отпуснаха оръжията.

— Къде седиш?

— Какво?!

— На стадиона. Къде седиш?

— След малко ще ме убие и искате да знаете къде седя на мач?!

Оръжията се вдигнаха отново.

— На западната трибуна, на втория ред. Място дващест и пет.

Близнаците се спогледаха. Абонамент. И то на западната трибуна. Че и на втория ред. Впечатляващо. Въпреки че този тип можеше и да блъфира.

— Колко титли сме спечелили?

Флин завъртя очи в недоумение.

— Това да не е някаква...

— Колко?

— Трийсет и три.

— Купи на Египет?

— Трийсет и пет.

— Шампионската лига на Африка?

Той почна да брои на пръсти. Момичето беше коленичило до него объркано, с широко отворени очи.

— Четири — заяви той. — Не, пет.

Близнаците отново се спогледаха — този наистина беше навътре в нещата. Кратко мълчание, а след това само за проверка:

— Кой вкара победния гол на финала на купата на Египет 2007?

— За бога! Осама Хосей, след пас на Ахмед Седик. Бях там. Мохамед Абутрейка ми даде билет в ложата, понеже заведох синовете му на обиколка из египетските музеи.

Това вече ги убеди. Заповеди-незаповеди, чужденци или не, няма начин, те щяха да помогнат на един приятел Червен дявол. Особено на човек, който е направил услуга на Мохамед Абутрейка. Прибраха

пистолетите, махнаха на Флин и Фрея да се изправят и казаха малко засрамено:

— Не знаехме, че си фен на Дяволите. Нямаме лоши чувства към теб. Е, може някой ден да се видим на стадиона.

Възцари се неловко мълчание, прекъснато от друг дълбок пулсиращ звук. Англичанинът задържа момичето към портала, но преди да изскочат навън, се обърна и извика:

— Знаете, че Гиргис е фен на „Замалек“, нали?

И двамата си отидоха, изчезнаха под арката и после в оазиса навън.

— Какво каза? Че Гиргис е фен на „Замалек“? — попита единият близък ужасено.

— Точно това каза — отговори брат му, също шокиран.

— Работили сме за Бял рицар?

— Фен на „Замалек“?

Спогледаха се изумени. Освен лайното, което им беше баща, нямаше нищо на света, което да презират повече от фен на „Замалек“ — измет, всичките бяха отрепки и боклуци. И сега да научат, че са работили за един от тях. И то от цели десет години.

— Да се махаме от тук.

— А Гиргис?

— Ще се оправим с него, като се върнем в Кайро. Ще му дадем урок, който никога няма да забрави.

— Чекиджия!

— Чекиджия!

Намръщиха се и тръгнаха към главните порти, но след миг братът с разкъсаното ухо внезапно дръпна другия и каза:

— Можем да си вземем малко злато. Нали се сещаш, от голямата колона.

Извади от джоба си сгъваем нож, отвори го и направи движение, сякаш реже нещо.

— Ще го нарежем на ивици и ще го продадем в Хан ел-Халили.

— Това е умно — съгласи се другият.

— И ще купим нещо хубаво за мами.

— И ще си отворим още един щанд.

— Да, това е умно.

Поколебаха се за миг — зидарията потрепери, когато още един тътен отекна над оазиса, после се обърнаха и тръгнаха обратно през храмовия комплекс, като обсъждаха златото, сергиите и как искат да натъпчат всички фенове на „Замалек“ по света в този стъклен куб, да щракнат ключа и да ги гледат как се пържат.

— Какво им каза, по дяволите? — задъхано попита Фрея, докато тичаха през тясната площадка пред храма.

— Казах им, че съм Червен дявол.

— Какво?!

— Дълга история. Дай сега просто да се измъкнем от тук. Хайде!

Слязоха от площадката и хукнаха през дърветата, подхлъзваха се и се препъваха. Тътенът вече се чуваше на равни интервали и като че ли самата земя трепереше.

— Нямаше ли нещо за крокодил? И за змия?

— Двете проклетия — отвърна Флин и прескочи гигантски корен, израснал на пътеката. — Нека злодеите да бъдат смачкани в челюстите на Собек и погълнати в корема на змията Апеп.

— Което означава?

— Нямам представа. Хайде!

Продължиха надолу. От двете им страни се редяха сфинксове и обелиски, долината постепенно се стесняваше. Пулсирането на Бенбена беше така всепоглъщащо, че птичите песни, които преди се носеха отвсякъде, сега не се чуваха, не се чуваше и бръмченето на мухи и други насекоми. Фрея се огледа, но освен няколко лешояда, които кръжаха високо в небето, долината изглеждаше пуста и необитаема. И Флин го беше забелязал, защото забави ход, после спря и заразглежда дърветата и скалите, поклати глава и побягна отново, подтикваше я да тича по-бързо отпреди; липсата на птиците за него бе по-страшна от тътена на скалите.

— Изглежда, всички хора на Моли също са си отишли. — Фрея тичаше след него и сегиз-тогиз хвърляше поглед към храсталаците вляво и вдясно. Надеждата ѝ, че могат да стигнат до тунела и да излязат от оазиса, без да ги пресрещнат, нарастваше. — Сигурно всички са...

Флин рязко спря. Гигантска палма се извисяваше от едната им страна, огромна гранитна ръка — от другата. А точно пред тях стоеше мъж с бронирана жилетка, военна униформа с пясъчен цвят и автомат. Още един излезе иззад палмата, и той с насочен автомат.

Флин стисна ръката на Фрея. За пръв път не знаеше какво да каже.

Нов тътен разтърси долината.

67.

Моли Кирнан от малка обичаше фойерверките, още от ежегодните паради за Четвърти юли в родния ѝ град Норт Плат, щата Небраска. Тогава цялото семейство излизаше на верандата и всички гледаха удивени искрящите цветни фойерверки, осветяващи нощното небе над района на панаира в покрайнините на града. Оттогава беше виждала по-големи и по-зрелищни илюминации — на тукашния национален празник при египетските пирамиди те винаги бяха изключителни, — но никога не беше виждала нещо, което дори малко да прилича на сцената във вътрешността на стъкления куб.

Всеки път, когато от Бенбена прозвучаваше дълбок плътен тътен — а те ставаха все по-чести през последните двайсет минути, — той се придружаваше от блестящ взрив светлини. Ставаха все по-ярки и Медоус настоя въпреки защитните стени на куба всички да си сложат и противорадиационни очила. В камъка започнаха да се появяват цветове, първо слаби, едва забележими, мигащи тънки лъчи в червено и синьо, зелено и сребристо; лумваха за миг в тъмната скална маса и почти веднага изчезваха. Пулсирането зачестяваше, а светлината мигаше все по-ослепително, цветовете ставаха по-ярки, тънките лъчи се превърнаха в ивици, а ивиците във водовъртежи, цялата скала гореше в брилянтен калейдоскоп от цветове, гъста мъгла излизаше от повърхността ѝ и обгръщаше всичко в златен воал.

— Красиво е! — извика Кирнан и плесна с ръце от удоволствие. — О, господи, това е най-хубавото нещо, което съм виждала! Не е ли така? Най-хубавото нещо!

Никой не отговори, всички гледаха в нямо учудване засилващите се фойерверки; мониторите и принтерите не работеха, компютърните екрани бяха празни, електричеството примигна и угасна.

— Не е ли опасно? — Гиргис както винаги си оставаше предпазлив. Лъскавата гумена маска придържаше опънатата му назад коса, тънката му уста без устни го правеше да прилича на влечуго

повече от всякога. — Сигурни ли сте, че сме в безопасност? Не искам да свърша живота си така!

Имаше предвид Осман — по-точно онова, което допреди малко беше Осман. От египтолога не бе останало много — всеки следващ взрив от светлина отнемаше по малко от тялото му, смаляваше го слой по слой като глава лук и накрая всичко, което остана от него, бяха деформирани бели кости в подножието на Бенбена, сюрреалистично заплетени в обувките, чорапите, бельото и очилата му.

— Напълно безопасно е, господин Гиргис — увери го Медоус. — Както вече ви казах, стъклената мембрана е непроницаема. Каквото и да става в зоната за наблюдение, то ще си остане там. Няма да излезе нищо, което ние не искаме да излезе.

Но промените в камъка продължаваха да се ускоряват и да набират сили, тътенът ехтеше все по-начесто, светлинните залпове ставаха все по-ярки. Дори Медоус изглеждаше несигурен, крачеше насам-натам, чешеше плешивата си глава, говореше тихо и тревожно с колегите си в бели престилки, всички се чудеха докъде ще стигне това и дали не са подценили силите, с което си имаха работа.

Само Кирнан не се обезпокои от пиротехниката. Стоеше пред другите, сияеше, пляскаше с ръце, понякога протягаше пръст и докосваше стъклената стена, като че ли се опитваше да се свърже с това, което ставаше зад нея, да убеди себе си, че е реално.

— Виж го, Чарли! — прошепна тя — Просто го погледни! Това е за теб, скъпи! През всичките тези години ми помагаше да съм силна, помагаше ми да вярвам! И сега... Боже господи, няма ли да погледнеш? Красиво е! Прекрасно е!

Беше изцяло погълната, направо хипнотизирана от необикновеното звуково и светлинно шоу, което се разиграваше пред нея, и не забеляза, че някой я вика — прациящ глас с американски акцент. Едва когато Медоус ѝ подаде уоки-токито, което бе оставила до един от мониторите, тя откъсна поглед от камъка и се заслуша. След миг очите ѝ се стрелнаха към Гиргис, тя поклати разочаровано глава и отсече: „Довършете ги“. Подаде уоки-токито на Медоус и пак обърна поглед към Бенбена.

— Свирете, тръбачи на Сион — прошепна тя, а уоки-токито изпраща сухо два пъти. — Дайте знак в светлата планина, защото ето иде денят Господен, и дошъл е вече!

Странно как шокът може да заблуди ума. За миг Фрея си помисли, че сигурно е мъртва и преживява нещо извън тялото си.

Не беше само затова, че чу гласа на Кирнан, който заповядваше да ги екзекутират, а след това двата изстрела и глухото тупване на двата трупа на земята, но и защото всичко изведнъж застина, все едно Земята изведнъж е спряла да се върти и всичко, което е останало, е замръзнал отпечатък на последния ѝ миг.

Това продължи съвсем кратко, защото тя изведнъж осъзна, че каквото и да се е случило, поне със сигурност не е застреляна. Примига и се огледа. Всичко си беше точно както преди няколко минути — оазисът, алеята на сфинксовете и обелиските, гигантската палма, огромната гранитна ръка; единствената разлика беше, че всички звуци от Бенбена бяха изчезнали и долината бе потънала в дълбока задушаваша тишина. Освен това мъжете с бронираните жилетки лежаха на земята. Единият по очи, горната част на черепа му беше отвяна, косата му, вратът и яката на бронираната му жилетка бяха покрити с лепкава каша от кръв, кости и мозък. Другият беше по гръб, с разперени ръце, на мястото на лявото му око зееше тъмна дупка.

— Господи — промърмори тя, не беше сигурна дали чувства ужас заради касапницата, или облекчение, че нападателите им са мъртви, а може би тревога, че това е прелюдия към нови нападения. Погледна Флин, който, изглежда, се измъчваше от същите мисли, защото вдигна вежди, сякаш ѝ казваше: „И аз знам колкото тебе“. А после всичко стана едновременно. Някакъв мъж с кафеникаво наметало и пушка в ръка скочи до тях от палмата, друг, също с пушка и наметало, се прехвърли през гигантската гранитна ръка. Главите и на двамата бяха увити в шалове.

Флин застана със стиснати юмруци пред Фрея, готов да я защити; готов да се бие.

Мъжът до тях смъкна шала от главата си и Флин и Фрея ахнаха:

— Захир?

— Захир? — повтори Фрея. — Какво правиш тук, по дяволите?

И млъкна. Изненадата ѝ се смени с подозрение. Всичките ѝ опасения относно египтянина внезапно се върнаха заедно със спомените за последната им напрегната среща в къщата му в Дакла.

Той забеляза промяната в изражението ѝ и пусна пушката на земята, за да покаже, че не иска да ѝ навреди. Другият мъж също смъкна шала си. Беше по-малкият брат на Захир, Саид — Фрея го помнеше от погребението на Алекс.

— Какво правите тук? — попита тя. — Как ни открихте?

Лицата и на двамата бяха сурови, дори намусени — изражение, което сякаш им беше семейна черта. Захир сложи ръка на гърдите си и каза:

— Аз съжалява, госпожице Фрея.

Тя поклати глава, нямаше представа за какво говори.

— Аз съжалява — повтори той с присъщата си сериозност, като че ли изнасяше реч. — Ти мой гост в Египет, сестра ти мой добър приятел — доктор Алекс. Мой дълг да се грижа за вас, да защитавам от всички опасности. Аз не защитавах теб, много лошо нещо се случи. Аз съжалява, аз много съжалява. Прости ми.

От всички нереални неща, които ѝ се бяха случили през последните дни — преследвания с автомобили, престрелки, изгубени оазиси, камък със свръхестествени сили, — по някаква причина за Фрея най-странното беше, че сега стои до два трупа и гигантска гранитна ръка, а човекът, който току-що ѝ е спасил живота, ѝ се извинява без каквато и да било причина.

— Прости ми — каза той отново; имаше нещо почти детинско в сериозния му тон.

Въпреки всичко, което се случваше, Фрея не се сдържа и избухна в смях.

— Захир, ти ми спаси живота. По дяволите! Аз трябва да ти благодаря, а не да ти прощавам! Боже, бедуини...

И завъртя ръка до главата си в знак, че е луд. Захир се намръщи, опитваше се да отгатне дали жестът ѝ е закачка, или обида, после сметна, че е първото, кимна и нещо като намек за усмивка, само кратко потрепване, се появи в крайчето на устните му.

— Всичко наред сега, госпожице Фрея? — попита той, приближи се и побутна един от труповете с крак. — Ти в безопасност. И двамата в безопасност. Няма опасност. Всичко наред.

Любопитното беше, че почти същите думи бе използвал и Флин след атаката на стършелите в самолета. Сега, както и тогава, тя усети

прилив на облекчение, помисли си, че може би, просто може би, нещата са се обърнали в тяхна полза и че ще се измъкнат живи от тук.

Но както и тогава, това се оказа само отсрочка. Защото дълбокият пулсиращ звук изведнъж започна отново — бум, бум, бум. Отекваше из долината, караше скалите и дърветата да треперят, повтаряше се по-бързо отпреди, все едно това, което го причиняваше, се беше презаредило и сега искаше да навакса загубеното време.

Четиримата се огледаха тревожно. Земята под краката им сякаш подскачаше с всеки тътен, вибрациите бяха толкова силни, че за миг на Фрея й се стори, че звукът кара стените на долината не само да треперят, а и да се движат, да се приближават една към друга. Поклати глава, убедена, че си въобразява, че това е оптична илюзия. Но колкото повече гледаше, толкова повече се убеждаваше, че стените се движат — бавно, като голяма затваряща се книга. Геологичните процеси, които обикновено траят епохи, сега протичаха за секунди. Ниският смилащ звук на скала, триеща се о друга скала, се засилваше заедно с бумтящия тътен, докато не заглуши и Бенбена.

— Виждате ли това? — попита тя и посочи скалите вляво и вдясно.

Флин със сигурност го беше видял, защото вече тичаше към гранитната ръка; Захир и брат му хукнаха след него. Тримата се изкачиха на камъка, за да огледат по-добре.

— Какво е това? — изкрещя Фрея. — Какво става?

Флин беше засенчил очи и въртеше глава.

— Челюстите на Собек — измърмори той, след това повтори по-силно: — Челюстите на Собек! Боже мой, точно това се казва в проклятието! Злодеите ще бъдат смлени в челюстите на Собек! Оазисът се затваря като устата на крокодил. Ето какво означавало. Вижете! Вижете как се приближават!

Тя наистина виждаше, дори от ниското място, на което беше застанала. Оазисът — тесен в единия край, широк в другия, самите скали, оформящи гигантско V — наистина пораждаше впечатлението за огромна крокодилска паст; и сега двете челюсти постепенно се затваряха, като трошаха всичко помежду си. Скали и дървета се затъркаляха надолу по стените сред облаци прах и потоци чакъл.

— Но това е невъзможно! — извика Фрея. — Как са накарали долината да се затваря? Невъзможно е!

— Всичко тук е напълно невъзможно! — крещеше Флин и размахваше ръце. — Всичко, отначало докрай! Но това няма значение! То се случва, а ние трябва да се измъкнем. Трябва да се измъкнем веднага!

Скочи долу и Захир и брат му го последваха. Въпреки че лицата им бяха безизразни както винаги, тревогата в очите им личеше съвсем ясно. Флин хвана ръката на Фрея и тръгна към края на оазиса, към тунела. Захир обаче го дръпна за рамото.

— Не този път. Долу много хора. Минем по друг път. Качим се, както слезли. Както винаги.

И затича към храма, като им махаше да вървят след него.

— Тръгвайте! Няма време!

— Бил си тук и преди?! — попита Флин и се втурна след него. — Това ли каза? Че си бил тук и преди?

Но гласът му се загуби в рева и трясъка на трошащите се скали. Облаци прах се вдигаха от двете страни на долината, все едно оазисът гореше.

68.

Върнън Медоус — доктор Върнън Медоус, бакалавър, магистър и доктор по физика, член на Асоциацията по физика и на Физическия институт, водещ инженер по електроника — работеше в областта на изследвания на американската отбрана, често наричана „езотерична предна линия“, вече почти четиридесет години и бе минал през всичко, от квантовата телепортация до програмите за атмосферни смущения, от невидимите щитове до бойните глави с изомери от антиматерия. И през цялото време, независимо в какви проекти бе участвал, независимо в коя част на света беше работил — а не бяха много кътчетата на света, които не беше посетил в работата по мисията да разшири външните граници на оръжейната технология, — две основни правила винаги го държаха в добра кондиция: остани спокоен и контролирай ситуацията, колкото и необичайна да е, а когато не можеш да си спокоен и да я контролираш, бързо изчезвай.

Второто правило влизаше в сила сега, когато Бенбенът започна да тътне отново — този път без светлинни експлозии, което беше интересно, — а откън долетя силен тътен, за който един от колегите му, след като изтича да погледне, съобщи, че е причинен от сближаване на стените на долината. Медоус беше наблюдавал много странни гадости, но не беше виждал нещо, което дори малко да прилича на това. Излезе да оцени ситуацията, после се върна в помещението и заповяда на всички да оставят това, с което се занимават, да се откажат от проекта и да спасяват живота си.

Никой не се възпротиви, дори Гиргис, макар че докато го изтикваха през вратата, се развива истерично:

— А парите? Искam си парите! Спазих своята част от сделката и си искам парите! Веднага, чуваш ли? Веднага!

Само Моли Кирнан отказа да напусне. Остана, където беше, пред изолирания със стъкло куб, безразлична към паническата евакуация зад себе си, взираше се в бумтящата и тътнеща скала, обхваната отново от въртящите се в спирала цветовете. Оттенъците им бяха по-богати и

по-дълбоки отпреди — най-ярките, екзотични и хипнотизиращи цветове, които бе виждала, като че ли скалата беше прозорец към повъзвишени и по-добри светове.

— Госпожо Кирнан, трябва да вървим! — извика Медоус, махаше ѝ яростно от входа на помещението, краката му го водеха през вратата, сякаш се движеха независимо от останалата част на тялото му. — Моля ви! Трябва да вървим. Това нещо е неуправляемо!

Тя презрително махна с ръка, дори не се обърна.

— Хайде, махайте се! Бягайте вкъщи при мама! Мишки! Всички сте такива! Мишки и червеи! Тук няма място за вас!

— Гопожо Кирнан...

— Това е времето на силните. На вярващите. На истински вярващите! Нашето време! Божието време! Хайде, махай се! Ние ще го вземем от тук! Ние ще вземем света от тук!

Очите ѝ пламтяха. Тя още веднъж махна с презрение, сякаш отхвърляше уличен търговец, който се опитва да ѝ продаде глупава дреболийка. Медоус безпомощно поклати глава, обърна се и побягна. Гласът на Кирнан ехтеше зад него, чуваше се дори през тътена на Бенбена и трошенето на стените на долината — писклив, еуфоричен, тържествуващ:

— Виж го, Чарли! О, само го погледни, скъпи! Виж силата му! Ние ще ги смажем! Злодеите, нечестивците! Ще смажем тези мръсни животни, ще ги стрием на прах! О, просто го погледни!

69.

— Ти си знаел, нали? През цялото време. Знаел си къде е оазисът. Бил си тук и преди.

Флин тичаше зад Захир, опитваше се да го настигне.

Египтянинът ги водеше по церемониалния път към горната част на долината. Фрея и Саид ги следваха, земята под тях се надигаше и изкорубваше, скалите от двете им страни пълзяха неумолимо една към друга като затварящо се менгеме. Въздухът се изпълваше със задушаваш прах, статуите и зидарията трепереха и се люлееха. Шумът беше оглушителен.

— Кога? — попита Флин, като едновременно се бореше за въздух и се опитваше да надвика тътена. — Кога го намери?

— Не аз — извика Захир през рамо. — Мой прародител, Мохамед Валд Юсуф Ибрахим Сабри ал-Рашайда. Той познава цяла пустиня, всяка дюна, всяка песъчинка. Той намерил оазис. Преди шестстотин години.

— Семейството ви знае за уехат от шестстотин години!?

— Предаваме едно поколение ал-Рашайда на друго: баща — син, баща — син. Не казва на никой.

— Но защо, за бога? Защо го пазите в тайна?

Захир спря и го изглежда.

— Ние бедуини — извика високо. — Ние разбираме оазис, уважаваме. Идваме, прием вода, нощуваме, нищо повече. Не пипа нищо, не взема нищо, не разваля нищо. Други хора... те не разбират. Оазис мощен.

Египтянинът махна с ръка наоколо.

— Опасен, ако не уважаваш. Като всичко в пустиня. Не безопасно други хора идват тук. Лоши неща се случат. Оазис накаже. Сега тръгваме. Няма време.

Отново затичаха. Стигнаха първото стъпало на стълбата, която се изкачваше към храмовия комплекс, и Захир зави надясно и ги поведе по пътека около скалната площадка, на която се издигаше храмът.

Беше тясна, задръстена с корени и нападала зидария, така че забавиха ход.

— А самолетът? — извика Флин. — Знаел си и за самолета, нали?

— Разбира се, че знам за самолет. Намерихме го четири, не, пет седмици след катастрофа. Знаем, че един човек жив, защото той копае гроб, търсихме го, но не го намерихме. След това идвали много пъти, гледали, пазили.

— Но ти беше част от Пясъчния огън! Помагаше на Алекс да търси оазиса!

Захир му хвърли поглед, чийто смисъл му беше ясен и без думи: „Можех да ѝ помогна да го търси, но със сигурност не и да го намери.“

— Ти се опита да ни защитиш, нали? — попита Фрея зад тях. — Когато бяхме у вас вчера, те попитах за скалата. Значи затова не искаше да ми отговориш? Искал си да ни предпазиш.

— Опитвам предупредя вас, че опасно — отвърна Захир, като забави ход заради паднала огромна колона, три метра в диаметър и дълга колкото железопътен вагон, блокирала напълно пътя. — Оазис опасен, лоши хора, опасни, всичко опасно. Ти добър приятел. Аз не искам пострадаш.

Стигна до колоната, хвана се за едно от увивните растения по нея и вдигна крак да започне трудното изкачване. Преди да се закатери обаче, Флин го хвана за ръката.

— Дължим ти извинение, Захир. Повече от едно извинение. Ние не ти се доверихме, обидихме те в собствения ти дом. Съжалявам. Наистина съжалявам.

Египтянинът реагира с една от своите едва различими полуусмивки и отблъсна ръката му.

— Всичко е наред, ще ви убия по-късно. Сега ние продължава. Излезе от оазис. Качва бързо.

Потупа англичанина по рамото, обърна се, покатери се горе, коленичи и подаде ръка на Фрея. Тя също се заизкачва — движението на скалите караше колоната да се тресе, все едно е огромна надуваема играчка, а не четиридесеттонен твърд камък. Докато чакаха да се изкачат и другите, Фрея забеляза някакво движение, горе и вдясно от себе си.

— Вижте!

Бяха на една линия с предната част на храма, макар и много пониско. Широка пролука между дърветата им позволяваше да виждат безпрепятствено първия портал с драпираните от пълзящи растения кули и отворените порти. От него излизаха хора и бързаха надолу по каменните стъпала към оазиса — мъже с бронирани жилетки и слънчеви очила, учени, Гиргис и колегите му, Медоус и най-отзад червенокосите близнаци. Нямаше и следа от Моли Кирнан.

— Те вървят по лош път — с безразличие съобщи Захир. — Те умрат. Ние живеем. Елате.

Протегна ръка да помогне на брат си, а Фрея помогна на Флин. Саид се закатери, но Флин не помръдна.

— Моли я няма — извика той. — Останала е вътре.

— На кого му пука за Моли! — изкрещя Фрея. — Хайде!

— Не мога просто да я оставя там!

— Какво значи не можеш просто да я оставиш там? След всичко, което ни причини? Зарежи я, нека се изпържи!

Флин стискаше и отпускаше юмруци.

— Хайде! — крещеше тя и се оглеждаше трескаво наляво и надясно към приближаващите се скали.

— Не мога да я оставя — повтори той. — Въпреки всичко тя ми помогна, запозна ме с Алекс, даде смисъл на живота ми, макар и по свои причини. Не мога просто да я оставя да умре.

— Ти си луд! Наистина си луд!

Той не ѝ обърна внимание, а тръгна към храма и второто стълбище, което се изкачваше до входа му отстрани.

— Вървете — извика им. — Ще ви настигна.

— Не!

Фрея понечи да слезе от колоната и да тръгне след него, но Захир я хвана за ръката и я спря.

— Ще чакаме горе — каза ѝ. — Този път добър.

— Какво правиш, Флин? — изкрещя Фрея. — Тя уби Алекс! Как може да искаш да я спасиш? Тя уби Алекс! Тя уби сестра ми!

Но той вече беше далече и се отдалечаваше още, а гласът ѝ бе погълнат от тътена на Бенбена и оглушителния рев на сближаващите се скали.

„Моля се един ден земята да се отвори и да те погълне, о, срам на утробата ми.“

Това бяха последните думи, които майката на Романи Гиргис му каза — и сега, докато бягаше надолу през оазиса, а скалите се затваряха около него като чудовищни клещи и целият свят сякаш се сшиваше, той имаше отвратителното чувство, че предсмъртното ѝ желание е на път да се сбъдне.

Трябваше още от самото начало да разбере, че това е лоша сделка, от онзи ден преди двайсет и три години, когато лудата кучка Кирнан му каза да забрави за самолета и че Бенбенът е това, от което се интересуват хората ѝ. Курви, наркотици, оръжие, уран — това бяха неща, от които разбираше; неща, на които можеше да разчита и които можеше да контролира. Но взривяващи се камъни, древни проклетия... Трябваше да се сети, ако не преди двайсет и три години, то със сигурност тая сутрин, докато летяха над Гилфа и не намираха абсолютно нищо. И особено когато минаха през отвратителния тунел и оазисът се показва пред тях, все едно си е бил тук през цялото време. Тук действаха сили, които не можеше да разбере, фактори, които не можеше да предскаже, неща, които не можеше да подчини на волята си.

— Искам си парите — крещеше той и бясно се дереше по ръцете и шията, обелиските покрай пътя за процесии падаха около него като кегли за боулинг и се разбиваха с трясък. — Чувате ли? Искам си парите! Дайте ми ги! Дайте ми ги веднага!

Но той крещеше на себе си. Повечето хора, които бяха избягали от храма заедно с него, бяха далече напред или пък, като оня идиот Медоус, бяха смазани от падащата зидария. Сега бяха останали само той и неговите колеги египтяните — Мохамед Касри, близнаците и изоставащият и борец се за въздух Бутрос Сал ах. Най-старият му колега, единственият човек на света, когото би нарекъл приятел, отчаяно махаше и умоляваше:

— Не ме оставяй, Романи! Моля те, почакай! Не мога да те настигна!

— Ти си виновен! — изпищя Гиргис, обърна се и го посочи с пръст. — Трябваше да ме предупредиш, че това е лоша сделка! Трябваше да ме убедиш да се откажа! И ти трябваше! И вие! — викаше на Касри и близнаците. — Всички вие! Трябваше да ме предупредите!

Трябваше да ме откажете! Искам си парите! Чухте ли? Искам си парите веднага, мръсни крадливци!

И продължи да крещи, докато се препъваха напред, махаше с ръце, дереше се, беснееше по адрес на лицемерните американци и предателството на собствените си сънародници. Задминаха отломките на АН-а, скалната стена бавно се приближаваше към тях, понесла кипяща вълна изкоренени дървета и срутени камъни, застъпи самолета като презокеански кораб рибарска гемия и го повлече под себе си.

— Как става това!? — изкрещя Гиргис. — Спрете го! Чухте ли? Ще ви платя! Веднага го спрете!

Гласът му се губеше в оглушителния рев и трясък, а и дори да можеха да го чуят, никой нямаше да му обърне внимание, всички мислеха единствено как да стигнат до тунела колкото е възможно по-бързо.

Ставаше все по-тъмно, долината неумолимо се свиваше, облаци от прах и отломки се кълбяха и намаляваха видимостта. Накрая тичаха само по усет, мержелеещата се чернота на стените от двете им страни и лекият наклон под краката им бяха единственият признак, че се движат в правилна посока.

Мракът беше така непрогледен, гърмът на смилащите се скали така объркваше, че Гиргис мина цели трийсет метра, преди да разбере, че всъщност вече е в тунела. Облаците прах бавно се разсеяха и той постепенно различи светлите петна от портативните криптонови лампи, които сутринта бяха сложили в шахтата, за да осветяват пътя им.

Измина още петдесет метра, спря и се облегна на заоблената стена на шахтата. Кашляше, задъхваше се, отупваше пясъка от косата и костюма си. В неистовия си устрем към безопасността групата се беше разредила — Касри беше на десетина метра зад него, Салах още по-назад, тъкмо излизаше от облака прах, задушаваше се и хриптеше. Близнаците не се виждаха никакви и за миг Гиргис си помисли, че сигурно са още в оазиса, после ги забеляза далече напред — и продължаваха да вървят.

— Къде отивате бе? — кресна той.

Те изобщо не реагираха.

— Спрете там и ме чакайте! Чувате ли? Чакайте ме!

— Замалек са лайна! — отекна глас в шахтата. — Боклуци!

— Какво? Какво казахте?!

Те не отговориха, а продължиха по пътя си, очертанията им ставаха все по-незабележими, постепенно се сливаха със сенките.

— Ще ви настигна аз! — ревеше след тях Гиргис. — Чувате ли? Ще ви настигна и ще ви... малки лайна такива!

Зачеса се по главата и шията, замърмори проклетия и тръгна през тунела да ги гони, като махаше на Касри и Салах да го последват. Пагубният тътен на затварящите се скали бавно оставаше зад тях, ставаше все по-слаб, докато слизаха все по-дълбоко в земята. Накрая утихна до далечен стон и скърцане, не по-силно от шума от краката им по пода на тунела и остро дрезгаво хриптене на Салах.

Наклонът свърши и тунелът се изравни; минаваше през долната част на Гилфа като дупка на огромен червей; криптоновите лампи продължаваха да осветяват пътя — призрачни осветени островчета, които само сгъстяваха мрака между тях.

— Близо сме вече — извика Гиргис. С отдалечаването от оазиса гневът му донякъде се беше уталожил. — Още десет минути и ще се измъкнем от тази мръсна дяволска дупка и — обратно в Кайро. Ще изиграем една табла, нали, Бутрос! Също както някога!

Салах запали цигара и замърмори, че го били оставили сам в долината. Гиргис реагира с презрително махване с ръка.

— Ще ти се реванширам. Ще ти купя нова кола или нещо такова. Хайде, вървете след мен.

И забърза през тунела, като се опитваше да не обръща внимание на нарисуваните по стените и тавана змии — те като че ли се гърчеха в призрачния полумрак. Внезапно забави ход, спря и се вгледа намръщено в сенките.

Въпреки че не беше напълно сигурен в паметта си — това едва ли трябваше да го изненадва, като се имаше предвид всичко, през което бе преминал, — можеше да се закълне, че тази сутрин тунелът беше съвсем прав, без завой и отклонения. Сега пред него имаше завой — тунелът завиваше рязко надясно.

— Какво е това? — измърмори той и отново тръгна напред, после пак рязко спря, защото се случи нещо много любопитно: чу сух звук като шумолене на ръце, триещи се в дърво, и пред очите му тунелът бавно се изправи и зави в обратната посока. Той поклати

глава. Сигурно си въобразяваше — беше уморен, в шок, току-що го бяха измамили с 50 милиона долара. Но тунелът се изви пак.

— Бутрос! — извика той. — Видя ли това? Мохамед?

Обърна се към колегите си, но сега пък зад него се бе появил завой — а със сигурност преди миг го нямаше.

— Романи! — прозвуча треперещият от ужас глас на Салах иззад завоя. — Тунелът е жив!

— Стига глупости? Как може да е жив?

Гласът на Гиргис бе гневен. Много гневен.

— Ами... извива се — извика Касри. — Стените се огъват!

— Как, по дяволите, може твърда скала...

Прекъсна го друг сух шумолящ звук — сега, когато го чуваше за трети път, той звучеше повече като приплъзване в прахта — и докато гледаше, Касри и Салах бавно се появиха и след това изчезнаха отново в коридора, който елегантно се люшна надясно; стените, подът и таванът сякаш се нагънаха и се изправиха, все едно не бяха от камък, а от нещо меко и еластично — кожа или... черво.

— Спрете го! — запищя Гиргис. — Спрете го веднага! Заповядвам ви да го спрете!

За миг сякаш някой чу заповедта му: всичко утихна, чуваше се само хриптящото дишане на Салах и далечен глух вик напред, сигурно на единия от близнаците. Минаха пет секунди. Десет. Гиргис започна да мисли, че каквито и геоложки сили да действат, вече някак са се успокоили и затихнали и те могат да продължат по пътя си... но коридорът отново бавно и вълнообразно се изви... и продължи да се движи въртеливо, и змиеподобно, първо в едната посока, а след това в другата... Криптоновите лампи се въртяха като пумпали, всичко се разми в калейдоскоп от светлина, тъмнина и навити на кълбета змии. Гиргис падна, изправи се, отново падна, запълзя, без да знае накъде, просто искаше да се махне. Тунелът се заизвива все по-силно, злобният съскащ звук изпълни пространството, плътна неприятна миризма на гниещо полусмляно месо запуши ноздрите му, задушаваше го.

— Помогнете ми! — изпищя Гиргис на колегите си, които изведнъж се появиха пред него: Касри паднал по очи, а Салах на четири крака, с увиснала от устата цигара. — В името на бога, помогнете ми!

И запълзя към тях, протегна умоляващо ръка. Салах и Касри също протегнаха ръце към него, само сантиметри не достигнаха на върховете на пръстите им да се докоснат. А после Гиргис с ужас видя как тунелът започва да се затваря около двамината като намръщена уста, стягаше телата им във все по-тясна скална ръкавица, притискаше ги, смазваше ги. Отначало те се бореха, размахваха ръце, пълзяха към него, но шахтата се стесняваше все по-безжалостно и накрая ги всмуква като през сламка... ръката на Салах се виждаше още няколко секунди, пожълтелите му от никотина пръсти се свиха като нокти на граблива птица, после и те бяха погълнати и той изчезна. Тунелът се разтресе още веднъж и застина, съскащият звук стихна.

За миг Гиргис остана коленичил, безумно загледан в отвора с размер на анус, през който колегите му току-що бяха всмукани, трепереше и хленчеше. После взе с подскачаща ръка една паднала на пода криптонова лампа, изправи се на нестабилните си крака и се обърна. „Забрави за това — помисли си. — Забрави Салах и Касри. Успокой се, върви, излез от тази изоставена от бога дяволска дупка.“ Но тунелът се беше стеснил и напред и навярно беше направил с близнаците това, което току-що бе направил с Касри и Салах. Гиргис беше сам, хванат в капан, погребан в част от тунела, не по-голяма от микробус.

— Ей! — извика той немощно. — Има ли някой? Някой чува ли ме?

Гласът му беше толкова слаб, че едва се чуваше в тясната дупка, да не говорим да премине през стотиците метри твърда скала. Гиргис обаче не спираше да вика, а лампата в ръката му — единствената лампа — започна да отслабва, батерията ѝ се изтощаваше. Сенките ставаха все по-плътни и по-застрашителни, събираха се около отслабващото сияние на криптоновата крушка като глутница вълци около лагерен огън.

— Моля ви! — скимтеше той. — Моля, помогнете ми. Ще платя. Аз съм богат. Много богат. Помогнете ми!

Започна да плаче, после да пищи, все едно виеше хиена, напразно удряше камъка с ръце, призоваваше бог, който и да е бог — християнски, мюсюлмански, древноегипетски, — да дойде на помощ, да го спаси в този час на нужда. Но всичко остана както си беше, тишината все така оглушителна, скалната клетка все така тясна.

Накрая, изтощен, той се смъкна на пода и опря гръб на стената. Главата на огромна нарисувана змия беше надвесена над него, челюстите ѝ зееха.

— Махай се — измърмори той и задраска с нокти врата и китките, после глезените си; чувството, че го лазят хлебарки, беше по-силно и по-непоносимо от всякога. — Махайте се от мен! Отвратителни! Гадни! Мръсни!

Дереше се все по-яростно, забиваше нокти и се удряше, усещането за пълзящи насекоми беше толкова гнусно и правдоподобно, че изцеден и отчаян, той не можеше да понесе да седи неподвижно и отново се изправи. И видя на стената, където се бе облягал допреди малко, нещо лъскаво. И парченца камък и пясък, които се движеха! Наведе се, за да види какво става, ужасен, че тунелът започва да пропада.

Но онова, което видя, беше по-лошо. По-лошо от всичко на света, най-ужасният му кошмар, който се сбъдваше. Хлебарки, десетки и десетки хлебарки, стотици, хиляди, се изливаха от устата на змията на стената като поток мръсна кафява вода. Гиргис се погледна — лазеха по сакото, по ръцете, краката и обувките му. Изрева и отскочи, неистово се опитваше да изтръска насекомите, краката му ги тъпчеха с хрущене. Блъсна се в отсрещната стена, изпусна лампата и тя засвети по-ярко и освети цялата кухня. Имаше и други змийски усти — вдясно, вляво, горе, отпред, — и от всички се изливаха орди хлебарки. Прииждаха от всички страни, лазеха по цялото му тяло, загръщаха го в лъскав плащ от крилца, крака и пипала. Светлината остана само няколко секунди — достатъчни обаче, та Гиргис да осъзнае пълния ужас от случващото се. После лампата избледня и угасна и остана само тъмнината, щракането и пълзенето на милиони малки крака и безумните писъци на Романи Гиргис.

70.

Флин изкачи стъпалата и спря на площадката. От тук, отвисоко, можеше да добие представа за онова, което се случваше в оазиса.

Девственият рай отпреди няколко часа вече едва се познаваше; скалите продължаваха неудържимо да се сближават и да унищожават всичко по пътя си: палмови горички и поляни с цветя, овощни градини и езера, пътища и статуи бавно изчезваха като отломки под промишлена прахосмукачка. В долния край на долината скалите вече сякаш се бяха затворили, въпреки че не можеше да се види ясно заради кълбящия се прах. По-нагоре между тях все още имаше пространство, зеленината се простираше по-нашироко и стигаше до горната част на каньона, но и тя щеше да бъде погълната — скалите се приближаваха безмилостно една към друга и унищожаваша всичко по пътя си. Флин пресметна, че след петнайсет минути ще стигнат до скалната площадка и ще разрушат храмовите сгради. А след още десет ще се затворят напълно и оазисът ще изчезне. Нямаше достатъчно време. Дори почти достатъчно време нямаше. Обърна се и се затича.

Мина през първия двор — скалните стени се извисяваха вляво и вдясно, силата на движението им караше настилката да се гъне под краката му, и след това през втория, където половината гора от обелиски беше нападала хаотично на земята. Влезе в третия двор. Гигантският обелиск в средата му все още стоеше упорито, съпротивляваше се на напирания хаос, макар че едно парче от златната му облицовка в долния ляв ъгъл липсваше. Флин стигна до храма и се втурна през монументалните зали. Бумтежът на Бенбена постепенно се засили, кънтеше в ушите му — повтарящ се, пулсиращ контрапункт на рева от блъскането и срутването на скалите.

„Побързай“, подкани се сам, опитваше се да тича още по-бързо, да влее последни сили в краката си. Пясък и прах валяха отгоре, откъртваха се парчета зидария. Мина през залата с гигантските корени, залата с алабастровите маси за жертвоприношения — стените се напукваха все повече и се приближаваха към него — и накрая влезе в

малкия двор в центъра на храма. Езерцето беше празно, дълбока пукнатина минаваше по дъното му, лотосите лежаха безжизнени на камъните. С вик „Моли!“ Флин се затича към вратата на каменната сграда и нахлу в стаята през тръстиковите завеси. Външните звуци внезапно избледняха, пулсирането на каменния Бенбен нарасна и изпълни слуха му.

— Моли! Трябва да се махнем от тук! Хайде!

Стаята беше празна. Флин спря на прага и заоглежда изоставените монитори, стъкления изолационен куб, самия Бенбен — помещението се осветяваше от цветните спираловидни розетки, лека златна мъгла сякаш излизаше от повърхността. Понечи да се обърне, помисли си, че Моли сигурно вече е избягала и е с групата, която бяха видели да излиза през портите на храма, но просто не са я забелязали...

И в този миг Моли Кирнан бавно се изправи иззад камъка.

— Здравей, Флин.

Говореше тихо, сякаш го посрещаше на кафе.

— Боже, Моли, ти си луда! Махай се от там!

Тя само се усмихна. Абсолютно спокойна, напълно умиротворена.

— Видя какво направи това с Осман! — извика той и замахна с ръце. — Хайде! Трябва да вървим!

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Кажи ми честно, Флин, приличам ли ти на Осман? — Тя разпери ръце, приличаше на фокусник, който подканва публиката да го разгледа, за да се увери, че въпреки че е бил срязан наполовина, все още е цял.

— Видя ли? Не ме боли. Не ми направи нищо.

Потупа тялото си с ръце, после се наведе напред и за ужас на Флин прегърна Бенбен и притисна буза о него. И наистина изобщо не пострада. Остана още миг така, за да докаже думите си, и отново се изправи.

— Няма да навреди на никого. Ние не искаме той да вреди, Флин. Това е инструмент — нито повече, нито по-малко. И като всеки друг инструмент, просто трябва да знаеш как да го използваш.

Протегна ръка и погали камъка. Пулсиращият звук се забави и успокои, все едно тя наистина можеше да го подчини на волята си.

Флин гледаше невярващо.

— Той е наш приятел — измърка тя. — Точно както е бил приятел на древните египтяни. Как го наричаха те? Инер сеуестер-ен — правилно ли го произнасям? — Камъкът, който им е давал сила. А сега ще даде сила и на нас. Ето защо не е бил открит досега, защо се озовахме тук. Това е подарък, Флин. От самия бог.

Стените на сградата затрепериха, десеттонни каменни блокове се тресяха и подскачаха като направени от стиропор.

— Моля те, Моли, няма време! Трябва да излезем! Веднага!

— И това е само началото — продължи тя, без да обръща внимание на молбите му, гласът ѝ беше спокоен и хладнокръвен, сякаш тя действаше в съвсем различна действителност от тази, в която беше Флин.

— Първият малък знак на силата му. Помисли какво ще направи за нас, когато наистина го освободим, какво ще ни помогне да постигнем.

— Моля те, Моли!

— Един нов свят, нов ред, край на беззаконието. Божието царство на земята. С Бенбена като обезпечение никъде няма да има злодеи!

Блоковете на тавана започнаха да се разместват, през прашните процепи се виждаше синьото небе.

— Ти можеш да бъдеш част от това, Флин — продължи Кирнан и протегна ръка към него, явно забравила, че преди малко бе заповядала да го екзекутират.

— Защо да не работиш с нас? Ти знаеш повече за камъка от всички, дори и от мене. Можеш да ни даваш съвети, да ни помогнеш да осъзнаем пълния му потенциал. Другите бяха слаби, но не и ти. Ела с нас. Помогни ни да изградим един нов свят. Какво ще кажеш, Флин? С нас ли си? Ще ни помогнеш ли?

— Ти си луда! — извика той и започна да отстъпва, очите му се мятаха от Кирнан към тавана и стените, които трепереха все по-силно, чупеха се като яйчени черупки.

— Това не е нещо, което да можеш да управляваш, Моли! Това е над тебе. Над всички нас!

Тя се засмя и му размаха пръст като учителка, която хока непослушен ученик.

— Ах, ти, невернико. О, колко малко вяра имаш! Наистина ли смяташ, че бог ни е дал нещо, което не можем да използваме? Не мога да го управлявам ли? Изглежда ли ти като нещо, което не мога да управлявам?

Тя разпери отново ръце и бавно ги положи върху Бенбена. За ужас на Флин пулсиращият звук спря, а цветовете в камъка избледняха и изчезнаха. Стените и таванът престанаха да треперят. Всичко се обви в зловещо спокойствие и тишина. Флин не можеше да повярва.

— Боже мой — промърмори той. — Как... Боже мой.

Кирнан сияеше.

— Нали ти казах? Той няма да ни даде нещо, което да не можем да използваме. И повярвай ми, ще го използваме със или без помощта ти.

Пое дъх, издиша и отметна глава, затвори очи и започна, все едно четеше от книга:

— Мълчи пред Господа. За деня, в който Бог е наблизо, Той е подготвил...

Прекъсна я оглушителен грохот и сградата рязко се разклати. В същия миг Бенбенът запулсира отново, звукът беше много по-остър отпреди, по-сърдит, като ръмжение на лъв. Вътрешността на камъка отново пламна от цветовете, но сега имаше и сянка: яростно червена като от пещ, като че ли всичко, което е показал досега — въртящите се нюанси, ярките светлини, златният ореол — е било само встъпление и накрая Бенбенът разкрива истинската си природа.

Очите на Кирнан искряха, устата ѝ бе разтегната в усмивка.

Ръцете ѝ внезапно се сковаха, сякаш бе ударена от ток.

— Бягай! — извика Флин. — Махай се!

Тя, изглежда, не можеше да вдигне ръце от повърхността на камъка. Започна да трепери, очите ѝ се разшириха, устата ѝ беше отворена така, сякаш челюстта ще се счупи. Флин направи крачка напред в опит да ѝ помогне, да я измъкне от стъкления куб, но изведнъж бузата ѝ започна да пожълтява, после стана кафява като хартия, държана над свещ, петното се разширяваше и потъмняваше и внезапно избухна в пламъци.

Появиха се и други петна — по ръцете, по шията, по челото и главата — и също покафеняха и се запалиха, пламъците се разпространиха и я обвиха цялата, стегнаха я в огнена прегръдка.

Цялото ѝ тяло беше в пламъци, бушуваща огнена топка със смътно очертана човешка фигура в центъра. За миг Флин замръзна, прекалено потресен, за да може да мръдне. Стори му се, че чу писък:

— Чарли! О, Чарли!

И тогава пронизващи лъчи светлина избухнаха от върха на Бенбена, пробиха непробиваемото стъкло на куба и проникнаха право през тавана, като изпариха всичко по пътя си.

Флин се обърна и побягна.

Оазисът се разпадаше бързо. Много по-бързо. Скалните стени се бяха склусили здраво около каменната площадка, разкривяваха я и я раздробяваха, извисяваха се над Флин като две божества. Сградите на храма се сгъваха навътре, колоните, стълбовете, стените и покривите се люлееха, изкривяваха се и бавно се издигаха като огромна къртичина от прах и отломки. Всяка надежда, че може да се измъкне по пътя, по който беше дошъл, или през някой вход на храма, се изпари. Флин хукна към задната част на комплекса, като се молеше там да има заден изход.

Криволичеше и заобикаляше, за да избегне падащата зидария, а вълната от срутващи се камъни сякаш го следваше по петите. Той се затича през поредица вътрешни дворове и зали с колони. Комплексът продължаваше и продължаваше и Флин започна да се чуди дали изобщо има край. Изведнъж се озова в поредния двор, пред петнайсетметрова стена от солидни каменни блокове. Изход нямаше, стените го обграждаха отляво и отдясно; разбра, че е попаднал в гигантска задънена улица. В капан. Изкрещя от безсилие, изтича до стената и я заудря отчаяно с юмруци, знаеше, че през хаоса зад гърба му няма път за отстъпление.

— Майка му мръсна! — изрева той, удряше стената отново и отново. — Каква гадост...

Земята под него рязко се надигна и все едно беше от детски кубчета, стената просто изчезна, срути се някъде надолу по наклонената задна част на храмовата платформа. Сред вихрушката от прах горният край на оазиса се ширна пред погледа му — висока отвесна скала, по чието лице бавно пълзяха стените на долината. Слънцето висеше над него като червена огнена топка.

Зашеметен, Флин тръгна надолу. Далече напред, в основата на скалата, видя две коленичили фигури. Сякаш разглеждаха нещо на

земята.

— Какво правите, по дяволите! — изкрещя им той. — Качвайте се! Бързо се качвайте!

Самият той едва чуваше гласа си, камо ли някой друг. Не можеше да направи друго, освен да се спуска надолу през сринатите блокове и изпочупените дървета.

Оазисът се затваряше около него, а от Бенбена изригна още една огнена светкавица.

Щом Флин изчезна по стълбите към храма, Захир даде знак на Фрея и брат си да го последват и ги поведе покрай скалната площадка и след това през дърветата към горния край на оазиса — отвесна двестаметрова скала, която свързваше двете страни на долината като основа на триъгълник. Когато Фрея я бе видяла сутринта — боже, изглеждаше ѝ, че цял човешки живот е минал оттогава, дори няколко живота, — стената беше широка четиристотин, дори петстотин метра. Сега разстоянието беше скъсено наполовина и продължаваше да намалява.

— Колко време имаме според теб? — извика тя.

Без да спира да тича, Захир вдигна ръка и разпери пръстите си четири пъти.

— Но това не е възможно! Как ще стигнем горе за двайсет минути? Аз съм професионален катерач и не мога да го направя за по-малко от два часа!

Дърветата постепенно оредяха и изчезнаха и тримата вече тичаха по гола земя. Стените на долината отляво и отдясно се виждаха ясно, растящите облаци прах се кълбяха около тях, докато те безпощадно смазваха всичко по пътя си. Отпред, заслоняваща слънцето и потапяща долината в дълбока сянка, се издигаше скалата, която трябваше да изкачат. Извисяващ се гладък камък — единственото, което го отличаваше, освен видимите тук-там ръбове, пукнатини и издатини, беше криволичеца цепнатина, стигаща чак до средата му. От началото Фрея я взе просто за жила с по-различен цвят, която минава през варовика, или за тънка издатина, но когато се приближиха, тя видя, че е нещо различно — не природно образувание, а огромна стълба. Или по-скоро много стълби. Бяха дървени и

нестабилни, стъпалата им бяха вързани с въжета, те лазеха по скалната стена от основата до върха като шествие на гигантски стоножки, които избират зигзагообразен маршрут от корниз до корниз, от една пукнатина до друга, от издатина до издатина — използваха всички възможни природни опори, за да се изкачват нагоре, все едно свързваха земята с небето.

— Стълбата на Нут — промърмори Фрея, като си спомни надписа, който бяха намерили с Флин в Абидос.

— Много здрава — заяви Захир, приближи се до стълбата, дръпна здраво най-долното стъпало, за да покаже, че е закрепено с бронзови клинове, забити дълбоко в голите скали. — Мое семейство използва стотици години. Ние поправяме. Поддържаме добре. Дълго изкачване, но безопасно. Върви!

Отмести се от стълбата и махна на Фрея да се качва.

— Ами ти?

— Аз чакам саис Броуди. Качим заедно. Хайде, давай.

Тя се опита да възрази, но той настоя:

— Аз се кача бързо. Като маймуна.

Тя стъпи на стълбата и започна да се изкачва. Братът на Захир я следваше с праметната през рамо пушка.

Скалата трепереше като хълбок на изплашено животно, но стъпалата бяха здрави. Фрея ставаше все по-уверена и се катереше все по-бързо, фигурата на Захир остана далече долу, а все по-голяма част от долината се откриваше пред погледа ѝ — все повече хаос и разрушения.

Беше изминала двайсетина метра, дължината на четири стълби, право нагоре, и тъкмо започваше петата, когато скалата силно се разтърси. С периферното си зрение Фрея долови движение по-нагоре. Годиците опит в катеренето бяха изострили реакциите ѝ и тя инстинктивно се долепи до стълбата и промуши глава между две стъпала, за да я защити възможно най-добре. Порой малки камъчета се посипа по раменете ѝ, последваха го три-четири по-големи скални парчета, които минаха на сантиметри от нея. Фрея остана неподвижна, стиснала стъпалото, чакаше да види дали дъждът от камъни ще продължи. След още няколко малки парчета срутването спря. Тя предпазливо измъкна глава и погледна нагоре и надолу.

— Как си? — извика на Саид, който беше на няколко метра под нея. Той вдигна ръка, за да покаже, че е невредим. Тя започва да се оглежда нагоре, готова да продължи да се изкачва, но после рязко се обърна отново, надвеси се и погледна към земята долу.

— О, не! О, моля те, боже, не!

Саид сигурно беше видял същото, защото вече слизаше по стълбата, като ѝ махаше да продължи да се катери. Тя не му обърна внимание, тръгна надолу след него колкото можеше по-бързо. Ревът на камъните, треперещата стена, рухването на оазиса — всичко избледня и целият ѝ свят се сви до малкото парче земя, където Захир лежеше затиснат под скална плоча колкото автомобилна гума. Фрея стигна почти до края на стълбата, скочи тежко в пясъка и застана до Саид, който бе коленичил до брат си.

Захир бе затиснат от гърдите надолу — жив, но не задълго. Пръстите му драскаха слабо камъка, тънка струя кръв потече от ъгълчето на устата му.

— Трябва да махнем това от него — извика Фрея, промуши ръце под плочата и се напъна да я повдигне. Саид не помръдна — галеше брат си по челото, лицето му беше безизразно. Нищо не намекваше за мъката, която изпитваше да гледа брат си смачкан и прикован към земята.

— Помогни ми, Саид — изпъшка Фрея. — Трябва да махнем този камък. Трябва да го измъкнем.

Беше безсмислено и тя го знаеше, знаеше го от мига, в който видя какво се е случило. Плочата беше твърде тежка и дори ако по някакво чудо успееш да я преместят, нямаше начин да пренесат Захир по двестаметровата вертикална скала и да го измъкнат от оазиса с нараняванията, които имаше. Въпреки това тя продължи опитите си да вдигне камъка, погледът ѝ се замъгли от сълзите.

Ръката на Захир се плъзна по скалата, стисна нейната и я отмести. Той леко поклати глава, сякаш казваше: „Безполезно е. Не си хаби силите.“

— О, боже, Захир! — задави се тя.

Той стисна слабо ръката ѝ, вдигна очи и погледна брат си, заговори му на арабски; гласът му едва се чуваше, мехурчета гъста кръв потекоха от ноздрите му. Въпреки че не можеше да разбере какво казва, Фрея на няколко пъти долови думата „Мохсен“ — името на сина

му — и инстинктивно разбра, че той дава последни нареждания и поверява семейството си на грижите на Саид.

— О, боже, Захир — повтаряше тя безпомощно, държеше ръката му и я галеше. Сълзи се стичаха по лицето ѝ — сълзи на безсилие, скръб и вина за всички съмнения, които бе таила за него, за всички лоши неща, които бе мислила и говорила, а той бе добър човек, честен човек. Човек, дал живота си, за да спаси нейния. Тя беше несправедлива към него, както и към сестра си. И точно както не бе успяла да помогне на Алекс, беше се провалила и със Захир, така че всичко, което можеше да направи, беше да гали ръката му, да плаче и да се мрази за бедите, причинени на онези, които най-много ѝ бяха помагали.

„Защо винаги се провалям така? — мислеше си. — И защо винаги най-добрите хора плащат за грешките ми?“

Захир сякаш разбираше какво става в ума ѝ, защото се обърна към нея.

— Всичко е наред, госпожице Фрея. — Гласът му звучеше на пресекулки и беше хриплив. — Ти си ми добър приятел.

— Съжалявам, Захир — изплака тя. — Ще те измъкнем. Обещавам ти, ще те измъкнем.

И отново започна да дърпа скалата. Не защото мислеше, че има шанс да я помръдне, а защото беше непоносимо да не прави нищо, просто да гледа как животът му бавно изтича от него пред очите ѝ. Захир отново поклати глава, избута ръката ѝ и промърмори нещо. Гласът му бе слаб, а шумът наоколо твърде силен, за да долови какво ѝ казва, така че тя се наведе и доближи ухото си на косъм от кървавите му устни.

— Тя щастлива.

— Какво?

Ръката му се стегна около нейната.

— Тя щастлива — повтори той, гласът му се напрегна, сякаш търсеше неизползвани запаси от сила, за да бъде чут и разбран.

— Тя много щастлива.

— Кой, Захир? Кой е щастлив?

— Доктор Алекс — изстена той. — Доктор Алекс много щастлива.

„Той бълнува — помисли си тя, — плава в някакъв въображаем мрачен свят между живота и смъртта.“ Захир стисна ръката ѝ по-силно, сякаш да ѝ покаже, че не е така, че знае какво говори. За миг оазисът около тях стана тих и неподвижен, въпреки че тя не знаеше дали е така, или сетивата ѝ са така съсредоточени върху Захир, че всичко друго остава далеч от съзнанието ѝ.

— Не разбирам — призна тя. — Какво искаш да кажеш?

— В Дакла — изхриптя той, задържа погледа ѝ и се опита да ѝ обясни. — Ти питаше дали доктор Алекс щастлива. Когато дойде. Питаше дали тя щастлива?

Умът на Фрея се върна назад през цялата бъркотия от последните събития до онази първа сутрин в Дакла, преди да започне всичко това. Захир я бе поканил в дома си на чай, тя влезе в погрешната стая и намери снимката на Алекс на стената.

— Беше ли щастлива? — попита го сега. — До края. Беше ли щастлива сестра ми?

— Много щастлива — прошепна Захир, едва успяваше да говори. — Водехме я тук. В оазиса. Когато беше болна. С въже. Спускахме я долу, да види с очите си. Въпреки агонията, която навярно изпитваше, той се усмихна. — Тя много щастлива. Тя най-щастливият човек на света.

Умът на Фрея отново се върна назад, нещо я привлече — неясен спомен, някаква връзка, която трябваше да направи. Мислите забръмчаха в главата ѝ и се разбъркаха, когато гласът на Алекс внезапно отекна в главата ѝ така ясно и силно, като че ли сестра ѝ стоеше до нея. Думите, написани до Фрея в последното писмо, което бе изпратила малко преди смъртта си:

„Спомняш ли си историята, която ни разказваше татко? Че луната всъщност била врата и че ако се изкачиш там и я отвориш, можеш да минеш през небето и да навлезеш в друг свят. Помниш ли как си мечтаехме за този таен свят — прекрасно вълшебно място, изпълнено с цветя и водопади, с говорещи птици? Не знам как да ти обясня, Фрея, но съвсем наскоро аз погледнах през тази врата и зърнах нещичко от другата страна; то е толкова вълшебно,

колкото си го представяхме. По-вълшебно! Когато видиш този таен свят, не можеш да изпитваш друго, освен надежда. Някъде, сестричке, винаги има врата, а зад нея царува светлината, колкото и мрачен да ти се струва светът сега.“

И Фрея осъзна, че точно това е имала предвид Алекс — не някакъв абстрактен спомен от детството или споделена фантазия, а нещо истинско, нещо осезаемо: посещението си в оазиса със Захир. Последното ѝ голямо пътуване. И докато болката от убийството на сестра ѝ си оставаше все така силна, сега имаше и нещо друго — проблясък светлина. Защото Фрея знаеше колко щастлива е била Алекс да види това място, колко развълнувана е била, колко удовлетворена я е направило то в последните ѝ дни. Както Алекс ѝ бе споделила: „Когато видиш този таен свят, не можеш да чувстваш друго, освен надежда.“

— Благодаря, Захир, — плачеше тя, стискаше ръката и галеше челото му, дори не забеляза, че оглушителният рев на движещите се скали започва отново. — Благодаря ти, че си ѝ помогнал. Благодаря ти за всичко.

Спря за миг, после продължи:

— Ти си един велик бедуин, като предшественика си Мохамед Валд Юсуф Ибрахим Сабри ал-Рашайда.

Изобщо нямаше представа как си спомни името, но усмивката му, едва различима под кървавата маска в долната част на лицето, се разшири. Той стисна пак ръката ѝ; силата му намаляваше, очите му се замъгляваха. С последно усилие на волята измъкна ръка и започна да рови в наметалото си — бавно издърпваше плата изпод скалата, където беше джобът му. Порови вътре, извади нещо и го пхна в ръката ѝ.

Беше зелен метален компас, изподраскан и очукан, с подвижен капак и месингова стрелка. Фрея веднага разбра, че е на сестра ѝ, онзи, който си носеше на дългите разходки из Маркам Каунти, принадлежал някога на моряк от битката при Иво Джима.

— Доктор Алекс ми го даде — прошепна Захир. — Преди да умре. Сега е твой.

Фрея гледаше компаса, забравила за ужаса около тях. Отвори капака и видя инициали, изстъргани в долната част на метала: АХ.

Александра Ханън. Усмихна се и отново погледна Захир, отвори уста пак да му благодари, но за секундите, през които вниманието ѝ се бе отклонило, главата му се беше отпуснала на една страна и дишането му бе спряло.

— Отиде си — каза Саид, протегна ръка, погали лицето на брат си и затвори очите му.

— О, Захир! — заплака Фрея.

За миг останаха коленичили, земята под тях трепереше, стените на долината се приближаваха една към друга, а нещо, което изглеждаше като проблясъци на червена мълния, изригваше от върха на храмовата платформа. После Саид се надигна и посочи скалата.

— Не можем просто да го оставим така! — възропта Фрея.

— Той е в безопасност. Щастлив е. Това е добро място за бедуин.

Все пак тя остана на място, което принуди Саид да се наведе, да хване ръката ѝ и да я изправи на крака.

— Брат ми дойде тук да ви помогне. Той не иска да умреш. Моля те, тръгвай. Заради него.

Фрея не можеше да възрази. Погледна мъртвия Захир за последно, обърна се и забърза към стълбата. Саид вече бе там и се закатери пред нея.

— Аз съм пръв — извика ѝ. — Да няма нещо счупено.

— Ами Флин? — извика тя.

Той се извъртя и посочи към задната част на храма. Англичанинът тичаше към тях и лудо размахваше ръце, викаше им да се катерят.

— След мен — каза Саид. — Окей?

— Окей — отвърна Фрея.

Египтянинът кимна, обърна се и се заизкачва, движеше се с котешка бързина и пъргавина, сякаш краката и ръцете му не докосваха стъпалата. Фрея го последва.

През целия път от храмовата платформа Флин им крещеше, викаше им да побързат, не можеше да разбере защо са коленичили там. Но когато приближи основата на скалата и видя тялото на Захир, затиснато под скалата, му стана ясно. Забави ход и спря, поклати глава; чувствата му бяха същите като на Фрея — тъга, безпомощност, вина за начина, по който беше разговарял със Захир в дома му в Дакла. Но нямаше време за подобни размишления, нито пък да покаже

уважението си така, както подобаваше. Той падна на коляно, докосна с ръка челото на Захир и прошепна традиционните думи за сбогуване на бедуините. После се изправи, хвърли се към скалата и започна да се изкачва.

Стените на долината вече бяха на по-малко от сто и петдесет метра една от друга, въздухът беше изпълнен с прах и пясък, оазисът ставаше все по-тъмен. Флин се катереше възможно най-бързо, опитваше се да настигне другите, земята остана далече долу, стъпалата скърцаха и стенеха под тежестта му. От време на време Фрея спираше, навеждаше се и гледаше надолу. Той ѝ махваше и продължаваше да се катери, опитваше се да не обръща внимание на приближаващите се стени, на треперенето на скалата и паренето в дробовете, ръцете и краката си.

Първите трийсетина метра стълбите се изкачваха отвесно, точно една над друга, и той напредваше бързо. После, в края на осмата стълба, пътят изведнъж стана равен. Опънато въже водеше наляво покрай тесен ръб — не по-широк от пакет цигари — до основата на друга стълба, която се изкачваше още петнайсет метра и свършваше, ново въже водеше до още по-тясна стълба — този път надясно — и до друг къс равен участък. След това стълбата тръгваше на зигзаг по скалата, като нито един път не се изкачваше на повече от дължината на три-четири стълби, преди да поведе в друга посока. В пространството между стълбите имаше спираци дъха, но обезопасени с въжета празнини покрай ръбовете и пукнатините.

Флин нямаше представа защо древните египтяни са разположили всичко това по този начин, прекъснали са стълбите, вместо да ги направят отвесни. Може би защото се е налагало да работят около места с ронлив камък, където бронзовите клинове не са могли да се задържат добре? Каквато и да беше причината — а той не се замисли твърде дълго за това, — пътят му нагоре се забавяше неимоверно: беше принуден да следва поредица отклонения вляво и вдясно, с опънати нерви да минава от една стълба до друга.

Зад и под него хаосът в оазиса набираше сила. Платформата на храма се превърна в разпадащо се, забулено в прах парче скала, великолепните сгради — в натрупана грамада развалини. Бенбенът продължаваше да излъчва подобни на лазер снопове пурпурна светлина. Сцената беше ужасяваща, апокалиптична, като картина на

ада от някой средновековен художник, но пораждаше у Флин само решимост да продължава все по-бързо и все по-рисковано в отчаяния си стремеж да изпревари стените, които се приближаваха от двете му страни.

Изгуби опора, докато вървеше по тънък крехък каменен ръб между две стълби, увисна за миг на предпазното въже, завинтено в скалата — сто метра зашеметяващо празно пространство зееше под него. Изкатери се някак върху ръба и стигна до следващата стълба. Едно от стъпалата се счупи и една треска се заби дълбоко в крака му, накара го да изкрещи в агония; кръвта шурна и потече под крачола на дънките му. Флин почти се предаде, беше убеден, че не може да се справи, че челюстите на долината ще се сключат около него, преди да е стигнал до върха и спасението. Въпреки това продължаваше да се изкачва, без да обръща внимание на болката, изтощението и световъртежа, изстискваше от себе си и последните сили, за да се катери. Долината оставаше все по-далече под него, вече не се виждаше от прахта от отломките, а ръбът на скалата се приближаваше все повече. Накрая, докато изминаваше последния участък от перваза, отчаянието даде път на надеждата. Над него имаше прав участък от пет стълби, който отвеждаше право до ръба.

Фрея и Саид бяха спрели на най-горната стълба и му викаха и ръкомахаха, насърчаваха го да продължи. Той също им махна, викна им да се разкарат от този ад, пое си дъх и започна последното изкачване.

Стените на долината вече бяха застрашително близо.

Флин изкачи първата от петте стълби — всеки мускул в тялото му сякаш крещеше в знак на протест, — после втората, после третата. Беше в средата на четвъртата, само на някакви си пет метра от върха, и през него премина вълна от адреналин, щом разбра, че е почти в безопасност. Окуражителните викове на Фрея вече се чуваха съвсем ясно.

И изведнъж през скалата премина изненадващ трус — най-силният досега. Флин обви стълбата с ръце, за да го изчака да премине, после отново се заизкачва — и в същия миг усети, че стълбата се залюлява, сякаш скалата се мъчи да го оттласне. Погледна нагоре и ужасен видя, че бронзовите клинове се измъкват от гнездата си и горната част на стълбата бавно се отделя от камъка. Отчаяно залази

нагоре, но клиновете изскочиха съвсем. За един кратък и нереален миг всичко изглеждаше неподвижно и Флин имаше необичайното усещане, че участва в един от онези стари неми филми, където Харолд Лойд или Бъстър Кийтън правят антигравитационни каскади високо над земята. После, непоносимо бавно, върхът на стълбата описа дъга назад и надалече от стената. Флин полетя безпомощно в пространството, стиснал дървеното стъпало; над него звънтеше някакъв истеричен писък.

Досега Фрея би трябвало да е научила, че точно когато изглежда, че нещата са наред, винаги се случва нещо, за да покаже, че не са.

Веднага щом със Саид се прехвърлиха на ръба на скалата, тя се обърна и погледна надолу, за да види как напредва Флин. Долината се беше свила само до двайсетина метра, дъното ѝ вече не се виждаше и не се различаваше нищо, освен проблясващите брилянтни червени лъчи на Бенбена.

При други обстоятелства очите ѝ щяха да са приковани от ужасната гледка. Сега обаче бяха приковани във Флин, който вече се катереше по предпоследната стълба.

— Давай! — закрещя Фрея. — Още съвсем мъничко! Ще се справиш!

Точно в този миг земята се разтrese и стълбата, по която се катереше Флин — боже, той беше толкова близо, само на няколко метра под ръба, — започна да се отделя от скалата. За няколко кратки, спиращи сърцето мига изглеждаше, че Флин все още може да стигне до горната, последната, и да се спаси. След това обаче клиновете изскочиха от стената като коркови тапи и Флин полетя назад.

— Не! — изпищя Фрея и затисна очите си с ръце. — О, боже, не!

Беше сломена, съсипана, не можеше да повярва, че след опасностите, през които бяха преминали, всичко трябва да свърши по този начин, на последното препятствие. Беше толкова обърквана, че когато след секунди чу далечен вик: „Ей“, го отхвърли просто като трик на въображението, измама, причинена от шока. Едва когато викът се чу отново — по-настоятелен, проникващ през отекващия грохот на скалите, — а Саид изведнъж я хвана за рамото, тя осъзна, че викът не е

в главата ѝ и че незнайно как Флин е все още жив. Свали ръце от лицето си и погледна през ръба на пропастта.

— Флин! Флин!

Той беше точно под нея, на десетина метра, изглежда, невредим, вкопчил се в стълбата под падналата от скалата — тя сега висеше неподвижно до него като счупена ръка. Фрея веднага разбра как е станало — клиновете в горния край се бяха изскубали, но долните — или поне единият — някак си бяха останали забити в скалата, така че стълбата беше направила нещо като задно салто и беше увиснала до по-долната.

Като по чудо Флин се беше удържал и дори бе успял да се изкачи на върха на относително сигурната долна стълба.

За миг Фрея усети възторжен прилив на радост — но само за миг, защото в следващия пълната картина на станалото започна да ѝ се изяснява. Флин може и да беше оживял, но сигурно нямаше да е задълго.

Стените на долината бяха на по-малко от двайсет метра една от друга и щяха да го притиснат като гигантски длани, които смазват муха. И все пак дотогава имаше достатъчно време, та човек да се изкатери горе. Лошото беше, че нямаше по какво. Между горната част на стълбата, на която беше кацнал Флин, и долната част на последната, която щеше да го изведе до ръба на скалата, имаше пет метра гол гладък камък. За един кратък миг Фрея помисли, че по някакъв начин той може да вдигне падналата стълба и да я използва като мост. Но още докато гледаше, последният останал клин се изтръгна от скалата и стълбата полетя надолу.

— По дяволите! — изсъска тя.

И тримата стояха вцепенени, никой не знаеше какво да направи. Флин поклати глава, сякаш казваше безмълвно: „Лошо, просто няма начин.“

Потресена от обречения му поглед, без изобщо да се замисли, Фрея заслиза по най-горната стълба. Саид се опита да я спре, настоя, че той трябвало да слезе, но тя си знаеше, че нейните шансове — ако ги има изобщо — са по-добри. Отблъсна ръката му и продължи да се спуска.

Дори най-спокойните и опитни алпинисти изпитват страх и Фрея не беше изключение. Понякога безпокойството е по-слабо —

ускоряване на ритъма на сърцето, стягане на вътрешностите. Друг път усещането е по-тревожно, цялото ти същество като че ли се отдръпва и смалява, докато стоиш на ръба на собствената си смърт. Фрея познаваше както крайностите, така и повечето неща помежду им. Никога, никога обаче не се бе чувствала толкова уплашена, колкото сега.

Някак успя да сдържи страха си от приближаващите се скали, натика го в най-далечното ъгълче на съзнанието си, насили се да върви надолу от стъпало на стъпало, докато не стигна края.

— Недей да правиш глупости! — крещеше Флин и ѝ махаше да се качва. — Върни се горе! Махай се!

Тя не му обърна внимание. Подскочи няколко пъти на стълбата, за да се увери, че е стабилна, клекна на най-долното стъпало, провери крак покрай него, кръстоса глезени и увисна с главата надолу, протегнала ръце към Флин. Флин — беше спрял да ѝ крещи да се маха — се изкатери на върха на своята стълба и долепен до скалата, също протегна ръка към нея. Дори при най-отчаяния им опит обаче между пръстите им оставаше около метър.

Бяха принудени да се признаят за победени. Флин слезе няколко стъпала; Фрея пак стъпи на стълбата.

— Нищо не можеш да направиш — извика той и погледна наляво и надясно. Напредващите стени бяха стигнали до външния край на стълбата — пътека; дървените стъпала се чупеха и се разпадаха с трясък, милиони тонове каменна маса бавно се свличаха около тях.

— Моля те, Фрея, всичко свърши. Просто се качи горе! Моля те, спаси се!

Тя не му обърна внимание, а започна да проучва отвесната скала, опитваше се да прецени дали има начин да се приближи до Флин, да преодолее този проклет един метър помежду им.

Оглеждаше се трескаво, търсеше нещо, каквото и да е, което да ѝ помогне. Имаше пукнатина, която вървеше хоризонтално в скалата, на около два метра над стълбата на Флин — не беше голяма, но достатъчна, за да може да вкопчи пръстите си в нея. Проблемът беше, че дори да успееше да стигне до нея, оставаха най-малко двайсет сантиметра между пукнатината и мястото, където тя можеше да го достигне с ръка. Със същия успех можеха да са на цял километър един

от друг. Тя изкрещя от безсилие. Знаеше, че е безсмислено, че няма начин да успеят.

— Съжалявам — изплака тя. — Толкова съжалявам. Просто не мога...

Замълча, тъй като нещо привлече погледа ѝ нагоре и вляво от Флин — тънка люспа от нещо като кварц или кремък, издадено няколко сантиметра, със същия цвят като цвета на околния камък: ето защо не го беше забелязала веднага. Може би, просто може би...

— Слушай — извика тя. — Трябва да направиш точно каквото ти казвам. Без въпроси, без спорове, просто го направи!

— За бога, Фрея...

— Без спорове!

— Губиш си...

— Просто го направи!

Той махна раздражено с ръка, след това кимна, че ще следва инструкциите ѝ.

— Трябва да се добереш до ей тази пукнатина — извика тя, докато пак увисваше на долното стъпало на стълбата; изви тялото си и му я посочи. — Разбираш ли ме? Трябва да стигнеш с пръсти до тази пукнатина.

— Няма начин...

— Направи го!

Той я изгледа сърдито, промърмори нещо и започна да се катери, стигна до четвъртото стъпало на стълбата си, след това третото, после второто, протегна ръце, притиснал тялото си плътно до камъка, прегръщаше го, плъзгаше се сантиметър по сантиметър.

— Ще падна!

— След минута така или иначе ще паднеш. Продължавай.

Той остана за миг на място, с буза, притисната до твърдата скала; трепереше, очите му бяха затворени, сякаш не може да продължи. После, с върховно усилие на волята и с рев: „Глупости!“ стъпи на най-горното стъпало на стълбата и като драскаше с нокти, посегна към пролуката, изпъваше се, напрягаше се, олюляваше се. За част от секундата изглеждаше, че няма да успее, че ще изгуби равновесие и ще падне. После ръката му напипа пукнатината и той успя да вкара пръсти в нея и се прилепи към скалата; балансираше нестабилно с крака на

стъпалото, сякаш стоеше на тънко въже. Изтощена, цялата в прах, ужасена, Фрея нададе тържествуващ вик, след което предупреди:

— Сега идва трудната част.

— Сериозно? — изпъшка Флин. — Изобщо не подозирах.

Като непрекъснато поглеждаше наляво и надясно към стените, които сега бяха на по-малко от десет метра една от друга и непрекъснато се приближаваха, Фрея почна да му обяснява как да си сложи крака върху изпъкналия ръб, да го използва като опора, за да се повдигне към протегнатата ѝ ръка. Смяташе маневрата, която бе използвала в храма в Абидос, за откачена, но това беше още по-идиотско, а Флин дори не беше професионален катерач. Нямаше друга възможност обаче — или трябваше да опитат, или да стоят и да чакат скалите да го смажат, което щеше да стане само след минути. Като се увери, че Флин знае какво да направи, тя се захвана по-здравео и протегна ръка надолу, готова да сграбчи неговата.

— Флин, имаш само един опит — изкрещя му. — Така че гледай да го направиш, както трябва.

— Щом настояваш.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Когато си готов. Само гледай да е по-бързо.

Той вдигна очи към нея, промърмори някаква молитва, въпреки че не беше влизал в черква поне от двайсет години, пое дълбоко дъх и с див гърлен рев скочи, протегнал ръка към Фрея. Тя я хвана, стисна я, другата му ръка се вкопчи в китката ѝ, тялото му се залюля като махало на часовник, после той задрапа с крака по скалата. Беше много по-тежък, отколкото го помнеше от Абидос; усети, че ръката ѝ започва да се изплъзва от стъпалото, рамото ѝ изпука, сякаш цялата ѝ ръка щеше да се откъсне. Някак си успя да не се изпусне, краката на Флин продължаваха да стържат по скалата, докато накрая, след цяла вечност, а всъщност само след секунди, той успя да намери опора първо за единия, а след това и за другия, стъпи по-устойчиво и тя успя да го удържи.

— Качи се при мен! — извика тя. — Пробвай с краката! Изкатери се до стълбата. Хайде, нямаме време!

Той си пое дъх, погледна надолу, после пак нея — и застина, с една ръка стиснал дланта ѝ, а с другата вкопчен в китката ѝ, заклешил пръстите на краката си в пукнатината; стените на долината се

приближаваха все повече, вече бяха само на шест-седем метра една от друга. Облаци задушаваш прах се надигаха отдолу и изпълваха пространството.

— Няма време! — изкрещя тя. — Хайде, Флин, качи се при мен! Най-трудното мина.

Той не помръдна, очите му бяха приковани в нейните. Цялата му енергия отпреди минути необяснимо бе изчезнала; гледаше я с нещо средно между любопитство, тревога и решителност.

— Хайде! — викаше тя. — Какво ти става? Трябва да се махаме! Няма никакво...

— Аз бях — извика той.

— Какво?

— Аз бях, Фрея. Аз убих Алекс!

Тя замръзна, гърлото ѝ се стегна, все едно я душаха.

— Аз ѝ бих инжекцията. Моли и Гиргис нямат нищо общо с това. Аз бях, Фрея. Аз я убих.

Устата ѝ се отваряше и затваряше, без да може да промълви и дума.

— Не исках. Моля те, повярвай ми: това беше последното нещо на тази земя, което съм искал да направя, за бога. Но тя ме помоли. Настоя. Беше изгубила краката си, ръката си, зрението ѝ беше увредено, слухът ѝ — тя знаеше, че само ще се влоши, искаше поне малко да запази истинския си облик. Не можах да ѝ откажа. Моля те, опитай се да разбереш. Не можах да ѝ откажа. Тя разби сърцето ми, но не можах да ѝ откажа...

Стените на долината вече бяха на по-малко от четири метра една от друга, хвърляха черни сенки в облаците прах. Те дори не забелязваха това. Фрея висеше на стълбата, стиснала ръката му, а Флин балансираше на цепнатината, стиснал нейната, затворени в собственото си измерение.

— Тя каза, че те обича. — Гласът му беше прегракнал и едва се чуваше. — Това бяха последните ѝ думи. Седяхме навън, на верандата, гледахме залеза, аз ѝ бих инжекцията и държах ръката ѝ. Точно когато си отиваше, тя произнесе твоето име. Каза, че те обича. Не можех да не ти кажа, Фрея. Разбираш ли? Не можех да не ти кажа. Тя те обичаше толкова много...

Мислите ѝ се въртяха в безредие, чувствата ѝ бяха в хаос, всичко в нея се преобръщаше и тресеше, все едно вътрешният ѝ свят по някакъв начин отразяваше хаоса на всичко наоколо. Дълбоко в нея обаче оставаше нещо солидно сред водовъртежа от шок, болка и мъка, едно твърдо ядро на сигурност — че тя би направила същото, ако Алекс я бе помолила. Знаеше инстинктивно — от погледа му, от тона му, от всичко, което беше разбрала за него през последните няколко дни, — че той го е направил от състрадание, от любов към сестра ѝ, и не можеше нито да го обвини, нито да го осъди за това. Точно обратното, по някакъв любопитен начин се почувства ужасно задължена. Той бе поел тази тежест върху себе си, за да помогне на Алекс, а тя, собствената ѝ сестра, не беше видяла очевидното.

Всичко това мина през ума ѝ за частица от секундата — а може би времето забави хода си и се разшири, за да побере мислите ѝ. И изведнъж тя кимна, сякаш казваше: „Разбирам. Сега да се махаме от тук“, и започна да го дърпа към себе си. Краката му се раздвижиха, търсеха опора в скалата. За миг лицето му достигна нейното, очите им се срещнаха, те се усмихнаха един на друг, после той се изкатери още, мина над нея и стъпи на стълбата. Стените на долината вече ги докосваха — те се озоваха в тясна прашна цепнатина.

— Давай! — крещеше тя и му махаше. — Продължавай!

— Първо ти!

— Не ми се прави на джентълмен! Върви! Аз съм точно зад теб.

Извърна се и го плесна силно по гърба, за да го накара да се качва. Той тръгна, а тя го последва, катереше се толкова бързо, колкото можеше, хващаше се с ръце за поредното стъпало веднага щом кракът на Флин се отделяше от предишното, стълбата се тресеше така силно, че нямаха представа как още не се е откачила. Саид се бе навел от ръба с протегната ръка, махаше им. Стените се приближаваха все по-плътно, вече бяха само на метър и половина една от друга. Двамата се изкачваха все по-трескаво, нагоре и нагоре — и накрая Флин стигна ръба и Саид го хвана за тениската и го изтегли. Фрея беше зад него. Точно когато скалите допряха раменете ѝ, а стъпалата с пукот се чупеха под краката ѝ, тя се измъкна горе, в чистото, ясно, чудесно открито пространство на върха на Гилфа.

Задъхани тримата гледаха как последните сантиметри от долината се затварят. Онова, което само преди час беше широка

долина, обрасла с дървета, със сгради и водопади, сега беше четиридесет сантиметра широка пукнатина, а лъчите червена светлина, идващи от дъното ѝ, още прорязваха въздуха. Пукнатината стана само трийсет сантиметра, после двайсет, след това десет — смаляваше се все повече с глухо стържене.

Когато стените на долината се доближиха съвсем, дълбоко изпод земята се чу последен грохот, отекна като тътнещ рев — по-късно Фрея го описваше като лъв с каменни дробове, — а от пукнатината изригна лъч ослепителна пурпурна светлина. Силата му ги повали на земята.

— Не гледай — извика Флин, сграбчи Фрея за рамото, обърна я по корем и натисна лицето ѝ в пясъка. — Затворете си очите! И двамата!

Досега мълниците се появяваха за миг, лумваха ярко и угасваха като падащи звезди. Този път светлината се задържа — огнено острие, което се издигаше все по-нагоре и в същото време се разширяваше; раздели стените на долината отново, оттласна ги назад и се превърна в извисяващ се огненobelisk. Светлината за миг остана неподвижна, като леко се поклащаше, тътенът се усили, изпълни цялата пустиня. Фрея имаше любопитното чувство, че е прогорена, без да чувства никаква болка. След това, сякаш показала същността си, светлината изведнъж се оттегли, върна се в земята като мъждукащ пламък и стените на дефилето се затръшнаха над нея.

Фрея отвори очи. Виждаше всичко в оранжево. За един кратък миг си помисли, че ретината ѝ е повредена, после осъзна, че се взира в цвете, деликатен оранжев цвят, изникнал някак си сред пустошта.

„Това затворено цвете е пустинна орхидея. Казвали са ми, че е много рядка. Запази я и си спомняй за мене.“

Тя се усмихна, протегна ръка и стисна ръката на Флин. Сигурна беше, че всичко ще се оправи.

След като се окопитиха, тримата напразно потърсиха някаква следа от Скрития оазис. Отказаха се и Саид ги поведе през върха на Гилф Кебир.

Необяснимо как, но слънцето се беше преместило назад. Когато избягаха от долината, беше доста по на запад. Сега беше точно над главите им, а часовникът на Флин показваше два и четвърт. Бяха

прекарали в оазиса само шест часа. Струваше им се обаче, че са били там цял живот.

Вървяха на север, после свиха в тясна цепнатина, която се спускаше на изток и отвеждаше до пясъка на пустинята.

— Много е сигурна — каза египтянинът и потупа скалата с ръка.
— Няма да мръдне.

— Радвам се да го чуя — изсумтя Флин.

В долния край цепнатината се разширяваше в малка котловина и там, на сянка, беше ланд крузърът на Захир.

Пийнаха вода и поговориха за Захир — скърбяха за него. Саид извади кутията за първа помощ и се погрижи за раните на Флин.

— Не се дръж като жена — мърмореше неодобрително, докато англичанинът пъшкеше и потръпваше. Качиха се в джипа и потеглиха през пустинята, следваха линията на скалата на юг, обратно към скалната кула и вратата в пясъка.

Но тя вече не беше там. Откриха майкролайта лесно — блестящо розово петно, което се открояваше в пустинята като боя върху бял лист. Извитият сърп от черен камък се беше разбил на парчета. Всичко, което бе останало от него, бяха разпръснати късове безличен стъклен камък, които нямаха нищо общо с предишната си форма. А там, където трябваше да е Устата на Озирис, беше пусто — само равен пясък, абсолютно гладък, идеално чист. Дори правоъгълната дупка с лоста беше изчезнала, скалната стена беше съвсем гладка. Единственото, което намериха — знак, че тук се е случило нещо необичайно, — беше тънък метален триъгълник, стърчащ няколко сантиметра над пясъка като малка черна перка. След внимателно проучване се оказа връх на хеликоптерно витло. Недалеч в пясъка имаше и слънчеви очила със счупено стъкло.

— Като че ли всичко е било сън — промълви Фрея.

— Повярвай ми, не беше — изпъшка Флин и докосна с ръка порязаната си устна и превързания си прасец.

— Не се дръж като жена — промърмори Саид.

Върнаха се при майкролайта. Саид ги изчака в джипа, докато Флин се качи и провери двигателя. Изглежда, работеше добре и като го остави да повърти на празен ход, Флин слезе и се приближи до ланд крузъра. Фрея застана до него.

— Сигурен ли си, че ще се справиш сам, Саид? — попита Флин и се наведе до отворения ляв прозорец. — Има много път до Дакла.

— Аз съм бедуин. Син на пустинята. Разбира се, че ще се оправя. Глупав въпрос.

Беше едва забележимо потрепване на устните, но той определено се усмихна. Фрея го забеляза и докосна ръката му.

— Благодаря ти — прошепна. — Звучи толкова не на място след всичко, което ти и брат ти направихте за мен, за двама ни, но все пак ти благодаря.

Саид кимна, приведе се напред, завъртя контактния ключ, включи на скорост и даде газ.

— Когато дойдеш в Дакла, ела у нас. — Погледна я в очите. — Ще пием чай. Нали?

— С удоволствие ще дойда — отвърна тя и наистина го мислеше. — За мен ще е чест.

Той ѝ кимна отново, вдигна ръка за сбогом и потегли през пясъците. След малко свирна с клаксона и подкара по-бързо.

Фрея и Флин го гледаха как си отива, взираха се след него, докато джипът не се превърна в далечна бяла точка, подскачаща през дюните, после се обърнаха и тръгнаха към майкролайта. Флин се наведе, вдигна бучка от онова, което допреди часове беше скалната кула, и я подаде на Фрея.

— Сувенир. За спомен от първото ти посещение в Египет.

— Ще го пазя като очите си — засмя се тя.

Напълниха резервоара на Мис Пиги, качиха се в кабинката, сложиха си шлемовете и предпазните колани и Флин увеличи оборотите на мотора, изведе машината на равния пясък, където бяха кацнали вечерта, подкара я напред-назад, за да вдигне температурата на маслото, после увеличи оборотите още и излетяха и закръжиха, докато набираха височина. Източните възвишения на Гилфа се извисяваха от едната им страна, безкрайното море на жълтата пустиня се простираше от другата.

— Бих ти предложил да разгледаме някои забележителности — чу се гласът на Флин по интеркома. — Джебел Уейнат, Пещерата на плувците. Но при тези обстоятелства сигурно искаш да се прибереш, да се изкъпеш и право в леглото. — Млъкна, после вдигна рамене. — Съжалявам, нямах предвид...

Обърна се към нея, развълнуван и объркан. Фрея само се усмихна, примигна, извърна глава и се взря в пустинята под тях.

Прелетяха над мястото на Скрития оазис. Долу нямаше нищо, освен скали, чакъл и странно закърнели храсти. А също и птици. Стотици птици: гмуркаха се, кръжаха, спускаха се, сякаш търсеха нещо.

Флин направи няколко кръга и се насочи на североизток — Сахара се простираше под тях, величествена и необятна, неописуемо красива. Известно време летяха в мълчание. После Фрея сложи ръка на рамото на Флин и попита:

— Можем ли да поговорим за Алекс?

Той хвана ръката ѝ.

— С удоволствие бих поговорил за Алекс.

Говореха за нея, Гилф Кебир бавно оставаше зад тях, а пред тях се простираха нови хоризонти.

Грохотът на майкролайта отслабна и изчезна. Птиците също отлетяха на север в търсене на нови жилища край другите потоци нагоре по Гилфа, пустинята остана безмълвна и празна. Само слънце, небе, пясък и скали, а в подножието на скалите, излегнат в сянката на купчина безредно струпани кръгли камъни, малък пъстър пустинен гушер — очите му се движеха лениво, езикът му се стрелкаше. Когато част от пясъка пред него започна да трепери и да се мести, и той изчезна, скри се на сигурно място сред скалите.

Треперенето продължи около минута, а после пустинната повърхност изведнъж избухна и се разтвори като скъсан чувал. Появи се месеста, окичена с пръстени ръка. Няколко метра вляво земята също започна да трепери, завихри се и закипя, показва се още една ръка, израсна от пясъците като гротескна блестяща гъба. Пясъкът се раздвижи пак, завъртя се, нещо грухтеше, ръмжеше и мърмореше, мяркаха се глави, крайници и торсове, накрая две мускулести рижи фигури се измъкнаха изпод земята. Изправиха се нестабилно на крака и от тях се посипа пясък.

— Как си? — попита единият.

— Горе-долу. А ти?

— И аз.

Отърсиха се от пясъка и се огледаха.

— Хеликоптерите са си отишли.

- Да, така изглежда.
- Тогава по-добре да вървим.
- Ами да, трябва.
- Не искам мами да се притеснява.
- Разбира се, че не.
- Нали го пазиш?
- Да. А ти?

Бръкнаха едновременно в джобовете си и всеки извади шепа блещукащ златен варак. Захилиха се и плеснаха длани. После съблякоха саката си, праметнаха ги през рамо и се затътриха на изток, две малки червени точки, пълзящи в огромната необятност на жълтата пустиня, а песента им оставаше зад тях:

— Ел-Ахли, Ел-Ахли, наш любим отбор си ти. Сбрал си футболните асове, спецове по дълги пасове, с теб сме ние, Дяволи червени, към победи славни устремени!

ИСТИНСКАТА ЗЕРЗУРА

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

От многото митове и легенди, свързани със Сахара, едва няколко са приковавали въображението така, както историята за тайнствения скрит оазис Зерзура.

Описваното като рай място, със сочни палми и клокочещи потоци, казват, се намирало някъде сред изгарящата пустош на Либийската пустиня. Мнозина твърдят, че това е просто приказка, мираж, Елдорадо на пясъците. Но това не е спряло търсачите и много от първоначалните проучвания на Сахара са били насочени към любопитния забравен водоизточник.

Името Зерзура почти със сигурност идва от арабското зарзар, което означава скорец или птичка. За първи път се появява през XIII век в ръкопис на Осман Набулси, управителя на Фаюм, където се говори за напуснат оазис някъде в пустинята на югозапад от Фаюм. По-подробен и по-картинен разказ се среща два века по-късно в Китаб Кануз, Книгата за скритите перли. Като средновековен наръчник за търсача на съкровища, китабът описва към четиристотин места в Египет, където могат да се открият скрити богатства. Прави се опис на заклинанията за неутрализиране на злите духове, които охраняват богатствата. Според китаба: „Град Зерзура е бял като гълъб, а на портите му има гравирана птица. Поднасяш с ръка ключа към човката на птицата и отваряш вратата към града... Влизаш и вътре попадаш на големи богатства, а също и на царя и царицата, които спят в замъка си. Не се приближавай до тях, но вземи съкровищата.“

Първият европейец, който споменава оазиса, е английският пътешественик и египтолог сър Джон Гарднър Уилкинсън, който през 1835 г. пише, че е чул за „уадее Зерзоора“, място с палмови дървета и руини, разположено някъде в Голямото пясъчно море. Някой бедуин явно се е натъкнал на него, докато е търсел заблудена камила, макар че следващите му опити да открие отново оазиса не се увенчават с успех

(тези два елемента — случайното откриване и неспособността оазисът да се намери отново — присъстват в почти всички разкази за Зерзура).

През XIX век научният интерес и към Сахара, и към мисълта за изгубения оазис нараства, особено след като немският изследовател Герхард Ролфс прави забележителното си пътуване през Голямото пясъчно море от 1874 г. Истинската „треска по Зерзура“ обаче завладява умовете в началото на XX век.

Това е векът на сахарските проучвания с изявени личности като Хасанейн Бей, принц Кемал ел Дин, Ладислаус Алмаши, Патрик Клейтън и Ралф Алджър Багнолд — да споменем само тях, — които преброждат пустинята и картографират нейни обширни области, дотогава непознати и неописани места. Преклонението пред Зерзура заема важно място в мотивацията за тия проучвания и макар не всяка експедиция да потегля с изричната цел да открие оазиса, мисълта за това винаги е била в ума на изследователите. Въпросът е бил разискван нашироко във вестниците и в научните списания, имало е дори и неформален Клуб Зерзура, в който участвали изследователите на пустинята (основан през 1930 г. в ресторант в Уади Халфа; клубът се е учредил на годишното заседание на лондонското Кралско географско дружество, след което се е състояла официална вечеря в Кафе Роял).

Работата на Багнолд, Алмаши и други изследователи революционизира експедициите в пустинята, разширява границите на географските, геоложките и археоложките проучвания. Всъщност книгата на Багнолд „Физика на пясъците“ — изследване на процесите по образуването на дюните и придвижването им — остава основно помагало по въпроса, използвано дори и от НАСА при подготовката за кацане на космически кораби на Марс.

Опитът им се оказва от помощ за северноафриканските кампании по време на Втората световна война, когато много от членовете на Клуба Зерзура предоставят експертните си познания като участници в легендарната британска Група за далечни пустинни операции (основана през 1940 г. от вездесъщия Багнолд). Само Алмаши свързва живота си с нацистите — нещо, което колегите му изследователи никога не му прощават.

Но през цялото време самата Зерзура остава отчайващо неуловима. Появяват се множество теории за местонахождението ѝ —

през 1932 г. голямо вълнение предизвикват въздушните снимки, направени по време на експедицията на Алмаши и Клейтън, на две зелени долини в северната част на Гилф Кебир (по-късно наречени Уади Абд ел-Малик и Уади Хамра). Макар Алмаши да твърди, че едната от двете долини стои в основата на цялата легенда за Зерзура, останалите не са толкова сигурни, така че търсенията продължават и досега.

Днес, след като Сахара е изцяло проучена — откъм земята, въздуха и космоса, — е много малко вероятно търсенето на изгубената райска градина някога да се увенчае с успех, макар това по никакъв начин да не лишава Зерзура от загадъчното ѝ обаяние. То всъщност добавя към чара ѝ, издига оазиса над земните му измерения и го превръща в нещо с по-голяма символна мощ. Както великият Ралф Багнолд пише в книгата си „Либийските пясъци“, силата на Зерзура не е толкова в реалното ѝ съществуване, колкото в онова, което символизира — тръпката от търсенето, магията на потайните места, зова на непознатото. На планета, на която неоткритите кътчета на света се броят на пръсти, Зерзура ни вдъхва надежда, че все още можем да имаме приключения и да се сблъскаме с тайни за разгадаване. Ако се погледне от този ъгъл, Зерзура винаги ще съществува, дори когато не е останало неизследвано място, защото онова, което на едно равнище е само загубен оазис, на друго може да се окаже по-първичен блян, заложен дълбоко у всеки от нас, блян, който копнее за чудото да бъде открит.

Издание:

Пол Зюсман. Скритият оазис

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2010

ISBN: 978-954-655-106-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.